
Bir
ANITA BLAKE
VAMPİR
AVCISI
romanı
Hasret Kardeş
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
GÖKMAVİSİ
GÜNAHLAR

GÖKMAVİSİ GÜNAHLAR

"Kadın iki bin yaşında bir vampir," dedi Anita. "Onların amacı, alışkanlığı ve düşüncesi değişmez. Ya da biz öyle sanıyoruz."

Nereden nereye! Bir zamanlar ne kadar canavar varsa hepsinin ezeli düşmanıydı Anita. Fakat o artık hem Şehir Efendisi Jean-Claude'un, hem de şekil-değiştirici leoparadam Micah'nın eşi. Anita bir yanıyla insanken, sonsuz arzusu ve açlığıyla bir kadın aynı zamanda.
Yüzyılları devirmiş bir vampir, Jean-Claude'u ve grubunu hedef alınca, Anita da kendini ilk kez böylesine amansız bir savaşın içinde buldu. Tüm şeytani güçlerine ihtiyacı vardı. Amacı belliydi. Ne olursa olsun sevgililerini kurtaracaktı.

"Seksi, heyecanlı, kusursuz bir ironi... Ateşli bir eğlence."
- Jayne Ann Krentz

"Böylesine üretken hayalgücüne sahip bir yazara hiç rastlamadım."
- Diana Gabaldon

bir ANITA BLAKE VAMPİR AVCISI romanı

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın gizem, büyü, korku ve romantizm temalı serisi "Anita Blake", her romanıyla *New York Times* çoksatar listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında milyonlarca okuyucuya ulaştı. Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis, Missouri'de yaşıyor. www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitelerinden yazar hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

AB/253
ABG/87
A/55

GÖKMAVİSİ GÜNAHLAR

LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı: *Cerulean Sins*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Barbaros Bostan
Türkçe Düzenleme: Alp Özalp
Son Denetim: Pelin İnan
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik Uygulama ve Sayfa Tasarım: Karen Yardımlı

1. Basım: Ağustos 2010
ISBN: 978 - 605 - 4377 - 25 - 1
Sertifika No: 10905
Laurell K. Hamilton © 2003

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

GÖKMAVİSİ GÜNAHLAR

LAURELL K. HAMILTON

İngilizce'den Çeviren
Barbaros Bostan

ARTEMİS

J.'YE,

HAYIRDAN ÇOK EVET DEDİĞİ,
BİR UCUBE GİBİ HİSSETMEMEM İÇİN DİDİNDİĞİ
VE BU KİTABIN İSMİNİ BULDUĞU İÇİN.

1

Eylülün başıydı, yani ölü dirilticiler için yoğun bir dönem. Cadılar Bayramı telaşı her sene daha da erken başlıyordu sanki. Animatörler A.Ş.'deki bütün ölü dirilticiler tutulmuştu. Tabii ben de. Hiç uyumadan çalışabilme yeteneğimin bile baş edemeyeceği kadar çok işim vardı.

Bay Leo Harlan benden randevu alabildiği için mutlu olmalıydı. Ama minnettar görünmüyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, herhangi bir şey hissediyor gibi de değildi. Sıradan bir adamdı. Ortalama bir boyu, herkesinki gibi siyah saçları vardı. Derisi ne çok beyaz ne çok esmerdi. Gözleri alelade bir kahverengi tonuydu. Aslında Harlan hiçbir dikkat çekici özelliğinin olmamasıyla gözleri üzerinde topluyordu. Takımı koyu renk ve klasikti. Sanırım bu tarzı yir-

mi yıldır değiştirmemişti ve öyle görünüyordu ki önümüzdeki yirmi yıl da değiştirmeyecekti. Gömleği beyazdı, kravatı düzgün bağlanmıştı. Çok büyük veya çok küçük olmayan elleri bakımlıydı ama manikürlü değildi.

Görünüşünün bana bu kadar az şey anlatması ilgi çekici ve az da olsa rahatsız ediciydi.

Kahvemi klasik sloganımla yudumladım. *Bana kafeinsiz kahve verirsen, kafanı kopartırım.* Bu sloganı, patronumuz Bert kahve makinesinin içine kafeinsiz kahve koyup kimsenin farketmeyeceğini düşündüğü zaman bulmuştum. Ofistekilerin yarısı bir hafta boyunca kendilerini hasta zannetmiş, sonra Bert'in alçak oyunu açığa çıkmıştı.

Sekreterimiz Mary'nin Bay Harlan için getirdiği kahve, masamın kenarında duruyordu. Üzerinde şirketin amblemininin olduğu bir kupadaydı. Harlan, Mary'nin kendisine uzattığı kahveyi bir dakika boyunca azar azar yudumladı. Kahvesini sade istemişti ama yudumlarken tadını almıyor, dahası neye benzediğini umursamıyor gibiydi. Galiba kahve teklifini, canı istediği için değil de kibarlıktan kabul etmişti.

Önceki gece geç saatlere kadar çalıştığım için kendime gelmem zor olacaktı. Kreması ve şekeri bol kahvemi yudumladım. Kafein ve şeker, insanın uyanmasını sağlayan iki temel besin maddesiydi.

Adamın sesi de diğer özellikleri gibiydi –çok sıradan olduğu için sıradışı! Aksam yoktu, belirli bir bölgenin veya şehrin kendine has vurgularından yoksundu. "Ölmüş bir akrabamı canlandırmanızı istiyorum Bayan Blake."

"Söylemiştiniz."

"Benden şüphe ediyor gibisiniz."

"Buna kuşkuculuk diyelim."

"Neden buraya kadar gelip size yalan söyleyeyim?"

Omzumu silktim. "Daha önce de öyle yapanlar oldu."

"Sizi temin ederim Bayan Blake, doğruyu söylüyorum."

Sorun, adama inanmıyor olmamdı. Belki sadece paranoyaktım ama harika görünen mavi ceketimin içindeki sol kolum yara izleri ile doluydu. Bir vampirin hediye ettiği haç şeklindeki eğri büğrü yanıktan, şekil değiştirmiş bir cadının tırmaladığı yere kadar farklı yaralarla bezenmiştim. Sağ kolumdaki bıçak izi sol kolumdakilerle boy ölçüşemezdi. Parlak, koyu mavi giysilerimin altında başka yaralar da saklıydı. Neyse ki ipek gömleğim yaralarımla dosttu. Ayrıca evet, paranoyak olmak için sebebim çoktu.

"Hangi akrabanızı canlandırmamızı istiyorsunuz? Ve neden?" Bunu söylerken gülümsedim ama karşımdakinin içten gülümsediğime inanması için daha çok çabalamam gerekirdi.

Adamın da yüzü güldü. Ama onunki de sahteydi. Sadece ben gülümsediğim için karşılık veriyordu, içinden geldiği için değil. Yine kahve kupasını eline aldı, bu sefer ceketinin sol ön cebindeki şişkinlik gözüme ilişti. Omuz askısı takmıyordu, bunu farketmiştim ve sol göğüs cebinde cüzdandan daha ağır bir şey vardı. Her şey olabilirdi. Aklıma ilk gelense bir *silah* oldu. İçimden geçenlere kulak vermem gerektiğini biliyordum. Dışarıda beni öldürmek isteyen insanlar olmasaydı, bu kadar paranoyak olmazdım zaten.

Silahım sol kolumun altında, askıdaydı. Bu yüzden koşullar denkti. Yine de ofisimin savaş alanına dönmesini is-

temiyordum. Bir silahı vardı. Belki. Büyük olasılıkla. Ya da sadece büyükçe bir sigaralıktı. Ama böyle bir şişkinliğin ne olacağı üzerine bahse girecek olsam paramı kesinlikle silaha yatırırdım.

Ya oturup hiçbir şey olmamış gibi davranacak ya da harekete geçecektim. Yanılıyorsam, özür dilerdim. Haklıysam, hayatta kalırdım. Canlı ve kaba olmak, ölü ve kibar olmaktan iyiydi.

Adamın aile ağacı hakkındaki konuşmasını yarıda kestim. Zaten dediklerini dinlemiyordum. Dikkatim cebindeki ağırlığa odaklanmıştı. Silah olup olmadığını öğrenmekten başka bir şeyin önemi yoktu. Gülümsedim ve gözlerimin de neşeyle bakması için çabaladım. "Yaşamınızı nasıl kazanıyorsunuz Bay Harlan?"

Derin bir nefes aldı ve hafifçe sandalyesine yaslandı. Adamın *gergin* tanımına en uygun hali bu olmalıydı. İlk gerçek ve insani hareketiydi. İnsanlar rahatsız edici soruları cevaplarken kıpırdanırdı, oysa Harlan etkilenmemiş gibiydi.

İnsanlar, ölüleri canlandıranlarla konuşurken rahatsız olurdu. Nedenini bana sormayın, böyledir. Ama Harlan huzursuz değildi, hatta hiçbir şey değildi. Sadece karşımda oturuyordu, soğukkanlıydı. Hoş ve boş gözleri duygudan yoksundu. Buraya gelme sebebi ile ilgili bana yalan söylediğini ve silahını kolaylıkla farkedilemeyecek bir yere kasten koyduğunu düşünüyordum.

Leo Harlan'ı gittikçe daha az sevmeye başladım.

Kahve kupamı nazikçe masanın üzerine koydum, hala gülümsüyordum. Ellerimdekileri bıraktım. Bu birinci

adımdı, silahımı çekmemse ikinci. Ve işin buraya gelmesini istemiyordum.

"Ben sadece atalarımdan birini canlandırmanızı istiyorum Bayan Blake. Ne iş yaptığımın konuyla nasıl bir ilgisi var anlayamadım."

"Merakımı mazur görün," dedim. Yüzüm hala gülüyordu ama gülümsememin eriyen bir buz kütlesi gibi küçüldüğünün farkındaydım.

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü bunu yapmazsanız davanızı almam."

"Patronunuz Bay Vaughn paramı çoktan aldı. Sizin adınıza işi kabul etti."

Güldüm, bu sefer içtendim. "Aslında, Bert bu şirkette sadece işletme yöneticisidir. Bir hukuk şirketi gibi, birçoğumuz şirkete ortağız. Bert şirket yönetimiyle ilgileniyor ama tam olarak patronum olduğunu söyleyemeyiz."

Yüzü, eğer böyle bir şey mümkünse, daha sakin, iyice içine kapanık ve daha ketum bir ifadeye büründü. Kötü bir resme bakmak gibiydi bu, teknik kusurları olmayan ama yaşam hissi de vermeyen bir resimdi. Bildiğim kadarıyla, bu tanıma uyan insanlar sadece ürkütücü olanlardı.

"Şirketteki konumunuzu bilmiyordum Bayan Blake." Sesi daha karanlık bir tona büründü ama yüzü gibi onun da içi boştu.

Tehlike çanları çalıyordu. Tetiği ilk çeken olmanın gerginliğini omuzlarımda hissediyordum. Hiç düşünmeden elimi silahıma götürdüm. Ellerini sandalyenin kollarına kaldırdığında ne yaptığımın farkına vardım. İkimiz de silah çekmek için daha iyi bir konuma geçmeye çalışıyorduk.

Ortama yoğun ve ağır bir gerginlik hakim oldu, görünmez bir elektrik akımı gibi etrafımızı kuşattı. Artık şüphe yoktu. Boş bakan gözlerinde ve yüzündeki hafif gülümsemede bunu görebiliyordum. Bu seferki gerçek bir gülümsemeydi, sahte değildi, taklit değildi. İnsanların birbirine yapabileceği en gerçek şeylerden birini yapmamıza saniyeler kalmıştı. Birbirimizi öldürmeye çalışacaktık. İzliyordum, gözlerini değil bedeninin üst kısmını, adamı ele verecek hareketi bekliyordum. Artık şüphe yoktu, ikimiz de biliyorduk.

Bu ağır gerginlikte adamın sesi derin bir kuyuya atılan taşın çıkardığı ses gibi geldi. Elimi silahıma atmama sebep olan da bu oldu. "Ben kiralık katilim ama buraya senin için gelmedim Anita Blake."

Gözlerimi ondan ayırmadım, gerginliğim azalmadı. "O zaman bunu bana neden söylüyorsunuz?" Sesim adamınkinden daha yumuşaktı.

"Çünkü St. Louis'e birini öldürmeye gelmedim. Gerçekten atalarımdan birini hayata döndürmek istiyorum."

"Neden?" diye sordum. Gözlerim hala üzerindeydi. "Katillerin bile hobileri vardır Bayan Blake." Sesi duygudan yoksundu, bedeniyse hala hiç kımıldamıyordu. Birden farkına vardım, beni korkutmamaya çalışıyordu.

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Adamın yüzü hala ifadesiz ve doğal olmayan bir boşluğa sahipti ama başka bir şey daha vardı. Bir parça neşe.

"Bu kadar komik olan nedir?" diye sordum.

"Sizi görmeye gelmenin, ölüme meydan okumaya çalışmak alamına geleceğini bilmiyordum."

"Ne demek istiyorsunuz?" Gerginliği elden bırakmamaya çalışıyordum fakat elimden kayıp gidiyordu. Adamın oldukça sıradan ve gerçekçi bir hali vardı. Böyleyken ofisimde silahımı çekip onu vuramazdım. Birden bu düşünce bana çok komik geldi ama sonra... Neşesiz, ölü gözlerine bakınca çok da komik olmadığına kanaat getirdim.

"Dünyanın dört bir yanında ölmemi isteyen insanlar var Bayan Blake. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için muazzam paralar harcayıp çaba sarf ediyorlar. Ama bugüne kadar kimse buna sizin kadar yaklaşmamıştı."

Başımı iki yana salladım. "Yaklaşmış sayılmam."

"Aslında size katılırdım ama namınızı duymuştum, bu yüzden silahımı her zamanki gibi taşımadım. Az önce öne eğildiğim zaman ağırlığını farkettiniz, değil mi?"

Başımla onayladım.

"Karşılıklı silah çekseydik, sizin kılıfınız ceket cebime göre birkaç saniye daha avantajlıydı."

"O zaman neden cebinize koydunuz?" diye sordum.

"Buraya silahlı geldiğimi belli ederek sizi huzursuz etmek istemedim ama ben silahsız dışarı çıkmam. Silah taşıdığımı farketmezsiniz sandım."

"Neredeyse farketmiyordum."

"Teşekkürler ama neyin ne olduğunu biliyoruz."

Bundan emin değildim. Üzerine gitmek istemedim, hazır kazanıyorken tartışmaya devam etmek anlamsızdı.

"Ne istiyorsunuz Bay Harlan, tabii eğer gerçek isminiz buysa."

Bunu duyunca gülümsedi. "Dediğim gibi, atalarımdan birini diriltmenizi istiyorum. Bu konuda yalan söyleme-

dim." Durup düşündü. "Çok garip ama herhangi bir konuda yalan söylemedim zaten." Şaşkın gibiydi. "Böyle bir şeyi yaşamayalı çok uzun zaman oldu."

"Başınız sağolsun," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Gerçeği söylememek sizin için zor olmalı. Bunun çok yorucu olduğuna eminim."

Yeniden gülümsedi, yine dudaklarının kenarı hafifçe bükülerek kendine has gülümsemesini ortaya çıkardı. "Bu konuda uzun süredir düşünmemiştim," dedi. Omzunu silkti. "Sanırım siz buna alışıksınız."

Omuz silkme sırası bendeydi. "Belki. Hangi atanızı yaşama geri döndürmek istiyorsunuz ve neden?"

"Nasıl neden?"

"Neden özellikle o kişi?"

"Farkeder mi?"

"Evet."

"Niye ki?"

"Çünkü bence ölüler iyi bir sebep olmadan rahatsız edilmemeli."

Dudakları aynı şekilde büküldü. "Bu kasabada her gece eğlence olsun diye zombileri uyandıran dirilticiler var."

Başımla onayladım. "O zaman onlardan birine gidin. Bedelini öderseniz, istediğiniz her şeyi yaparlar."

"İki yüz yıllık bir cesedi de kaldırabilirler mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bu onları aşar."

"İnsan kurban edilmesi koşuluyla ölü dirilticilerin herhangi bir şeyi mezarından kaldırabileceğini duymuştum." Sesi sakindi.

Yine başımı iki yana salladım. "Duyduğunuz her şeye inanmayın Bay Harlan. Bazı dirilticiler insan kurban ederek yüzlerce yıllık ölüleri mezarından kaldırabilir ama bu cinayettir ve yasadışıdır."

"Söylentiye göre siz bunu yapmışsınız."

"İnsanlar istediğini söyleyebilir. İnsan kurban etmem."

"O zaman atamı kaldıramazsınız." Sesi sertleşti.

"Öyle bir şey demedim."

Gözleri biraz daha açıldı, şaşkınlığa en yakın ifadesi bu olmalıydı. "İki yüz senelik bir cesedi insan kurban etmeden mi kaldıracaksınız?" diye sordu. "Bunu yapabileceğinizi söylemişlerdi ama ben inanmamıştım."

"Yani insan kurban ettiğime inandınız ama iki yüzyıllık bir ölüyü kendi imkanlarımla ayağa kaldırabileceğime inanmadınız, öyle mi?"

Omzunu silkti. "Ben insanları öldürmeye alışkınım fakat daha önce mezarından kalkana rastlamadım."

"Çok şanslısınız."

Gülümsedi, gözleri az da olsa parıldadı. "Öyleyse bunu benim için yapacak mısınız?"

"İyi bir sebebiniz varsa ve bunu bana söylerseniz."

"Dikkatiniz kolay kolay dağılmıyor, değil mi?"

"İnatçı mı demek istiyorsunuz? Evet, öyleyim," dedim gülümseyerek. Belki de kötü adamların yanında fazla zaman geçirmiştim. Artık Leo Harlan'ın beni veya kasabadaki başka birini öldürmeye gelmediğini bildiğim için, adamla bir sorunum kalmamıştı. Ona neden inanmıştım? Sebebi birkaç dakika öncesine kadar inanmamamla aynıydı. İçgüdü.

"Bu bölgede ailemin geçmişini elimden geldiğince araştırdım. Fakat atalarıma ait resmi kayıtları bulamadım. Sanırım en başından beri sahte bir isim kullanıyorlardı. Ben gerçek isimlerini öğrenene kadar ailemin köklerinin izini Avrupa'da süremem, ki bunu yapmayı çok istiyorum."

"Adamı kaldıracak, gerçek ismini soracak, bu bölgeye gelmesinin asıl nedenini öğrenecek, sonra da mezarına geri mi koyacaksın?" Güzel bir soruydu.

Harlan başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Bana mantıklı geldi."

"Öyleyse, bana yardım edecek misiniz?"

"Evet ama bu size pahalıya patlar. Bu bölgede bu kadar eski bir cesedi insan kurban etmeden diriltebilecek tek diriltici benim."

Duraksadım.

"Ne demek istediğimi anlamış olmalısınız."

"Ben de kendi işimde en az sizin bu işte olduğunuz kadar iyiyim Bayan Blake." Mütevazı görünmeye çalıştı ama başaramadı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Sıradan, ürkütücü ve kahverengi gözleri de buna dahildi. "Korkmayın, bedeli neyse öderim."

Fahiş bir bedel biçtim. Gözünü bile kırpmadı. Elini ceketinin cebine doğru götürdü. "Yapmayın," dedim.

"Kredi kartım Bayan Blake, başka bir şey değil." Elini cebinden çıkardı ve parmaklarını görmem için öne uzattı.

"Evrakları doldurup ödemeyi dışarıdaki ofiste yapabilirsiniz. Başka randevularım var."

Az kalsın gülüyordu. "Tabii ki." Ayağa kalktı. Ben de aynısını yaptım. İkimiz de birbirimize elimizi uzatmadık.

Kapının eşiğinde duraksadı. Ben biraz geride kaldım çünkü adamı yakından takip etmek istemiyordum. Hareket alanımı kısıtlamamam gerekti.

"İşi ne zaman yapabilirsiniz?"

"Bu hafta tamamen doluyum. Belki önümüzdeki haftaya sıkıştırabilirim. Çarşamba veya perşembe."

"Pazartesi ve salıya ne oldu?"

Omuz silktim. "Tamamen doluyum."

"Bu hafta tamamen dolu olduğunuzu söylediniz, sonra önümüzdeki hafta çarşambaya atladınız."

Yine omzumu silktim. Yalan söylemek konusunda uzman olmadığım günler geçmişte kalmıştı. Şimdi de çok iyi sayılmazdım ama artık sebepleri farklıydı. Gözlerimin boş baktığını hissettim.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca neredeyse tamamen doluyum demek istedim."

Bakışlarını üzerime dikti, bu bakışların altında kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Boş ve ifadesiz gözlerle karşılık verdim.

Sakin bir sesle "Sonraki salı gecesi dolunay var," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Şaşkınlığımı göstermek istemedim ve bu konuda başarılı olduğumu düşündüm. Beni ele veren beden dilim oldu. Omuzlarım gerildi, ellerim kasıldı. Birçok insan karşısındakinin sadece yüzündeki değişimleri farkederdi ama Harlan böyle bir adam değildi. Lanet olsun.

"Evet, dolunay var, ne olmuş?" diye sordum. Yüzüme bu çok önemli değilmiş gibi bir ifade takındım.

Yine kendine has gülümsemesiyle karşılık verdi. "Mahcup görünmek konusunda zayıfsınız, Bayan Blake."

"Hayır, değilim ama mahcup olmadığıma göre sorun yok demektir."

"Bayan Blake," dedi. Tatlı sözlerle beni kandırmaya çalışıyor gibiydi. "Lütfen zekama hakaret etmeyin."

Ama bu çok kolay zaten, demek istediysem de sonradan vazgeçtim. Az konuşmak insanları kızdırmanın en iyi yoluydu.

"Ben zekanıza hakaret etmedim."

Kaşlarını çattı, bu da en az deminki gülümsemesi kadar gerçek duruyordu. Esas Harlan kendini göstermeye. "Dediklerine göre birkaç aydır dolunaylarda iş almamışsınız." Birden ciddileşti. Tehditkar bir hali yoktu, sanki ben saygısızlık yapmış ya da terbiyesizlik etmiştim. O ise beni düzeltiyor gibiydi.

"Belki de modern cadılardanım. Bilirsiniz, dolunay onlar için kutsaldır. Daha doğrusu, geceleri."

"Wiccanl mısınız Bayan Blake?"

Kelime oyunlarından sıkılmaya başlamıştım. "Hayır Bay Harlan, değilim."

"O zaman neden dolunay geceleri çalışmıyorsunuz?" Yüzüme bakıyor, yanıt bekliyordu. Sanki sorusunun cevabı olması gerekenden daha önemliydi.

Ne söylememi beklediğini biliyordum. Sanırım benim bir şekil-değiştiren olduğumu itiraf etmemi istiyordu. İstediğini söyleyemezdim çünkü bir şekil-değiştiren değildim. Tarihteki ilk insan Nimir-Ra, leoparadamların kraliçesiydim. Eski liderlerini öldürmek zorunda kalınca bu unvan

[1] Neopagan kültürüne ait, modern cadılığın bir türü olarak adlandırılabilecek Wicca dinine inanan kimse.

bana kalmıştı. Aynı zamanda yerel bir kurtadam kabilesinin Bolverk'iydim.

Bolverk ne tam bir korumaydı ne de infazcı. Ben temel olarak Ulfric'in yapmayacağı şeyleri yapan biriydim. Yerel Ulfric, Richard Zeeman'dı. Onunla birkaç yıldır birlikteydik. Şimdiyse aramız iyi değildi. Bana son sözü, *Yaratıkların yanında benimle olduğundan daha mutlu olan birini sevmek istemiyorum*, olmuştu. Böyle bir eleştiriye ne cevap verilirdi? Ne diyebilirdim? Biliyorsam kahrolayım. Aşkın her şeyi fethettiğini söylerler, oysa bu kocaman bir yalan.

Nimir-Ra ve Bolverk olarak bana bel bağlayanların yanında olmam gerekliydi. Bu yüzden de dolunay geceleri çalışmıyordum. Çok basit bir açıklamaydı ama bunu Leo Harlan ile paylaşmak istemiyordum.

"Bazen kendime vakit ayırmak istiyorum Bay Harlan. Bu günler dolunaylara denk geldiyse sizi temin ederim sadece bir tesadüf."

"İnsanlar birkaç ay önce bir şekil-değiştirenin saldırısına uğradığınızı ve şimdi onlardan biri olduğunuzu söylüyor." Sesi sakindi ama buna hazırdım. Yüzüm, bedenim, her şeyim sakin kaldı çünkü söyledikleri gerçek değildi.

"Ben bir şekil-değiştiren değilim Bay Harlan."

Gözlerini kıstı. "Size inanmıyorum Bayan Blake."

İç geçirdim. "Bana inanıp inanmamanız beni ilgilendirmiyor Bay Harlan. Bir kurtkadın da olsam, bunun ölüleri diriltme yeteneğimle bir ilgisi yok."

"İnsanlar sizin en iyisi olduğunuzu söylüyor ama siz insanların söylediklerini hep reddettiniz. Gerçekten bahsettikleri kadar iyi misiniz?"

"Daha da iyiyim."

"Bütün bir mezarlığı dirilttiğinizi söylüyorlar."

Omzumu silktim. "Bu sözlerle bir genç kızın başını döndürebilirsiniz."

"Dedikleri doğru mu?"

"Farkeder mi? Tekrar ediyorum, atanızı mezarından kaldırabilirim Bay Harlan. Bu bölgede insan kurban etmeden bunu yapabilecek tek kişi değilim ama az sayıda dirilticiden biriyim."

Adama bakıp gülümsedim, bu benim profesyonel gülümsememdi, parlak ve gösterişliydi ama içi tam anlamıyla boştu.

"Sonraki çarşamba veya perşembe sizin için uygun mu?"

Başıyla onayladı. "Size cep telefonu numaramı bırakacağım, bana yirmi dört saat bu numaradan ulaşabilirsiniz."

"Bunu yapmak için aceleniz mi var?"

"Şöyle diyelim, reddedemeyeceğim bir teklifin ne zaman geleceğini asla bilemem."

"Sadece para değil," dedim.

Yine gülümsedi. "Hayır, sadece para değil Bayan Blake. Yeterince param var ama ya yenilikler... Yeni meydan okumalarla dolu bir iş her zaman ilgimi çeker. Aradığım bu."

"Ne istediğinize dikkat edin Bay Harlan. Her zaman dışarıda sizden daha büyük ve kötü birileri vardır."

"Henüz karşılaşmadım."

Gülümsedim. "Ya göründüğünüzden daha korkunçsunuz ya da doğru insanlarla tanışmadınız."

Gülümsemem yüzümden silinene kadar uzun bir süre bana baktı. Gözlerimi ölü gözlerine diktim. O anda içimi

bir sessizlik doldurdu. Sanki huzurlu bir yerdeydim, birini öldürdüğüm zaman kapıldığım dinginlikte. Hiçbir şeyin acı vermediği, hiçbir şeyin hissedilmediği kocaman, beyaz, sabit bir boşluk. Harlan'ın anlamsız gözlerine bakarken, kafasının içinin de böyle olup olmadığını merak ettim. Neredeyse soracaktım ama vazgeçtim çünkü bir an için yalan söylediğini, anlattığı her şeyin uydurmaca olduğunu düşündüm. Ceketinin cebinden silahını çekeceğini sandım. Bu, benim bir şekil-değiştiren olup olmadığımı neden öğrenmek istediğini açıklıyordu. Birkaç saniyeliğine, Bay Leo Harlan'ı öldürmek zorunda kalacağımı düşündüm.

Endişeli değildim, korkmuyordum, sadece kendimi hazırladım. Yaşamak veya ölmek adamın seçimiydi. O sonsuz yavaşlıkla geçen son saniyede seçimler yapılır ve yaşamlar kaybedilirdi.

Sonra başını iki yana sallayarak kendine geldi, kabaran tüylerini düzelten bir kuş gibiydi.

"Size ne kadar korkunç bir insan olduğumu hatırlatmayı düşünüyordum ama bunu yapmayacağım. Bu şekilde oyun oynamak çok aptalca, bir çıngıraklı yılanı sopayla dürtmeye benziyor."

Boş gözlerle adama baktım, hala o sessiz yerdeydim. Sesim fısıltıyla ve temkinli çıktı. "Umarım bana yalan söylemediniz, Bay Harlan."

Rahatsız edici gülümsemesi yenilendi. "Ben de aynı şeyi ümit ediyorum, Bayan Blake." Bu garip yorumun ardından gözlerini üzerimden ayırmadan kapıyı açtı. Sonra arkasını döndü, çabucak dışarıya çıktı ve kapıyı kapattı. Beni ofiste vücuduma adrenalin pompalanırken yalnız bıraktı.

Beni zayıf düşüren korku değil, adrenalindi. Hayatımı ölüleri mezarından kaldırarak kazanıyordum ve resmi olarak bir vampir avcısıydım. Bu, yeterli değil miydi? Ürkütücü müşterileri kendime çekmek zorunda mıydım?

Harlan'ın iş teklifini reddetmem gerektiğini biliyordum ama adama doğruyu söylemiştim. İstediği zombiyi uyandırabilirdim ve bunu insan kurban etmeden yapabilecek benden başka kimse yoktu. Teklifi reddedersem, Harlan'ın yerime birini bulacağından emindim. Benim yeteneklerime veya etik değerlerime sahip olmayan birini. Bazen istemeseniz de şeytanla dans etmek zorunda kalırsınız çünkü siz dans etmezseniz bir başkası kesinlikle edecektir.

2

Lindel Mezarlığı yeni, modern bir yerdi. Bütün mezar taşları alçaktı ve çiçek ekmeye izin verilmiyordu. Bu tarz mezarlıklarda çimleri biçmek daha kolaydı ama böylesi kasvetli bir boşluk yaratıyordu. Karanlıkta dikdörtgen şekillerin süslediği bu arazi, ayın karanlık yüzü kadar boş ve niteliksizdi. Dahası neşesiz bir yerdi. Ben büyük mezar taşları ve mozoleleri olan, çocuk portrelerinin üzerlerini taştan meleklerin süslediği, gözlerini sessizce cennete çevirmiş Meryem Ana'nın hepimiz için dua ettiği mezarlıkları daha çok seviyordum. Mezarlıklar insanlara bir cennet olduğunu hatırlatmalı, sadece tepesine taş dikilmiş bir delikten ibaret olmamalıydı.

Buraya Gordon Bennington'ı diriltmek için gelmiştim çünkü Fidelis Sigorta Şirketi bunun kazara bir ölüm değil,

intihar olmasını ümit ediyordu. Milyon dolarlık bir sigorta poliçesi söz konusuydu. Polis, adamın ölümüne bir kazanın sebep olduğunu düşünüyordu ama Fidelis tatmin olmamıştı. Milyonlarını kurtarmak için de benim ücretimi ödemeyi göze almışlardı. Pahalıydım. Aslında o kadar da değil. Riske atılan parayla mukayese edilecek olursam, ucuza bile gidiyordum.

Mezarlıkta işimi yapmamı bekleyen üç grup vardı. Gruplardan ikisi, birbirinden on beş metre uzaktaydı çünkü Bayan Bennington ile Fidelis'in baş avukatı Arthur Conroy'un birbirine yaklaşması mahkemece yasaklanmıştı. Üçüncü grup ise bu ikisinin arasında bir yerdeydi. Bir polis arabası ve yanında sivil bir tane daha. Diğerinin sivil polis aracı olduğunu nereden anladığımı sormayın, gözüme öyle görünüyordu.

İlk araba grubunun arkasında bir yere park ettim. Yeni Jeep Grand Cherokee'mden indim. Bunun parasını kısmen de olsa şimdi hurdaya çıkmış Jeep County Squire'ımdan aldığım sigorta bedeliyle ödemiştim. Sigorta şirketi önce ödeme yapmak istememişti tabii. Aracımı sırtlanadamların yediğine inanmıyorlardı. Resimler çekmek, ölçümler yapmak ve kan izlerine bakmak için birilerini gönderdiler. Sonunda paramı ödemeye karar verdiler. Ve hemen ardından poliçemi iptal ettiler. Şimdi yeni bir poliçe için başka bir şirkete her ay para ödüyorum. İki sene içerisinde bir aracı daha hurdaya çıkartmazsam arzu ettiğim poliçeye sahip olabileceğim. Çok düşük bir ihtimal!

Mevcut davada, tabii ki Gordon Bennington'ın ailesinden yanaydım. Üç çocuklu dul bir kadına para ödememek

için türlü numaralar çeviren bir sigorta şirketine sempati duymam mümkün değildi.

En yakınımdaki araçlar Fidelis'e aitti. Arthur Conroy bana doğru yürüdü, elini uzattı. Uzun boylu bir adamdı, seyrelen saçlarını kelini kapatacak şekilde tarıyordu –*sanki bir işe yarıyormuş gibi.* Gümüş çerçeveli gözlükleri büyük gri gözlerini çevreliyordu. Kirpikleri ve kaşları daha koyu renk olsaydı, gözleri en dikkat çeken yeri olurdu. Çok büyük ama süssüz gözleri bana garip bir biçimde kurbağayı hatırlatıyordu. Belki de sigorta şirketleriyle aram bozuk olduğu için önyargılı davranıyordum. Mümkündür!

Conroy'un etrafında simsiyah takım elbiseli adamlar bir duvar oluşturmuştu. Elini sıktım ve geride duran, boyu iki metreye yakın adamlara baktım.

"Korumalar mı?" diye sordum.

Adamın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Nereden anladın?"

Başımı iki yana salladım. "Koruma gibi duruyorlar da biraz, Bay Conroy."

Diğer iki Fidelis çalışanının da elini sıktım. Korumalara elimi uzatmadım. Birçoğu uzatsanız bile elinizi sıkmazdı. Sert çocuk imajlarına zarar mı verirdi, yoksa ellerini silahlarından çekmek mi istemiyorlardı, bilmiyordum. Her halükarda, ben de elimi uzatmadım onlar da.

Neredeyse boyum kadar geniş omuzları olan siyah saçlı koruma gülümsedi. "Öyleyse, sen Anita Blake olmalısın."

"Ve sen?"

"Rex, Rex Canducci."

Bir kaşımı havaya kaldırdım.

"Rex gerçekten ilk ismin mi?"

Bir kahkaha attı. Erkeksi ve kadınların yanında atılan bir tür kahkaha. "Hayır."

İlk isminin ne olduğunu sormaya gerek duymadım, muhtemelen utanç verici bir şeydi, Florence veya Rosie olabilirdi. İkinci koruma sarışın ve sessizdi. Küçük donuk gözlerle bana bakıyordu. Adamı sevmedim.

"Ve sen?" dedim.

Soru sormama şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Birçok insan, daha önce karşılaşmadığı ve nasıl davranacağını bilemediği için korumaları görmezden gelirdi. Korumalarla karşılaşanların bazıları onların, ihtiyaç duyulana kadar göz ardı edilebilecek mobilyalar olduklarına kanaat getirirdi.

Tereddüt etti. "Balfour."

Bir saniye bekledim ama bir şey eklemedi. "Balfour, tek isim, Madonna ve Cher gibi mi?" diye sordum.

Gözlerini kıstı, omuzları gerildi. Adamı kızdırmak çok kolay olmuştu. Sert bakışları ile tehditkar bir görünümü vardı. Sadece kastan ibaretti. Ürkütücü görünüyor ve bunu biliyordu. Başka da bir özelliği yoktu.

Rex araya girdi. "Ben senin daha uzun boylu olacağını düşünmüştüm," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum." Dalga geçer gibiydi.

Balfour'un omuzları gevşedi, gerginliği azaldı. Rex ve Balfour daha önce birlikte çalışmış olmalıydı. Rex, ortağının sakin bir adam olmadığını biliyordu.

Rex ile göz göze geldim. Balfour işler karışırsa sorun olabilir, aşırı tepki gösterebilirdi. Ama Rex farklıydı.

Yükselen sesler duydum, birisi bir kadına aitti. Lanet olsun. Bayan Bennington'ın avukatlarına kadını evde tutma-

larını söylemiştim. Ya beni umursamamış ya da kadının etkileyici kişiliğine karşı koyamamışlardı.

Sivil kıyafetli bir polis memuru kadınla konuşuyordu. Öte yandan ciddi bir yüz ifadesiyle kadının Conroy'a on beş metreden fazla yaklaşmasına engel olmaya çalışıyordu. Bayan Bennington haftalar önce Conroy'u tokatlamış ve Conroy da aynı şekilde karşılık vermişti. Kadın, avukatın çenesine bir yumruk atmış ve onu kıç üstü yere oturtmuştu. İşte bu noktadan sonra güvenlik görevlileri araya girmek zorunda kalmıştı.

Ben bütün bu şenliğe bizzat şahit olmuştum çünkü davanın bir parçasıydım. Ya da öyle sayılırdım. Bu akşam son karar verilecekti. Gordon Bennington mezarından kalkar ve kazayla öldüğünü söylerse Fidelis ödeme yapmak zorundaydı. İntihar ettiğini söylerse Bayan Bennington bir şey alamazdı. Kadına Bayan Bennington dememin bir sebebi vardı. Dul kelimesini bir kez kullanmıştım ve neredeyse kafamı kopartacaktı. Özgür kadınlardan değildi. Bir eş ve anne olmayı seviyordu. Onun adına mutluydum, böylesi bizim için daha fazla özgürlük anlamına geliyordu.

İç geçirdim ve beyaz çakıl taşlı yoldan seslerin yükseldiği tarafa doğru yürüdüm. Arabasına yaslanmış üniformasız adamın yanından geçtim. Başımla selam verip "Merhaba," dedim.

Selamıma karşılık verdi. Bakışları sigorta şirketinden olanların üzerindeydi. Sanki birisi onu sorun çıkmasını engellemekle görevlendirmişti. Adam belki de sadece Rex ve Balfour'un iriyarı olmasından hoşlanmamıştı. İkisi de polis memurundan en az kırk kilo ağır olmalıydı. Bir polis me-

muru için fazla zayıftı. Yüzünde tecrübesizliğini belli eden bir ifade vardı, sanki kısa süre önce bu işe başlamıştı ve henüz polis olmak isteyip istemediğine karar verememişti.

Bayan Bennington, önünü kesen kibar polis memuruna bağırıyordu. "Bu kadını o piçler kiraladı, onlar ne derse onu yapacak. Gordon'a yalan söyletecek, biliyorum."

İç geçirdim. Herkese ölülerin yalan söylemediğini anlatmıştım. Herhalde bana sadece yargıç ve polisler inanmıştı. Fidelis, bana ödediği paranın her şeyi garantilediğine inanıyor olmalıydı. Bayan Bennington'sa ayrı telden çalıyordu.

Sonunda polisin geniş omuzları üzerinden beni gördü. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla polis memurundan uzundu. Bu da kadının uzun, polisin kısa olduğu anlamına geliyordu. Adam bir metre yetmiş santimetre civarındaydı.

Kadın, polisin yanından geçip gitmeye çalıştı. Bana bağırıyordu. Polis memuru kadının önüne geçmek için yana adım attı ama kadını tutmadı. Bayan Bennington adama omzunu geçirdi ve kaşlarını çattı. Bir saniyeliğine bağırmayı bıraktı.

"Yolumdan çekil," dedi.

Polis memuru boğuk bir sesle, "Bayan Bennington," dedi. "Bayan Blake mahkeme emriyle burada. Bırakın işini yapsın." Adamın kısa, gri saçları vardı. Tepesindeki teller biraz daha uzundu. Bu saç modelinin moda olduğunu sanmıyordum. Herhalde uzun süredir berbere gidecek vakti olmamıştı.

Kadın yine polisin yanından geçip gitmek istedi. Ancak polis memuru kadını kolundan kavradı. Adam uzun de-

ğildi, iri de sayılmazdı. Kare gibiydi. Kaslı bir kare. Kadın onu kenara itemeyeceğini anlayınca etrafından dolaşmak istedi. Hala bana ders vermenin peşindeydi.

Polis memuru onu yine kolundan yakalamak zorunda kaldı. Kadın elini havaya kaldırdı ve memurun boğuk sesi mezarlıkta yankılandı. "Bana vurursan, seni kelepçeler ve aracın içine tıkarım, biz burada işimizi bitirene kadar da orada kalırsın."

Bayan Bennington tereddüt etti, eli havada kaldı. Adamın yüz ifadesinde değişen bir şey vardı. Artık dediklerini harfiyen uygulayacağını anlatır gibiydi hatları.

Benim için ses tonu yeterliydi. Kadının yerinde olsaydım, adamın dediğini yapardım.

"Bir polis memuruna vurmak suçtur Bayan Bennington," diye devam etti polis.

Ayışığı altında kadının şaşkınlığını görmek mümkündü. Sanki şimdiye kadar kanunların kendisi için geçerli olmadığına inanmıştı. Durumun ciddiyetini anlayınca öfkesi biraz azaldı. Bir adım geriledi, siyah takım elbiseli avukatlar ordusunun kendisini polis memurundan uzaklaştırmasına izin verdi.

Polis memurunun kendi kendine mırıldandığını sadece ben duydum. "Benim karım olsaydı, kafasına kurşunu çoktan sıkmıştım."

Elimde olmadan bir kahkaha attım.

Arkasına döndü, gözlerinde öfke vardı. Yüzümde ne gördüyse gülümsedi.

"Sen şanslısın," dedim. "Ben bu kadınla birçok kez aynı ortamda bulunmak zorunda kaldım." Elimi uzattım.

Sağlam ve profesyonel bir biçimde tokalaştı. "Komiser yardımcısı Nicols, Tanrı size sabır versin, böyle bir..." Duraksadı.

Cümleyi adam için bitirdim. "...çılgın fahişeyle uğraştığım için. Sanırım aradığın laf tam olarak buydu."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Hakkı olan parayı isteyen bir dula ve çocuklarına sempati duyarım. Ama kadın kişisel olarak bunu neredeyse imkansız kılıyor."

"Farkettim," dedim. Gülümsedim.

Sırıttı ve cebindeki sigara paketine uzandı.

"İster misin?"

"Sanırım burada uygun olmaz. Ayrıca, sen Bayan Bennington ile uğraşarak bunu benden daha fazla hak ttin."

Uzun süredir sigara içenlerin ustalığıyla paketin altına vurarak tek bir sigara çıkarttı. "Gordon Bennington mezarından kalkar ve kendini öldürdüğünü söylerse, bu kadın çılgına dönecek Bayan Blake. Onu vurmama izin vermiyorlar, kadınla nasıl başa çıkarım bilemiyorum."

"Belki de avukatları üzerine oturur. Bence sayıları kadını zapt etmeye yeter."

Sigarayı dudakları arasına aldı, konuşmaya devam etti. "Şimdiye kadar bir b... şeye yaradıklarını görmedim, paralarını alamayacaklarından korkuyorlar."

"Bir boka yaradıklarını görmedim, aradığın kelime bu olmalı."

Bir kahkaha daha attı, sigarasını düşmemesi için dudakları arasından almak zorunda kaldı. "Evet, bir boka yaradıklarını görmedim, aradığım buydu." Sigarayı yeniden dudakları arasına koydu ve artık kimsede pek görülmeyen

büyük metal çakmaklardan birini çıkarttı. Alev turuncumsu bir kırmızıya büründü.

Adam, rüzgar olmamasına rağmen çakmağın etrafını elleriyle kapattı. Sigarasının ucu parıldamaya başlayınca çakmağı söndürdü ve cebine geri koydu. Sonra sigarayı ağzından aldı ve dumanı dışarıya verdi.

Dumandan kaçmak için elimde olmadan geriye doğru bir adım attım. Ama dışarıdaydık ve Bayan Bennington insanları ardı ardına sigara yakmaya zorlayacak kadar delirtiyordu. Acaba birkaç duble içki de iyi gider miydi?

"Destek isteyemez misin?"

Nicols, "Onların da kadını vurmasına izin vermezler," dedi.

Gülümsedim. "Hayır ama belki etrafında etten duvar oluşturur ve insanlara zarar vermesine engel olurlar."

"Belki bir veya iki tane daha üniformalı çağırabilirim ama hepsi bu. Parası çok olduğu için teşkilatta tanıdıkları var, bu geceden sonra dostlarının sayısı da artabilir. Lanet olasıca kadın, çok sinir bozucu." Lanet olasıca kelimesini kullanırken de sigaradan aldığı gibi keyif alıyordu ama dul kadının yanında diline hakim olamadığı için de huzursuz olmalıydı.

"Kadının siyasal gücü lekelendi mi?"

"Gazetelerin ön sayfalarında Conroy'u tokatladığını yazdılar. Yetkililer bu davanın iyice sarpa sarmasından korkuyor ve işler karışırsa kabağın kendi başlarına patlamasını istemiyor."

"Ve bu yüzden de daha talihsiz bir olay yaşanır diye kadınla aralarına mesafe koyuyorlar, öyle mi?"

Sigarasından derin bir nefes çekti, elinde esrarlı sigara tutuyor gibiydi. Bana cevap verirken ağzından ve burnundan duman çıktı. "Mesafe koymak, öyle de denebilir."

"Kefaletle serbest bırakmak, batan gemiyi terketmek..."

Yine bir kahkaha attı. Dumanı üflemeyi bitirmemişti ve azıcık öksürdü. Ama bunu dert etmedi. "Bu kadar komik misin, yoksa benim gülmeye mi ihtiyacım var, bilemiyorum."

"Stres," dedim. "Birçok insan beni komik bulmaz."

Şaşırtıcı bir biçimde donuk olan gözleriyle bana kaçamak bir bakış attı. Günışığı altında gözlerinin rengi mavi olmalıydı.

"Senin hakkında söylenenleri duydum, tam bir baş belasıymışsın, bir sürü kötü adama bulaşmışsın."

Omzumu silktim. "Bir kız elinden geleni yapmalı."

Gülümsedi. "Ama aynı insanların birçoğu gerekirse bir davada seninle çalışmak isteyeceklerini de söyledi," dedi. Sigarasını yere attı.

"Birçoğu destek kuvvet olarak bazı polislerden çok sana güvendiklerini dile getirdi."

Ne diyeceğimi bilemedim. Polisler ortasında, yaşamla ölüm arasında gidip gelirken birinden kıçını kollamasını istemek kadar büyük bir iltifat yoktu.

"Yüzümü kızartacaksın, Nicols," dedim. Bunu söylerken adama bakmadım.

Bakışlarını hala yerdeki dumanı tüten sigaraya odaklamış gibiydi. "BOST'ta çalışan Zerbrowski, yüzünün çok fazla kızarmadığını söyledi."

"Zerbrowski şehvet düşkünü bir boktur."

Kıkırdadı, ardından derinlerden bir kahkaha geldi, sigaranın üzerine bastı. Küçük parlaklık da karanlığa gömüldü. "Öyledir, öyledir. Karısıyla tanıştın mı?"

"Katie'yi tanıyorum."

"Zerbrowski'nin onu nasıl olup da tavladığını merak ettin mi hiç?"

"Kadını her gördüğümde."

İç geçirdi. "Ben bir devriye aracı daha isteyeceğim, iki üniformalıyla birlikte. Bu işi bitirelim ve bu lanet olasıca insanlardan kurtulalım."

"Anlaştık," dedim.

Nicols yeni bir devriye istemeye gitti. Ben de gidip zombileri ayağa kaldıran aletlerimi aldım. İçlerinden biri kolumdan büyük bir pala olduğu için, arabada bırakmıştım. İnsanları korkutmak istemiyordum. Bu akşam polisleri ve korumaları ürkütmemek için elimden geleni yapıyordum ama Bayan Bennington'ı ne yaparsam yapayım korkutamayacağımı biliyordum. Kadını memnun etmek için elimden bir şey gelmeyeceğine de emindim.

3

Zombi kaldırma aletlerim gri bir Nike spor çantanın içindeydi. Bazı dirilticilerin daha zarif çantaları vardı. Bir defasında küçük çantası sihirbaz veya sokak satıcılarınınkine benzer bir masaya dönüşen birini görmüştüm. Ben ise hiçbir şeyin kırılmaması ve çizilmemesi için aletlerimi özenle paketlerdim. Bunun dışında gerektiğinden daha süslü görünmeyi anlamsız buluyordum. İnsanlar gösteri izlemek istiyorsa Lanetliler Sirki'ne gidebilir, mezarlarından çıkan zombileri ve onlardan korkmuş gibi görünen aktörleri izleyebilirdi. Ben bir şovmen değildim, ölü dirilticiydim, ciddi bir işim vardı.

Her sene Cadılar Bayramı partilerine katılırdım, insanlar saatler geceyarısını vurduğunda ortalıkta zombilerin dolaştığını görmeyi veya benzer saçmalıkları isterdi. Namım

ne kadar ürkütücü hale gelirse, insanlar da korkmak için beni o kadar çok istemeye başladı. Bert'e gidip partiye katılan herkesi vurabileceğimi ve bunun çok ürkütücü olacağını söylemiştim. Bert buna gülmemiş ama benden partilere katılmaya bir son vermemi istemişti.

Aldığım eğitimde yüzüme, ellerime ve kalbimin üzerine bir yağ sürmem öğretilmişti. Biberiye kokusu, Noel ağacının kokusunu içine çekmek kadar nostaljik bir şeydi benim için ama yağı artık kullanmıyordum. Acil durumlarda çoğu kez ölüleri yağım olmadan ayağa kaldırmış, bu yüzden de fikir değiştirmiştim. Bazıları, ruhların insanın içine girmesine yardımcı olduğu için ölüleri kaldırmayı kolaylaştırdığına inanıyordu. Birçoğu ise, Amerikan inanışlarına göre, bitkisel karışımın kokusu ve dokunuşunun psişik yetenekleri arttırdığını veya zihni berraklaştırarak güçlerin işe yaramasını sağladığını düşünüyordu. Benim güçlerim ise bunun için her zaman hazırdı. Bu yüzden, yağı her ihtimale karşı yanımda taşımaya devam ediyor ama eskisi kadar sık kullanmıyordum.

Ne var ki hala ihtiyacım olan üç şey vardı. Çelik, taze kan ve tuz. Gerçi tuzu zombiyle işim bittikten sonra onu mezara geri göndermek için kullanıyordum.

Teçhizatın sayısını minimuma indirmiş, yakın zamanda biraz daha kesmiştim. Kesmiştim derken mecazi anlamda konuşmuyorum.

Sol elime küçük sargı bezleri sarılıydı. Ama temiz parçalar kullandığım için elim bir mumyanın eli gibi durmuyordu. Sol kolumda daha kalın sargılar vardı. Yaraların hepsini açan bendim ve bundan sıkılmaya başlamıştım.

Artan psişik güçlerimi nasıl kontrol edeceğimi, onunla ilk tanıştığımda benim gibi özel güçleri olan ama daha sonra bir cadıya dönüşen Marianne'den öğreniyordum. Şimdi Wiccan'dı. Bütün cadılar Wiccan değildi. Marianne başka bir tür cadı olsaydı kendimi kesmek zorunda kalmazdım. Marianne, öğretmenim olarak, benim karmaya olan borcumu paylaşıyor ya da küçük cadılar meclisi buna inanıyordu. Ne zaman bir ölüyü mezarından kaldırsam bir hayvan öldürmek zorunda kalıyor, bazen bir gecede üç veya dört hayvan kesiyordum. Bu durum cadılar grubuna üye olanların söylenmesine, öfkelenmesine, bağırıp çağırmasına neden oluyordu. Kan büyüsü, Wiccanlar için kara büyüydü. Büyü için can almak, bir hayvanınki, hatta bir tavuğunki bile olsa, kara büyüye giriyordu.

Marianne bu kadar şeytani biriyle nasıl bağ kurardı? Bilmek istiyorlardı.

Marianne'nin karmaya olan borcunu azaltmak için, kimseyi öldürmeden ölüleri mezarından kaldırmak üzerinde çalışıyordum. Acil durumlarda birkaç kez hayvan kurban etmeden bunu yapmıştım. Bu yüzden mümkün olduğunu biliyordum. Şaşırtıcı olan, bir şey öldürmeden ölüleri kaldırabilmem ama taze kan olmadan bunu yapamamamdı. Kan büyüsü Wiccanlar için hala kara büyüyse, ne yapacaktım? Orta yolu kendi kanımı kullanmakta buldum. Aslında işe yarayacağından emin değildim. Ama yarıyordu. En azından yakın zamanda ölenlerde.

Önce sol kolumu keserek başladım ama bu kısa süre sonra cazibesini kaybetti çünkü bazen bir gecede üç veya dört ayin birden yapıyordum. Sonra parmaklarımı kesme-

ye başladım. Birazcık kan, altı aydan daha kısa zaman önce ölenler için yeterliydi. Zamanla parmaklarımda da yer kalmamıştı ve kolumda yeterince yara vardı. Ayrıca, sol elimle ateş ederken yavaşladığımı farketmiştim, canım çok acıyordu. Sağ elimi kesemezdim çünkü onun da yavaşlamasını istemiyordum. Sonunda, her ne kadar ölüleri kaldırmak için birkaç tavuk veya keçi öldürdüğüme üzülsem de, hayvanların yaşamının kendi yaşamımdan daha değerli olmadığına karar vermiştim. Tamamen bencilce bir yargı da olsa, böyle düşünüyordum.

Küçük kesiklerin hemen iyileşeceğini ummuştum. Şehrin Başvampiri Jean-Claude ile olan bağım sayesinde yaralarım hızlı, çok hızlı iyileşiyordu. Küçük kesikler içinse aynı şey geçerli değildi. Marianne bunun kesikleri atmak için büyülü bir silah kullanmamdan kaynaklandığını söylemişti. Ama ben palamı seviyordum. Aslında, büyülü bir bıçak olmadan sadece bir parça kanla ölüleri mezarından kaldırabileceğimi sanmıyordum. Bu, benim için bir sorundu.

Marianne'yi arayıp Wiccan iyilik testinde başarısız olduğumu haber vermek zorunda kalacaktım. Onlar neden farklı olsun ki? Sağcı Hıristiyan grupların çoğu zaten benden nefret ediyordu.

Arkama dönüp izleyicilerime baktım. Nicols ve iki polis memuruna iki üniformalı daha katılmıştı. Polisler iki grubun ortasında duruyordu, grup üyeleriyse zombinin ne diyeceğini duymak için izin verildiği kadar birbirlerine yaklaşmıştı. On beş metre sınırını aşmışlardı ama iki tarafın da Gordon Bennington'ın ne dediğini duyması gerekiyordu, yargıcın isteği böyleydi. Yargıcın kendisi de, kayıt ciha-

zıyla gelen bir mahkeme çalışanı ile bize katılmıştı. Yanında iki iriyarı mübaşir de getirdiğini görünce adamın göründüğünden daha zeki olduğunu düşündüm. Ondan daha önce de etkilenmiştim. Her yargıç, zombi şahitliğini kabul etmezdi.

Bu akşam Lindel Mezarlığı mahkemeydi. Mahkeme TV, olay yerine gelmediği için mutluydum. Onlar daha garip vakaları ekrana getiriyordu. Bilirsiniz, gözaltına alınan transeksüel, on üç yaşındaki öğrencisine tecavüz eden kadın öğretmen, profesyonel futbolcunun cinayetle suçlanması gibi. O.J. Simpson davası Amerikan televizyonları için iyi olmamıştı.

Yargıç mahkemede duymaya alışkın olduğumuz gibi yüksek sesle konuştu. Adamın sesini boş mezarlıkta duymak garipti.

"Devam edin, Bayan Blake, hepimiz toplandık."

Genelde bir tavuğun kafasını keser ve bedenini sıçrayan kanla bir güç çemberi çizmek için kullanırdım, zombi kalktıktan sonra ortalıkta gezinmesin diye. Çember aynı zamanda gücüme odaklanmamı ve enerjimi kullanmamı da kolaylaştırıyordu. Ama yanımda tavuk getirmemiştim. Bir ihtimal kendimi kesip küçük bir çember çizmeye çalışabilirdim ama bunu yaparsam gecenin devamında çok güçsüz kalırdım. Bu durumda etik değerleri olan bir diriltici ne yapmalıydı?

İç geçirdim ve palamı elime aldım. Arkamda birkaç kişinin nefesini tuttuğunu duydum. Büyük bir bıçaktı ama bir tavuğun başını tek elle kesmek için büyük ve keskin bir şey lazımdı. Sol elime baktım ve sargının olmadığı bir

yer aradım. Bıçak kısmını ortaparmağımın üzerine dayadım -sembolizm gözümden kaçmadı- ve bastırdım. Kendi parmağımı çok fazla kesmemek için palanın bıçak kısmının çok keskin olmamasına dikkat ediyordum. Yara fazla derinse dikiş atılması gerekirdi, ki bu hiç iyi olmazdı.

Kesik hemen acı vermedi, demek ki arzu ettiğimden daha derine inmiştim. Elimi ayışığının üzerine düşmesi için kaldırdım ve toplanan kana baktım. Bunu gördüğüm anda canım da acımaya başladı. Kanınızın aktığını görünce neden daha fazla acı duyarsınız ki?

Çelik ucu aşağı doğru tutarak çemberi çizmeye başladım. Kanayan parmağımı yere paralel hizaladım, bu yüzden ara sıra toprağa birkaç damla kan akıyordu. Hayvan öldürmeyi bırakana kadar palayla kendimi kullanarak yerde bir çember çizmek aklıma gelmemişti. Çemberlerim her zaman çelik bir kalemle çizilmiş gibiydi ama ölen hayvanın güçlü akıntısı yüzünden havadaki değişimi hissetmek daha zor oluyordu. Şimdi toprağa düşen her bir damlada değişimi hissediyordum, sanki toprak kanıma açtı, kuraklıkta yağmura susamış gibi. Yerin içtiği şey kanım değil gücün kendisiydi. Çemberi tamamladığımı anladım çünkü başladığım yere geri döndüğüm anda tüyleri diken diken eden akıntıyı hissettim.

Mezar taşına doğru döndüm, etrafımdaki çemberi, titreyen, görünmez bir duvar gibi hissediyordum. Çemberin uzak ucundaki mezar taşının yanına gittim. Palamla taşa dokundum. "Gordon Bennington, çelik ile seni mezarından çağırıyorum." Kanlı elimle mezar taşına dokundum. "Kan ile seni mezarından çağırıyorum. Beni duy, Gordon

Bennington, duy ve itaat et. Çelik, kan ve güç, mezarından kalkmanı emrediyorum. Mezarından kalk ve yeniden aramızda yürü."

Toprak yoğun bir sıvı gibi dalgalandı ve bedeni yukarıya çıkarttı. Filmlerde zombiler her zaman, toprak kendilerini hapsetmeye çalışıyormuş gibi ellerini dışarı uzatarak mezarından çıkardı. Ama toprak çoğu zaman bedeni serbest bırakır ve zombi sıvının üzerinde yürüyen bir cisim gibi yüzeye çıkardı. Bu sefer cesedin takılacağı çiçekler veya başka bir şey de yoktu, zombi oturdu ve etrafına bakındı.

Hayvan öldürmeyince farkettiğim ilk şeylerden biri de zombilerimin güzel olmamasıydı. Tavuk kullansaydım Gordon Bennington'ın resmindeki gibi görünmesini sağlayabilirdim. Ama kendi kanımı kullanınca olduğu gibi görünüyordu, mezarından kalkmış bir ceset gibi.

Çirkin değildi, daha da kötülerini görmüştüm ama karısı yine de çığlık attı. Uzun ve yüksek sesli bir çığlıktı, ardından hıçkırmaya başladı. Bayan Bennington'ın evde kalmasını istememin birden fazla sebebi vardı.

Güzel mavi takımı onu öldüren göğsündeki yarayı gizliyordu. Ölü olduğu her halinden ve garip deri renginden belliydi.

Derisi kemiklerin içine çökmeye başlamıştı. Gözleri fazla yuvarlak, büyük, çıplaktı. Yuvalarında sadece mumsu bir deri parçasına tutunarak duruyorlardı. Sarı saçları dağınıktı ve uzamış gibi duruyordu. Ama bu sadece bir göz yanılsamasıydı, bedendeki etlerin büzülmesinin bir sonucuydu. Saçlar ve tırnaklar, genel inanışın aksine, öldükten sonra uzamaya devam etmezdi.

Gordon Bennington'ın konuşmasını sağlamak için bir şeye daha gerek vardı. Kan. *Odysseia*'da ölü bir kahinin tavsiyelerini duyabilmek için kan kullanıldığından sıklıkla bahsedilirdi.

Ölülerin kana susaması eski bir gelenekti. Artık sertleşmiş toprağın üzerinde yürüdüm ve şaşkın yüzün yanına çömeldim. Eteğimi düzeltemedim çünkü bir elimde palam vardı, diğer elimse kanıyordu. Herkes kalçalarımı bir güzel gördü. Ama farketmezdi, hayvan kurban etmeyi bıraktığımdan beri beni en çok rahatsız eden şeyi yapmak zorundaydım.

Elimi Gordon Bennington'm yüzüne doğru uzattım. "İç, Gordon, iç ve bizimle konuş."

Yuvarlak gözler bana baktı, sonra çökmüş burnu kanın kokusunu aldı, ağzını yaraya götürdü. Elleri, içinde çubuklar olan soğuk bir mumu andırıyordu. Ağzı dudaksızdı, bu yüzden kanı emerken dişleri derime değiyordu. Dili, ağzının içinde ayrı ve canlı bir varlıkmış gibi, yaranın üzerinde gidip geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve kendime gelmeye çalıştım. Nefes aldım, nefes verdim, nefes aldım, nefes verdim. Midem bulanmamalıydı. Hayır. Bu kadar insanın önünde utanç verici bir duruma düşmemeliydim.

Yeterince içtiğine kanaat getirince, "Gordon Bennington," dedim.

Bir tepki vermedi, ağzı hala yaranın üzerindeydi ve elleriyle bileğimi kavrıyordu.

Kafasının üzerine palamın yanıyla hafifçe vurdum. "Bay Bennington, insanlar sizin konuşmanızı bekliyor."

Sözlerim mi yoksa başına vurmam mı etkili oldu bilemiyorum. Yavaşça kafasını kaldırdı. Gözleri kendine geldiğini gösteriyordu. Kan her zaman böyleydi, ölülerde müthiş etki ediyordu.

"Siz Gordon Bennington mısınız?" diye sordum. Resmi olmam gerekiyordu.

Başıyla onayladı.

Yargıç, "Yüksek sesle cevap vermeniz lazım, Bay Bennington, kayıtlar için," dedi.

Gordon bana baktı. Yargıcın söylediklerini tekrarladım ve cevap verdi. "Evet, ben Gordon Bennington'ım. Bennington'dım."

Ölüleri kendi kanımla kaldırmanın avantajlarından biri, her zaman öldüklerinin farkında olmalarıydı. Daha önce bazıları öldüğünün farkında olmadan mezarından kalkmıştı. Birine öldüğünü ve birazdan mezarına geri döneceğini anlatmaya çalışmak çok zordu. Tam bir kabustu.

"Nasıl öldünüz, Bay Bennington?" diye sordum.

İç geçirdi, havayı içine çekti. Islık sesine benzer bir şey duydum çünkü göğsünün sağ tarafının bir kısmı yerinde yoktu. Takımı bunu gizliyordu ama forensik resimlerini görmüştüm. Ayrıca, bir pompalının kısa mesafeden neler yapabileceğini biliyordum.

"Vuruldum."

Arkamda bir gerginlik oldu, bunu güç çemberinin üzerinde bile hissettim. "Nasıl vuruldunuz?" diye sordum. Sakin ve rahatlatıcı bir ses tonuna büründüm.

"Bodrumun basamaklarından aşağı inerken kendimi vurdum."

Kalabalığın bir tarafından zafer çığlıkları yükseldi, diğer taraftan ise anlaşılmaz bir feryat geldi.

"Kendinizi bilerek mi vurdunuz?" diye sordum.

"Hayır, tabii ki, hayır. Takıldım, dengemi kaybettim, silah ateş aldı. Çok aptalcaydı, hem de çok."

Arkamdan yine sesler yükseldi. Bayan Bennington, "Sana söylemiştim, küçük sürtük..." diye söyleniyordu.

Arkama döndüm ve yargıca baktım. "Yargıç Fletcher, duydunuz mu?" diye sordum.

"Büyük bir kısmını," diye cevap verdi. Sonra yana dönüp kükredi. "Bayan Bennington, dinleyecek kadar sessiz olursanız, kocanızın az önce kazayla kendini vurduğunu söylediğini duyardınız."

"Gail." Gordon Bennington'ın sesinde endişe vardı. "Gail, orada mısın?"

Mezarın üzerinde acıklı bir aile buluşması istemiyordum. "Bitti mi, Yargıç? Mezarına geri koyabilir miyim?"

Fidelis Sigorta'nın avukatı, "Hayır," dedi. Conroy öne çıktı. "Bay Bennington'a birkaç sorumuz olacak."

Soruları sordular. Önce ben soruları Bennington'a tekrarlamak zorunda kaldım ama sonra cevap verme konusunda kendisini geliştirdi. Fiziksel görünüşü yine de iyi değildi ama kendine geliyordu. Daha uyanıktı, etrafında olup bitenlerin farkındaydı. Eşini gördü. "Gail, üzgünüm," dedi. "Silahlar konusunda haklıydın. Yeterince dikkatli olamadım. Seni ve çocukları yalnız bıraktığım için üzgünüm."

Bayan Bennington, yanında avukatlarıyla bize doğru geldi. Kadına durmasını söylemek zorunda kalacağımı düşündüm ama çembere yaklaşınca bunu hissetmiş gibi ken-

diliğinden durdu. Bazı insanların psişik güçlere karşı hassas olması şaşırtıcıydı. Kadının neden durduğunun farkında olduğunu sanmıyordum. Tabii ki, ellerini bedenine yapıştırmıştı. Kocasına dokunmak için uzanmıyordu. Mumsu deriye dokunmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiğini düşünmüyordum. Kadını suçlayamazdım.

Conroy ve diğer avukatlar sorular sormaya devam etti. Son sözü söyleyen yargıç oldu. "Gordon Bennington bütün sorularınıza detaylı bir biçimde cevap verdi. Artık... dinlenme zamanı geldi."

Yargıca katılıyordum. Bayan Bennington ağlıyordu, göz pınarları aylar önce kurumuş olmasaydı Gordon Bennington da ağlayacaktı.

Gordon Bennington'ın dikkatini kendime çektim.

"Sizi mezarınıza geri koymak zorundayım."

"Gail ve çocuklar sigorta parasını alabilecek mi?"

Yargıca baktım, adam başıyla onayladı.

"Evet, Bay Bennington. Alacaklar."

Gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı. "O zaman teşekkür ederim, ben hazırım." Eşine son bir kez baktı, kadın şimdi mezarın yanına çömelmişti. "Seninle vedalaştığım için mutluyum."

Kadın başını iki yana sallıyor, yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Ben de, Gordie, ben de. Seni çok özledim."

"Ben de seni çok özledim, benim cehennem kedim."

Bayan Bennington bunu duyunca hıçkırıklara boğuldu. Avukatlardan biri yakalamasaydı kadın yere düşecekti.

"Benim cehennem kedim" bana bir iltifat gibi gelmedi ama sonuçta adamın karısını gerçekten tanıdığını göste-

riyordu. Aynı zamanda kadının yaşamının geri kalanında Gordon'u özleyeceğinin de kanıtıydı. Çok fazla acı çektiği için daha önceki aksi tavırlarını mazur görebilirdim.

Parmağımdaki yarayı sıktım ve neyse ki kan geldi. Bazı akşamlar zombiyi geri koymak için yarayı yeniden açmam veya yeni bir çizik atmam gerekiyordu. Kanlı elimi adamın alnına değdirdim, koyu renkli bir iz bıraktım.

"Kanımla seni mezarına mühürlüyorum, Gordon Bennington," dedim. Palamı da nazikçe adama değdirdim.

"Seni çelikle mezarına mühürlüyorum."

Palayı sol elime aldım ve çemberin içine koyduğum ağzı açık kavanozdaki tuzu Gordon Bennington'a doğru serpiştirdim. Adamın üzerine kuru bir yağmur yağıyor gibi bir ses çıktı. "Tuzla seni mezarına mühürlüyorum, Gordon Bennington. Git ve bir daha kalkma."

Tuzun dokunuşu ile gözler odağını kaybetti. Bennington toprağa uzanırken kendinde değildi. Toprak adamı yuttu, sanki dev bir yaratığın tüyleri dalgalanmıştı. Gordon mezarına geri döndü ve ortadan kayboldu. Gordon Bennington'ın cesedi yeniden ait olduğu yerdeydi ve bu mezarı artık diğerlerinden ayırt etmek mümkün değildi. Tek bir çimen bile bozulmamış gibiydi. Büyü!

Fakat çemberin üzerinden bir daha geçip büyüyü bozmak zorundaydım. Aslında bu kısımda izleyicilerim olmazdı. Zombi mezarına geri döner ve herkes giderdi. Ama Fidelis Sigorta'dan Conroy yargıçla tartışıyor, yargıç da kendisine hakaret etmemesi için adamı sürekli uyarıyordu. Ve Bayan Bennington henüz yürüyebilecek durumda değildi.

Polisler ayakta dikilmiş gösteriyi seyrediyordu. Nicols bana baktı ve gülümseyerek başını iki yana salladı. Çember kaybolurken yanıma geldi, ben de yeni yaramı antiseptik mendillerle temizlemeye başladım.

Yas tutan dulun kendisini duymaması için sesini alçalttı. "Bana ne kadar para verirlerse versinler, o şeyin kanımı emmesine izin vermem."

Omzumu silktim, kanamayı durdurmak için yaranın üzerine gazlı bezle bastırdım. "Bu gibi şeyler için insanların ne paralar ödediğine şaşırırsın."

"Yine de yetmez," dedi. Elinde yakılmamış bir sigara vardı.

Adama ters bir cevap vermeye hazırlanırken bir vampirin varlığını hissettim, sanki tenime soğuk bir rüzgar değdi. Dışarıda, karanlığın içinde, birisi bekliyordu. Hafif bir esinti oldu, oysa bu gece rüzgar yoktu. Kafamı kaldırdım. Başka kimse hissettiklerimin farkında değildi. Diğer insanlar kafalarını kaldırıp ölümün tepeden üzerlerine inişini görmeyi beklemezdi.

"Ateş etmeyin, o bir dost," demek için saniyelerim vardı. Asher ortamızda belirdi. Çok yakınımdaydı, uzun saçları arkasında sallanıyordu, botları yere değdi. Düşüşün ivmesine son vermek için yarı koşar bir adım atmak zorunda kaldı ve yanımda bitti.

Arkama döndüm ve bedenimi vampire siper ettim. Gerçi arkama gizleyebileceğim kadar küçük değildi ama elimden geleni yaptım, birisi ateş etmeye niyetlenirse beni vurmaktan korkacaktı. Bütün polisler, tüm korumalar, silahlarını çekmişti. Namlular bana ve Asher'a doğrultulmuştu.

4

Silahlarını üzerimize doğrultmuş adamların oluşturduğu yarım çembere baktım. Gözlerimi herkesin üzerinde tutmaya çalıştım ama başaramadım. Ellerimi bedenimden uzaklaştırıp parmaklarımı açtım. Eyrensel duruşla *zararsız* olduğumu belli ediyordum. Kimsenin silahıma uzandığını sanmasını istemezdim. Sonucu kötü olurdu.

"O dost," dedim. Sesim biraz yüksek çıksa da sakindim.

Nicols, "Kimin dostu?" diye sordu.

"Benim," dedim.

Üniformalılardan biri, "Ama benim değil," dedi.

"Kimse için tehdit değil," dedim. Asher'ın tam arkamda olduğundan emin olmak için bedenimi onunkine yasladım.

Asher, Fransızca bir şeyler söyledi, herkes silahını daha sıkı kavradı. "İngilizce, Asher, İngilizce."

Derin ve titreyen bir nefes aldı. "Kimseyi korkutmak istemedim."

Kısa süre öncesine kadar, polislerin gördükleri yerde vampirleri sadece vampir oldukları için vurma yetkisi vardı. Addison V. Clark, vampirleri en azından kanunlar çerçevesinde yeniden *canlı* statüsüne sokmasından bu yana beş yıl geçmişti. Şimdi hakları olan birer vatandaştılar ve sebep olmadan bir vampiri vurmak cinayetti. Yine de bu tip olaylar ara sıra yaşanıyordu.

"Ben aradayken onu vurursanız, rozetlerinizle vedalaşmak zorunda kalabilirsiniz."

"Benim kaybedecek bir rozetim yok." Konuşan Balfour'du tabii ki. Oradaki en iriyarı adam olduğu için, büyük sözler edip en büyük silahı çekmek zorundaydı.

Adama baktım. "Ateş ettiğin takdirde beni de öldürsen iyi edersin çünkü ikinci bir şansın olmayacak."

Nicols, "Kimse kimseyi vurmayacak," dedi. Sessizce, "Lanet olsun," diye mırıldandığını duyacak kadar yakınındaydım.

Silahını korumalara çevirdi. "Silahlarınızı indirin, şimdi," diye emretti. Diğer polisler hemen emre uydu. Silahçemberi birden beni bırakıp Balfour ve Rex'i kuşattı. Tuttuğumu farketmediğim nefesimi bıraktım ve Asher'a hafifçe yaslandım.

Asher, bir grup insanın, özellikle de polislerin ortasına böyle inerse, onları korkutacağını bilmesi gerekirdi. İnsanları, vampirlerin imkansız şeyler yaptıklarını görmek kadar

korkutan bir şey yoktu. Ayrıca, Fransızca konuşmuştu. Bu da ya çok korkmuş ya da çok öfkeli olduğu anlamına geliyordu çünkü İngilizceyi unutmuştu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ama vampiri şimdi sorguya çekemezdim. Önce ateş hattından çıkmalıydık, geri kalan her şey beklemek zorundaydı.

Birbirimize o kadar yakındık ki altın renkli dalgalı saçlarının siyah saçlarıma değdiğini hissettim. Ellerini omzuma koydu ve gergin olduğunu anladım. Korkuyordu. Ne olmuştu?

Polisler korumaları silahlarını kaldırmaya ikna etti. Üniformalılar ikiye ayrıldı ve ilgili iki gruba kendi arabalarının yanına kadar eşlik etti. Geriye, Nicols, yargıç ve mahkeme memuru kaldı. En azından memur artık konuşulanları kayda almıyordu.

Nicols bana döndü, pantolonuna hafifçe vuran silahı yere bakıyordu. Kaşlarını çattı, önce Asher'a sonra tekrar bana baktı. Bir vampirin gözlerine uzun süre bakarak kendini riske atacak biri değildi. Vampirler isterse gözlerine bakanı büyüleyebilirdi. Ben bundan etkilenmiyordum çünkü Şehrin Başvampiri'nin insan hizmetkarıydım. Jean-Claude sayesinde Asher'ın yapabileceklerinin çoğuna karşı güvendeydim. Hepsine değilse de, çoğuna karşı.

Nicols durumdan hoşnut değildi. "Pekala, bu kadar acil olan nedir ki böyle aniden ortaya çıkıyorsun?"

Lanet olsun, Nicols iyi bir polisti. Muhtemelen vampirlerle daha önce fazla işi olmamıştı ama bir vampirin ancak acil bir durumda insanların ortasına böyle bir iniş yapacağını biliyordu.

Yine Asher'a doğru kaçamak bir bakış attı, sonra bana döndü. "Ölmek istiyorsanız çok iyi bir seçim, Bay..."

"Asher," diye cevap verdim.

"Size sormadım, Bayan Blake. Ona sordum."

Asher havayı okşayan bir ses tonuyla, "Adım Asher," dedi. Kendisini daha kabul edilir göstermek için vampir güçlerini kullanıyordu. Nicols ne yaptığını farkederse, bu taktik geri tepebilirdi. Ama böyle bir şey olmadı.

"Sorun nedir, Bay Asher?"

"Sadece Asher." Sesi adeta tenimi okşuyordu. Ben bu sesten etkilenmiyordum ama Nicols için aynı şey geçerli değildi.

Nicols gözlerini kırpıştırdı, kaşlarını çattı. Şaşkındı. "Pekala, Asher, lanet olasıca acelenin sebebi nedir?"

Asher'ın sırtımdaki parmakları bir an için gerildi, derin bir nefes aldığını duydum. Komiser Yardımcısı Nicols üzerinde bir Obi-Wan numarası kullanmaması için sessizce dua ettim. Çünkü karşısındaki bir droid değildi. Nicols'ün iradesi daha güçlüydü.

"Musette ağır yaralandı. Anita'dan yardım istemeye geldim," dedi.

Yüzümün rengi soldu, nefesim boğazıma düğümlendi. Musette, Belle Morte'un sağ koluydu. Belle Morte soyun başlangıcı, Jean-Claude'un *le sourdre de sang*'ıydı ve Asher de onun soyundandı. Aynı zamanda Avrupa'da bir yerde karargahı olan konsey üyelerinden biriydi. Konsey üyeleri bizi ne zaman ziyaret etse insanlar ölürdü. Bazıları bizden, bazıları onlardan. Ama Belle Morte bize kimseyi göndermemişti. Şimdiye kadar. Musette'in ziyareti ile ilgili

uzun müzakereler yapılmıştı. Gelmesine daha üç ay vardı. Bir ay içerisinde, Cadılar Bayramı öncesinde ne değişmişti? Musette'in yaralandığına bir an için bile inanmadım. Bu, Asher'ın kötü bir şeyler olduğunu yabancıların yanında bana söyleme yöntemiydi.

Şaşkın veya şok olmuş gibi görünmek için numara yapmama gerek yoktu. Yüzüm kötü bir haber almış bir insanınkine benziyor olmalıydı. Nicols başıyla onayladı, tatmin olmuş gibiydi. "Bu Musette'e yakın mısın?"

"Nicols, lütfen gidebilir miyiz? En kısa sürede yanında olmak istiyorum." Spor çantamı almaya gittim, her şey hazır olduğu için sevindim. Musette'in sevdiğim insanlara neler yapabileceğini düşününce tüylerim diken diken oldu. Kadının ismi bile Jean-Claude veya Asher'ın yüzünün solmasına yetiyordu.

Nicols bir kez daha başıyla onayladı, silahını kılıfına geri koydu. "Evet, gidebilirsiniz. Arkadaşınız... umarım iyidir."

Nicols'e bakarken gözlerimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım. "Umarım," diye cevap verdim. Musette'i değil, diğer herkesi düşünüyordum. Konseyin veya Belle Morte'un gücünü arkasına aldıysa, çok sayıda insana zarar verebilirdi. Konsey politikasında bir üyenin düşman olmasının diğerlerinin ondan nefret etmesine sebep olmadığını iyi biliyordum. Aslında, konseyin büyük bir kısmı eski Sicilya deyişine inanıyor gibiydi, *düşmanımın düşmanı dostumdur.*

Yargıç teşekkür etti ve arkadaşımın en kısa sürede iyileşmesini arzuladığını dile getirdi. Mahkeme görevlisi bir şey demedi, sadece büyülenmiş gibi Asher'a bakıyordu.

Asher'ın adamı büyülediğini sanmıyordum, sadece kadın daha önce bu kadar güzel bir şey görmemiş gibiydi. Belki de görmemişti.

Asher'ın araba farlarıyla aydınlanan saçları altın sarısıydı ve yüzünün sağ kısmına doğru ışıltılı bir deniz gibi metalik dalgalar halinde iniyordu. Koyu kahverengi ipek gömleği sayesinde saçları her zamankinden daha altınsı bir tona bürünmüştü. Gömleğin kolları uzundu ve ucu kot pantolonunun içine sokulmamıştı. Ayağında kahverengi botları vardı.

Aceleyle giyinmiş gibi duruyordu ama ben her zaman bu tarzda giyindiğini biliyordum. Yüzünün sol tarafının, en mükemmel profilinin aydınlıkta kalmasını sağlamıştı. Asher neyin görünmesini ve neyin görünmemesini istiyorsa, bunlar için ışığı ve gölgeleri kullanmakta ustaydı. Görünürdeki tek gözü, bir Sibirya kurdununkiler gibi berrak ve donuk maviydi.

İnsanların gözleri böyle olmazdı. Göz rengi, yaşarken bile sıradışı olmalıydı.

Kusursuz ağzını ve diğer masmavi gözünü ara sıra gösteriyordu. Göstermemek için dikkat ettiği şey ise gözünün birkaç santimetre altından başlayan ve ağzına kadar inen yaralardı. Vücudunun sağ tarafında da yara izleri vardı ama kıyafetleri onları gizliyordu.

Kadın hala nefesini tutmuş Asher'a bakıyordu. Asher da bunu farkedip irkildi. Belki de yüzünü hafifçe yana çevirip yaralarını gösterirse bu hayranlığın yerini korku ya da acımaya bırakacağını düşünüyordu.

Koluna dokundum. "Gidelim."

Cipime doğru yürüdük. Aslında ayakları yere değmez, yanımda havada duruyormuş gibi süzülürdü. Ama şimdi bir insan gibi benimle birlikte adım atıyordu.

Cipime binene kadar ikimiz de konuşmadık. Karanlık arabanın içinde bizi kimse duyamazdı.

Emniyet kemerini takarken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Musette bir saat önce geldi."

Vites değiştirdim ve dikkatlice aracı hala park halindeki polis arabalarının yanından geçirdim. Nicols'e el salladım, elindeki sigarası yanan Nicols de karşılık verdi.

"Yanında kaç kişi getireceği konusunda anlaşma sağlayamadığımızı sanıyordum."

"Sağlayamadık."

Sesi öylesine hüzünlüydü ki sıksanız gözyaşlarıyla bir bardağı doldurabilirdiniz. Jean-Claude'un sesi neşeyi paylaşmakta ve baştan çıkartmakta iyiydi ama Asher'ın uzmanlık alanı daha karanlık duyguları paylaşmaktı.

Gözlerimi Asher'a çevirdim. Önüne bakıyordu. Yüzü durgundu ve neler hissettiğini gizliyordu.

"O zaman bu şekilde bölgenize girerek bir kanunu, anlaşmayı veya başka bir şeyi çiğnemiş olmuyor mu?"

Başıyla onayladığında saçları yüzünü okşadı ve suratını kapattı. Yaralarını benden gizlemesi hoşuma gitmiyordu. Asher'ı güzel buluyordum, yaralarıyla veya yarasız ama bana inanmıyordu.

Bunun sebebinin kısmen Jean-Claude'un anılarını paylaşmam olduğunu düşünüyordu. Asher'a acımıyordum ama Jean-Claude'un anılarının etkisini de inkar edemezdim. Jean-Claude'un insan hizmetkarıydım, bu da bana

ilgi çekici faydalar sağlıyordu. Bunlardan biri de Jean-Claude'un anılarını paylaşmamdı.

Asher'ın teninin parmakuçlarımda ne kadar ipeksi bir soğukluğu olduğunu hatırladım. Ama dokunuşu yapan kendi parmaklarım değil Jean-Claude'unkilerdi. Şimdi bile teninin nasıl olduğunu bu kadar net hatırladığım için, içimden uzanıp eline dokunmak ve anıların gerçek olup olmadığına bakmak geldi. Bu, benimsemek zorunda olduğum garipliklerden sadece biriydi. Jean-Claude arabada olsaydı bile, Asher'a dokunmazdı. Asher'ın insan hizmetkarı ile *ménage à trois*'in parçası olmalarının üzerinden yüzyıllar geçmişti. Julianna, Asher'ın kötülüğünü temizlemek için kutsal su kullanan insanlar tarafından bir cadı olduğu iddia edilerek yakılmıştı. Jean-Claude, Asher'ı kurtarmayı başarmış ama Julianna için geaç kalmıştı. İki adam da onu geç kaldığı için affetmemişti.

"Musette kanunları çiğnediyse, onu cezalandıramaz mıyız? Bölgemizden atamaz mıyız?" Artık mezarlığın çıkışındaydık ve olmayan trafiği seyrediyorduk.

"Böyle bir kabalığı başka bir vampir yapsaydı, onu öldürmeye hakkımız olurdu. Ama bu Musette. Sen kurtadamların Bolverk'iysen, Musette de Belle'in..." Doğru kelimeyi arıyor gibiydi.

"İngilizcesini bilmiyorum ama Fransızcası, *bourreau*. O bizim öcümüz, Anita, son altı yüz yıldır."

"Tamam," dedim. "Çok korkunç biri, bunu kabul ediyorum ama bu durum topraklarımıza izinsiz girmesi gerçeğini değiştirmiyor. Bunu yapmasına izin verirsek, daha fazlasını da isteyecektir."

"Anita, durum çok daha kötü. O bir..." Yine uygun kelimeyi bulmaya çalışıyor gibiydi. Bu kadar çok İngilizce kelimeyi unutması ne kadar korktuğunu gösteriyordu. "*Vaisseau* –neden aklıma kelimelerin İngilizcesi gelmiyor?"

"Çünkü hayalkırıklığına uğradın."

"Korkuyorum," dedi. "Ama Belle Morte, Musette'i kan damarı ilan etti. Musette'e zarar vermek, Belle'e zarar vermek demektir."

Mackenzie'ye dönerken, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Hayır, büyünün lütuflarından çok daha fazlası. Musette'e mührünü, ofisinin yüzüğünü verdi. Bu da Musette'in Belle için konuştuğu anlamına geliyor. Belle Morte'un kendisine nasıl davranacaksak Musette'e de öyle davranmamız gerek. Bu, beklenmedik bir şeydi."

"Bu *vaisseau* ne fark yaratıyor?" diye sordum. Watson'da ışıklara takıldık, McDonald's ve Union Planters Bankası'na baktık.

"Musette, Belle'in kan damarı olmasaydı, onu erken geldiği için cezalandırır ve anlaşmayı bozardık. Ama onu şimdi cezalandırırsak, buraya gelince Belle'e de aynısını yapacağımız anlamına gelir."

"Öyle mi? Senin dediğin gibi olsa bile, bölgemize izinsiz girerse Belle'i cezalandıramaz mıyız?"

Asher bana baktı ama ışıklar yeşile döndüğü için ben uzun süre ona bakamadım. "Ne dediğinin farkında değilsin, Anita."

"O zaman anlat."

"Belle bizim *sourdre de sang*'ımız, ilkimiz. Soyumuz. Ona zarar veremeyiz."

"Neden?"

Bütün yüzünü göstererek bana baktı, sonunda saçları geriye savruldu ve yüzünün tamamı ortaya çıktı. Sanırım sorum onu o kadar endişelendirmişti ki aldığı yaraları unutmuştu.

"Yapamayız, o kadar."

"Neyi yapamayız? Bölgemizi izinsiz girenlere karşı koruyamaz mıyız yani, onu mu diyorsun?"

"Soyunun liderine saldıramazsın. O senin *sourdre de sang*'ındır, kan kaynağındır, yapamazsın."

"Yine tekrarlıyorum, neden olmasın? Belle bize hakaret etti. Biz ona bir şey yapmadık. Jean-Claude iyi niyetle müzakerelerde bulundu. Kötü, küçük vampir Jean-Claude değil, Musette. Belle tarafından kutsandıysa, o zaman Belle statüsünü kötüye kullanıyor demektir. Her haltını yiyeceğimizi düşünüyor."

"Her haltını mı?" diye sordu.

"Ne yaparsa yapsın, bizim şikayet edemeyeceğimizi ve bir şey diyemeyeceğimizi, kaderimize boyun eğeceğimizi düşünüyor."

Asher, "Bu konuda haklı," dedi.

Kaşlarımı çattım, sonra aynı ifadeyle yüzümü yola döndüm. "Neden? Neden biz de ona aynı şekilde hakaret etmeyelim?"

Asher ellerini saçlarının arasında gezdirdi, yüzüne düşen telleri geriye attı. Sokak lambalarının ışığı yüzünde aydınlık ve gölgeli alanlar bıraktı. Bir başka ışıkta durmak zorunda kaldık, yanımıza bir SUV yanaştı. Direksiyondaki kadın bize baktı, sonra dönüp bir daha baktı. Gözleri faltaşı gibi

açıldı, Asher bunu farketmedi. Kadına baktığımda gözlerini kaçırdı, yakalandığı için utanmıştı. Amerikalılara, mükemmel olmayan bir şeye gözlerini dikip bakmamaları gerektiği öğretilmişti. Sanki bu şekilde bakmak onu daha gerçek kılacaktı. Gözlerini kaçırırsa, uçup gidecekti.

Işık yeşile dönerken Asher hala olan bitenin farkında değildi ve ben şevkle gaza bastım. Yüzünü yabancılara gösteriyor ve bıraktığı etkiyi farketmiyordu. Ne kadar kızgın, ne kadar üzgün, ne kadar bilmem ne olursa olsun, asla yaralarını unutmazdı. Yaşamdaki düşüncelerine yaraları hükmederdi. Bu şekilde yaralarını unutması durumun ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Ne var ki ben sebebini anlayamıyordum.

"Anlayamıyorum, Asher. Yakın zamanda, konsey üyeleri bölgemizi işgal ettiğinde kendimizi savunduk. Onlara zarar verdik, onları öldürmek için elimizden geleni yaptık. Bu neden farklı olsun?"

"*Mon Dieu*, sen Belle'in soyumuzun anası olmasının ne anlama geldiğini anlamıyor musun?"

"Galiba anlamıyorum, o yüzden anlat bana. Lanetliler Sirki'ne gidiyoruz, değil mi? Oraya ulaşmamız uzun sürecek, vaktimiz var."

"*Oui*." İlham almayı bekler gibi sokak ışıklarına, alışveriş merkezlerine ve hazır yiyecek dükkanlarına baktı.

Sonra bana döndü. "Asla anlayamayacağın bir şeyi sana nasıl anlatayım? Senin bir kralın veya kraliçen olmadı, Amerikalısın ve gençsin, bir lorda karşı sorumluluklarını yerine getirmenin ne demek olduğunu bilmezsin."

"Galiba haklısın."

"O zaman Belle Morte'a nelerimizi borçlu olduğumuzu nasıl anlayacaksın? Ona el kaldırmak bile ihanettir."

Başımı iki yana salladım. "Harika bir teori, Asher ama vampir politikasıyla uzun süredir boğuştuğum için tek bir şeyi iyi öğrendim. Bize hükmetmesine izin verirsek, bunu zayıflık olarak görecek. Ne kadar zayıf veya ne kadar güçlü olduğumuzu anlamak için de üzerimize gelmeye devam edecek."

"Belle Morte ile savaşta değiliz."

"*Non* ama bizim zayıf olduğumuzu düşünürse, sıradaki biz olabiliriz. Sizin işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Büyük vampir balık küçük vampir balığı yer. Musette veya Belle'in bizim küçük balık olduğumuzu düşünmesine izin veremeyiz."

"Anita, hala anlamıyor musun? Biz, Belle Morte ile mukayese edilecek olursak, gerçekten de küçük balıklarız."

5

Küçük balıklar olduğumuza inanmam uzun sürdü. Belki büyük balık değildik ama bu minnacık olduğumuz anlamına da gelmiyordu. Ne var ki Asher aksini iddia ediyordu ve ben adamla tartışmak istemiyordum.

Cep telefonumu çıkarttım ve gerekli kişilere Musette'in erken gelişini haber verdim. Richard bana çok kızacaktı ama hala güç triumvirliğinin son parçası, şehrin Başvampiri Jean-Claude'un Ulfric'i ve benim nekromansırımdı. Hoşumuza gitsin veya gitmesin, Richard, Jean-Claude'un hayvanı, bense insan hizmetkarıydım. Nimir-Raj'ım Micah Callahan'ı da aradım. Micah, başka işlerim olduğunda şekil değiştirenlerle ilgili işlerimi devralan kişiydi. Aynı zamanda Jean-Claude ile birlikte erkek arkadaşımdı. İkisi de

bu durumdan rahatsız değildi ama beni huzursuz ediyordu. Bir kızın aynı anda iki erkekle birlikte olmaması gerektiğine inanacak şekilde yetiştirilmiştim.

Karşıma telesekreterler çıktı. Mesajlarımı mümkün olduğunca kısa ve sakin tutmaya çalıştım. Böyle bir mesaj nasıl bırakılırdı? "Merhaba, Micah, ben Anita, Musette şehre erken geldi ve Jean-Claude'un bölgesine izinsiz girdi. Asher'la birlikte sirke gidiyoruz, bizden gün doğana kadar haber almazsan, yardım gönder. Ama ben seni bizzat aramadığım sürece sirke daha erken gelme. Ne kadar az insan ateş hattında olursa o kadar iyi." Richard'a mesajı Asher bıraktı çünkü bazen benden gelen mesajları dinlemeden siliyordu. Bu, o gün ne kadar kötü bir ruh halinde olduğuna bağlıydı. Beni terketmiş olmasına rağmen, yaralanan taraf gibi davranıyor ve her şey için beni suçluyordu. Onu mümkün olduğunca rahat bırakıyordum. Gerçi şimdiki gibi bütün insanların iyiliği için birlikte çalışmamız gerektiği de oluyordu. Hayatta kalma içgüdüsü duygusal acıya galip geliyordu. Umarım Richard bunu hatırlardı.

Lanetliler Sirki ürkütücü teması olan canlı bir dramaydı. Ürkütücü de olsa geleneksel bir sirk performansıydı. Oyunlar, sosisli sandviçler ve huni keklerle tam bir karnavaldı. Sahnelenen gösteriyse benim bile kabuslar görmeme neden oluyordu.

Sirkin arka tarafı karanlık ve sessizdi. Öndeki orgdan gelen ses burada uzaklarda kalan bir hayal gibiydi. Eskiden sirke vampirleri öldürmek için gelirdim. Şimdiyse çalışanlar için ayrılan park yerini kullanıyordum. Ne kadar da düşmüştüm böyle!

Cipten inip birkaç adım attıktan sonra Asher'ın hala arabada hareketsiz oturduğunu farkettim. İç geçirdim ve arabaya geri döndüm. Bana bakması için hafifçe cama vurmak zorunda kaldım. İrkilmesini bekledim ama çok hızlı hareket ederse yaratıkların kendisini ele geçireceğine dair kabuslar gören biri gibi yavaşça bana doğru döndü.

Kapıyı açmasını bekledim. Öylece bana baktı. Derin bir nefes aldım ve saymaya başladım. Duygusal yaralarının kapanmasını bekleyecek zamanım yoktu. Sevgilim Jean-Claude, sirkin altında vampirlerin öcüsünü eğlendirmeye çalışıyordu.

Asher henüz kimsenin zarar görmediğini söylemişti. Ama Jean-Claude'u görüp eline dokunmadan buna inanmayacaktım. Asher için ne kadar endişelensem de bunun için vaktim yoktu. Hiçbirimizin yoktu.

Kapıyı Asher için açtım. Yine yerinden kıpırdamadı. "Asher, bunu bana yapma. Bu akşam sana ihtiyacımız var."

Başını iki yana salladı. "Biliyor musun, Anita, Jean-Claude'un sana haber göndermek için beni seçmesinin sebebi herkesten hızlı olmam değil. Beni ondan uzaklaştırmak istedi."

"İçeri geri dönmen gerekmiyor mu?"

Yine başını iki yana salladı, altın bukleler yüzünde dans etti. Gözleri normal buz mavisi tonuna geri dönmüştü.

"Ben onun *témoin*'nıyım, ikinci adamıyım, içeri girmem gerek."

"O zaman cipten inmek zorundasın."

Yanında hareketsiz duran ellerine baktı. "Biliyorum." Ama yine kıpırdamadı.

Bir elimi kapıya, diğer elimi arabanın üzerine koydum, Asher'a doğru eğildim. "Asher... bunu yapamayacaksan evime uç ve bodruma gizlen, orada yedek bir tabutumuz var."

Kafasını kaldırdı. Gözlerinde öfke vardı. "Oraya tek başına girmene izin verir miyim? Asla. Sana bir şey olursa..." Yine başını önüne eğdi, saçları bir perde gibi yüzünü gizledi. "Seni yüzüstü bırakırsam bununla yaşayamam."

İç geçirdim. "Harika, beni düşündüğün için teşekkürler. Samimi olduğunu biliyorum ama artık arabadan inmen gerek."

Sırtıma doğru rüzgar esti. Doğal bir şey değildi, Asher'ın mezarlıkta oluşturduğuna benziyordu. Dizimin üstüne çökerken silahımı elime aldım.

Damian önüme indi. Silahım bedeninin alt kısmına doğru bakıyordu. Biraz daha kısa boylu olsaydı, göğsüne denk gelirdi.

Yavaşça nefes verdim ve parmağımı tetikten aldım. "Lanet olsun, Damian, beni korkuttun. Sonu kötü olabilirdi." Ayağa kalktım.

"Özür dilerim," dedi. "Ama Micah yanında birinin olmasını istiyor." Ellerini yana açtı, silahsız ve zararsız olduğunu gösterdi. Silahsızdı belki ama kesinlikle zararsız olamazdı. Bunun sebebi Damian'ın yakışıklı olması değildi. Yakışıklı olan canlı ya da ölü bir sürü adam vardı. Koyu renk kan kırmızısı saçları ipekten bir perde gibiydi. Kırmızı saçlar altı yüz sene güneş görmeyince bu hale geliyordu. Tepemizdeki sokak lambaları gözünü aldığı için kedilerin bile kıskanacağı yeşil gözlerini kırpıştırdı. Gözleri bedeninin üst kısmını örten tişörtten bile üç ton daha par-

laktı. Siyah bez ayakkabılarının üzerinde siyah, bol pantolonu vardı. Gümüş tokalı siyah bir kemer kıyafetini tamamlıyordu. Damian özel olarak hazırlanmamıştı, ayağında bez ayakkabılar vardı. Avrupa'dan yeni gelen vampirlerin büyük bir kısmı kot pantolon ve spor ayakkabı içinde rahat edemiyordu.

Evet, Damian kadınların gözleri için bir ziyafetti ama esas tehlike bu değildi. Ona dokunmak, ellerimi kollarının beyaz derisi üzerinde gezdirmek istiyordum. Tehlike tam olarak buydu.

Aşk değildi, şehvet de değildi. Bir dizi kaza ve acil durumun ardından, Damian'ı vampir hizmetkarım olarak kendime bağlamıştım. Bu, imkansızdı. Demek istediğim, vampirlerin insan hizmetkarları olur ama insanların vampir hizmetkarları olmazdı. Konseyin nekromansırları gördüğü yerde öldürmek istemesine anlam verebiliyordum. Damian sağlıkla parıldıyordu, demek ki yeni beslenmişti. Gönüllü bir kurban bulduğunu biliyordum çünkü ona avlanmayı yasaklamıştım. Kesinlikle dediklerimi yapardı, ne eksik ne fazla. Her şeyde bana itaat ederdi çünkü başka seçim şansı yoktu.

"Sen içeriye girmeden yetişebileceğimi biliyordum."

"Evet, uçmanın faydaları," dedim. Başımı iki yana salladım ve silahımı kılıfına koydum. Damian'a dokunmamak için ellerimi eteğime sürtmek zorunda kaldım. Avcum, tenini okşamak için can atıyordu.

Sevgilim filan değildi ama ne kadar huzursuz edici bir şey de olsa, yakınımda olduğunda ona dokunmak için can atıyordum.

Birazcık titreyerek derin bir nefes aldım. "Micah'ya ben neler olduğunu öğrenene kadar kimseyi göndermemesini söyledim."

Damian omzunu silkti, ellerini havaya kaldırdı. "Micah git dedi, ben de buradayım." Yüzünde duygudan eser yoktu. Ona zarar vermemden korkar gibi gergin bir hali vardı.

Asher, "Dokun ona," dedi.

Arkamdan gelen sesle havaya sıçradım, neyse en azından cipten aşağıya inmişti.

"Ne?"

"Dokun ona, *ma cherie*, hizmetkarına dokun."

Yüzümü bir sıcaklık kapladı. "Çok mu belli oluyor?"

Bana bakıp gülümsedi, yüzündeki mutlu bir gülümseme değildi. "Julianna'da nasıl olduğunu hala hatırlıyorum." Kadının ismini serin sonbahar havası taşıyan bir sesle dile getirdi. İsmin ağzından çıkması beni şaşırttı, mümkün olduğunca bu ismi kullanmamaya çalışırdı.

"Ben Jean-Claude'un insan hizmetkarıyım ama gördüğümde ona dokunmak içimden gelmiyor."

Bana baktı. "Öyle mi?"

İtiraz etmeye hazırlanırken durup düşündüm. Jean-Claude'u gördüğümde ona dokunmak istiyordum ama bu seksti, kısmen yeni bir çift olmanın doğasıydı, değil mi?

Kaşlarımı çattım ve başka bir şeye odaklandım. "Jean-Claude da beni gördüğünde bana dokunmayı mı arzuluyor?" Damian ile ilgili kısmı es geçtim.

Asher, "Kesinlikle," dedi.

Kaşlarım daha da çatıldı.

"O zaman bunu çok iyi gizliyor."

"Çünkü böylesi saf bir ihtiyacı belli etmesi senin ondan kaçmana sebep olur." Dirseğime dokundu. Hafif bir dokunuştu. "Sana rahatsız edici sırlar vermek istemem ama ona karşı bu akşam birlik olmamız gerek. Damian'a dokununca onun gücünü alıyorsun, tıpkı Jean-Claude'un sana ve Richard'a dokunduğunda güçlendiği gibi."

Derin nefes alıp yavaşça verdim. Tek bir şeyden emindim, o da Richard'ın bu akşam sirkte olmayacağıydı. Ayrıldığımızdan bu yana Lanetliler Sirki'nin yakınından bile geçmemişti. Üçümüzden birinin kayıp olması bizi zayıflatıyordu. Üç ay sonra Musette'i karşılamak için geleceğine söz vermiş ama daha erken olmayacağını dile getirmişti. Gelmeyeceğine hayatım üzerine bahse girebilirdim. Belki de gerçekten bu bahse girmiştim. Sirkin içinde bizi neyin beklediğini kim biliyordu?

Bir vampirden diğerine baktım, başımı iki yana salladım. İçeriye girmemiz gerekti, endişelerime ayıracak vaktim yoktu. Asher'ın da böyle bir şeye ihtiyacı vardı ama onun ne yapacağını kontrol edemezdim.

Damian'ın koluna dokundum, ikimiz arasında rüzgar gibi bir güç alevlendi. Elimi pürüzsüz kolunun üstünde gezdirdim, parmakuçlarım hariç elimin tamamını kullandım. Parmakuçlarım bir şeye sert dokununca acıyordu. Damian titreyerek nefes verdi, sol elimi sağ elinin üzerine koydum, parmaklarımla parmaklarını sıktım. Çok sıkmadığım sürece sargılı parmaklarım güvendeydi. Açıklaması zordu çünkü Damian'a dokunmak aklıma seksi getirmiyordu. Jean-Claude, Micah veya Richard'a dokunmak gibi değildi. Richard'la düşmandık ama hala yanımdayken beni

etkiliyordu. Richard'la aynı odadaysam ve bedenim gerilmiyorsa, işte o gün ona olan sevgimin tükendiğini anlayacaktım.

"Micah destek gönderdi diye kızgın değilim."

Elini, kolunu hissettim. Bu kadar gergin olduğunu farketmemiştim ama dokunuşumla rahatladı. Gülümsedi ve elimi sıktı. "Güzel."

Arkamızdan bir ses, "Yumuşamışsın," dedi. Hepimiz arkamıza döndük, kaldırımdan bize doğru yürüyen Jason'ı gördük. Sırıtıyordu, sanırım bizi şaşırttığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

"Lanet olasıca bir kurtadam için fazla sessizsin," dedim.

Üzerinde kot pantolonu, spor ayakkabıları ve kısa deri ceketi vardı. Jason da en az benim kadar Amerikalıydı ve sıradan görünmeyi seviyordu. Sarı saçları genç bir yönetici gibi kısa kesilmişti. Daha büyük ve daha olgun görünmesini sağlıyordu. Saçları yüzüne düşmeyince, gözlerinin rengi iyice belirginleşiyordu, bahar gökyüzünün masum mavisiydi. Gözlerinde bir parıltı vardı.

"Deri ceket için biraz sıcak değil mi?" diye sordum.

Ceketinin fermuarını çevik bir hareketle açtı, çıplak göğsü ve karnı açığa çıktı. Bunu yaparken hiç duraksamadan bize doğru yürümeye devam etti. Jason'ın, Jean-Claude'un kulüplerinden biri olan Suçlu Zevkler'de striptizci olduğunu bazen unutuyordum. Bu gibi anlar ise bana unuttuğumu hatırlatıyordu.

"Jean-Claude seni beklemem için beni gönderdiğinde giyinecek vaktim yoktu."

"Acelenin sebebi nedir?"

"Musette, *pomme de sang*'ının bir kısmını Jean-Claude ile paylaşmayı teklif etti, tabii eğer o da beni kendisiyle paylaşırsa."

Pomme de sang'ın tam tercümesi kan elmasıydı, vampirlerin basit bir kan donöründen fazlası için kullandığı bir argo sözcüktü. Jean-Claude bir defasında bunu *çok arzulanan ve seks yerine kan veren bir metres* olarak tasvir etmişti. Her daim hazır bekleyen bir kadın veya Jason'ın konumunda, bir erkek.

"Bir başkasının *pomme de sang*'ından beslenmeyi istemek uygunsuz değil miydi?"

Asher, "Ama aynı zamanda büyük bir lütuf ve onurdur," dedi. "Musette'in geleneği işkenceye dönüştüreceğine emin olabilirsin."

"Öyleyse, o da kendisininkini Jean-Claude ile paylaşmıyor mu?" diye sordum. "Bunu, Jean-Claude'un Jason'ı paylaşmayacağını bildiği için mi teklif ediyor?"

Asher, "*Oui*," dedi.

"Harika, ne güzel. Bakalım bu akşam başka hangi vampir gelenekleri gelip kıçımızı ısıracak?"

Asher gülümsedi, elimi dudaklarına götürdü ve bir öpücük kondurdu. "Birçoğu, *ma cherie*, birçoğu." Jason'a döndü. "Aslında, Musette'in kan paylaşmadan dışarı çıkmana izin vermesine çok şaşırdım."

Jason'ın gülümsemesi silindi. "Onun *pomme de sang*'ı bu ülkede yasadışı, bu yüzden Jean-Claude teklifi reddetti."

"Yasadışı mı?" diye sordum. "Neden?"

İç geçirdi, çok mutsuz görünüyordu. "Kız on beşinden daha büyük durmuyordu."

"Ve çocuk yaşta birinden kan almak kanunlarca yasak," dedim.

"Jean-Claude ona bundan bahsetti, ben de bu sayede dışarıda sizin yanınızdayım, soğukta dikiliyorum."

Damian, "Soğuk değil," dedi.

Jason ürperdi. "Kişiden kişiye değişir." Fermuarı çekilmemiş ceketine sarındı. "Jean-Claude şaşırmanı istemiyor, Anita ama kadının yanındaki vampirlerden ikisi çocuk."

Yüzüm öfkeyle gerildi.

"Çok kötü değil, yeni değiller. Bence en az birkaç yüzyıllıklar. Amerika Birleşik Devletleri'nde bile mevcut kanunlarda koruma altına alınırlar."

İçimdeki gerginliği daha fazla artmadan bastırmaya çalıştım. Kimsenin elini tutmayacaktım çünkü ellerim silahlarım için boş kalmalıydı. Henüz savaş başlamasa da dürtüsü açığa çıkmıştı.

Damian tedirgin bir biçimde koluma dokundu, içimdeki öfkenin kendi içine dolmasından korkuyor gibiydi. Genelde, birine kızgın olmanın kimseye kızgın olmamaktan daha iyi olduğunu düşünürdüm. Bundan daha iyisi olmaya, adil kalmaya çalışıyordum ama lanet olsun, çok zordu.

Kolumu çekmeyip yüzüne bağırmayınca, Damian eline dokundu ve tenimin üzerinde gezinen parmaklar beni sakinleştirdi.

"Sence Musette ne yapacağımızı merak ettiği için mi yaşı küçük bir kan elması getirdi?"

Asher, "Musette gençleri sever," dedi. Sesi çok sakindi, fısıltıya yakındı, sanki birilerinin bizi duymasından korkuyordu.

Asher'a baktım. Damian'ın parmakları hala nazikçe elimin üzerinde geziniyordu. "Lütfen bana kadının pedofil olduğunu söyleme," dedim.

Başını iki yana salladı. "*Non*, seks için değil, Anita ama kan, evet, gençleri sever."

Midem bulandı. "Bu ülkedeyken on sekiz yaşın altındaki kimseden kan alamaz. Yoksa üzerinde ismi yazan ölüm fermanını imzalamış olur ve infazı da benden sorulur."

"Bence Belle Morte, Musette'i özellikle seçti. Belle'in daha az itiraz edilecek alışkanlıkları olan adamları da vardı. Musette, kelimenin tam anlamıyla bizim için zorlu bir sınav. Belle onu, bizi test etmek için gönderdi, özellikle de seni, sen ve belki de Richard'ı."

"Neden bize özel muamele etsinler?" diye sordum.

"Çünkü Belle ikinizi de tanımıyor. Kan akıtmadan önce bıçaklarını test etmeyi sever, Anita."

"Ben onun bıçağı değilim, hiçbir şeyi değilim."

Asher'm yüzünde sabırlı bir ifade vardı. "O bizim *sourdre de sang*'ımız, soyumuzun başlangıcı. Belle bir imparatoriçe gibi, onun soyundan gelen bütün baş vampirler de ona sadakat yemini etmiş birer kral gibidir. Bu yemin, davaya çok sayıda adam göndermek anlamına gelir."

"Hangi dava?"

Abartılı bir biçimde nefes verdi. "İmparatoriçe neyi uygun görüyorsa."

Başımı salladım. "Bu söylediklerin bana hiç mantıklı gelmiyor," dedim. Damian'ın eli hala elimin üzerindeydi. Sanırım bana dokunmuyor olsaydı daha fazla hayalkırıklığına uğrayacağımı düşünüyordu.

"Belle kendi soyundan gelenler vasıtasıyla, örneğin Jean-Claude'la sana ve Richard'a da sahip olduğuna inanıyor."

Başımı bir kez daha salladım ve cevap vermeye hazırlandım. Asher elini havaya kaldırarak beni susturdu. "Lütfen, bitirmeme izin ver. Farketmez, Anita, sen kabul etsen de etmesen de, sen ve Richard, Belle'e aitsiniz. O buna inanıyor. Sizi emri altındaki silahlar olarak görüyor. Bunu anlıyor musun?"

"Ne dediğini anlıyorum ama birinin malı olduğum kısmına katılmıyorum. Gel gelelim Belle Morte'un neden böyle düşündüğünün farkındayım."

Başıyla onayladı, biraz rahatlamış gibiydi. Tartışmaya devam ediyor olsaydık ne diyeceğini bilemeyecekti. "O zaman Belle'in en yeni iki silahını test etme ihtiyacının da farkındasındır."

"Nasıl bir test?"

"Örneğin, yetişkin olmayan bir *pomme de sang*'ı Amerika'ya gönderip vampir avcısının önüne atarak. Musette *pomme de sang*'ları paylaşmayı teklif ettiyse, insan hizmetkarları da paylaşmayı teklif edecektir. Bu, büyük bir onurdur."

"Paylaşmak?" Birden şüphelendim. Damian'ın parmakları hızlandı, durmasını söylemedim çünkü omuzlarım ve kollarım öfkeyle geriliyordu.

"Kanı paylaşmak, muhtemelen çünkü birçok vampir insan hizmetkarlarından kan alır. Seks için endişelenme, *ma cherie*, Musette kadınlardan hoşlanmaz."

Omzumu silktim. "Ne kadar da şanslıyım." Kaşlarımı çattım. "Beni ve Richard'ı kendisine ait görüyorsa... Her

neyse, ya onun adamları ve benimkiler? Belle bizim insanlarımızı kendi insanları olarak mı görüyor?"

Asher dudaklarını yaladı, cevabının ne olacağını o söylemeden tahmin ettim. "Böyle düşünmesi muhtemel."

"Öyleyse, Musette ve yanındakiler, sadece beni ve Richard'ı değil, geriye kalan herkesi test edebilir, öyle mi?" Bu, bir soru değildi.

"Mantıklı bir teori."

Gözlerimi kapattım ve başımı iki yana salladım. "Vampir politikasından nefret ediyorum."

Jason, "Henüz bağırmaya başlamadı," dedi. "Böylesine kötü haberler alıp da bu kadar sakin kaldığına şahit olmamıştım."

Gözlerimi açtım ve kaşlarımı çattım.

Asher, "Sanırım Damian'ın etkisi," dedi.

Jason'ın gözleri Damian'ın nazikçe elimi okşayışına odaklandı. "Sadece ona dokunarak öfkesini azalttığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Asher başıyla onayladı.

Damian'a durmasını söylemek istedim ama yapmadım çünkü çok öfkeliydim. Bizim bölgemize gelip bizi nasıl test ederlerdi? Ne kadar küstahçaydı! Ne kadar vampirce! Ve beni bekleyen oyunları düşünürken şimdiden yorulmuştum. Jean-Claude bu akşam Musette'in partisindeki herkesi vurmama izin verirse bizi büyük bir beladan kurtarırdı. Böyle olacağına emindim.

Damian'ın okşamasını durdurmak için elini avcumun içine aldım ve sıkıca tuttum. Öfkem yumuşadı. Hala kızgındım ama belli belirsiz bir şeydi, kontrol edilebilirdi. La-

net olsun, Asher haklıydı. Bundan nefret ediyordum. Yeni metafizik bir saçmalık yüzünden bir başka vampirle daha bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum. Neden bütün metafizik şeyler dokun-hisset prensibi ile çalışmak zorundaydı?

Bize bakarken Jason'ın yüzünde garip bir ifade vardı. "Bence bu akşam Damian'ı Anita'nın yanından ayırmayalım," dedi.

"Sence Musette benim üzerime çok mu gelecek?" diye sordum.

"Henüz kimseye zarar vermedi. Kimseye parmağını bile kaldırmadı ama herkes ondan korkuyor Anita. Benim ödüm kopuyor ve sebebini bilmiyorum. Küçük, tatlı, sarışın bir şey, gerçek boyutlarda bir Barbie bebek gibi, sadece göğüsleri daha küçük ama zaten bir ağız dolusundan fazlasına gerek yok, değil mi?"

"Abartma," dedim.

Bana gülümsemedi. Çok ciddiydi. "Aslında, göz kamaştırıcı bir vampirin beni dişlemesine itirazım olmaz Anita ama bu bebeğin bana dokunmasını istemiyorum." Birden çok korkmuş göründü -korkmuş ve yirmi iki yaşından çok daha küçük. "Bana dokunmasını istemiyorum." Korku dolu gözlerle bana baktı. "Jean-Claude bana Musette'in insanın üzerine çullanan vampirlerden olmadığını söyledi. Yine de farketmez, ondan o kadar korkuyorum ki mideme sancılar giriyor."

Boştaki elimi uzatınca Jason yanıma geldi. Ona sarıldım ve titrediğini farkettim. Soğuktu ama fazladan giysilerin ısıtabileceği bir soğukluk değildi.

"Onu senden uzak tutarız, Jason."

Bana o kadar sıkı sarıldı ki nefes almakta güçlük çektim, suratı boynumdayken cevap verdi. "Tutamayacağın sözler verme, Anita."

Ben sözümü yinelemeye hazırlanırken Asher araya girdi. "*Non*, Anita, hiçbirimize güvende olacağını söyleme ve henüz kimseye sözler verme, Musette ile tanışana kadar."

Jason'ı bırakıp Asher'a baktım. "İçeriye girer girmez kafasına bir kurşun sıkarsam Belle ne yapar?"

Yüzü soldu, bir vampir için çok zor bir şeydi. "Bunu yapamazsın, yapmamalısın, Anita... Yalvarırım."

"Onu bu akşam öldürürsem hepimiz daha güvende oluruz, biliyorsun."

Jason, ağzını açtı, kapattı, sonra yeniden açtı. "Anita, *ma cherie*, lütfen..."

Jason geri adım attı ve işaret etti. Damian arkamdaydı, ellerini omuzlarıma koydu. Bana dokunur dokunmaz kendimi daha iyi hissettim, daha sakin değildim, zihnim daha berrak değildi. Çünkü haklıydım, Musette'i bu akşam öldürmemiz gerekti. Böylece kısa vadede başımıza daha az dert açılırdı. Ama uzun vadede, Belle Morte, veya konseyin tamamı, tüm gücüyle üzerimize çullanırdı. Biliyordum. Damian'ın elleri nazikçe omzumdaki gergin kasları gevşetirken bunları düşündüm.

"Neden Damian bana dokununca bir şeyleri öldürme arzum azalıyor?" diye sordum.

"Damian sana dokunurken, tetiği çekmeden önce çok daha sakin, çok daha düşünceli olduğunu inan ben de farkettim."

"Jean-Claude ben yanındayken her zamankinden daha merhametli değil."

Asher, "Hizmetkarından neyi verebilecekse onu alırsın," dedi. "Bence sen Jean-Claude'u daha acımasız yaptın, daha merhametli değil çünkü senin doğanda bu var." Yanımda duran vampire baktı. "Damian yüzyıllar boyunca öfkeye ve gurura katlanamayan bir efendiye hizmet etti. Sadece efendisinin iradesi vardı. Damian da bu sayede daha sakin, daha merhametli olmayı öğrendi, yoksa yaratanı, onu uzun zaman önce öldürürdü."

Damian'ın omzumdaki elleri dondu kaldı. Kötü bir haber alan arkadaşımın omzuna vurur gibi Damian'ın eline vurdum.

"Dert etme, Damian, artık sana dokunamaz."

"*Non*, Jean-Claude ondan özgürlüğümü satın almak için pazarlık etti, her şeyimi ona borçluyum. Ama bunun kan yeminleri veya vampir bağlarıyla bir ilgisi yok. Sadece beni korkunç bir yaşamdan kurtardığı için ona çok şey borçluyum."

Asher, "Bu akşam Anita'nın elinden talihsiz bir kazanın çıkmasına engel olursan borcunu fazlasıyla ödemiş olursun," dedi.

Damian'ın başıyla onayladığını hissettim.

"O zaman yerin altına girerim, Musette'i uzun zamandan beri tanırım, ondan beni-yapandan korktuğum kadar korkmuyorum."

Damian'ın yüzünü görmek için arkama döndüm. "Musette'ten seni-yapan'dan daha az mı korktuğunu söylemeye çalışıyorsun?"

Birkaç saniye durup düşündü, sonra yavaşça başıyla onayladı. "Eski efendimden daha çok korkuyorum ama evet, Musette'ten de korkuyorum."

Asher, "Herkes korkar," dedi.

Damian onayladı. "Herkes korkar."

Başımı Damian'ın göğsüne yaslayıp ileri geri salladım, saçlarım birbirine girdi. Umrumda değildi. "Lanet olsun, onu bu akşam öldürmeme izin verseydiniz, başımız çok fazla derde girmezdi. Haklıyım, biliyorsunuz."

Damian gözlerime bakmak için yüzümü kaldırdı. "Musette'i öldürürsen, o zaman Belle de Jean-Claude'u yokeder."

"Ya Musette gerçekten korkunç bir şey yaparsa?"

Damian arkamdaki Asher'a baktı. Vampirlerin birbirine bakışını görmek için kafamı çevirdim. Sonunda konuşan Asher oldu. "Sana, her ne koşulda olursa olsun Musette'i öldüremeyeceğini söyleyemem çünkü bir an gelir başka seçeneğin kalmaz. O an gelirse tereddüt edip kendini tehlikeye atmanı istemem. Ama bence Musette politik oyunu çok iyi oynayacak ve sana arzu ettiğin gibi bir bahane vermeyecek."

İç geçirdim.

Jason, "Damian'ı bu akşam Anita'ya kelepçelemezsek, asla Musette'in küçük gösterisini bitiremez," dedi.

Asher, "Sanırım buna gerek yok," dedi. "Öyle değil mi, Anita?"

Kaşlarımı çattım. "Ben nereden bilebilirim? Ayrıca, kelepçelerim taze bitti."

Jason cebinden bir çift çıkarttı.

"Benimkini ödünç alabilirsin."

Kaşlarım biraz daha çatıldı. "Sen neden yanında kelepçe taşıyorsun?" diye sordum. Ellerimi havaya kaldırdım. "Dur, bilmek istemiyorum."

Bana bakıp sırıttı. "Ben bir striptizciyim, Anita. Her türlü aleti kullanıyorum."

Jason'ın kelepçeleri aşk hayatı için yanında taşımadığını bilmek güzeldi. Diğer taraftan, bir striptizcinin kullandığı eşyalar arasında kelepçelerin de olduğunu bilmek istiyor muydum, emin değildim. Suçlu Zevkler'de bu günlerde nasıl gösteriler sergileniyordu? Bir saniye, bunu da bilmek istemiyordum.

Hep birlikte Lanetliler Sirki'nin arka kapısına doğru yürüdük. Jason'ın kelepçelerini kullanmadım ama merdivenleri inerken Damian'ın elini bırakmadım. El ele tutuşmayı romantik veya iç gıdıklayıcı bulduğum insanların sayısı artıyordu. Ve ne yazık ki, Damian bu listede değildi.

6

Lanetliler Sirki'nin altında, kilometrelerce uzanıyormuş gibi duran yeraltı odaları vardı. Burası bir zamanlar St. Louis şehrinin Başvampiri'ne aitti. Sadece yukarıdaki ambar değişmişti. Jean-Claude yeraltını modernize etmiş ve dekorasyonu yenilemişti, hepsi buydu. Hala ardı ardına sıralanan odalar ve meşalelerden ibaretti.

Taşların görünümünü yumuşatmak ve çadır havası vermek için, Jean-Claude kendi odasının duvarlarını tüle benzer perdelerle kapatmıştı.

Dışarısı beyazdı, en dıştaki perdeyi açınca ise duvarlar gümüş, altın ve beyaz renkliydi. Jason perdeyi aralamak için uzandı ama tam bu sırada Jean-Claude dışarıya çıktı. Bize geri gitmemizi işaret etti, işaretparmağı dudaklarındaydı.

Selamımı yutmak zorunda kaldım. Üzerinde bacaklarını saran deri pantolonu vardı ve paçalarını uzun botlarının içine sokmuştu, bu yüzden pantolonun nerede bitip botun nerede başladığını söylemek mümkün değildi. Gömleği tipik Jean-Claude gömleğiydi. 1700'lerden kalma gibi duruyordu, kollarında ve boynunda fırfırlar vardı. İpeğin bu rengini Jean-Claude'da daha önce görmemiştim. Parlak koyu mavi ile lacivert arası canlı bir renkti. Gömleğin rengi, geceyarısında gözlerinin daha da mavi görünmesine sebep oluyordu. Yüzü her zamanki gibi kusursuz, nefes kesiciydi.

Sanki gerçek olamayacak kadar güzel, güvenli olamayacak kadar duyulara hitap eden görkemli bir rüya canlanmıştı.

Kalbim boğazımı düğümlüyordu. Üzerine atlayıp kollarımı boynuna dolamak istiyordum. Siyah saçlarının bedenimde ipeksi dokunuşlarla gezinmesini arzuluyordum. Onu istiyordum. Gerçi Jean-Claude'u hep istiyordum ama bu gece, ARZULUYORDUM. Yaşanan ve yaşayacağımız onca şeye rağmen, aklımda sadece seks, Jean-Claude ile sevişmek vardı.

Yanıma doğru süzülünce bana dokunmamasını işaret ettim. Parmağının ucuyla bile bana değerse neler olacağını bilmiyordum.

Şaşkındı, kafamın içinde bir ses duydum. "Sorun nedir, *ma petite*?"

Hala zihinden zihne aktarılan mesajlarda uzman değildim, bu yüzden denemedim. Sadece sol kolumu öne uzattım ve saatimi gösterdim. Geceyarısına on vardı.

Sindrella gibi, her akşam en geç geceyarısı evde olmak zorundaydım. İş arkadaşlarıma bunun yemek molası olduğunu söylemiştim ve bazen gerçekten öyle de oluyordu. Ama her on iki saatte bir beslemek zorunda olduğum şey aslında midem değildi. Aşağılarda, çok daha aşağılarda bir yerdi.

Jean-Claude'un gözleri iyice açıldı. Kafamın içindeki ses, "*Ma petite*, lütfen bana *ardeur*'ü beslediğini söyle," dedi.

Omzumu silktim. "On iki saat önce." Fısıldamaya gerek görmedim.

Perdelerin ardındaki vampirler bunu zaten duyacaktı, bu yüzden normal bir ses tonu kullandım. Zaten *ardeur*'ü onlardan gizleyebileceğimi zannetmiyordum. *Ardeur*, Jean-Claude'un insan hizmetkarı olmanın yanetkilerinden biriydi. Başka bir çağda, Jean-Claude bir incubus olarak nitelendirilirdi çünkü şehvetle beslenebiliyordu. Sadece beslenmekle kalmayıp başkalarının kendisini arzulamasına da sebep olabiliyordu. İhtiyacı olandan daha fazlasını yaratmak gibiydi. Acil bir durumda, şehvetle beslenip birkaç gün kan içmeyebiliyordu. Bir vampirin böyle bir ikincil gücü olması çok nadir görülürdü. Örneğin, Damian'ın efendisi korku ile besleniyordu. Kadın, cadı veya mora dedikleri türdendi.

Belle Morte ise, tabii ki *ardeur*'e sahipti. Bu gücü yüzyıllar boyunca kralları ve imparatorları kontrol etmek için kullanmıştı ve soyundan gelenler içerisinde bu özel gücü taşıyan az sayıda kişiden biri de Jean-Claude'du. Bildiğim kadarıyla, ben de bu gücü efendisinden alan ilk insan hizmetkardım.

Bir vampirde *ardeur* ilk açığa çıktığında, kan arzusu gibi zihnini ele geçirir, sonra vampir zamanla bunu kontrol etmeyi öğrenirdi. Veya planlanan buydu. Ben bu gücü edindiğimden beri, tüm gücümle karşı koymaya çalışıyordum ama on iki saatte bir beslenmek zorundaydım. Succubi ve İncubi'nin insanları severek öldürdüklerini anlatan hikayeler gerçekti. Her defasında aynı kişiyle beslenemiyordum. Micah kendisiyle beslenmeme izin veriyordu. Jean-Claude yıllardır bu gücü benimle paylaşmayı arzuluyordu çünkü beslenecek kişinin kendisi olacağını düşünmüştü. Leoparadamlardan biri olan Nathaniel'ı da bir nevi kendi *pomme de sang*'ım yapmak zorunda kalmıştım. Çok utanç verici bir şeydi ama *ardeur*'e karşı koymak mümkün değildi, aksi halde yabancılarla beslenmek zorunda kalacaktım. Kontrol edilmesi zor bir güçtü.

Bu akşamki planım eve gitmek ve Micah ile buluşmaktı ama şimdi Sirk'teydim. Aslında bu da kötü bir şey değildi çünkü Jean-Claude her zaman istekliydi. Ne yazık ki, yan odada büyük, kötü vampirler vardı ve biz çılgınca sevişirken bizi bekleyeceklerini sanmıyordum. Bu bir içgüdü olabilirdi ama Musette'in de anlayışlı olmasını beklemiyordum.

Sorun, *ardeur*'ün anlayışla karşılanacak bir şey olmamasıydı.

Etrafımızda insanlar sessizce dikiliyordu. Herkes sorunu çözmek için Jean-Claude'a bakıyordu. "Ne yapacağız?" diye sordum.

Bir an için ne yapacağını bilemiyor gibi göründü, sonra bir kahkaha attı, neredeyse dokunulabileceğiniz bir kah-

kahaydı. Baştan aşağıya ürperdim ve dizlerimin bağı çözüldü, yere düşmeme Damian engel oldu. *Ardeur*'ün bulaşıcı bir hastalık gibi Damian'ı ele geçirmesini bekledim ama olmadı. Damian bana dokunduğu anda sahilden çekilen dalgalar gibi *ardeur* de geri çekildi. Hafiflemiştim, zihnim berraktı. Damian'ın kolunu okyanustaki son tahta parçasıymış gibi sıkıca tuttum.

Gözlerimi iyice açıp Jean-Claude'a baktım. Çok ciddi duruyordu. "Ben de hissettim, *ma petite*."

Önceki deneyimlerimize dayanarak, *ardeur*'ü kontrol etmeye odaklanırsa Jean-Claude'un bu gücü kontrol etmeme yardımcı olduğunu biliyorduk. Ama odaklanmadığı zamanlarda, yanan ateş karşı konulmaz bir doğa gücü gibi ikimizi de ele geçiriyordu.

Soğuk dokunuşumda Damian'ın üzüntüsünü hissettim, dilimin ucunda garip bir tat bıraktı, sanki yağmurun tadı varmış gibi.

Damian'ın beni istediğini biliyordum, kalpler ve çiçeklerle ilgisi olmayan eski tarz bir istekti, şehvetle ilgiliydi. Kanı arzuladığı gibi beni de arzuluyordu çünkü bensiz olmak ölmek demekti. Damian altı yüz yaşındaydı ama asla bir başvampir olamayacaktı. Bu, eski efendisinin Damian'ın kalbinin atmasını ve bedeninin hareket etmesini sağladığı anlamına geliyordu. Sonra Jean-Claude delikanlıyı ayakta tutan güç olmuş, ben de kazayla bunu Jean-Claude'dan çalmıştım. Şimdi damarlarında akan ve kalbinin atmasını sağlayan benim nekromansimdi.

Vampir bir hizmetkarımın olması aslında beni çok ürkütüyordu. Yaptıklarımı unutup kaçmayı çok istiyordum.

Birçok şeyden kaçıyordum. Ama Damian'ın göz ardı edebileceğim şeylerden olmadığını biliyordum.

Damian ile bağımı koparırsam, önce delirir, sonra da gerçekten ölürdü. Tabii ki, solarak yok olmadan önce diğer vampirlerin Damian'ı öldürmesi gerekirdi. Altı yüz yıllık vampirin delirip şehirde insanları katletmesine izin veremezdik. İşlerimiz için iyi olmazdı. Damian'ı reddedersem ne olacağını nereden mi biliyordum? Çünkü ilk altı ayda hizmetkarım olduğunu farketmemiştim. Delirmiş ve masum insanları öldürmüştü. Jean-Claude vampiri bir hücreye tıkmış, benim eve geri dönmemi, kaçmak yerine sorumluluklarıma sahip çıkmamı beklemişti. Damian benim için önemli derslerden biriydi, ya gücü kucaklarsın ya da bedelini başkaları öder.

Jean-Claude'a baktım. Çok güzeldi ama üzerine atlama arzumu dizginleyerek de ona bakabiliyordum. "Çok şaşırtıcı," dedim.

Jean-Claude, "Damian'ın sana bu şekilde dokunmasına aylar önce izin verseydin, çok önce farkına varırdık," dedi.

Bir dönem, yakın zamana kadar, kusurlarımın dile getirilmesinden hiç hoşlanmazdım. Yeni çözümlerimden biri de her şey için tartışmamaktı. Savaşlarımı seçiyordum amacım buydu.

Jean-Claude başıyla onayladıktan sonra yanıma geldi ve elini uzattı. "Önceki düşüncesiz tavrım için özür dilerim, *ma petite* ama şimdi efendi benim, artık ikimizi de yakan ateşin kuklası değilim."

Eline baktım, solgun, uzun parmaklı, zarifti. *Ardeur*'ün etkisi olmadan bile, kelimelerle ifade edemeyeceğim şekil-

lerde beni şaşırtıyordu. Elini tuttum, bir yandan da hala Damian'm kolunu tutuyordum. Jean-Claude'un parmakları benimkilere kilitlendi, kalbim sakinleşti. *Ardeur* isyankar başını açığa çıkartmadı.

Elimi ağzına götürdü, yavaşça, dudaklarını parmaklarıma değdirdi. Hiçbir şey olmadı. Riski göze alarak dudaklarını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. Nefesimi tuttum ama *ardeur* ortaya çıkmadı.

Sırtını dikleştirip gülümsedi. Değer verdiğim ışıltılı gülümsemesiydi çünkü gerçekti ya da gerçeğe en yakın olandı. Yüz ifadesini kontrol etmek konusunda ustaydı, yüzyıllardır her hareketinin zarif ve etkileyici olması için uğraşmıştı, ne hissettiğini ele vermezdi. Doğal tepki vermesi imkansızdı. "Gel, *ma petite*, misafirlerimizle tanış."

Başımla onayladım. "Tamam."

Koluma girdi ve Damian'a baktı. "Sen de diğer koluna gir, *mon ami*, içeriye kadar Anita'ya eşlik edelim."

Damian elimi pürüzsüz kaslı kolunun üzerine koydu. "Zevkle, efendim."

Jean-Claude vampirlerin kendisine efendi demesini sevmezdi ama bu akşam resmi olmak zorundaydı. Yüzyıllardır hiç etkilenmemiş insanları etkilemeye çalışıyorduk.

Asher yana çekildi ve Jason diğer tarafa geçti, perdelere takılmamamız için tülleri araladılar. Girişlerde bu perdelerin artık kullanılmamasının mantıklı sebepleri vardı.

İki çekici vampirin koluna girmenin dezavantajı silahıma hemen uzanamamamdı. Tabii ki, içeriye girer girmez silahımı çekecek olursam, gecemiz çok kötü geçerdi. Bu geceyi atlatabilir ama bir sonrakinden sağ çıkamayabilirdik.

7

Musette beyaz tuğlalı şöminenin yanındaydı. Kesin oydu çünkü odada ondan başka küçük, sarışın bir Barbie bebek yoktu. Jason kadını böyle tasvir etmişti. Jason'ın kusurları çoktu ama bir kadını betimlemek bunlardan biri değildi.

Musette gerçekten de küçük bir kadındı, benden en az yedi santimetre kısaydı. Bu da boyunun bir metre elli santimetre civarında olduğu anlamına geliyordu. Tabii eğer uzun beyaz elbisesinin altına topuklu ayakkabı giydiyse daha da kısa olabilirdi. Saçları sarı dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu, kaşları simsiyahtı ve kusursuz bir yay çiziyordu. Ya birinden birini boyuyordu ya da saçlarıyla vücut kıllarının rengi tutmayan nadir sarışınlardan biriydi. Böylesine az rastlanırdı. Sarı saçlar, solgun ten, koyu renkli

kaşlar ve kirpikler ilkbahardaki gökyüzünü andıran gözleri çevreliyordu. Gözlerinin Jason'mkilerden birkaç ton daha mavi olduğunu farkettim. Belki de bu kadar canlı görünmesine sebep olan kaşları ve kirpikleriydi.

Gül gibi kırmızı dudaklarını görünce ruj sürdüğünü anladım, bunu görünce ağır makyaj yaptığının da farkına vardım. İyi iş çıkartmıştı Musette, küçük dokunuşlar ile çarpıcı ve neredeyse çocuksu bir güzelliğe sahip olmayı başarmıştı.

Pomme de sang'ı bir evcil hayvan gibi ayaklarının dibindeydi. Kızın uzun, kahverengi saçları tepesinde, iç içe lüleler halinde toplanmıştı. Bu yüzden daha da genç duruyordu. Yüzü soluk değildi, en azından vampirler kadar değildi, sonuçta yine de soluktu. Eski tarz uzun elbisesinin buz mavisi olması da yüzüne renk katmıyordu. İnce boynu düzgün ve bakirdi. Musette kanını içiyorsa, nereyi kullanıyordu? Bilmek istiyor muydum? Tam olarak değil.

Üzerinde altın ve gümüş renginde minderler olan beyaz kanepeyle şöminenin arasında bir adam dikiliyordu. Her yönden Musette'in tam zıttıydı. Bir metre seksen santimetreden uzun, bir yüzücü gibi yapılı, geniş omuzlu, ince belli, dar kalçalıydı. Bacakları neredeyse boyum kadardı. En az benimkiler kadar siyah saçlarında mavi gölgeleri vardı. Kalın bir atkuyruğu yapılmıştı. Derisi, yüzyıllardır güneş görmemiş birinin teni ne kadar koyu olabilirse, o kadar koyuydu. Çok kolay bronzlaşacağına bahse girerdim. Belli ki güneş ışınlarına uzun süredir maruz kalmamıştı. Gözleri garip bir mavi yeşildi, Karayip sularını andırıyordu. Kara yüzünde garip duruyorlardı, aslında suratına sıcaklık ve gü-

zellik kazandırmaları gerekirdi ama gözleri soğuktu. Eskiden yakışıklı olmalıydı ama artık değildi. Yüzündeki ekşi ifade her şeyi alıp götürüyordu. Sanki her zaman kötü bir ruh halindeymiş gibi duruyordu.

Belki de kıyafetleri yüzündendi. Yüzlerce yıllık bir tablodan fırlamıştı adeta. Ben de bu kadar sıkı giysiler giyseydim, huysuz olurdum.

Her iki kolumda birer adam olsa da, bizi dolgun minderli sandalyelerin arasından geçiren Jean-Claude oldu. Biri altın, diğeri gümüş iki sandalye beyaz yastıklarla süslenmişti. Jean-Claude beyaz kahve sehpasının önünde durdu, sehpanın üstündeki kristal kasenin içinde beyaz ve sarı karanfiller vardı. Damian da durdu, dokunuşum altında çok sakindi. Jason zarifçe şöminenin en yakınındaki altın renkli sandalyeye çöktü. Asher gümüş sandalyenin diğer tarafına geçti, Musette'ten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu.

Musette Fransızca bir şey söyledi, Jean-Claude da Fransızca cevap verdi. Fransızca bilmediğimi söylediğini anladım. Musette tek kelimesini anlamadığım başka bir cümle kurdu, ardından ağır aksanlı bir İngilizceye geçti. Birçok vampirin aksam olmazdı, en azından Amerika'da böyleydi ama kadınınınki sıradışıydı. Çok hızlı konuşursa, İngilizce olsun veya olmasın, ne dediğini anlamam mümkün değildi.

"Damian, varlığınla bizi onurlandırmayalı çok uzun zaman oldu."

"Eski efendim bu tarz toplantılardan hoşlanmazdı."

"Efendin Morvoren çok garip biriydi."

Damian yüzüne tokat yemiş gibi gerildi. Endişeli bir çocuğu sakinleştirir gibi elinin üstünü okşadım.

"Morvoren konseyde bir koltuğa sahip olacak kadar güçlü. Ona Earthmover'ın eski yerini teklif ettik. Bunun için savaşmak zorunda bile değildi. Bir lütuftu."

Musette, Damian'a bakıyor, vampirin yüzünü, bedenini ve tepkilerini izliyordu.

"Sence böyle bir teklifi neden reddetti?"

Damian yutkundu, titreyerek nefes alıyordu. "Dediğim gibi," dedi. Cümlesini bitirmek için gırtlağını temizlemek zorunda kaldı. "Eski efendim saray yaşamına alışkın değildir. Yalnız kalmayı tercih eder."

"Ama savaşmadan konseyde bir koltuğa sahip olabilecekken böyle bir teklifi reddetmek, delilik. Sence Morvoren böyle bir şeyi neden yapmış olabilir?"

Kadın Morvoren ismini ne zaman kullansa Damian irkiliyordu. "Damian sorunuza cevap verdi," dedim. "Eski efendisi yalnızlığı seviyormuş."

Musette mavi gözlerini bana çevirdi, düşmanca bakışın altında ezilince araya girmemiş olmayı arzuladım.

"Demek, yeni olan bu," dedi. Bize doğru yürüdü, sadece süzülmedi, kalçaları sağa sola sallandı. Gerçekten de eteğin altında uzun topuklular vardı. Onlar olmadan bu kadar sallanamazdı.

Uzun boylu, ürkütücü adam bir gölge gibi Musette'i takip etti. Genç kız şöminenin önünde kaldı, soluk mavi etekleri özellikle ayarlanmış gibi etrafına yayılıyordu. Elleri kucağında hareketsizdi. Bu duruşu da önceden ayarlanmış gibiydi. Sanki Musette aksini söyleyene kadar bu şekil-

de hareketsiz oturması söylenmişti. Kesinlikle mide bulandırıcı bir görüntüydü.

"Sizi ilk insan hizmetkarım Anita Blake ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi benim ilk hizmetkarımdır, bir başkası olmadı, sadece Anita." Jean-Claude elimi çekiştirerek beni kahve sehpasından uzaklaştırdı ve Musette'e doğru gönderdi. Bir dans hareketi gibiydi, sanki reverans veya onun gibi bir şey yapmam gerekiyordu. Damian da beni takip etti, birlikte çok zarif bir oyun sergiliyor gibiydik. Vampirler başlarım öne eğdi ve ben aralarında kaldım, onların yaptığını yapmaktan başka çarem yoktu. Belki de Jean-Claude'un beni ortaya almasının birden fazla sebebi vardı.

Musette bize doğru sallanarak gelmeye devam etti, kabarık beyaz eteği dans etti. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun, Asher'ın hizmetkarı, adı neydi?" Gözlerindeki bakış hizmetkarın ismini çok iyi bildiğini belli ediyordu.

Jean-Claude, "Julianna," dedi. Sesine mümkün olduğunca duygularını yansıtmadı. Ama ne Asher ne de Jean-Claude bu ismi duygularını belli etmeden dile getirebiliyordu.

"Ah, evet, Julianna, sıradan biri için ne güzel bir isim." Önümüzde dikiliyordu. Uzun boylu adam arkasındaydı, sadece büyüklüğü bile ürkütücüydü. Boyu iki metreye yakın olmalıydı. "Asher'la ikiniz neden bu kadar sıradan insanlar seçiyorsunuz? Sanırım güzel, semiz ve köylü hizmetkarlara sahip olmak rahatlatıcı olmalı."

Elimde olmadan bir kahkaha attım. Jean-Claude elimi sıktı. Damian olduğu yerde dondu kaldı.

Musette kendisine gülünmesinden hoşlanmıyordu, yüz ifadesi bunu belli etti. "Neden güldün, kızım?"

Jean-Claude elimi acıtacak kadar çok sıkıyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Ama bana köylü kızı demeniz benim için bir hakaret değil."

"Nedenmiş?" diye sordu. Çok şaşırmış gibi duruyordu.

"Çünkü haklısınız, aile ağacımda geriye gidecek olursanız, sadece askerler ve çiftçiler bulursunuz. Ben semiz bir köylü kızıyım ve bununla gurur duyuyorum."

"Bununla neden gurur duyasın?"

"Çünkü sahip olduğumuz her şeyi ellerimizle kazandık, alın terimizle. Her şey için çalışmak zorunda kaldık. Kimse bize bedelsiz bir şey vermedi."

"Anlamadım," dedi.

"Size anlatabilir miyim bilmiyorum," dedim. Asher'ın, efendiye sadakatin nasıl gösterileceğini bana açıklamaya çalışması aklıma geldi. Hayatımda, böylesi bir zorunluluğu anlamama yardımcı olacak bir şey olmamıştı. Bunu yüksek sesle dile getirmek istemedim çünkü Belle Morte'a bir şey borçlu olmadığımı ima etmek uygun olmazdı. Çünkü gerçekten de Belle'e bir şey borçlu değildim.

"Ben gerizekalı değilim, Anita, doğru düzgün anlatırsan anlarım."

Asher öne çıktı, diğer tarafımıza geçti. Hala Musette'ten mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu ama dikkati üzerine çekmesi cesurca bir hareketti. "Anita'ya bir lorda sadakatin ne demek olduğunu anlatmaya çalıştım ama anlamadı. Genç ve Amerikalı. Onlar hiçbir zaman... hükmedilmenin avantajlarından faydalanmadı."

Musette yavaşça başını yana çevirdi, bir kurtçuğu ısırmaya hazırlanan kuş gibiydi. "Medeni tavırlardan yoksun olmasının sebebi nedir?"

Bir insan olsaydı dudaklarını yalardı ama Asher sustu ve hareketsiz kaldı -eğer kıpırdamazsan tilki senin nerede olduğunu anlamaz. "Siz, sevgili Musette, hiçbir zaman bir lorda hizmet etmeden yaşamadınız, hayatınızda başkalarına hükmetmediğiniz bir dönem olmadı. Lorda sadakat nedir bilmeden bir gün bile geçirmediniz."

"*Oui*?" Bu kelime ağzından öyle soğuk çıktı ki, devam et kendine daha derin bir mezar kaz, der gibiydi.

"Siz bir köylü olmanın, kimseye bir şey borçlu olmamanın, özgür bir deneyim olacağını hiç düşünmediniz."

Manikürlü elini salladı, sanki sözlerimi savuşturuyordu. "Çok saçma. Özgür bir deneyim, bu da ne demek?"

Jean-Claude, "Asher'ın anlatmaya çalıştığı şey de buydu, sizin bunun ne olduğunu bilemeyeceğinizi söylemeye çalıştı," dedi.

Musette iki vampire bakıp kaşlarını çattı.

"Anlamıyorsam, önemli bir şey değildir."

Ellerini savurarak konuyu tamamen geçiştirdi. Dikkatini üzerime odakladı.

Ürkütücü bir deneyimdi doğrusu. Kadının bakışlarının neden bu kadar korkunç olduğunu bilmiyordum ama kemiklerime kadar ürperdim.

"Jean-Claude ve Asher için getirdiğimiz hediyeyi gördün mü?"

Hissettiğim kadar şaşkın görünüyor olmalıydım çünkü arkasına dönüp işaret etti ama ben sadece devasa insan hiz-

metkarı görüyordum. "Angelito, görebilmesi için kenara çekil." Angelito? *Küçük melek* anlamına gelen bu isim adama uymuyordu. Adam kenara çekildi ve Musette şömineyi işaret etti.

Şömine her zamanki gibiydi ama sonra gözüme üzerindeki tablo takıldı. Bunun, Jean-Claude, Asher ve Julianna'nın Üç Silahşörler kılığına girmiş resmi olması gerekiyordu ama değildi. Odada yeni ve garip vampirler olmasaydı eminim bunu çok daha önce farkederdim.

Cupid ve Psyche'nin resmiydi, geleneksel sahnede uyuyan Cupid sonunda elinde mum tutan Psyche'e görünüyordu. Sevgililer Günü, Cupid'i olduğundan farklı gösteriyordu. Cinsiyetsiz kanatlı şirin bir bebek değildi. Cupid bir tanrıydı, aşk tanrısı.

Cupid için kimin poz verdiğini biliyordum çünkü başka kimsenin bu kadar altın sarısı saçları, kusursuz bedeni yoktu. Asher'ın önceden nasıl olduğuna ilişkin anılarım vardı ama eski halini hiç görmemiştim. Güneşe doğru dönen bir çiçek gibi resme doğru çekildim. Çekim gücüne karşı koyamadım.

Asher resimde yana yatmış uzanıyordu, bir eli karnının üzerindeydi, diğer elini öne uzatmış, öylece uyuyordu. Derisi mum ışığıyla altın renkli bir ışıltıya bürünmüştü, yüzünü ve omuzlarını çevreleyen saçlarından sadece birkaç ton daha koyuydu.

Çıplaktı ama bu tasvir yeterli değildi. Mum ışığıyla derisi geniş omuzlarından ayaklarına kadar sıcak bir parıltıya bürünmüştü. Göğüs uçları şişkin göğsünde karanlık halkalara benziyordu. Düzgün karın deliğiyse, gökyüzünden

bir melek, kusursuz derisine dokunup geride bir iz bırakmış gibi duruyordu. Koyu renkli altın sarısı tüyler karnının kenarından bir çizgi halinde aşağıya doğru kıvrılıyordu, kısmen ereksiyon halindeydi, uykuyla tutku arasında sonsuzluğa geçiş yapmıştı. Kalçasının kavis aldığı yer gördüğüm en kusursuz deriydi. Kavis, gözlerin uzun bacaklarına odaklanmasına sebep oluyordu.

Jean-Claude'un anılarından kalçanın bu kavisine parmakuçlarımla dokunmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Kimin kalçasının daha yumuşak, daha kusursuz olduğu konusunda tartıştığımızı anımsıyordum. Belle Morte iki adamın da bedeninin bir erkekte gördüğü en kusursuz vücut olduğunu söylemişti. Jean-Claude her zaman Asher'ın kendisinden daha güzel olduğuna inanırdı, Asher de aynı şeyi Jean-Claude için düşünüyordu.

Sanatçı uyuyan figüre beyaz kanatlar çizmişti, o kadar detaylı bir çizimdi ki uzanıp dokunsanız yumuşaklığını hissedebilirdiniz. Kanatlar devasaydı ve bana görür görmez Rönesans meleklerini hatırlattı. Altın bedenle uyumlu değildi.

Psyche kanatlardan birinin kenarından Cupid'e bakıyordu. Vücudunun üst kısmı kısmen gizleniyordu. Bir omzu, bedeninin yan kısmı, kalçanın ilk kavisine kadar açıktaydı, geri kalanıysa Cupid'in vücudunun arkasına gizlenmişti. Resme bakarken kaşlarımı çattım. Bu omzu biliyordum, beyaz derinin altında kıvrılan kaburgaları. Altın renkli mum ışığında ışıldayan vücudun hatları tanıdıktı. Psyche'nin Belle Morte olduğunu düşünmüş ama yanılmıştım.

Psyche'nin yüzünü süsleyen uzun siyah lülelerin ardına baktım, mumun kenarından açığa çıkmış yüz Jean-Claude'a aitti. Emin olmam birkaç saniye sürdü çünkü her zamankindendaha zarif bir güzelliğe sahipti. Ama sonra yüzünde makyaj olduğunu farkettim, eski tarz bir şeydi. Yüz hatlarını yumuşatmak, dudaklarını dolgunlaştırmak için küçük dokunuşlar yetmişti. Ama gözleri, gözleri hiç değişmemişti. İnsanı içine çeken derin rengi ve uzun kirpikleri aynıydı.

Resim, şöminenin yanında dikilip tamamını görebilmeme imkan sağlamayacak kadar büyüktü. Cupid'in gözlerinde bir şey vardı. Daha yakına girince gözlerin aralık olduğunu gördüm, Asher'ın açlığına yenik düştüğü zamanki soğuk mavi alevle yanıyorlardı.

Jean-Claude yüzüme dokununca irkildim. Damian geri çekilip bizi rahat bırakmıştı. Jean-Claude yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi. Bakışlarından onun da için için ağladığı anlaşılıyordu. Ama Musette'in önünde zayıf görünmeyi göze alamazdı. Bense kendime engel olamamıştım.

İkimiz birden Asher'a döndük. Odanın en uzak köşesinde duruyordu. Başını yana çevirmişti, bu yüzden sadece yüzünü gizleyen altın sarısı saçlarını görüyorduk. Omuzları, sert bir darbe almış gibi hafifçe öne eğikti.

Musette yanımıza geldi. "Efendimiz, çok uzun zamandır birlikte olduğunuz için, geçip giden günleri hatırlatacak bu resmin hoşunuza gideceğini düşündü."

Jean-Claude'un omzu üzerinden kadına düşmanca bir bakış fırlattım. Koltuğun diğer tarafında kadının *pomme de sang*'ını gördüm. Şöminenin önünden kalktığını farketmemiştim. Kötü adamlar beni öldürmek isteseydi bunu ko-

laylıkla yapabilirdi çünkü son birkaç dakikadır gözlerim resimden başka bir şey görmemişti.

"Bu resim bizi misafir edenlere hediyemiz ama Asher için daha kişisel bir hediyemiz daha var."

Angelito karanlık bir dağ gibi kadının yanına geçti, elinde daha küçük bir resim vardı. Üzerini kapatan kağıttan arda kalanlar şimdi kadının ayakları dibindeydi. Diğer tablonun yarısı büyüklükteydi. Aynı tarzda çizilmişti, gerçekçiydi ve parlak renkli gerçeküstü bir görüntüsü de vardı.

Resimdeki tek ışık bir demirci ocağındaki ateşten geliyordu. Asher'ın vücudu yansıyan ışıkla altın ve koyu kırmızı tonlara bürünmüştü. Yine çıplaktı, örsün kenarı kasıklarını gizliyordu ama vücudunun sağ tarafı aydınlıktı. Yüzünün de açığa çıkması için saçları bile gevşek bir biçimde atkuyruğu yapılmıştı. Örsün üzerinde duran kılıcı dövüyor gibi görünen kolları güçlüydü. Yüzünün sağ tarafı, göğsünün, karnının ve bacaklarının sağ kısmı erimiş gibi duruyordu.

Bunlar benim aşina olduğum eski beyaz yara izleri değil, saf, kırmızı, rengi bozuk, öfkeli çizgilerdi. Sanki bir yaratık pençelerini onun bedenine geçirmişti. Birden, sahip olmadığım bir anı zihnimde canlandı.

Asher işkence odasının zemininde yatıyordu, gümüş zincirlerden kurtulmuştu. Asher'a işkence eden adam kanlar içerisinde yerde yatıyordu. Asher adamın yüzüne doğru uzandı... suratına dokunmak istedi.

Gözlerim karardı, Jean-Claude ve ben birlikte yere yığıldık çünkü onun hatırladığı şeylerin aynısını yaşıyordum.

Damian'la Jason yanımıza geldi. Asher geride kalmıştı. Yanımıza gelmediği için onu suçlayamazdım.

8

Musette, "Asher, gel ve hediyene bak," dedi. Damian yanıma çömelmiş, ellerini omzuma koymuş, parmaklarını tenime geçirmişti. Sanırım bir şey yapmamdan korkuyordu. Korkmalıydı da.

Asher'ın sesi gergin ama berraktı.

"Bu hediyeyi daha önce de gördüm. Neye benzediğini çok iyi biliyorum."

"Bunu Belle Morte'a geri götürüp hediyesini beğenmediğini söylememizi ister misin?"

"Belle Morte'a hediyelerinden çıkartmamı beklediği mesajı aldığımı söyleyebilirsin."

"Nedir o?"

"Eskiden kim olduğumu ve şimdi ne olduğumu hatırladım."

Ayağa kalktım, Damian hala sıkı sıkı omuzlarımı tutuyordu. Jean-Claude görünmez iplerle kontrol edilen bir kukla gibi zarifçe ayağa kalktı. Ben asla onun kadar zarif olamazdım, bu akşam bunun bir önemi yoktu zaten.

Musette, Jean-Claude'a döndü. "Size hediyelerimizi verdik, Jean-Claude ve Asher. Biz de misafire verilecek olanları bekliyoruz."

Jean-Claude'un sesi duygudan yoksundu, sessizliği dinler gibi içi boştu. "Sana söyledim, Musette, hediyelerinizin tamamlanmasına haftalar var."

"Eminim onların yerine bize layık bir şeyler bulabilirsiniz." Bana baktı.

Sesim kendine geldi, yine de duygu yüklüydü. "Buraya üç ay önce gelmene, bizim hazır olmadığımızı bilmene rağmen taleplerde bulunmaya nasıl cüret edersin?" Damian şimdi vahşice sırtıma tutunuyordu ama ben kibardım. Musette ve Belle Morte'un hakaretlerinden sonra fazlasıyla kibardım. "Kabalığınızı bize istemediğimiz şeyleri yaptırmak için bahane olarak kullanamazsınız."

Damian'ın kolları omuzlarımdan aşağıya kaydı, şimdi bana sarılıyordu. Karşı koymadım çünkü Damian olmasaydı ya kadına bir tokat atar ya da kafasına bir kurşun sıkardım. İkisi de iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Jean-Claude beni sakinleştirmeye çalıştı ama Musette araya girdi. "Bırak, söyleyecek bir şeyi varsa, hizmetkarın konuşsun."

Kadına kalpsiz bir piç olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan bu olmadı. "Sence bu kadar güzel hediyeler aceleye gelir mi? Gerçekten sizin için hazırla-

dığımız görkemli hediyelerin yerine sıradan bir şeyler koymamızı mı istiyorsun?"

Sustum. Odadaki herkes bana bakıyordu, Damian hariç, o hala bana sarılmakla meşguldü.

Jean-Claude'un diğer tarafından Jason'ın sesi geldi. "Ventrilokizm," dedi. "Tek cevabı bu."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Gerçekten bir mucize." Sonra Musette'e döndü.

"Burada, bir kişi hariç herkes güzelliğinizin yanında sönük kalıyor. Sizin zarafetinizin yanında güzel bile sayılamayacak bir şeyi size nasıl verebilirim?"

Kadının bakışları üzerimde gezindi. "Onun güzelliği benimkine denk değil mi?"

Bir kahkaha attım. Damian beni öylesine sıktı ki nefes alabilmek için koluna vurmak zorunda kaldım. "Endişelenmeyin, bunun haklı bir sebebi var," dedim. Kimsenin bana inanmadığını biliyordum ama gerçekten haklı bir sebebim vardı. "Musette, güzel olduğumu biliyorum, itiraf etmeliyim ama buradaki başka bir dünyadan gelmiş gibi duran üçlünün yanında, bizim safımızdaki en sönük kişi kalırım."

Jason, "Üçlü mü?" diye sordu. "Neden ben de güzeller sınıfına dahil değilim?"

"Özür dilerim Jason, sen de benim gibisin, biz sadece hoşuz ama bu üçlüyle aynı statüde olmadığımız kesin."

Musette, "Üçlüye Asher'ı da mı dahil ediyorsun?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Güzelleri sayıyorsak ve Asher da aynı odadaysa, listeye girmemesi imkansız."

"Eskiden olsa evet derdim ama artık, maalesef *non*, yüzyıllardır listede değil."

"Katılmıyorum."

"Yalan söylüyorsun."

Musette'e baktım. "Sen bir Başvampir'sin, birinin yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyor musun? Sözcüklerimde, derimin kokusunda bunu hissedemiyor musun?" Yüzüne baktım, güzel ama ürkütücü gözlerine odaklandım. Yalan söyleyip söylemediğimi bilmiyordu. Daha önce yalanı gerçekten ayıramayan bir başvampir daha tanımıştım, bunun sebebi kendisine çok yalan söylendiği için gerçeğin artık gerçekliğini yitirmeye başlamış olmasıydı. Musette de gerçeklere kördü. Bu da kadına yalan söyleyebileceğimiz anlamına geliyordu. Bu durum işimize yarayabilirdi.

Kaşlarını çattı ve minik, manikürlü ellerini havada sallayarak konuyu geçiştirdi. "Bu kadar yeter." Tartışmayı kaybetmeye başladığını anlayacak kadar zekiydi ama nedenini bilecek kadar değil. Bu yüzden kazanabileceğini düşündüğü bir kulvara geçti.

"Bu harap olmuş güzelliğiyle bile Asher senden daha güzel, Anita."

Kaşları çatma sırası bendeydi.

"Ben bunu zaten söyledim."

Yine kaşlarını çattı. Sanki söyleyeceklerini önceden ezberlemişti ama benim cevaplarım beklediği cevaplar değildi. Performansını sergileyemiyordu ve Musette doğaçlamayı sevmezdi.

"Erkeklerden daha güzel olmaman seni rahatsız etmiyor mu?"

"Grubun sıradan bir üyesi olduğumu çok uzun zaman önce kabullendim."

Acı çekiyormuş gibi kaşları biraz daha çatıldı. "Hakaret etmesi zor bir kadınsın."

Damian hala beni tuttuğu için hafifçe omzumu silkmeye çalıştım. "Gerçek gerçektir, Musette. En önemli kuralı çiğnedim."

"Nedir o?"

"Asla kendinden daha güzel biriyle birlikte olma."

Bunu duyunca bir kahkaha attı, şaşkınlığını belli eden bir sesti. "Kural bunu asla itiraf etmemektir." Gülümsemesi silindi.

"Gerçekten... senden daha güzel olduğumu söylemek seni rahatsız etmiyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Bir an için kendini kaybetti, sonra insan hizmetkarı kadının omzuna dokundu. Ürperdi, titreyerek derin bir nefes aldı, sanki kim olduğunu ve ne olduğunu, neden bizimle aynı odada olduğunu hatırladı. Gözlerinden kahkahasının son izleri de silindi.

"Güzelliğinin benimle boy ölçüşemeyeceğini itiraf ettiğine göre, senin kanını almak Jean-Claude'un benim için hazırladığı hediye kadar değerli olmayacaktır. Ayrıca, bir başka konuda daha haklısın. Kurtadam, yakışıklı ama diğer üçü kadar değil."

Bu konuşmanın gittiği yer beni rahatsız etti.

"Damian her nasılsa senin. Anlayamıyorum ama hissedebiliyorum. Angelito'nun benim, Jean-Claude'un senin olması gibi. Şehrin Başvampiri olduğu için Jean-Claude da

olmaz ama Asher kimsenin değil. Misafir hediyesi olarak onu bana verin."

Jean-Claude aynı duygusuz ve boş ses tonuyla, "O benim ikinci adamım," dedi. "Onu bu kadar kolay paylaşabileceğimi sanmam."

"Bu akşam başka vampirlerinle de tanıştım. Meng Die'nin emrinde bir hayvan var ve Asher'dan daha güçlü, neden onu yardımcın yapmadın?"

"Bir başkasının yardımcısı ve birkaç ay sonra geldiği yere geri dönecek."

"O zaman Anita neden burada?"

"Onu ben çağırdım."

"Neden?"

Bunun gerçek sebebi ben ruhumun derinliklerini araştırırken Jean-Claude'un desteğe ihtiyaç duymasıydı. Tabii bunu açıkça dile getireceğini sanmıyordum. Öyle de oldu. "Bir efendi, düzenli olarak sürüsünü yanına çağırır, özellikle de sürüdekilerin, kısa süre sonra kendi bölgelerinin efendisi olacaklarını düşünüyorsa. Onları çağırma gücünü kaybetmeden önce son bir ziyaret arzular."

"Belle, senin onu son kez ziyaret etmeden Şehrin Başvampirliğine yükseldiğini öğrenince hayalkırıklığına uğradı Jean-Claude. İsmini sayıklayarak uyandı, kendi başına harekete geçtiğini söyledi. Hiçbirimiz bu kadar yükselmeni beklemiyorduk."

Jean-Claude yerin tozunu alacak şekilde bir selam verdi, kadına o kadar yakındı ki saçları neredeyse eteğine değecekti. "Belle Morte'u şaşırtmak kolay değildir. Bu, benim için çok büyük bir onur."

Musette kaşlarını çattı. "Öyle olmalı. Çünkü çok... mutsuzdu."

Jean-Claude yavaşça doğruldu. "Benim güçlenmem onu neden mutsuz etti?"

"Çünkü Şehrin Başvampiri olmak, yükümlülük bağlarından kurtulmak demektir."

Yükümlülük bağları görünüşe göre vampirler için düşündüğümden daha önemliydi çünkü herkes sessizleşti. Damian olduğu yerde dondu kaldı, sanki arkamda değildi. Sadece kollarının ağırlığı hala bana tutunduğunu belli ediyordu.

"Ama Asher o kadar yükselmedi. O hala eve çağrılabilir bence."

Jean-Claude'a baktım, yüzü sırf kibarlığından hala ifadesizdi. "Buna, tabii ki Belle Morte karar verecektir ama Asher çağrılmadan önce bana haber verilmesi gerekir. Amerika'da düzen Avrupa'daki kadar oturmuş değil, sınır savaşları Avrupa'daki kadar medeni değil."

Sesi hala boştu, duygusuzdu, sanki hiçbir şey umrunda değildi.

"Ama ikinci adamım ortadan kaybolursa diğerleri bunu zayıflık olarak algılar."

"Merak etme, efendim onu eve çağırmayacak ama çok şaşırdığım bilmeni istiyor."

Hepimiz devam etmesini bekledik. Musette ise sessizliğin uzun sürmesini istiyor gibiydi.

Damian bana tutunurken sessizliği ilk bozan ben oldum. "Neden şaşırdı?"

"Asher'ın kendisini neden terkettiğini anlamadığı için."

Asher yaklaştı, yine de Musette'e hepimizden daha uzakta kalmak için elinden geleni yaptı. "Ben onu terketmedim," dedi. "Belle Morte yüzyıllardır bana dokunmadı. Benim... sahne aldığım gösterileri bile izlemedi. Göz zevkine hakaret olduğumu söyledi."

Musette, "Emri altındakiler için neyi uygun görüyorsa odur," dedi.

Asher, "Doğru," dedi. "Yanıma nezaretçi olarak Yvette'yi verip beni Amerika'ya gönderdi. Yvette öldü ve yeni emirler almadım."

"Ya seni eve çağırırsa?"

Sessizlik bu sefer bizim kaçışımız oldu.

Asher'ın yüzü de Jean-Claude'unki gibi duygularını belli etmiyordu. Ne hissediyorsa gizliydi. İkisinin de böyle ifadesiz duruşu, konunun önemli olduğunu, bunu umursadıklarını gösteriyordu.

Jean-Claude, "Belle Morte, insanlarının inisiyatif almasını sever," diye araya girdi. "Onun soyundan gelenlerin, diğerlerine göre daha fazla bölgeyi kontrol etmesinin nedeni de budur, özellikle Amerika Birleşik Devletleri'nde."

Musette, güzel, merhametsiz gözlerini Jean-Claude'a çevirdi. "Ama Asher, Şehrin Başvampiri olmak için ayrılmadı, senden ve insan hizmetkarından intikam almak için gitti. Çok sevgili Julianna'sının ölümünün bedelini size ödetecekti."

İşte, kızın ismini en başından beri biliyordu.

"Oysa senin hizmetkarın yanında, güçlü ve sağlıklı, zarar görmemiş. İntikamına ne oldu, Asher? Jean-Claude'un, hizmetkarının ölümü için ödeyeceği bedele ne oldu?"

Asher kendi içine kapanmış gibiydi, çok ama çok sakindi. Gözlerimi kırparsam ortadan kaybolmasından korkuyordum. Konuştuğunda sesi uzaklardan geliyordu. "Belki de, Jean-Claude'u suçlarken yanıldım. Belki o da Julianna'nın ölümü için yas tuttu."

"Öyle mi?" Musette parmaklarını şıklattı. "Bir anda, çektiğin bütün acılar ve nefretin yok mu oldu?"

"*Non*, bir anda olmadı ama unuttuğum bir sürü şeyi yeniden öğrendim."

"Jean-Claude'un bedeninin tatlı dokunuşu gibi mi?"

Bu sefer sessizlik o kadar yoğundu ki kendi kalbim kulaklarımda atıyordu. Bedenime değen Damian bir hayalet gibiydi. Bütün vampirler gibi ben de şimdi başka bir yerde olmayı arzuluyordum.

Ya Jean-Claude ya da Asher, arkamdan işler çeviriyordu. Bu imkansız değildi. Ama doğru değilse, soruya gerçeği söyleyerek cevap vermek iyi olmazdı.

Jason ile göz göze geldik fakat ikimiz de omzumuzu silkmeye bile cesaret edemedik. O da ben de neler olup bittiğinden emin değildik ama sonun acılı olacağı kesindi.

Musette, Jean-Claude'un yanından geçip Asher'ın yanma gitti.

"Sen ve Jean-Claude bir kez daha mutlu bir çift misiniz?" diye sordu. Bunu sorarken bana baktı.

"Yoksa mutlu bir *ménage à trois* mı? Bu yüzden mi eve gelmedin?" Asher ve Jean-Claude'un yanından geçti. İki vampir de geri adım atmak zorunda kaldı ve Musette, karşıma dikildi. "Bunun gibi birinin dokunuşu nasıl olur da efendimizin muhteşem dokunuşu ile mukayese edilir?"

Sanırım benim yatakta Belle Morte kadar iyi olmadığımı ima etmeye çalışıyordu. Ne demek istediğinden emin değildim, umrumda da değildi. Bana istediği kadar hakaret edebilirdi. Hakaret etmek yapabileceği başka şeylerin yanında daha az acı vericiydi.

Asher sonunda, "Belle Morte benden tiksiniyor," dedi. "Her yerde benden uzak duruyor." Angelito'nun elinde tuttuğu tabloyu işaret etti. "Beni böyle görüyor ve her zaman da böyle görecek."

Musette süzülerek geri çekildi ve Asher'ın karşısına dikildi. "Onun huzurunda en istenmeyen olmak bile, başka bir yerde hükmetmekten daha iyidir."

Kendime hakim olamadım. "Cennet'te hizmet etmenin Cehennem'e hükmetmekten daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

Başıyla onayladı, gülümsedi. Ne demeye çalıştığımı anlamamış gibiydi.

"*Oui*. Efendimiz güneştir, aydır, her şeydir. Ondan ayrı kalmak, işte bu, gerçek ölümdür."

Musette'in yüzünde coşku vardı, sadece televizyona çıkan evangelistlerde ve din adamlarında görülen bir kararlılıkla parıldıyordu. Gerçek bir inanan olduğu kesindi.

Damian'ın yüzünü göremesem de diğerlerininkiler gibi ifadesiz olduğundan zerre kadar şüphem yoktu. Jason, çirkin ve dikenli, ikinci bir kafa çıkartmış gibi Musette'e bakıyordu. Kadın bir fanatikti ve fanatiklerin aklı çoğu zaman yerinde olmazdı.

Yüzü hala aynı parıltıyla kaplıyken Asher'a döndü. "Efendimiz kendisini neden terkettiğini anlamıyor, Asher."

Ben anlıyordum. Sanırım odadaki herkes anlıyordu, belki Angelito ve Musette'in koyduğu yerde duran küçük kız hariç.

"Resimdeki halime bak, Musette, bak ve beni nasıl gördüğünü anla."

Musette arkasına bakmaya gerek görmedi. Her şey ve hiçbir şey anlamına gelen bir biçimde omzunu silkti.

Asher, "Anita beni öyle görmüyor," dedi.

Musette, "Jean-Claude sana baktığında yitip giden şeyleri de görüyor muhakkak," dedi.

Jean-Claude, "Benim için konuştuğun zamanlar geride kaldı, Musette," dedi. "Kalbimi veya aklımdan geçenleri bilmiyorsun, hiçbir zaman da bilmedin."

Musette, Jean-Claude'a döndü. "Gerçekten, şimdiki haliyle ona dokunabileceğini mi söylüyorsun? Cevabını vermeden önce iyi düşün, Jean-Claude çünkü efendimiz senin kalbinin ve aklının derinliklerini biliyor. Bana yalan söyleyebilirsin ama ona söyleyemezsin."

Jean-Claude bir süre sessiz kaldı, sonunda gerçeği söyledi. "Şimdi öyle bir birlikteliğimiz yok."

"Gördün mü, ona dokunmak istemiyorsun, efendimizin dokunmak istemediği gibi."

Kolaylıkla hareket edebilmek için Damian'ın ellerinden kurtuldum. "Bu doğru değil," dedim. "Özür dilerim ama şimdi bir çift olmamalarının sebebi benim."

Bana döndü. "Ne demeye çalışıyorsun, hizmetkar?"

"Biliyor musun, ben bir hizmetkar olsam bile, kibar bir toplumda hiçbir zaman bir hizmetkara hizmetkar demezsin. Uşağa uşak demezsin, tabii hiçbir zaman uşaklarla işin

olmadıysa bunu bilemezsin." Kollarımı göğsümde birleştirdim, yüzüme şaşkın bir ifade takındım. Damian nazikçe ellerini omzuma koydu. "Öyle değil mi, Musette? Sen bir aristokrat değil misin? Yoksa sadece rol mü yapıyorsun, tüm bunların ne demek olduğunu bilmiyor musun?"

Jean-Claude bana kadının görmeyeceği biçimde sert bir bakış attı.

Musette, "Buna nasıl cüret edersin!" dedi.

"O zaman kanıtla, bana gerçekten hizmetkarları olmuş biri gibi hitap et."

Tartışmak için ağzını açtı, sonra sanki benim duyamadığım bir şeyi duydu. Nefes verdi. "Nasıl istersen, Blake."

"Blake uygundur," dedim. "Demek istediğim, bu biseksüellikten çok hoşlanmıyorum. Jean-Claude'u başka bir kadınla paylaşmam ve kesinlikle başka bir erkekle de."

Musette boynunu bükerek başını yana çevirdi, sanki yiyeceği kurtçuğu yine görmüştü. "Pekala, o zaman Asher'ın hiçbirinizle bağı yok. Sadece Jean-Claude'un yardımcısı."

Bir vampirden diğerine baktım, sadece Jason benim kadar şaşkındı. Vampirler bir tuzağın farkına varmış gibiydi ama ben henüz ne olduğunu anlamamıştım. "Neler oluyor?" diye sordum.

Musette bir kahkaha attı, Jean-Claude veya Asher'inkiler kadar güzel değildi. Sadece hoş olmayan bir kahkahaydı. "Bu akşam onun hediyem olmasını isteyebilirim."

"Bir saniye," dedim. Damian'ın elleri beni kendine çekmeye çalıştı ama ben yerimden kıpırdamadım. "Asher'ın artık seks yapacak kadar güzel olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Musette, "Seksten bahseden kim?" diye sordu.

Şimdi gerçekten çok şaşkındım. "O zaman onu neden istiyorsun?"

Başını geriye atıp bir bayana yakışmayacak bir kahkaha attı. Uluyan köpeklere benziyordu. Çok komik bir şey söylememiştim, değil mi?

Kahkahayı takip eden sessizliği Jean-Claude'un sesi bozdu. "Musette'in ilgilendiği şey çoğu zaman seks değil de acıdır, *ma petite*."

Jean-Claude'a baktım. "Güvenli sözcükler içeren bir köle-efendi ilişkisinden bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir dilde Musette'i zevklerinden mahrum edecek ve şehvetine sınır koyacak sözcük yok."

Birden kuruyan dudaklarımı yaladım. Nemlendirici ruj hakkında yalan söylüyorlardı. Korkunca dudaklarım hala kuruyordu. "Bakalım doğru anlamış mıyım! Asher senin veya benim ya da herhangi birinin sevgilisi olsaydı, kurtulacak mıydı?"

"*Non, ma petite*. Asher sadece sana veya bana aitse kurtulacaktı. Sıradan birisi sevdiğini koruyamaz."

"Ama biz onu becermiyoruz diye, sahipsiz bir mal mı?"

Durup bir süre düşündü. "Sanırım onun gibi bir şey."

"Siktir," dedim.

"*Oui, ma patite, oui*."

Sonunda yorgunluğu sesine yansıdı.

Asher'a baktım, parıltılı saçlarının ardına gizleniyordu. Ben ahlaki konularda bu kadar titiz olmasaydım, bunlar yaşanmayacak mıydı? Sevgilimin başka erkekleri becermesiyle ilgili sorunlarım olduğu için özür mü dileyecektim?

Başka erkeklerle birlikte olmak konusunda problemlerim olduğu için bunun sorumlusu ben miydim? Neden daha çok insanla birlikte olmadığım için kendimi suçlu hissediyordum? Aslında bunun tam tersi olması gerekmez miydi?

Musette elini Asher'a uzattı. Asher birkaç saniye durakladı, sonra kadının elini tuttu. Son bir kez arkasına dönüp Jean-Claude'a baktı. Jean-Claude, Asher odada değilmiş gibi hiçbir tepki vermedi.

Öne adım attım. Beni sadece Damian'ın sırtıma bastırdığı parmakları tutuyordu. "Bunu yapmasına izin veremeyiz," dedim.

"O, Musette ve Belle Morte'un yardımcısı." Jean-Claude'un sesi zayıf ve soğuktu.

Musette, Asher'ı perdelerin arasından geçirip başka bir odaya götürmedi. Birkaç metre uzaklaştı, duvarlara yakın bile değildi. Asher'ın karşısına dikildi, beyaz eteğinin altından bir bıçak çıkardı ve kimse bir şey yapamadan bıçağı Asher'ın karnına sapladı. Asher istese gözle takip edilemeyecek kadar hızlı hareket edebilirdi ama kendini korumaya çalışmadı. Sadece bıçağın etine girmesine izin verdi, sonunda sapı derisine dayandı. Musette bıçağı daha fazla sokamazdı.

Silahımı elime aldım ama Jean-Claude elimi yakaladı. "Bıçak gümüş değil, *ma petite*, çekip çıkartıldığında yara iyileşmeye başlayacak."

Jean-Claude'a baktım. Silahımı doğrultup bir şey yapmak istiyordum. Verdiği güçler sayesinde, gerektiğinden daha güçlüydüm. "Gümüş olmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu oyunu daha önce Musette ile oynadım."

Bunu duyunca silah tutan elim dondu kaldı. Kendim ellerine bıraktım. Aslında ikisinin ellerine bıraktım. Böylesi daha doğru olurdu çünkü Damian hala omuzlarımı sıkıca kavramaya devam ediyordu. Sadece Jason beni durdurmak için müdahale etmemişti. Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla, beni durdurmak değil, serbest bırakmak istiyordu.

Jean-Claude'un yanından Asher'a baktım. Elleri karnındaydı, parmaklarının arasından kanı akıyordu. Gömleği kahverengi olduğu için akan ilk kanı gizliyordu. Musette bıçağı zarif ağzına götürdü ve üzerindeki kanı yaladı.

Jean-Claude'un anılarından vampir kanının açlığı doyurmadığını biliyordum. Bu şekilde beslenilmezdi.

Asher bize baktı.

"Gümüş değil, *ma cherie*, beni öldürmez."

Musette bıçağı bir kez daha saplayınca nefesi boğazına düğümlendi.

Gözlerimin önünde kıvılcımlar çaktı. Bir saniyeliğine gözlerimi kapattım, sonra alçak sesle fısıldadım. "Bırak beni, Damian." Arkamdaki eller hemen geri çekildi çünkü kesin bir emir vermiştim. Gözlerimi açtım ve Jean-Claude'un bana baktığını gördüm. Birbirimize baktık, sonra ellerini yavaşça çekti. Zihnimde sesi yankılandı. "Bunun için onu öldüremezsin."

Silahımı kılıfına koydum. "Evet, biliyorum," dedim. Onu öldüremezdim çünkü Asher'ı öldürmeye çalışmıyordu ama hiçbir şey olmamış gibi dikilip bu işkenceyi de izleyemezdim. Hayır, bunu yapamazdım. Eskiden vampirlerle

boğuşmanın iyi bir fikir olmadığını düşünürdüm. Jean-Claude'un izlerini taşısam da, kadın benden daha güçlüydü. Gerçi yumruk yumruğa dövüşmek konusunda benim kadar deneyimli olmadığına bahse girerdim. Haklı mıyım değil miyim, görecektik.

9

Musette kendini korumaya çalışmadı. Angelito odanın diğer tarafındaki adamların yanındaydı. Sanki ikisi de beni bir tehdit olarak görmüyordu. Namımı düşünecek olursak, vampirlerin beni küçümsemiyor olması gerekirdi. Neyse, ölü veya diri, hepsi birer aptaldı.

Gülümsediğimi hissettim, hoş bir gülümseme olmadığını anlamak için aynaya ihtiyacım yoktu. Bir şey sinirimi çok bozduğunda ve sonunda harekete geçmeye karar verdiğimde yüzüme yansıyan gülümsemeydi bu.

Musette bıçağın üzerindeki kanı gösterişli bir biçimde yalamaya devam etti. Asher önünde dikiliyor ve yarası kanamaya devam ediyordu. Sıcak bir yaz gününde dondurmasını yalayan bir çocuk gibiydi, dikkatli ve hızlı hareket

etmeliydi, yoksa eline damlardı veya eriyip giderdi. Gözlerinden de bu gösteriden de sıkılmıştım. Asher hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Belki de gerçekten umrunda değildi.

Musette bıçağı üçüncü kez saplamaya hazırlanırken kadına dokunabileceğim kadar yakına girdim. Ne yapmaya çalıştığımı düşündüğünü bilmiyordum ama ben elini kavrayınca çok şaşırdı. Belki de bir kız gibi -her ne demekse- savaşmamı bekliyordu.

Omzumu kadına geçirdim ve yüksek topukları üzerinde geriye savruldu. Ayağımı onunkinin arkasına takıp ayaklarını yerden kestim. Sırtüstü yere düştü, zaten bunu istiyordum. Onunla birlikte ben de kendimi yere bıraktım. Elinde tuttuğu bıçağı çevirdim ve tam sırtı yere çarptığı anda bıçağı karnına sapladım. İkimizin eli üzerine dizimle bastırınca bıçağın sırtından çıktığını hissettim.

Kulağına fısıldadım. "Gümüş değil, yaran iyileşecek."

Çığlık attı.

Angelito harekete geçmişti. "Buraya gelirsen Angelito, bu bıçağı kalbine saplarım. Gümüş olup olmaması farketmez, sen bizim yanımıza gelmeden kalbini parçalarım."

Uzaktaki perdeler aralandı ve içeriye vampirler doldu, bazıları bizden, bazıları onlardandı. Neler olacağını bilmiyordum ama perdelerin ardındaki kapının açıldığını duydum. Bir hareketlilik oldu ve bıçağı yukarıya doğru çektim, metalin bu gerginliğe dayanabilecek kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum. Daha iyi bir bıçak olsaydı muhtemelen kalbine kadar gidebilirdim ama bununla yapabileceğimden emin değildim.

Tam şansımı denemek üzereyken tüylerimi diken diken eden bir ses duydum. Avlanan çakalların sesiydi. Bir kurdun ulumasından çok daha ürkütücü bir sesti ama kurdun sesi de çakallarınkine katıldı. Bu sesleri duyunca gelenlerin Musette'in değil bizim süvarilerimiz olduğunu anladım.

Gözlerimi yere çivilediğim vampirin üzerinden ayırmak istemediğimden arkama bakmadım. Ama vampirlerin kıpırdandığını hissettim, içeriye dolan şekil-değiştirenlerin gücüyle havada bir elektriklenme oldu.

Çok sayıda şekil-değiştirenin gergin dokunuşuyla içimdeki yaratık, karnımda bir yılan gibi kıvranmaya ve bedenimin içinde dolaşmaya başlamıştı. Ben bir şekil-değiştiren değildim ama Richard ve leoparadamlarla olan bağım sayesinde, kendi özel yaratığına sahip bir aday ve şekil-değiştirenlere en çok benzeyen insan ben olmalıydım.

Beni görmek için öne çıkan Bobby Lee oldu, aslında bir fareadamdı. Güneyli aksanını savaşın ortasında duymak bana garip geliyordu. "Onu öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Daha karar veremedim."

Yanımıza çömeldi.

"Sence bu zekice bir seçim mi?" Odadaki vampirlere göz gezdirdi.

"Muhtemelen hayır."

"O zaman kadının bağırsaklarını dışarıya dökmeden biraz rahatlasan iyi edersin."

"Seni Micah mı gönderdi?" diye sordum. Gözlerim hala acı çeken Musette'in üzerindeydi. Acı çektiğini görmek güzeldi. Kimseye acı çektirmek hoşuma gitmezdi ama Musette'e bunu yapmak beni rahatsız etmiyordu.

"Sen ona aksini söylediğin için leoparlarından birini göndermedi ama diğer liderlerle bağlantıya geçti ve buradayız. Onu öldürmeyeceksen, kızım, bıraksan iyi edersin."

"Henüz değil," dedim.

Bir daha söylemedi, sadece yanımızda dikildi. İtaatkar bir koruma gibiydi.

Doğrudan Musette ile konuştum ama herkesin duyması için sesimi yükselttim. "Kimse bizim bölgemize girip insanlarımıza zarar vermez. Kimse, ne konsey ne de soyumuzun *sourdre de sang*'ı. Burada herkes seninle konuştuğum zaman aslında Belle ile konuştuğumu söylüyor, işte size mesajım. Bundan sonra sizden biri, bizden birine zarar verirse ölür. Kafasını keser, kalbini çıkartır, geriye kalanları da yakarım."

Sonunda Musette'in sesi çıktı, gergindi ve biraz da korku taşıyordu. "Buna cesaret edemezsin."

Bıçağa biraz daha yaslandım, Musette inlemeye başladı. "İstersen şansını dene."

Musette'in yüzündeki acı birden silindi, sanki biri acısını silip süpürmüş gibiydi. Mavi gözleri kararmaya başladı. Yüzeye Belle'in kahverengi gözleri çıkarken bıçak hala saplıydı, karanlık Musette'in gözlerindeki maviliği alıp götürdü. Sonunda geriye zehirli bal rengi kaldı.

Belle'in bu numarasını daha önce de görmüştüm ama o zamanki aynadaydı ve benim gözlerimleydi. Korku içime bir bıçak gibi saplandı, tüylerimi ürpertti, kalbim kapana kısılmış gibi hızla atıyordu. Korku, ya yaratığı kovalar ya da ortaya çıkmasını sağlardı. Bu korku yaratığı sakinleştirdi, zayıflattı, artan güç beni yalnız bıraktı, geriye korku-

larıyla yüzleşen ben kaldım. Ama Musette'i bırakıp arkama bakmadan kaçmama sebep olacak türden bir vampir numarası değildi. Belle'in bedenimde gezindiğini hissetmiştim ve aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyordum. Şimdi Musette'in kalbini sökersem içindeki Belle de ölür müydü? Muhtemelen hayır ama Tanrım, baştan çıkartıcı bir fikirdi.

Belle'in sesinde korku veya acıdan eser yoktu. Bıçak canını acıtıyorsa da bunu belli etmiyordu. "Jean-Claude, ona bir şey öğretmedin mi?" Ses, Musette'inki değildi, daha derinden gelen, daha zengin, daha kalındı. Aklıma birden bu sesle telefonda seks hatlarında iyi iş çıkartacağı geldi.

Jean-Claude bize doğru süzüldü. Damian'a kendisini takip etmesini işaret etti, kırmızı saçlı vampir hemen emre itaat etti. Jean-Claude yanımıza çömeldi ve Damian'a da aynısını yapmasını işaret etti. İkisi birden başlarını öne eğdi. "Musette topraklarımı ziyaret eden biri olarak sınırı aştı. Sen bile kendi insanlarına böyle davranılmasına izin vermezsin. Bana öğrettiğin dersleri çok iyi hatırlıyorum, Belle Morte."

"Hangi dersmiş o?"

"Hiçbir şeye tolerans gösterme. İtaatsizliği cezasız bırakma. İsyankarlığa tahammül etme. Hakaretleri cevapsız bırakma. Musette hepimizin içine korku saldığı için bunları unutmuştum. Dolaylı yoldan bile olsa sana hakaret etme düşüncesi kabul edilemezdi ama ben artık senin yaratığın değilim. Artık Şehrin Başvampiri'yim. Artık kendi yaratığım oldum ve Asher şimdi benim. Her zaman senin yetiştirdiğin kişi, senin çocuğun olarak kalacağım Belle. Ama Anita istediği kadar zalim olabilir, Musette ya hal ve tavır-

larına bir çekidüzen verecek ya da senin yanına bir daha dönmeyecek."

Musette doğruldu. Bıçak hala bedenine saplıydı ama oturdu, kadını yerde tutamadım. Bir hareketiyle beni geriye itti ve Damian'a yaslandım. Damian sırtıma dokundu, bunu yapmamasını söyleyince de ellerini omzuma aldı.

Belle, Musette'in elini bıçaktan çekti, geriye sadece benim elim kaldı. Ama acı çekmiyor gibiydi, beni görmezden geldi ve Jean-Claude'a baktı. Kanlı ellerim ve bıçağımla kendimi aptal gibi hissettim. Hayır, aptal değil, lüzumsuz.

Belle, "Ona zarar verirseniz size ne yapacağımı biliyorsun," dedi.

"Bizim kanunlarımıza göre, ki bu kanunları yürürlüğe koyan sensin, kimse bir başkasının bölgesine güvenli geçiş müzakereleri sona ermeden giremez. Musette ve yanındakiler bizim izin verdiğimiz tarihten üç ay önce bölgemize adım attı, bu da aslında kanunlara uymadıkları anlamına gelir ki, hiçbir hakları yok, güvenlikleri garanti edilemez. Hepsini öldürebilirim ve konsey benim yanımda olur. Konseyde senden korkan çok kişi var, Belle, bunun bir şaka olduğunu düşünürler."

Belle, "Buna cesaret edemezsin," dedi.

"Asher'a zarar vermene izin veremem."

"O senin için hiçbir şey, Jean-Claude."

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel varlıksın, şehvetinle kusursuzsun, Belle. Senin gücünün yanında benim değerim yok. Kolaylıkla çevirdiğin politik oyunlara hayranım. Ama uzun süredir senden uzaktayım ve güzelliğin her zaman göründüğü gibi olmadığını öğrendim. Şehvet her za-

man aşktan daha iyi değildir, şehvet yatağı veya kalbi doldurmaya yetmiyor ve senin politik oyunlarına ayıracak vaktim yok."

Musette zarif elini öne uzattı. "Seni bir ölümlünün sevemeyeceği kadar çok sevdim."

"Bana şehvet verdin, Belle, bir hareketinle cinsel arzularımı körükledin."

Musette, "*Oui, amour*," dedi. Sesi tüylerimi diken diken edecek kadar ihtiraslıydı.

Jean-Claude başını iki yana salladı. "*Non*, şehvetti, aşk değil, hiçbir zaman değildi."

Musette'in yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki kadının derisi altında kötü tasarlanmış bir maske hareket ediyordu. Bana, şekil-değiştirenlerin derisi altında açığa çıkmadan önce huzursuzca gezinen yaratığı hatırlattı. Tamamen Belle'e dönüşürse, şansım varken kalbini parçalayabilirdim.

"Bir zamanlar bana aşıktın, Jean-Claude."

"*Oui*, tüm kalbim ve ruhumla."

"Ama artık beni sevmiyorsun." Sesi yumuşaktı, belki bir parça da üzgündü.

"Aşkın, seksin dokunuşu olmadan büyüyebileceğini ve seksin her zaman aşkı getirmeyeceğini öğrendim."

Musette, "Seni yeniden sevebilirim," diye fısıldadı.

"*Non*, beni yine ele geçirirsin, aşk karşındakinin ruhunu ele geçirmek değildir."

"Bilmecelerle konuşuyorsun."

"Ben sadece bildiğim gerçekleri dile getiriyorum."

Soluk kahverengi gözler bana döndü. "Buna sen sebep oldun. Bir şekilde bunu sen yaptın."

Bıçağım hala Musette'in bedenine saplıyken kendimi gerçekten aptal gibi hissetmeye başlamıştım çünkü Belle'in yerinden kalkıp *ben de bunu bekliyordum*, demesini bekliyordum. Bu yüzden bıçağı bırakmadım ve ne yapabileceğimi düşündüm. Ama kadının kahverengi gözlerine bakarken bir şey düşünmek zordu, ya arkama dönüp kaçacaktım ya da kadını öldürmeyi deneyecektim. Korkularımdan kaçamıyorsam, peşlerine düşüp öldürmek gibi bir huyum vardı. Şimdiye kadar işe yarayan bir stratejiydi.

"Ben ne yaptım?" Sesime gerginliğim yansıdı. Damian'ın elleri nazikçe omuzlarımda gezindi, masaj yapmıyordu, sadece yanımda olduğunu belli etmek istiyor gibiydi.

"Jean-Claude'u bana düşman yaptın."

"Hayır," dedim. "Bunu sen yaptın, ben doğmadan yüzyıllar önce."

Sıvı maske yine Musette'in derisi altında hareket etti. Yüzüne dokunacak olursam derinin altında olmaması gereken bir şeylere dokunacağımdan emindim. "Onu yatağıma aldım, birisi Belle Morte'tan daha fazla ne isteyebilir?"

"Aşkının ne kadar değerli olduğunu Asher'ı yatağından atarak gösterdin."

"Asher'ın kaderinin Jean-Claude'un sevgisiyle ne gibi bir ilgisi var?"

İki adamı da tanıyan birinin bunu sorması şaşırtıcıydı. Ama ikisini biraraya getiren vampirin bunu soruyor olması hem korkutucu hem de üzücüydü.

"Şimdi gitmelisin, Belle," dedim.

"Neden, seni hayalkırıklığına uğratacak bir şey mi söyledim?"

Başımı iki yana salladım. "Liste çok uzun, Belle, bütün geceyi buna ayıramayız, bu kadar yeter. Şimdi lütfen git, bizi yalnız bırak. Körlere renkleri anlatmaya çalışmaktan sıkıldım."

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Evet, anlamadın."

Bana baktı. Yüzüme dokunmak ister gibi elini uzattı. "Bana dokunursan," dedim. "Musette'in kalbi olmadan yaşayıp yaşayamayacağını öğrenmiş oluruz."

"Neden dokunuşum bedenlerimizin birbirine değmesinden daha kötü?"

"Buna bir önsezi diyebilirsin ama kasıtlı olarak bana dokunmanı istemiyorum. Ayrıca, bu senin bedenin değil, Musette'in bedeni. Her ne kadar emin olmasam da, tedbirli davranmak zorundayım, sen yine de lütfen bana dokunma."

"Yine karşılaşacağız, Anita, söz veriyorum."

"Evet, evet, biliyorum."

"Bana inanmıyor gibisin."

"Ah, sana inanıyorum, çok fazla kafama takmıyorum."

"Kafana takmak?"

Galiba bir soruydu.

Jean-Claude, "Senin tehdidinin kendisini çok fazla hayalkırıklığına uğratmadığını söylüyor," diye açıkladı.

Belle bana döndü. "Neden?"

"Beni birçok vampir tehdit etti, her defasında paniğe kapılamam."

"Ben Belle Morte'um, konseyin bir üyesiyim, beni küçümseme, Anita."

"Bunu Earthmover'a söyle," dedim. Bir dönem şehre gelen bir konsey üyesiydi. Ölmüştü.

"Jean-Claude'un bir konsey üyesini öldürdüğünü unutmadım."

Aslında adamı öldüren bendim ama bunu dile getirmeye ne gerek vardı. "Sadece git, Belle, lütfen git."

"Ya kalmaya karar verirsem? Ne yapacaksın? Ne yapabilirsin?"

Seçenekleri gözden geçirdim, çoğu birimiz veya ikimiz için de ölümcüldü. "Bu bedenin içinde kalmak istiyorsan benim için sorun değil. Benim bedenim değil. Benim vampirim bile değil. Keyfini çıkart."

Geriye yaslandım ve bıçağı çıkarttım. Bıçağı Musette'in üzerinde bırakamazdım. Muhtemelen alır bana saplardı. Bıçağı çekip çıkartmak Belle'in nefesini tutmasına sebep oldu.

Sanki kendisine zarar vermeme engel olmak ister gibi bileğimi kavradı ama neler olduğunu biliyordum. Beynimin küçük bir kısmı hala Jean-Claude'un odasında halının üzerinde olduğumu haykırıyor ama geriye kalanı karanlık ve mumlarla aydınlanan bir odada olduğumu söylüyordu. Yatak büyük ve yumuşaktı, minderlerden bir dalga beni kuşatmaya hazırlanıyormuş gibi, üzeri yastıklarla doluydu. Bu yumuşaklığın içine girmiş kadın kendi saçlarından bir yatağın üzerinde yatıyordu. Gözleri altın renkli kahverengi bir alev gibiydi, renkli bir camdan güneşe bakıyordu. Belle Morte bana baktı, solgun bedeni çıplaktı. Tüm görkemiyle karşımda duruyordu, hiçbir şey gizli değildi. Kadını istiyordum, hayatta hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim.

Nefesimi tutarak kendime geldim. Jean-Claude bir elimi sıkıca kavramıştı. Damian sırtıma yaslanmış bir ağırlıktı. Jason tepemizde dikiliyordu. Ellerinden biri Jean-Claude'un omzundaydı, diğeri Damian'ın eli üzerinden boynumu tutuyordu. Nabzımın, Jason'ın avcundaki nabızla birlikte attığını hissettim.

Tüylerin küflü kokusunu aldım, ormanın neredeyse tadılabilir zengin aroması burnuma doldu. Sürünün kokusuydu bu. Arkamızı kollamak için yanımıza gelen kurtadamlar kalabalığın içinden öne çıktı. Kurtların arkamda durduğunu hissediyordum, Jason, ben ve onlar arasında sanki görünmez bir bağ vardı. Jean-Claude'un kurtlarla bağı ise doğrudandı, onlar istediği zaman çağırabileceği hayvanlardı. Kurtları çağırmak için Richard'm yaratığına ihtiyacı yoktu. Beni onlara bağlamak için bir vekile ihtiyacım vardı. Richard yanımızda olmalıydı ama değildi. Jason üçüncü olarak yerini almamış olsaydı, Belle *ardeur*'ü serbest bırakacak, bizi tatlı teninin zevklerinde boğacaktı. Bizi odasına kapatacak ve zevkten kendimizden geçecektik.

Ama Jean-Claude elimi tutarak bana kontrol gücü veriyordu. Damian bedenini bedenime yaslayarak çaresizce bana destek olmaya çalışıyordu. Jason ise sürünün nabzını, boynuma dokunarak bana aktarıyordu. Biz sadece üçlü bir birlik değildik, Damian'ın eklenmesiyle daha da büyümüştük. Ve bu büyüme, Musette'in bedenine hapsolmuş Belle için fazlaydı. Bizzat yanımızda olsaydı her şey farklı olabilirdi ama Avrupa'da bir yerdeydi.

Arkamdan bir uluma geldi, ardından bir başkası, sonra bir diğeri. Jason başını geriye attı, önce boğazını temiz-

ledi. Ağzından bir kükreme çıktı, sonra diğerlerinin korosuna katıldı. Sesler yükseldi ve alçaldı, bir kurdun sesi zayıflarken diğerininki güçleniyordu. Görkemli, insanın içini titreten, şaşırtıcı bir müzikti.

Belle'in kahverengi gözlerine baktım ve alev alev yandıklarını gördüm, sanki kahverengi bir camın ardında büyük bir ateş yanıyordu. Seçtiği anıdaki gözleri hatırladım ama bu sadece bir anıydı. Artık bir çekim gücü yoktu. *Ardeur* sessizdi, bizim ördüğümüz demir parmaklıkların ardında tutsaktı, iradenin saf gücü ve aylarca pratik yapmanın karşısında ezilmişti.

"En son üzerimize *ardeur*'ü saldığında, bu benim için yeni bir şeydi. Artık değil," dedim.

Musette'in derisi altında bir şeyler dalgalandı. Derinin altında kıvranan ikinci bir yüze bakmak gibiydi. Yine, bir şekil-değiştiren gibi Musette'in bedenini parçalayıp Belle'in açığa çıkacağını düşündüm. Ama kıvranan form durdu, karanlık ateşle yanan gözler bana odaklandı.

"Başka geceler de olacak, Anita," dedi. Mırıldanmaya benzer iç gıcıklayıcı bir sesti.

Başımla onayladım. "Biliyorum."

Ve bizi terketti. Musette yere yığıldı... kendinde değildi. Vampirleri öne atıldı. Kurtlar arkamda kaldı, çakaladamlar öne çıktı, fareadamlar silahlarını çekti. Bobby Lee, "Bizi ateş etmek zorunda bırakmayın, centilmenler," dedi.

Çakaladamlar duraksadı, ardından vampirlerin yanında iki gruba ayrıldı. Bizim vampirlerimiz Musette'inkilerden ayrıldı, şekil-değiştirenlerin yanından geçti. Bobby Lee, "Kıpırdamazsanız kimse zarar görmez," dedi.

Jean-Claude, "Musette'i almalarına izin ver," dedi.

Şekil-değiştirenlerden bazıları Jean-Claude'a baktı, fareadamların hiçbiri bakmadı. Bu kadar desteğimizin olmasının sebebi Jean-Claude'un kurtlar dışında diğer bütün hepsiyle bir bağı olmasından kaynaklanmıyordu, benim dostum çoktu. Çakaladamlar ve fareadamlar benim için buradaydı, Jean-Claude için değil.

"Rahatla Bobby Lee, bırak Musette'i alsınlar. Kadınla ilgilenmek zorunda kalmak istemiyorum."

Fareadamlar ve farekadınlar silahlarını indirmeden iki sıra halinde geriye çıktı, vampirler Musette'e ulaşmak için aralarından geçmek zorunda kaldı. Angelito da gruba katılmak istedi ama Bobby Lee silahını göstererek adamın geride kalmasını işaret etti. Angelito iriyarıydı ama aramızdaki az sayıda insandan biriydi. Karşı tarafın en tehlikelisinin Angelito olduğunu düşünmüyordum. Meleksi yüzü ve siyah lüleleri olan yedi veya sekiz yaşındaki bir kız çocuğu dişlerini gösterdi ve bana bakıp tıslad. Daha büyük bir erkek çocuğu, muhtemelen on veya on iki yaşlarındaydı, Musette'i omuzlarından kavrayıp baygın kadını hiç ağırlığı yokmuş gibi yerden kaldırdı. Dişlerini göstermedi, sadece bana doğru düşmanca bir bakış attı.

Üzerinde koyu renkli takım olan erkek bir vampir Musette'in ayaklarını tuttu ama kadını oğlan çocuğundan almaya yeltenmedi. Erkek vampirin Musette'i kolaylıkla taşıyabileceği belliydi, yine de çocukla tartışmadı. Çocuk güçsüz sayılmazdı, sadece boyu kısaydı.

Musette'i Angelito'nun yanma kadar taşıdılar, Angelito kadını diğerlerinden aldı. Kollarındaki Musette çok küçük

duruyordu. Odada kolları Angelito'dan daha kalın adamlar vardı. Çakaladamlar vücut geliştirmeyi seviyordu ama aramızda Musette'in küçük meleğinin boyunda ve yapısında biri yoktu.

Jean-Claude doğruldu, beni de ayağa kaldırdı. Damian da benimle birlikte kalktı. Ardından da Jason. "Hepiniz için hazırlanmış odalar var. Odalarınıza kadar size eşlik edilecek, sonra kapılarınıza muhafızlar dikeceğiz, hepinizin iyiliği için."

Bobby Lee hala silahını düzgün bir biçimde vampirlerin üzerine doğrultmaya devam ediyordu. "Anita?" dedi. İsmimi bir soru olarak kullandı.

"Yanlarında birileri olmadan etrafta dolaşmalarını istemiyorum, evet, bana iyi bir fikirmiş gibi geldi. Siz burada o kadar uzun kalabilir misiniz?"

"Bal-kız, seni dünyanın sonuna kadar takip ederim. Tabii ki, kalırız." Güneyli aksanı oldukça kalındı.

"Teşekkürler, Bobby."

"Ne demek."

"Meng Die, Faust, odaların yolunu biliyorsunuz, muhafızlarımıza nereye gideceklerini gösterin." Meng Die tatlı, narin, omuzlarına kadar inen mükemmel kesilmiş dümdüz saçları ve porselen tenli bir kadındı. Her zaman vücudunu saran siyah deriler giyiyor olmasaydı bir Çin bebeğine benzeyecekti.

Deriler imajını zedeliyordu. Bir Başvampirdi, çağırdığı yaratık ise, şaşırtıcı da olsa, kurttu. Garip olan, bunun, kadının kurtlarla ve benimle dost olmasını sağlamıyor olmasıydı. Lanet olasıca kadın çok soğuktu.

Faust, Meng Die'den daha uzun boylu değildi ama narin bir görüntüsü de yoktu, sadece kısaydı. Neşeli bir çekiciliği vardı, vampir olmasa yan komşum olabilecek biriydi, saçlarını koyu bordoya boyuyordu. Gözleri yeni bozuk para rengindeydi, kahverenginin içinde sanki bir parça taze kanın dokunuşu vardı. Başvampirdi ama Şehrin Başvampiri olacak kadar güçlü değildi, olsa bile çok fazla dayanamazdı. Şehrin Başvampiri zayıf bir vampirse, ölü bir vampir demekti.

Meng Die ve Faust, perdelerin arasından karşıdaki koridora kadar yolu gösterdi. Ardından Musette'in vampirleri odayı terketti. Fareadamlar ve çakaladamlar kenarlardaydı. Perdeler arkalarından kapandı. Odada düşüncelerimizle yalnız kaldık. Diğerlerinin düşüncelerinin benimkinden daha işe yarar olmasını arzuladım çünkü Belle'in kendisine kapının gösterilmesinden hiç hoşlamayacağını biliyordum. Bu hakareti bize yedireceği kesindi, tabii eğer yapabilirse. Belki de yapamazdı ama Jean-Claude'un dediğine göre iki bin yaşındaydı. Eğer düşmanlarınızın canını acıtacak şeyler bilmiyorsanız bu kadar uzun süre hayatta kalmanız mümkün değildi. Belle'in de kendine has numaraları vardı, bundan emindim. Sadece henüz şahit olmamıştım.

10

Yaklaşık bir saat sonra Jean-Claude'la odasında yalnızdık. Damian kapının önünde nöbet tutanlardan biriydi. Vampirlerimizi şekil-değiştirenlerin arasına paylaştırmıştık, böylece kötü vampirlerin bizimkiler hissetmeden fareadamlar veya çakaladamlar üzerinde zihin oyunları oynamasını engellemiştik. Elimizden gelenin en iyisini yapmıştık, bu kadarına şükretmek gerekti. *Ardeur* hala gizleniyordu. Nedenini sorgulamıyordum, sadece minnettardım.

Jean-Claude'un büyük, dört direkli yatağının mavi ipekten perdeleri vardı, en az üç canlı mavi tonunda yastıklarla süslenmişti.

Perdeleri ve yastıkları çarşafın rengine göre değiştirirdi, bu yüzden çarşafların mavi ipekten olduğunu anlamak için

bakmama gerek yoktu. Jean-Claude hangi kumaştan olursa olsun, beyaz çarşaf kullanmazdı.

Odadaki tek sandalyede oturuyordu, başını önüne eğmişti, elleri karnının üzerindeydi. Ben de yatağın yanındaki halıya oturmuştum. Halı tüylü, kalın ve yumuşaktı ama dokununca bir zamanlar canlı olduğu izlenimi veriyordu. Yatağa girmek konusunda oldukça isteksizdik. Galiba ikimiz de *ardeur*'ün uyanmasından korkuyorduk, henüz buna hazır değildik.

"Bakalım doğru mu anlamışım," dedim.

Jean-Claude bana baktı, sadece gözleri hareket etti.

"Yarın akşam, Asher kimsenin değilse, onu yine bizden isteyebilirler mi?"

"Bu akşam yaptıkları gibi değil, *non*, sen bunu imkansız kıldın, güç kullanmaya niyetli değillerse bunu yapamazlar."

Başımı iki yana salladım. "Vampirlerin politik oyunlarına birçok kez maruz kaldığım için şundan eminim, onların bir şey yapmasına engel olursan, başka bir yol denerler, sadece istedikleri için değil, karşısındakine acı çektireceği için."

Kaşlarını çatıp bana baktı.

İç geçirdim. "Bir daha deneyelim. Şöyle sorayım, hala buradayken bizden başka ne isteyebilirler?"

"Avlanma hakkı veya gönüllü donörler, aşıklar –temel ihtiyaçları karşılayacak şeyler."

"Seks temel ihtiyaçlardan biri mi?"

Sadece bana baktı.

"Özür dilerim. Gönüllü donörleri anladım, beslenmeleri gerek. Ama aşıklar, bu tam olarak ne için?"

"Hizmetkarlar için aşık talebinde bulunmak uygunsuzdur, bu yüzden Musette'in kadın uşağı ve koruması için endişelenmene gerek yok. İki çocuk ise çok özel bir durum. Kız fiziksel olarak böyle şeyler düşünmek için çok genç. Ama oğlan sorun. Bartolomé, büyümüş de küçülmüş gibidir. Zaten Belle de bu yüzden onu alması için Musette'i göndermişti."

Jean-Claude'a baktım. "Lütfen bana Musette'in çocuklarla hiçbir zaman seks yapmadığını söyle."

Birden çok yorgun göründü, parmakuçlarıyla gözlerini ovaladı. "Gerçeği mi duymak istiyorsun, tatlı bir yalanı mı?"

"Sanırım gerçeği."

"Belle Morte cinsel tercihi sezer, onun yeteneklerinden biridir. Bartolomé bir çocuk gibi görünebilir ama bir çocuk gibi düşünmez, insanken de böyleydi, on bir yaşından on iki yaşına geçerken. Büyük bir servetin mirasçısıydı. Belle bu serveti kontrol etmek istiyordu. Asil erkek çocuklarının asil kan taşımayan kadınlarla her türlü şeyi yaşayabildiği rezil bir çağda yaşıyordu."

"Biraz açar mısın?"

"Bir çocuk gibi görünebilir, Anita ama bu masum yüzü kullanarak kadınları tehlikeli durumlarda bırakabilir. Kadınlar kullanıldıklarını anladıklarında genellikle artık çok geçtir. Daha da kötüsü, çocuk onları tacizle suçlamakla tehdit eder. O yüzyılda çocuklara taciz diye bir kavram yoktu ama herkes bunun yaşandığını bilirdi. Çocuklar genellikle on bir veya on iki yaşında evlenirdi, bu yüzden bu tarz takıntıları olan insanlar evlilik yatağında zevklerini tat-

min edebilirdi. Eşleri veya kendi çocukları artık arzularını tatmin etmeyecek kadar büyüdüğünde evlilik dışı ilişkilerin peşinde koşarlardı."

Jean-Claude'a baktım. "Sanırım bu son kısmın detaylarını bilmek istemiyorum. Mide bulandırıcı."

"*Oui, ma petite* ama gerçek. Bartolomé'ninki gibi servet Belle'in ilgisini çeker. Böyle bir serveti, topraklarını veya unvanları bir başkasına bırakmaz. Ama Belle çocukları sevmez, ne kadar büyük olurlarsa olsunlar, bu yüzden bu işi Musette'e devretti. Sen de artık anlamışsındır, Musette efendisinin kendisinden istediği her şeyi yapmaya hazırdır."

"Farkındayım."

"Evet, bu yüzden çocuğu baştan çıkarttı ya da kendisini baştan çıkartmasına izin verdi. Belle ona *ardeur*'ünden bir dokunuş verdi ve Bartolomé büyülendi. Belle oğlanı bizim yanımıza bir çocuk olarak getirmek istemiyordu. Büyüyene kadar bekleyecekti ama Bartolomé attan düştü. Kafatasını çatlattı ve ölüyordu. Bir sonraki kardeşi sadece beş yaşındaydı ve Belle onun üzerinde hakimiyet kuramazdı. Bu yüzden oğlana ihtiyacı vardı ve Musette'e işi bitirmesini emretti."

"Uyandığında kendini nasıl hissetti?"

"Hayatta olduğu için mutluydu."

"Ne kadar büyümüş de küçülmüş olsa da... Sonsuza kadar çocuk olarak kalacağını öğrenince ne yaptı?"

Jean-Claude iç geçirdi. Fazlasıyla... mutsuzdu. Çocukları dönüştürmek yasaktır. Musette, Valentina'yı bizden biri yapmadı. Belle, Başvampirlerden birinin pedofil olduğu-

nu keşfetti, çocukları sonsuza kadar yanında kalmaları için vampire dönüştürüyordu." Sesi azalarak yok oldu.

Midem bulandı. Yavaşça derin bir nefes aldım. "Yüce tanrım," dedim.

"Çocukları vampire dönüştürmeyle ilgili yasağımızı hiçe saymıştı ve Belle bunu neden yaptığını öğrenince... konseyin de desteğini alarak onu öldürdü. Çocukların büyük bir kısmını yok etti çünkü çocuk bedenlerin içine hapsolmuş vampirlerdi ve taciz edilmişlerdi." Başını iki yana salladı. "Zihinleri bunu kaldıramazdı."

"Valentina ölmekten nasıl kurtuldu?"

"En son dönüşendi ve henüz tacize uğramamıştı. Bir çocuktu ve vampirdi ama delirmemişti. Belle onu yanına alıp kızla ilgilenecek birilerini buldu. Yıllar boyunca insan dadıları oldu. İnsan oyun arkadaşları. Belle'in Valentina için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim. Sanırım Sebastian'ın nasıl bir yaratık olduğunu farketmediği için kendini suçluyordu."

"Neden bu mükemmel tablonun kusursuz olmadığını hissediyorum?"

"Çünkü bizi iyi tanıyorsun, *ma petite*. Valentina oyun arkadaşlarından birkaçını vampire dönüştürmek istedi, böylece yalnız kalmayacaktı. Ama dadısı bunu öğrendi ve Valentina kadının boğazını kesti. İnsan dadıların ve oyun arkadaşlarının sonu böyle geldi."

"Bu yüzden mi yanma vampir bir dadı verildi?"

Jean-Claude başıyla onayladı. "Aslında geleneksel anlamda bir çocuk gibi dadıya ihtiyacı yok ama sonsuza kadar sekiz yaşında ve bugün bile tek başına taksiye binemez,

otelde kalamaz. İnsanların ilgisini çeker. İyi niyetli bir insan, polisi arayıp otellerinde zavallı yalnız bir çocuğun kaldığını söyler."

"Bundan nefret ediyor olmalı."

"Bundan derken?"

"Varlığından," dedim.

Yarım yamalak omuz silkti. "Bilmiyorum. Valentina ile konuşmam."

"Ondan korkuyorsun."

"*Non, ma petite*, beni rahatsız ediyor. Yüzyıllar boyunca yaşayan bir çocuk lanetlidir. Aksini kimse iddia edemez."

"Kendisini Musette'in yanında nasıl buldu?"

"Valentina bedeni fiziksel zevkleri algılamayacak yaşta vampire dönüşmüştü. Bu yüzden de..." Dudaklarını yaladı. "Enerjisini başka ilgi alanlarına odakladı."

İç geçirdim. "Musette, Belle'in işkencecisi, bu da Valentina'nın kadının küçük işkence asistanı olduğu anlamına mı geliyor?"

Başıyla onayladı, başını sandalyenin arkasına yasladı, gözlerini kapattı. "Valentina çok yetenekli bir öğrencidir."

"Sana da mı işkence etti?"

Başıyla onayladı, gözleri hala kapalıydı. "Asher'ın hayatını kurtarmanın karşılığında Belle'e ödediğim bedelin onlara yüz yıl hizmet etmek olduğunu söylemiştim. Ama Belle kendisini terkettiğim için beni cezalandırmak istiyordu ve uzun bir süre bana zevkten çok acı verdi."

Yanına gittim, sandalyesinin dibine çöktüm, odada başka kimse olmamasına rağmen otomatik olarak eteklerimi düzelttim.

"Öyleyse, Valentina sevgili istemeyecek, öyle mi?"

"*Non.*"

"Peki... diğer zevklerini bir başkasının üzerinde tatmin etmek isteyebilir mi?"

"*Oui.*"

"Reddedebilir miyiz?"

"*Oui.*"

"Hayır diyerek kararlılığımızı gösterebilir miyiz?"

Gözlerini açtı, tepeden bana baktı. "Sanırım ama kesin bir çizgi çekmek yalana eşdeğer olabilir."

Başımı iki yana salladım. "Musette bu akşam gidip üç ay sonra geri gelirse, o zaman isteklerine boyun eğmek zorunda mıyız?"

"Musette gitmeyecek, *ma petite*."

"Hayır, söylemek istediğim bu değildi. Demek istediğim, iyi niyet müzakereleri sona erince üç ay sonra buraya gelirse, bu akşamki gibi bir eylemim cezasız kalır mı? Yoksa konseyin gazabına mı uğrarız?"

"Musette için bir kurban veya onun için bir aşık ya da gelmeden ikisini birden seçmemiz gerekir. Böylece her şey düzene girer ve sürprizlerle karşılaşmayız."

"Biliyorsun, insan misafirlerin birçoğu ev sahibinden kendilerine seks partnerleri bulmasını istemez."

"Konseyin soyundan gelenlerin büyük bir çoğunluğu da... Ama Belle'in soyu seksin üzerine kurulmuştur. Ve geleneksel olarak Belle'in soyundan gelenler seni ziyaret ederse onlara istediklerini verirsin. Hepimizin içinde onun şehvetinden bir dokunuş olduğu varsayılır."

"Bu doğru değil."

"*Non* ama soyundan gelen kimse çıkıp bunun bir yalan olduğunu söylemedi."

Gülümsedim, kahkaha atmayı düşündüm ama çok yorgundum. "Winnie ve Hannah'ı güvence altına alabiliriz çünkü iki kulübün başında olmak zorundalar. İşlerimizin bu ziyaret tarafından sekteye uğramaması için zaten müzakere yapılmıştı."

"Belle her zaman paranın geldiği yere odaklanan biridir, evet, Willie, Gülen Ceset'in yöneticisi ve Hannah da geçici olarak Danse Macabre'nin başında. Sürünün en zayıf iki üyesi güvende."

"Damian benim vampir hizmetkarım, ben senin hizmetkarınım, sen şehrin Başvampiri'sin, Jason senin *pomme de sang*'m, Nathaniel benim *pomme de sang*'ım, Micah benim sevgilim ve Nimir-Raj'ım, Richard bir Ulfric ve korumalar başka insanlarla oynaşıyorsa bizi koruyamaz."

"Mümkün olduğunca herkesi güvence altına almaya çalıştık, *ma petite*."

"Bu listede adı olmayan sadece bir kişi var, Jean-Claude."

"Aslında üç kişi var, Gretchen'i de sayarsan, dört."

"Gretchen delirdi, Jean-Claude. Sen hala hasta olduğu için Belle'den onun adına özel izin aldın, değil mi? Gretchen bir defasında beni öldürmeye çalıştı, ceza olarak da bir süre tabutunun içine kilitlendi. Bu süreçte daha da delirdi."

"*Oui*, Gretchen misafirlerimiz buradayken odasından çıkmayacak ama bu Meng Die veya Faust'u kurtarmaya yetmez."

"Faust erkeklerden hoşlanır ve bildiğim kadarıyla Musette'in grubunda homoseksüel yok."

"*Oui* ama bu her zaman bir engel değildir."

"Bu akşam kuralı koyduk, bundan sonra kimseye zarar gelmeyecek. Birini istemediği biriyle seks yapmaya zorlamak bir nevi tecavüzdür ve o kişiye zarar vermek anlamına gelir."

Jean-Claude şaşkındı. "*Ma petite*, bu çok dolambaçlı olmadı mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır, sadece pratik bir çözüm bu. Öyleyse Faust güvende çünkü aslında erkekleri seviyor ve Musette'in erkeklerinden hiçbiri hemcinslerine ilgi duymuyor. Bu yüzden de işkence söz konusu olamaz çünkü zarar vermek anlamına gelir."

"Meng Die, Bartolomé'nin ilgisini çekecektir."

"Ama Meng Die çocuklardan hoşlanmıyor, bu yüzden kadınla birlikte olmak için Bartolomé'nin kadına tecavüz etmesi gerek, bu da..."

"Tamam, Meng Die de güvende diyelim." Durup birkaç saniye düşündü. "Ama ya Angelito?"

"Musette ile birlikte değil mi? Birbirlerini becermiyorlar mı?"

"İstedikleri zaman, evet."

Kaşlarımı çattım. "Ateşli sevgililer değiller mi?"

"Musette'in gerçek aşkı seks değildir, zaten bu yüzden uzun süredir Valentina'ya bu kadar yakın."

"Bizim sorunumuz değil. Herkesin becerebileceği biri varsa veya bizim onlar için tecavüze sıcak bakan uygun partnerimiz voksa, herkes güvencede demektir. Gözden kaçırdığım bir şey var mı?"

Birkaç dakika sessiz kaldı. "*Non, ma petite.* Entrikaların Belle'inkilere eşdeğer, tabii eğer onun da amacı insanları güvende tutmak olsaydı." Bana baktı. "Ama bir sorunumuz var. Musette daha önce Asher ile seks yaptı, bu yüzden ikisi ile ilgili tecavüz iddiasında bulunamazsın."

"Geçmişte seks yapmış olmak şimdi tecavüz olmayacağı anlamına gelmez."

Jean-Claude elini havada sallayarak bu argümanımı geçiştirdi. "Senin buna inandığını biliyorum, *ma petite* ama Musette bu argümanı kabul etmez. Asher hem erkekleri hem kadınları sever, geçmişte Musette ile beraber oldu ve bundan zevk aldı. Ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğini açıkça belli ettin, bu yüzden sadece seks yapabilir, düzüşebilirler. Bundan bir zarar görmez."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten bunun Asher'a zarar vermeyeceğine inanıyor musun?"

"*Non*, Musette de inanmıyordur. Bunca yıl sonra Musette ile yeniden birlikte olmanın Asher'a acı vereceğini Musette de Belle de biliyor. Ona zarar verecek ama karşı çıkabileceğimiz bir biçimde değil. Belle Morte için, bir erkek orgazm oluyorsa, bundan keyif alıyordur. Mantığı böyledir."

"Öyleyse şehvet ve aşk arasında bir fark olduğunu gerçekten anlamıyor, öyle mi?"

"*Non, ma petite, très non.*"

"Neden her zaman bir türlü koruyamadığımız kişi Asher oluyor?"

Başını iki yana salladı. "Ben bunu çok ama çok uzun zaman önce sordum, *ma petite*. Henüz cevabını bulamadım."

Çenemi dizine dayadım. "Bu, beslenmelerim arasında geçirdiğim en uzun süre," dedim. Saatime baktım. "Saat neredeyse iki."

"Üç veya dört saat içerisinde gün ağaracak. O zamana kadar *ardeur*'ü kontrol altına alman için sana verdiğim kontrolü geri almalıyım. Beslenmen lazım."

"Sadece senin kontrolün değil, değil mi?"

"*Non*, korku ve yorgunluk da var ve kafa patlatman ile gelişen yeteneklerinin de. Birkaç ay içerisinde günde veya gecede sadece bir kez beslenmek yetmeye başlar. Beslenmelerini depolayıp daha uzun süre dayanabileceksin."

"Başım neredeyse kucağında ama içimden bir şey gelmiyor."

Saçlarımı okşadı, rahatlatıcı bir dokunuştu. Seksten çok bana sarılmasını istiyordum. Uykuya dalarken bana sarılmasını arzuluyordum. Bu, şimdi aklıma gelen her şeyden daha güzeldi.

"Gün doğunca senin üzerindeki bağım zayıflayacak ve sen de *ardeur*'e karşı koyamayacaksın. Özür dilerim, *ma petite* ama beslenmek zorundasın."

"Sen de benim kadar yorgunsun."

"İpek çarşafların üzerine yatıp çıplak bedenlerimizin birbirine dokunmasından başka bir şey istemiyorum. Sana sarılmak istiyorum, senin de bana sarılmanı arzuluyorum. Seks harikulade bir şey ama bu akşam zevk almaktan çok rahatlamak istiyorum. Yatağın altında yaratıklar olduğunu bilen bir çocuk gibiyim. Bana her şeyin yolunda gittiğinin söylenmesini istiyorum ama bu gibi rahatlatıcı yalanlara inanmayacak kadar yaşlıyım."

Belki de, ben de yorgun olduğum içindi. Jean-Claude aklımdan geçenlerin aynısını bu yüzden dile getirmiş olabilirdi. Daha önce de bu kadar yorgun, korkmuş ve bir sonraki günün neler getireceğini bilemeden tedirgin geceler geçirmiştik. Asher, Julianna ve Jean-Claude ile birbirimize sarıldığımızı hatırladım. Sadece sarılıyor, çıplak tenin sıcaklığını hissediyorduk, eşlerimiz yetişkin bir oyuncak ayı gibiydi. Julianna, *bu akşam bana sarılın*, derdi. İki adam da kadının korkuları yüzünden kendi korkularının esiri olurdu.

Julianna iki adam arasındaki köprüydü. O olmasaydı iki adam asla birbirine bu kadar yakın olamazdı. Anılarım vardı, kaç kez kadının ihtiyaçlarının ikisini biraraya getirdiğini biliyordum, kadının ikisine olan aşkı aralarındaki bağı güçlendirmişti. Her ikisi de zeki ve etkileyici olsa da, Jean-Claude grubun beyniydi, Asher ise büyüsü, tabii Julianna da kalbi. Üçü için atan, canlı tek bir kalp.

Asla Julianna olamazdım. Onun kadar zarif, nazik ve sabırlı değildim. Birbirimize hiç benzemiyorduk ama yüzyıllar sonra şimdi iki adamın yanında ben vardım. İç geçirdim, sonra ciğerlerimi havayla doldurdum ve titreyerek nefes verdim.

"Bir sorun mu var, *ma petite*, demek istediğim benim bilmediğim bir şey mi var?"

Yüzümü dizinden kaldırdım. "Asher gerçekten ikimiz arasında *ménage à trois* olsaydı, o zaman Musette onu rahat bırakırdı, değil mi?"

Yüzüne garip bir ifade yansıdı, çabucak yutkundu. Yüzünde, hangi ifadenin işe yarayacağını, hangisinin karşısındakine zarar vereceğini bilemediği zamanlarda takındığı

güzel ve kibar maske belirdi. "Bu akşam Asher'ı yatağımıza aldığımızı söyleyerek gerçeği dile getiriyor olsaydık, Musette bizden onu isteyemezdi. Bu doğru."

"O zaman, bu akşam bize katılırsa, yarın güvende olur." Sesim sıradan bir tona bürünmüştü, sanki alışverişe çıkmayı veya akşam yemeğine gitmeyi teklif ediyordum.

Sesi bu sefer daha da dikkatli bir tonda çıktı. "Bu da doğru."

"Ben yanınızda değilken Asher ile birlikte olmana izin veriyor olsaydım, güvende olacaktı ama buna izin veremem." Başımı iki yana salladım.

"Teorik olarak, bununla bir sorunum yok. Erkekleri seviyorum. Erkekleri çekici buluyorum, neden herkesin onları çekici bulduğunu da anlıyorum. Erkeklerin erkeklere ilgi duyması bana çok mantıklı geliyor. Ne var ki iş pratiğe gelince, erkeğimi başka bir erkekle paylaşamam. Bunu yapamam. Arkamdan işler çevirdiğinizi ve birlikte yatağa girdiğinizi öğrenirsem, kıçınızı ekmelerim. Bunun hiç de adil olmadığını biliyorum. Ben Micah ile yatıyorum ve Nathaniel ile de neredeyse yatıyorum, birkaç ay öncesine kadar da Richard ile birlikteydim Ama sen sadece benimle birlikte olmak zorundasın. Bu korkunç bir adaletsizlik, biliyorum."

"Sen diğerleriyle birlikteyken ben yatağından soyutlanmıyorum, Richard hariç çünkü o paylaşmıyor."

"Biliyorum, ben sana kanımı vermediğim için sen erkeklerden kan alıyorsun ama aynı şey değil."

"Ben kimseyi istemiyorum, sadece seni istiyorum, *ma petite*. Bunu daha önce de birçok kez açıkça dile getirdim."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Evet, açıkça dile getirdin ama yanında benden başka birini daha istediğini biliyorum. Asher'a baktığın zaman neler hissettiğini anlıyorum. İkinizin birbirinize nasıl baktığınızı biliyorum. Bazen aynı odada bulunmak bile ikinize de acı veriyor."

"Özür dilerim, *ma petite*."

Dizlerimi karnıma çektim ve kucakladım. "Bırak sonunu getireyim, Jean-Claude, lütfen."

Devam etmemi işaret etti.

"Asher'ı yatağına almana izin veremem, ben de Asher'ı yatağıma alamam. Ama üçünüzün birlikte nasıl vakit geçirdiğini hatırlıyorum. Ne kadar güvende hissettiğinizi biliyorum. Bazen bunların benim anılarım olduğunu unutup sizin yaşadıklarınızı arzuluyorum. Bizim yaptığımızdan çok daha huzur verici duruyor."

Dizlerimi o kadar sıkı kavradım ki, kollarım titremeye başladı. "Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum ama denemek istiyorum."

"Neyi denemek istiyorsun?" Sesi yine ihtiyatlıydı.

"Asher'ın güvende olmasını."

Jean-Claude hareketsiz kaldı.

"Anlamıyorum, *ma petite*."

"Evet, anlıyorsun."

Başını iki yana salladı. "*Non*. Burada yanlış anlaşılmalara yer yok. Ne demek istediğini açıkça ifade etmek zorundasın."

Konuşurken Jean-Claude'un yüzüne bakamadım. "Bu akşam Asher'ı buraya çağır. Söz vermiyorum ama yanımızda çıplak olmasını, sıcaklığını hissetmeyi istiyorum. Göz-

lerindeki acıyı silmeliyim. Ellerim ve bedenimle, onu çekici bulduğumu göstermek istiyorum." Jean-Claude'a baktım ama yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Ne zaman çığlık atar ve ikinize birden lanetler okumaya başlarım, bilemiyorum. Mutlaka bir yerden sonra isyan edeceğim ama onu bu akşam yatağımıza alırsak, her ne şekilde olursa olsun, yarın güvende olacak, değil mi?"

"Nimir-Raj'ın ne diyecek?"

"Buraya geldiğinde ikimizin Asher'a yakın olduğumuzu düşünüyordu. Birçok insan bunu düşünüyor."

"Ona gerçeği söyledin mi?"

"Evet."

"Seni bir başka erkekle paylaştığı için kızmayacak mı?"

Başımı iki yana salladım. "Micah benden daha makuldür, Jean-Claude. Beni Asher'a yakınlaştıran şey aşk veya şehvet değil. Bu akşam gücümüzü koruyacağız. Asher güvendeyse, hepimiz güvendeyiz demektir. Böylece, onun acısı bize karşı kullanılamaz."

"Ne kadar düşüncelisin, *ma petite*."

"En iyisinden ders alıyorum."

Bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Kalp konularında bu kadar pratik olsaydım, ikimiz arasında her şey daha hızlı gelişirdi."

"Belki evet, belki hayır. Beni çok zorlarsan, ya senden kaçacak ya da seni öldürmeye çalışacaktım, biliyorsun."

Omzunu silkti. "Belki ama herhangi bir yanlış anlaşılma olmaması için sormak zorundayım, Asher'ı sadece bu gece mi yatağımıza almak istiyorsun?"

"Ne farkeder?"

"Onun için farkedebilir."

Anlamaya çalıştım ama anlayamadım. "Bilmiyorum. Seninle yalnız geçirdiğimiz saatleri kaybetmek istemiyorum. Her zaman yanımızda birinin olması hoş değil."

"Julianna ve Asher, üçlü bir grup olmamıza rağmen, başbaşa vakit geçirirdi."

"Çok uzun zamandır ilk kez kişisel hayatımda işler yolunda gidiyor. Bunu bozmak istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Sanırım, Asher'ın güvende olmasını, gözlerindeki korkuyu silmeyi istiyorum ama gerçek hayatta neler olur bilemem. İşe yararsa, harika ama yaramazsa, ne olacak? Asher bizi terk mi edecek? Sen ikinci adamını mı kaybedeceksin? Sana ve Asher'e daha fazla mı zarar verecek? Yoksa..."

Parmakuçlarıyla dudaklarıma dokundu. "Şşşt, *ma petite*. Asher'ı çağırdım. Yanımıza geliyor."

Gözlerimin irileştiğini, nefesimin boğazıma düğümlendiğini ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissettim. Ne yapmıştım? Henüz bir şey yapmamıştım. Bir milyon dolarlık soru ise, ne yapacağım ve sonrasında bununla yaşayıp yaşayamayacağımdı.

11

Asher kapıdan içeri girdi. Tedirgin bir adım attı, yüzü altın sarısı saçlarının ardına dikkatlice gizlenmişti. Üzerinde beyaz, temiz ve kansız bir tişört vardı. Ona yakışmıyordu doğrusu. "Beni çağırdın," dedi. Olduğum yerde dondum kaldım, hala dizlerimi kucaklıyordum ve nabzım gırtlağımda atıyordu. Birkaç saniye nefes almayı unuttum.

Jean-Claude dikkatlice, "Biz çağırdık," dedi.

Asher kafasını kaldırdı, saçların arasından bir anlığına yüzü göründü. Sanırım dikkatini çeken *biz* kelimesi oldu.

Asher içeriye girmeden Jean-Claude sırtını dikleştirmiş, derileri ve ipekleri içerisinde zarif bir poz takınmıştı.

Ben hala Asher'ın ayaklarının dibinde oturuyor, Asher tilki ben tavşanmışım gibi adama bakıyordum.

Jean-Claude omzuma dokununca havaya sıçradım.

Ben Jean-Claude'a baktım, o bana baktı. "Bu kararı verecek kişi sensin, *ma petite*."

"Neden hep benim kararım olmak zorunda?"

"Çünkü başka bir şeye tolerans göstermezsin."

Ah, şimdi anlıyordum. "Harika," diye fısıldadım.

Nazikçe omzumu sıktı. "Henüz bir şey söylemedik, hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, yarın akşam işler yolunda gitmezse suçlanan kişi olmak istemiyorum. Kendi etik değerlerim için onu riske atamam."

Hiçbir duygu barındırmayan bir sesle, "Nasıl istersen, *ma petite*," dedi.

Asher, "Neler oluyor?" diye sordu. Sesi boş değildi, içinde bir parça korku vardı. Koridorun diğer ucunda uyuyan kişiyi düşünecek olursam, onu suçlayamazdım.

Dizlerimi bıraktım, yavaşça doğruldum, stresten kaskatı kesilmiştim.

Asher, "Ne oldu?" diye sordu. Bu sefer sesi duygusuzdu.

Jean-Claude, "Bir şey olmadı, *mon ami*," dedi. "Ya da, çok şey oldu."

"Benim hatam," dedim. Ayağa kalktım, hala yavaş hareket ediyordum.

Asher, "Senin hatan olan nedir?" diye sordu. Bir Jean-Claude'a bir bana bakıyor, yüzlerimizden bir şey anlamaya çalışıyordu.

Kürkün üstünden indim, yüksek topuklarım sert zeminde tıkırdadı. "Musette yüzünden tehlikede olmanın sorumlusu benim."

"Beni korumak için elinden geleni yaptın, Anita, hayal ettiğimden bile fazlasını yaptın. Kimse Belle Morte'tan korkusundan Musette'e meydan okuyamaz. Sen birçok konsey üyesinin yapmaya korktuğu şeyi yaptın."

"Cehalet mutluluktur," dedim.

Parıldayan saçlarının arasından bana kaçamak bir bakış attı. "Bu ne demek?"

Asher'ın yanma gittim, hala kapı pervazında duruyordu. "Belki de neyin ne olduğunu bilmediğim için cesurdum. Belle ile bizzat karşılaşmadım. Beni yanlış anlama, uzaktan bile etkileyici biri ama gerçeğini görmek çok daha farklı olmalı."

Şimdi tam önünde duruyordum. Yüzünü bana dönüp sadece mükemmel yarısını gösterdi. Aylardır benden kendisini böyle gizlemiyordu.

Yüzünün benden uzakta duran diğer yarısına dokunmak için uzandım ama irkildi, kapıyı tıngırdatacak kadar sert bir biçimde geri çekildi. "*Non, non.*"

"Sana daha önce de dokundum," dedim. Sesim alçak ve yumuşaktı. Korkmuş bir hayvan veya bir uçurumun kenarında dikilen bir adamla konuşur gibiydim.

Benden bütün yüzünü gizledi.

"Resmi gördün. Eskiden nasıl olduğumu, yaralar hala tazeyken neye benzediğimi."

Sırtını bana döndü, elleri kapıdaydı, başını iki yana salladı.

"Belle Morte'un gördüğünü gördün."

Başımı iki yana salladım ama beni görmediğini farkettim, omzuna dokundum.

İrkildi.

Başımı çevirip Jean-Claude'a baktım ama yüzü ifadesizdi, sadece gözlerinde neredeyse üç kişiyi yok eden derin acının izleri vardı.

Bedenimi Asher'ın sırtına yasladım, kollarımı yana indirip adama arkadan sarıldım. Dokunuşumla dondu kaldı, hareketsizdi, sanki kendi içine gizlendi, acı çekmemek için derinliklere gömüldü. Yanağımı sırtına yasladım ve bedeni sıcaklığımla gevşeyene kadar bekledim.

Dökemediğim gözyaşlarımı yuttum ama sesim titremedi. "Seni, Jean-Claude'un anılarından görmüştüm, bu gece ilk görüşüm değildi. Ellerimin altında, bedenim bedenine yaslanırken ne kadar görkemli olduğunu hatırlıyorum." Sıkı sıkı sarılmaya devam ettim. "Güzelliğini görmek için resme ihtiyacım yok."

Asher baştan aşağıya ürperdi, kaçmak, benden kurtulmak istedi ama ben ona tutunmaya devam ettim, bana zarar vermeden benden kurtulamazdı. "Bırak beni, Anita, bırak beni."

"Hayır," dedim. "Hayır, bu akşam olmaz."

Kapıya dayandığı için karşı koymaya çalışırken küçük hareketler yaptı, kendi bedeninden sadece birkaç santimetre daha büyük bir odada volta atmaya çalışan bir adam gibiydi.

"Benden ne istiyorsun?" Ses tonundan gözyaşlarına boğulmak üzere olduğu belliydi.

"Bu akşam bize katıl, bunu istiyorum, bize katıl."

Huzursuz hareketleri sona erdi ve yeniden duruldu ama önceki gibi değildi. Yanağımda kalp atışlarını hissedebili-

yordum. Birkaç saniye öncesine kadar kalbinin atmadığına yemin edebilirdim.

Boğuk bir fısıltıyla "Size katılmak mı? Ama nasıl?" diye sordu.

Tişörtünü tutup Asher'ı kendime doğru çevirdim. Ağır hareket etti, eksenine ters istikamette dönmeye çalışan dünya gibiydi. Sırtını kapıya dayadı ve bana mükemmel profilinden geriye kalanı gösterdi.

Asher'ı tişörtünden odanın ortasına çektim ama odanın içine bu kadar girmek istemiyordu. Jean-Claude'a baktı. "Bunu yapamam," dedi. Sesi acı doluydu.

"Senden ne istediğini düşünüyorsun?" Jean-Claude'un sesi hala titizlikle duygudan yoksundu.

"İnsanlarını güvende tutmak için her şeyi yapar, sakat bir adamı bile bir geceliğine yatağına alır."

Asher'ı daha fazla kendime çekemedim ve bırakmak zorunda kaldım çünkü benimle gelmiyordu. "Seni Musette'ten korumak istiyorum, bu sorunu çözebiliriz fakat nedeni bu değil, hiç değil."

Bana baktı, gözlerinde bir dünya vardı. Acı, korku ve ihtiyaçla dolu bir dünyaydı, çok büyük ve çok yalnızdı. İlk sıcak gözyaşı yanağımdan aşağıya süzüldü. Onunla Fransızca konuştum, dahası verdiğim cevabın bir kısmını anladım da.

Asher beni bileklerimden tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı.

"Hayır, Jean-Claude, böyle olmaz. Ya onun isteğidir ya da değildir. Sizi triumvirliğinizden ayıramam. Sizi güçsüz bırakmaktansa Musette'in yatağında bir gece geçirme-

yi yeğlerim. Onlar buradayken güçlü olmanız lazım, yoksa hepimiz yok oluruz."

Derin bir nefes aldım, sanki içimden bir şey çekildi, bir perde kalktı. Geriye döndüm ve arkamdaki vampire baktım. "Bunu kasıtlı olarak mı yaptın?"

Yüzünü ellerinin arasına gizledi, sesi artık duygusuz değildi. "İsteklerimi daha fazla dizginleyemedim, *ma petite*, beni affet."

Asher'e döndüm. "Seni arzulamamı istemiyorsun, Asher. Senden etkilendiğimi zaten biliyorsun."

Bakışlarını kaçırmak istedi ama yüzüne dokundum, bu sefer irkilmedi. Yüzünü kendime çevirmeme izin verdi, parmaklarım çenesinde gezindi. Derisi çenesinde hala pürüzsüzdü ama sağ tarafının neredeyse tamamı haraptı. Sanki bunu ona yapan insanlar dudaklarının kusursuz kıvrımını yok etmeye kıyamamıştı.

"Benden şehvet istemiyorsun."

Bakışlarını yere düşürdü. Gözleri neredeyse kapalıydı, yüz ifadesi suratına bir tokat yemeye hazırlanan bir adamınki gibiydi. Fısıldadı. "*Non*."

Parmakuçlarımda yükseldim, ellerimi yüzünün iki yanına koydum, bir taraf saten ve ipek gibi kusursuzdu ama daha yumuşaktı, diğer taraf ise kaba, pütürlüydü, deri gibi durmuyordu. "Seni seviyorum, Asher."

Gözlerini açtı, içinde gördüklerim çok saftı, ona acı vermek için kullanabileceğim şeylerle doluydu.

"Bunun ne kadarının Jean-Claude'un anılarından kaynaklandığını bilmiyorum ama ne olursa olsun, seni ben seviyorum, bir başkası değil."

"Ama beni yatağına almadın."

"Birlikte yatağa girmediğim bir sürü insanı seviyorum. Pekala, birlikte seks yapmadığım."

Gözlerindeki ifade ölmeye başladı. Ne dediğimin farkına vardım. "Bu akşam bizimle yatağa girmeni istiyorum, Asher, sadece uyumak için değil."

Ellerini ellerimin üzerine koydu. "Sadece beni Musette'ten korumak için."

Buna itiraz edemezdim ama... "Bu doğru fakat o kadar önemli mi? O kadar önemliyse, neden?"

Nazikçe gülümsedi ve ellerimi yüzünden çekti. "Evet, Anita, önemli. Bu akşam beni yatağına alacaksın ama yarın kendini suçlu hissedip yine kaçmaya başlayacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Bunu sana daha önce yapmışım gibi konuşuyorsun. Oysa yapmadım."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Şuradaki yatağa dört adam aldın, bizden dört kişiyi ama sadece Jean-Claude ile seks yaptın. Nathaniel'dan *ardeur*'ünü besliyorsun ama onu becermedin." Ellerimi bıraktı, başını hayır anlamında salladı, bir kahkaha attı. "Senin, geceler boyunca böyle bir güzelliğin yanında uyuyup Nathaniel'ın sunduğu güzellikleri umursamayacak kadar güçlü bir iraden var. Yüzyıllar boyunca ne azizler ne rahipler gördüm, birçoğu şehvetine yenik düştü."

"Belki artık ben de yenik düşmek istiyorum," dedim. Ellerim kalçamdaydı.

Bir kahkaha daha attı, ardından gülümsemesi yüzünden silindi. "Jason'ı kolaylıkla kutusuna geri koydun ve üzerine *arkadaş* etiketi yapıştırdın. Ama ya ben? Yarın sadece senin

arkadaşın olacaksam, bu akşam size katılmak istemiyorum. Buna dayanamam."

Kaşlarımı çattım. Aylar önce Belle Morte *ardeur*'ü serbest bıraktığında neler olduğunu unutmak için elimden geleni yapmıştım. Kadının sayesinde, bir seks alemine en yakın deneyimi yaşamıştım. Kimseyle ilişkiye girmemiştim ama bir sürü el ve beden, dokunmamaları gereken yerlere dokunmuştu. Asher haklıydı, bunu gözardı etmek için elimden geleni yapmıştım. Öyle ki, hiç yaşanmamış gibi davranıyordum. Ama yaşanmıştı ve ben bununla yüzleşmemiştim."

"Ne dememi istiyorsun? Dört adamı birden aynı anda yatağa attığım için kafam biraz karışık. Evet, utandım, beni kınayabilirsin."

"Bu akşam da utanacaksın."

"Beni birçok şey utandırıyor, Asher, elimde değil."

"Sen kim ve ne olduğunu asla değiştiremezsin, Anita. Seni değiştirmeye çalışmıyorum, ancak yatağınızda bir gecelik eğlence de olmak istemiyorum. Yeniden dışlanmayı kaldıramam."

Ardeur bittikten sonra kendisini yataktan aşağıya atacağımdan bahsettiğini sanıyordum. Oysa yüzyıllar önce Belle'in kendisine yaptığı şeyden bahsediyordu. Belle, kırılmış bir oyuncakmış gibi Asher'ı fırlatıp atmıştı. Sonuçta, her zaman yeni oyuncaklar bulabilirdi.

Asher'ın önünde volta atmaya başladım, iki vampire de bakmadım ama içimde negatif enerji birikmeye başladığından bir şeyler yapmalıydım. "Benden ne istiyorsun, Asher? Garanti mi?"

Asher, "Evet," dedi. "Evet, senden tam olarak bunu istiyorum."

Durup ona baktım. "Nasıl bir garanti? Yarın yaşayacaklarımdan pişman olmayacağımın garantisi mi?" Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim, böyle bir söz veremem çünkü nasıl hissedeceğimi ben de bilmiyorum."

"Benimle birlikte olduğunu öğrenirse Micah ne der?"

"Micah için sorun olmaz."

Asher bana baktı.

"Biliyorum, biliyorum, ben bir şey hakkında tartışma çıkartmasını bekliyorum. Beni Jean-Claude ve Nathaniel ile paylaşmak konusunda bir sorunu yok, tırnağı aç, bu listeye kimi istersen ekle, tırnağı kapat."

Asher şaşkın gözlerle bana baktı. "Seni anlamıyor mu?"

"Hiçbir fikrin yok," dedim. "Hayatıma girdiğinde, benim yanımda kalmak, Nimir-Raj'ım olmak için her şeyi yapacağını söylemişti. Şimdiye kadar sözüne sadık kaldı."

Asher, "Senin için mükemmel biri gibi duruyor," dedi. Dalga geçiyordu.

"Biliyorum, ne zaman öfkeden çılgına dönecek ben de merak ediyorum."

Asher yüzüme dokununca suratına baktım. Şimdi yüzünün tamamı bana bakıyordu, buz mavisi gözlerinde samimiyet vardı.

"Senin yaşamında kurduğun düzene zarar verecek bir şey yapmayı hiçbir zaman istemem. Bunu yaparsak ve sen kaçarsan, Jean-Claude'un seninle ilişkisi zarar görür ve ben de giderim."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Giderim, ne demek?"

"Demek istediğim, beni bu akşam yatağına alıp ertesi gün terkedersen, giderim. Ben beklerken Jean-Claude'un başkalarına aşık olmasına daha fazla dayanamam. Beni isteyecek başka birini bulurum ama sadece ikinci adamı olmam için değil. Bir Başvampir olamayacak kadar zayıf olduğumu biliyorum. Çağıracak hayvanım yok." Başını salladı. "Güçlerimin birçoğu, özel ilişkiler hariç, işe yaramaz." Yüzünün yaralı kısmına dokundu ama elini hemen indirdi. "Bu, olduktan sonra da, kimse güçlerimi üzerinde kullanmama izin verecek kadar yakınıma girmedi."

Dudaklarını yaladı, aynı zamanda iç geçirdi, sadece bu bile nefesimi tutmama yetti. Asher'ı istiyordum, uzun süredir bir adamı isteyen bir kadın gibi istiyordum. Ama sadece şehvet benim için hiçbir zaman yeterli değildi.

"Seni bu akşam yatağımıza alırsak ama ben yarın pişman olursam ve tek seferden öteye geçmezse, bizi terkedeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Başıyla onayladı. Hiç düşünmedi bile.

"Bana ültimatom veriyorsun, Asher, ben ültimatomlar konusunda iyi değilimdir."

"Biliyorum ama kendimi korumak zorundayım, Anita. Cennete bu kadar yakın yaşayıp dışında kalamam. Sanırım sonunda deliririm." Kapıya yaslandı ve Jean-Claude'a baktı. "Aylardır bunu düşünüyorum. Böylesi hepimiz için çok zor. Ama seninle yeniden arkadaş olmak eski yaraların bazılarını iyileştirdi, Jean-Claude." Bana dönüp gülümsedi.

"Ve senin bana bakış şeklin, acı vermekten çok bana yardımcı oldu, Anita." Arkasına döndü, elini kapı tokmağının üzerine koydu.

Elimi kapıya yasladım, gitmesine izin vermedim.

Asher bana baktı. "Bırak beni, Anita, istemediğini sen de biliyorsun."

"Buna ne cevap vermem gerekiyor, Asher? Haklı olduğunu mu söylemeliyim? Musette bugün burada olmasaydı bu teklifi yapar mıydım? Haklısın, yapmazdım." Kapının yanına yaslandım. "Ama senin gideceğini, seni bir daha göremeyeceğimi düşünmek..." Başımı iki yana salladım, lanet olsun yine ağlayacaktım. "Gitme, lütfen, gitme."

"Gitmem gerek, Anita." Omzuma dokundu, kapıyı açabilmek için beni kenara çekmek istedi.

Başımı salladım. "Hayır."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "*Ma cherie*, beni gerçekten sevmiyorsun. Beni sevmiyorsan ve beni istemiyorsan, o zaman gitmeme izin vermek zorundasın."

"Seni seviyorum ve seni istiyorum."

"Beni bir arkadaş olarak seviyorsun. Beni istiyorsun ama birçok erkeği istediğin gibi. Kendini onlara böyle sunmadın. Sonsuzluk benim, ne var ki sabrım senden sonraki olmayı bekleyecek kadar fazla değil. Beni yendin. Seni baştan çıkartmayı denerdim ama..." Yine neredeyse yüzünün yaralı kısmına dokundu. Eli yine düştü, sanki kendine dokunmaya dayanamıyordu. "Reddettiğin erkekleri gördüm. En mükemmel olanları bile arkana bakmadan reddettin." Anlamıyormuş gibi kaşlarım çattı, bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ben sana onların veremediği neyi verebilirim?"

Elini omzuma koydu ve nazikçe beni kenara çekmeye çalıştı. Sırtımı kapının çerçevesine yasladım, elim kapı tokmağındaydı. Tek söyleyebildiğim şey, "Hayır," oldu.

"Evet, *ma cherie*, evet. Zamanı geldi."

Başımı iki yana salladım. "Hayır." Sırtımı kapıya o kadar sert yasladım ki sabah kalktığımda morardığını göreceğimi biliyordum. Gitmesine izin veremezdim. Kapıyı açarsa, bu şansı bir daha bulamayacağımızın farkındaydım.

Doğru kelimeleri bulabilmek için dua ettim. Kalbimden geçenleri dile getirmek ve korkmamak için dua ettim. "Richard'm beni terketmesine izin verdim. Sanırım zaten gidecekti, oturup arkasından öylece baktım. Önünde durmadım. Bunun onun seçimi olduğunu anladım, durmak istemeyen birini zorla yanında tutamazsın. Biri gerçekten senden kurtulmak istiyorsa, gitmesine izin vermek zorundasın. Evet, tüm bunların canı cehenneme. Gitme, Asher, lütfen gitme. Saçlarının parıltısını seviyorum. Gizlenmediğinde veya kimseyi etkilemeye çalışmadığındaki gülümsemeni seviyorum. Kahkahanı seviyorum. Yağmur tadında sesine üzüntünün yansımasını seviyorum. Jean-Claude içeriye girdiğinde, kimsenin sana bakmadığından eminsen, onu seyredişini seviyorum çünkü ben de onu aynı şekilde seyrediyorum. Gözlerini seviyorum. Acını seviyorum. Seni seviyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, kollarımı bedenine doladım, yanağımı göğsüne yasladım, gözyaşlarımı gömleğine akıttım ve fısıldadım. "Seni seviyorum, seni seviyorum." Sonunda yüzümü elleri arasına aldı ve beni öptü, ilk kez gerçekten öptü.

12

Zarif öpücük sona erdikten sonra Asher'ı elinden tutup yatağa götürdüm. İsteksiz bir çocuk gibi ayakları geri geri gidiyordu.

Jean-Claude yatağın yanında dikiliyordu, yüzü ancak bu kadar boş bir ifadeye sahip olabilirdi. "Başlamadan önce söylemem gereken bir şey var. Anita'nın *ardeur*'ünü kontrol ediyorum ama bir noktadan sonra kontrolümü kaybedebilirim. Sonrasında neler olacağının garantisini asla veremem."

Asher'la beraber yanına gittik, el eleydik. Elimi öylesine sıkı tutuyordu ki neredeyse acı vericiydi. Konuştuğunda sesi bedeni kadar gergin değildi. "Anita'nın beni yatağına almasını istemesinin tek sebebi *ardeur* olsaydı, kesinlikle hayır derdim çünkü *ardeur* söndükten sonra beni yanın-

da istemezdi." Elimi dudaklarına götürdü ve parmaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Anita beni gerçekten yatağında istiyor. *Ardeur* artıp azalabilir, benim için bir önemi yok."

Jean-Claude bana baktı. "*Ma petite.*"

"Bunu mümkün olduğunca *ardeur*'den önce yapmak isterim ama senin için... çok zor olacağını biliyorum." Omzumu silktim. "Bilmiyorum. Bunu yapacağım, sanırım bir sorun olmaz."

Bir kaşını havaya kaldırdı. "Yalan söylerken hiç inandırıcı değilsin, *ma petite.*"

"Bu doğru değil," dedim. "Ben iyi yalan söylerim, teşekkürler."

"Bana değil."

Omzumu silktim.

"Elimden geleni yapıyorum, Jean-Claude."

Kayaların tepesindeki gökyüzünü görebilecekmiş gibi tavana baktım. "Tek bir şey biliyorum. Gün doğmadan ne yapacaksak yapalım. Tam gündoğumunda ortadan kaybolmanızı istemiyorum."

"*Ma petite* bizim gün doğarken ölmemizi sinir bozucu buluyor," dedi.

Asher, "Saat kaç?" diye sordu.

Saatime baktım. "İki buçuk saatimiz var."

Asher, "Ancak yeter," dedi. Bunu söyleyiş şeklinde veya sözcük seçiminde garip bir şey vardı. Jean-Claude erkeklerin sadece kadınlardan veya seksten bahsederken attıkları erkeksi kahkahadan attı. Bunu daha önce Jean-Claude'da gördüğümü sanmıyordum.

Birden odadaki tek kadın olduğumu farkettim. Kulağa aptalca geldiğini biliyordum. Demek istediğim, bunu zaten biliyordum ama... birden hissettim. Bir bara girip yürürken bütün gözlerin üzerimde olduğunu hissetmek gibiydi, erkekler bazen ceylanlara bakan aslanlara benzerdi.

İki erkekten biri bana o bakışı atsaydı, herhalde koşarak odayı terkederdim, neyse bunu yapan olmadı. Jean-Claude üzerinde kıyafetleri ile yatağa girdi, elini bana uzattı. Uzun parmaklı, solgun ve zarif ele baktım. Diğer elimi daha nazikçe Asher'ın eli sıktı.

Tam o anda, ürkersem her şeyin sona ereceğini anladım. İkisi de bana baskı yapmaya niyetli değildi. Ama bu olursa, Asher bu gece olmasa bile yakında gidecekti. Gitmesini istemiyordum.

Jean-Claude'un elini tuttum, beni nazikçe ipek çarşafların üzerine aldı. İpek, üzerinizde çoraplarınız varsa oldukça kayganlaşırdı.

Dört el, yatağın kenarından düşmeme engel olup birlikte beni yatakta tuttu.

"Neden sen üzerinde ipekler olsa bile hiç kaymıyorsun?" diye sordum.

Jean-Claude, "Yüzyılların deneyimi," dedi.

Asher, "Ben o kadar usta olmadığın zamanları da hatırlıyorum," dedi. "Düşes Vicante'yi hatırladın mı?"

Jean-Claude'un yüzü kızardı, soluk pembe bir tona büründü. Yüzünün kızarabildiğini bilmiyordum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Düştüm," dedi. Asil görünmeye çalıştı ama beceremedi, gülümsedi.

"Düşesin ve ipek çarşafların üzerinden düşerken gümüş bir aynayı kırdığını ve çenesini boydan boya kestiğini söylemiyor tabii. Her yerde kan vardı ve boynuzlanan koca, merdivenlerdeydi."

Jean-Claude'a baktım. Başıyla onaylayıp omzunu silkti.

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Düşes cam kırıklarından biriyle kendi elini kesti ve kocasına kendi kanı olduğunu söyledi. Düşes Vicante çok açıkgözlü bir kadındı."

"Öyleyse, birbirinizi mükemmelleşmeden önce de mi tanıyordunuz?"

Jean-Claude, "*Non*," dedi. "Asher benim ders almamı seyretti, ben geldiğimde Belle'den beş yıldır ders alıyordu. Pürüzlü köşeleri varsa da çoktan yontulmuştu."

Asher, "Merak etme, benim de kusurlarım vardı," dedi. Gülümsedi. Zihnime bu gülümsemenin farklı görüntüleri doldu. Uzun saçlarındaki tüylü şapkasıyla gülümserken, mum ışığında birlikte satranç oynarken ve Julianna şöminenin önünde dikiş dikerken, temiz çarşaflar üzerinde Julianna'nın kahkahası duyulurken...

Bu gülümsemeyi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Asher'ı yatağa aldık ve gülümsemesi yüzünden silindi. Jean-Claude yatak örtüsünü çekti ve altındaki, Asher'ın gözlerinden biraz daha mavi çarşaflar ortaya çıktı, gündüz gökyüzünün mavisi, havai mavi. Ama Asher dizleri üzerinde kaldı, sanki yatağa uzanmaya korkuyordu. Boğazında nabzının attığını görebiliyordum ve bunun vampir veya şekil-değiştiren güçleriyle bir ilgisi yoktu, sanırım sadece korkuydu.

Asher korkuyordu. Dilimin arkasında korkusunun tadını alabiliyordum. Yutkunup tadın keyfini çıkartabilirdim, tıpkı güzel bir şarap gibi.

Korku, Richard'm içimdeki yaratığını uyandırdı. Gerinen bir kedi gibi içimi kapladı, sıkıştığı köşeyi doldurdu. Dudaklarımdan zayıf bir kükreme çıktı.

"Kontrol, *ma petite*, kontrolünü sakın bu kadar erken kaybetme."

Konuşmak değil düşünmek bile zordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Asher'ın tişörtünü kaldırdım, parmaklarımı derisinin üzerinde gezdirdim. Tişörtü parçalayıp çıkarmak ve ağzımı onun narin tenine dayamak istiyordum. Aklımdaki şey seks değildi. Vampirler birbirinden beslenmeyebilirdi ama bir kurtadam bir vampiri yiyebilirdi.

Gözlerimi kapattım, ellerimi güçlükle de olsa bedeninden aldım.

"Deniyorum ama *ardeur*'ü bu kadar uzun süre bekletince neler olduğunu biliyorsun."

"Başka açlıklar açığa çıkar, *oui*, *ma petite*. Unutmadım."

"Richard'm yaratığını kontrol etmeme yardım edemezsin." Sesim boğuktu.

"Hayır."

Asher'ın mavi gözlerine baktım, korkuyordu, çok korkuyordu ama yaratığımdan değil. Kendime geldim. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum, ne yapacaksak çabuk olması gerekiyordu.

"*Ardeur* beni ele geçirmeden önce seni ilk kez çıplak görmek istiyorum, Asher. Fazla zamanımız yok." Asher'ı yatağa çekmeye çalıştıysam da gelmedi.

Jean-Claude çarşafın üzerine yattı ve kollarını uzattı, bir bebeğe uzanıyor gibiydi. Yumuşak bir ses tonuyla Fransızca konuştu, tamamını anlayamadım fakat acele etmesi için yalvarıyor gibiydi.

Asher yatağın üzerine çıktı, her hareketi yavaş ve isteksizdi. Bedenini Jean-Claude'un bedenine yasladı; kıyafetleri üzerindeydi, bu duruşlarına herhangi bir kulüpte rastlamak mümkündü. Seksi bir duruş değildi.

İki adama baktım ve birisinin kıyafetlerini çıkartmaya başlaması gerektiğini düşündüm. Pekala. Ceketimi çıkarıp yere attım.

Jean-Claude kaşlarını havaya kaldırdı.

"Bu kadar ağır devam edersen gün doğacak ve bir şey değişmeyecek." Eteğimi çıkartmak için yataktan aşağıya inmek zorunda kaldım, bluzumla birlikte yere koydum. Külotum ve sutyenim uyumlu bir çiftti, parlak maviydi. İlk gördüğümde bana Jean-Claude'un gözlerinin rengini hatırlatmışlardı.

İç çamaşırları ile karşılarında dikilirken utanacağımı düşünüyordum ama utanmadım. Belki de şekil-değiştirenlerin yanında fazla vakit geçirmiş, çıplak dolaşmalarına alışmıştım. Ya da Asher'ın karşısında soyunmak bana normal gelmişti. Bilmiyordum, yine de sebebini sorgulamadım. Dikkatlice gök mavisi ipek çarşafların üzerine tırmandım, yine kaymak istemiyordum.

Asher, "Bunu yapmakta gerçekten kararlısın," dedi. Sesi yumuşak ve kararsızdı.

Başımla onayladım, kalçama kadar gelen çoraplarımı ve yüksek topuklu ayakkabılarımı çıkarmadım. Yüksek to-

puklular hala ayağımdaydı çünkü Jean-Claude böyle seviyordu, benim için birçok kez yatağa botlarıyla girmişti. Karşılığında onun istediğini yapmamak büyük bir adaletsizlik olurdu.

Asher'ın bileklerine hafifçe vurdum ve bacaklarını biraz araladı. Bacaklarının arasına girdim, bedenimi dizleri ve bacakları arasına sokmak için kıvrandım. Jean-Claude'un, Asher'ınkilerin her iki tarafında duran bacakları, daha fazla aralanmalarını engelliyor gibiydi. Önce kalçamı, bacaklarımı, ardından da sabırsızlanarak ellerimi kullanarak bacaklarının arasına girmeyi başardım. Sonunda, kendimi bacaklarının arasına çömelmiş buldum, dizlerim dizlerine değiyordu, kulağa erotik geliyor olabilirdi ama pantolonu üzerindeydi ve açı uygun değildi!

Asher'ın tişörtüne uzandım. Asher ellerimi yakaladı. "Yavaş, *ma cherie*."

Kaşlarımı çattım. "Yavaş olacak zamanımız yok."

Jean-Claude'u görebilmek için başını geriye yatırdı. "Her zaman böyle sabırsız mıdır?"

"Amerikalı bir erkek gibi başlar ama ön sevişmesi Fransızlarınki gibidir."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Soyunmana yardım edelim, *mon ami*, sorular sormana gerek yok çünkü ne demek istediğimi anlayacaksın."

Asher ellerimi bırakınca tişörtünü çıkartmasına yardım ettim. Bunu çabucak yaptım çünkü zaman bizden yana değildi. Şafakta öldüklerinde onlarla birlikte yatakta olmak istemiyordu. Bu, Jean-Claude'a olduğunda bile beni rahatsız ediyordu, ikisini birden görmek hoş olmazdı.

Jean-Claude, Asher'ın kollarını havaya kaldırdı, ikimiz birden uzun kollu tişörtünü çıkarttık. "Bedeninin her parçası üzerinde ayrı vakit geçirmek isterdim, Asher ama gün doğmadan seni çıplak görmek istiyorum. Bir dahaki sefere daha erken başlar keyfini çıkartırız."

Gülümsedi. "Bir dahaki sefere mi? Henüz görülmesi gereken her şeyi görmedin, nasıl derler, gösterinin tamamını görene kadar, söz verme."

Asher'a yaslandım, yüzlerimiz birbirinden birkaç santimetre uzaktaydı. "Seni bir daha istemememe sebep olacak bir şeyin olduğunu sanmıyorum."

"Buna neredeyse inandım, *ma cherie*, neredeyse."

Dizlerimin üzerinde, yüzünü ellerimin arasına alabileceğim kadar geriye yaslandım. Yüzün iki tarafı arasındaki doku farkı rahatsız edici değildi, sadece Asher'a dokunmanın doğal bir parçasıydı.

Onu öptüm, uzun ve yavaş bir öpücüktü, dudaklarını dudaklarımla keşfettim. Yüzünü görebilmek için geri çekildim.

"İnan," dedim. Parmaklarımı çenesinin iki yanında gezdirdim, düzgün boynunda tırnaklarımı dolaştırdım, bir elim diğerinin hareketlerini kopyalıyordu, sonunda göğsüne ulaştım. Ama göğsünde kullanmayı istediğim şey ellerim değildi.

Köprücük kemiğinin yaralı kenarını öptüm. Yaralar yüzünden deri çok kalınlaşmıştı. Güvenli bir biçimde dişlerimi geçirmek için diğer taraftaki köprücük kemiğine gitmek zorunda kaldım.

Benim için titredi.

Sağ tarafa geri döndüm ve göğüs ucunu öptüm, ardından dişledim. Göğüs ucunun eskisi gibi duyarlı olup olmadığını bilmiyordum. Ama öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ucunu yaladım, dilimi etrafında gezdirdim, derinin hareket ettiğini ve kasıldığını hissettim. Ağzımı göğsüyle doldurabilmek için ellerimi kullanarak tutunmak zorunda kaldım. Yaralar ağzıma sert geldi fakat dilime, ağzıma ve ardından dişlerime değen göğüs ucu gergindi. Sağ tarafı tamamen keşfettikten sonra sol tarafa yöneldim. Sol göğüs ucunu ağzıma almak daha kolaydı. Dişlerimi daha fazla kullandım, Asher hafifçe inledi, dişlerimin bıraktığı izler önemli bir şey değildi, birkaç saniye sonra kayboldular.

Ağzım karnına, kemerine ve pantolonuna doğru indi. Kalçasının bir tarafından diğerine doğru vücudunu yaladım, sonra sağ tarafa yöneldim ve dümdüz karnını yalamaya başladım. Kemeri üzerinde olsa bile dilimin ucunu hafifçe pantolonun içine sokabiliyordum.

Asher'ın sesi kesik kesik çıktı. "Onu iyi eğitmişsin."

"Bunu bana borçlu değil, *mon ami*, işinden keyif alıyor."

Gözlerimi devirdim.

"Sizi duymayacakmışım gibi bağırarak konuşmayı bırakır mısınız?"

Jean-Claude, "En samimi özürlerimizi kabul et," dedi.

Asher, "*Oui*," dedi. "Bir hakaret değildi."

"Hayır ama benim iyi olmamı bir başka erkeğin beni iyi eğitmesine bağladın. Bu resmen ayrımcılık."

"Tekrar özür diliyoruz, *ma petite*."

Asher'ın kemerini çözdüm, bu sefer bana karşı gelmedi. Kemer hallolmuştu ama otururken bir erkeğin fermuarını

açmak konusunda hiç iyi değildim. Sanırım adamın bir yerini fermuara sıkıştırmaktan çok korkuyordum.

"Bana yardım edin," dedim.

Jean-Claude, Asher'ı kaldırdı. Asher bana yardım etti ve fermuar açılınca altından koyu mavi ipekten iç çamaşırı çıktı, başka ne olabilirdi? Birinin pantolonunu çıkartmanın zarif bir yolu yoktu. Pantolonu Asher'm bacaklarından aşağı indirdim, hala ayağında olan ayakkabılarını çıkarttım, altında beni uğraştıracak çorapları yoktu. Geriye, Jean-Claude'a yaslandı, üzerinde mavi, ipek iç çamaşırından başka bir şey kalmamıştı. Onu da çekip çıkartmak istiyordum. Asher'ı çıplak görmek her şeyden önemliydi. Yaraların nereye kadar indiğini çok merak ediyordum.

Öne eğilip pantolonu varken yaptığım gibi, dilimi ipek külotun kenarında gezdirdim. Bedeni ince kumaşı zorluyor, ben belinden aşağı doğru kayarken sertliği yanağıma değiyordu.

Sağ tarafa geri döndüm, yaralar aşağıya inmeye devam ediyordu. Yaladım, öptüm, Asher bir çığlık atana kadar ısırdım. Sonra aynısını diğer tarafa da yaptım, dizinin arkasını yalamaya başladığımda kendinden geçecek gibi oldu.

Jean-Claude'un sesi boğuktu. "*Ma petite*, lütfen."

Kafamı kaldırdım, dilimin ucu hafifçe Asher'ın dizinin kenarında gezindi. Asher gözlerini geriye devirmişti. Jean-Claude'un anılarından sadece bir aşığın bilebileceği şeyleri biliyordum, bunlardan biri de Asher'ın dizinin arka kısmının yalanmasından hoşlandığıydı.

"Lütfen, ne?" diye sordum.

"Lütfen, bitir."

Ne demek istediğini anladım. Bacaklarının arasına geçecek şekilde kıpırdandım. Mavi ipek şimdi iyice gergindi ve bu sefer görüntüsü çok erotikti.

Parmaklarımı ipeğin üst kısmından içeriye soktum. Bu sefer Asher'ın elleri benden daha hevesli çıktı, ipeği kalçalarına kadar indirmeme yardım etti. Dizlerine doğru indirirken ipek iç çamaşırına bakmıyordum çünkü gözlerimi karşımda duran şeyden alamıyordum.

Yaraları derinin altında donup kalmış kurtçuklar gibi kasıklarına kadar iniyor, kasığına ulaşmaya birkaç santimetre kala duruyordu. Ve karşımdaydı, kalın, uzun, sert ve kusursuz.

Yaraların hala taze olduğu zamana ait bir görüntü zihnimde canlandı. Şekilsiz, tamamen ereksiyona geçemeyen, bükülmüş ve işe yaramaz olduğunu düşünüyordum.

Anıyı zihnimden atmak için başımı iki yana salladım. Jean-Claude ile göz göze geldim. Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın, hayretler içerisinde görmemiştim. Yüzüne bu kadar çok duygunun yansıdığına şahit olmamıştım. Sonunda gözyaşları ile kahkahasının arasından, "*Mon ami...*" dedi.

"Birkaç yıl önce bir doktor vardı, yaraların büyük bir kısmının üst derinde olduğunu düşünüyordu. Haklıymış."

Jean-Claude başını Asher'ın omzuna koydu. Sarı saçların arasına gömülüp ağlamaya başladı. "Bunca zamandır... bunca zamandır, senin harap olduğunu ve bunun benim hatam olduğunu düşündüm durdum."

Asher uzandı ve Jean-Claude'un saçlarını okşadı. "Hiçbir zaman senin hatan değildi, *mon ami*. Bizi götürdükle-

rinde sen de yanımızda olsaydın, bana yaptıklarını sana da yapacaklardı. Buna dayanamazdım. Sen beni kurtarmaya gelmeseydin, ben de şimdi Julianna gibi ölmüş olacaktım."

Birbirlerine sarılıp ağladılar, bir yandan da gülüyorlardı. Birden kendimi iç çamaşırlarıyla yatakta çok garip hissettim. Ama ilk kez, umrumda değildi.

13

Jean-Claude *ardeur*'ü ölmelerine bir saatten biraz daha az kala serbest bıraktı. Öldüklerinde birinin altında kalmayı istemezdim. Ama *ardeur*'ü hiç bu kadar uzun süre reddetmemiştim, doğal bir güç gibi, bir fırtına gibi üzerimize çöktü. Jean-Claude'un kıyafetlerini ve benim üzerimde kalanları silip süpürdü.

Asher'ınkini ağzıma aldım ve mükemmelliğin keşfine çıktım, testislerinin birinden aşağıya doğru inen incecik bir yarayı gördüm. Yaranın kenarını ağzıma alıp emdiğimde Asher bir çığlık attı.

Jean-Claude'un altımda kalıp içime girmesi planlanmış bir şey değil, şanstı. Asher arkamdaydı, ağırlığını ikimize birden verdi ama fethedebileceği bir açıklık yoktu. Ya da en azından orası benim paylaşmak istediğim bir yer değildi.

Asher'ın aletini kalçamda hissedebiliyordum. Jean-Claude ne zaman içime girse, Asher da arkama yaslanıyor, kalçalarımın tam ortasında geziniyordu. İkisinin uyumu mükemmeldi.

Biri hareket ettiğinde diğeri de ediyordu. Sonunda, bir ara, Asher'a içime girmesi için yalvarmaya başladım.

Jean-Claude'un sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. "*Non, mon chardonneret*, hazırlık yapmadık. Daha önce bunu hiç yapmadı."

Ne istediğimin farkına vardım ve birimizin, canımın yanacağını akıl edecek kadar kendinde olmasına sevindim. Ama içimde açlık vardı, Asher'ı içimde istiyordum, onu içmek istiyordum.

Jean-Claude'un üzerinde gidip gelmeye başladım, Asher'ın bedeni de benimkiyle birlikte hareket ediyordu. Jean-Claude'un elleri kalçamdaydı, beni tutuyor, düzeltiyor, yönlendiriyordu, bir dans partnerine ders verir gibiydi. Asher'ın bir eli destek alması için yatağın üzerindeydi, diğeriyle göğsümü avuçladı, çekiştirip okşadı.

İçimde baskının artmaya başladığını hissettim, patlamaya az kalmıştı, henüz bitmesini istemiyordum, henüz değil. Jean-Claude'u istediğim gibi Asher'ı da istiyordum. İçime girmesine ihtiyacım vardı. "Lütfen, Asher, lütfen, içime gir, lütfen!"

Saçlarımı yana attı ve boynumu açığa çıkarttı. *Ardeur* içimde yanıyordu. "Evet, Asher, evet."

İçimdeki derin sıcak kuyu doluyordu ve bize katılması birkaç saniye sürdü. Onun da bizimle birlikte gelmesini istiyordum. Bizimle olmasını arzuluyordum.

Sanki bir şeyi daha hatırlıyor olmam gerekti ama bu düşünce Jean-Claude'un bedeninin darbeleriyle zihnimden uçup gitti. Kendimi kalçalarımın ritmine verdim, Jean-Claude'un elleri kalçamdaydı. Asher'ın bir eli ise canımı yakacak kadar sert biçimde göğsümü kavramıştı. Sertliğini hissediyordum, kendi teriyle yıkanmış, kendi nemine bulanmıştı ama henüz gelmediğini biliyordum.

Yatağa koyduğu elini de kaldırdı ve başımı yana yatırdı, boynum uzun ve ince bir çizgi gibi açığa çıktı.

Sanki biliyorlardı, bedenimin neye hazırlandığını ikisi de biliyordu. Ya kokusunu alıyor ya sesini duyuyor ya da tadına varıyorlardı. Sıcaklığın taştığı anda, tenimin üzerine ilk damlası düşerken, bedenim gerildi. Asher saldırıya geçti. Bir an için keskin bir acı hissettim, acı zevke karıştı, neyi unuttuğumu hatırladım. Asher'ın ısırığı delice bir zevk veriyordu.

Zevkin doruklarına çıktım, sonunda daha fazla dayanamayıp çığlık attım. Kelimesiz, sessiz, derisiz ve kemiksizdim, hiçbir şeydim. Sadece sıcak bir zevkten ibarettim. Başka bir şey yoktu.

Jean-Claude da çığlık attı ve tırnaklarını tenime geçirdi, bu beni kendime getirdi ve bir bedenim olduğunu, deriden, kemiklerden ve kaslardan yapıldığımı hatırladım. Asher, ağzı hala boynumdayken dalga dalga geliyordu. Birbirimizle beslendik.

Benim *ardeur*'üm bedenimin sıcak nemiyle Jean-Claude'u içti, nereye dokunsa zevk veriyordu. Onun *ardeur*'ü beni içti, uzun organı içimden bir şeyleri çekip alan bir el gibiydi. *Ardeur*'üm Asher'ı içiyor, tenime değdi-

ği yerlerde onu emiyordu. Boynuma kilitlenmiş ağzı bir tuzak gibiydi, *ardeur*'ü ağzına doluyor, kanımı içiyor, besleniyor, bu arada beni de içiyordu. Asher beslendikçe dalga dalga orgazm oluyordu. Zevk dalgaları bizi ele geçirmişti. Sonunda altımdaki Jean-Claude'un da çığlık attığını duydum, benimle olan bağı sayesinde benim hissettiklerimi hissediyordu.

Asher hepimizi zevkin doruklarına çıkartıyor, bir doruktan diğerine atlatıyordu. Sonunda geriye çekildiğinde kana bulanmış ağzını gördüm ve beslenmesi gerekenden daha fazlasını içtiğini anladım. Beni öldürmezdi biliyordum, hem zaten şimdi hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu, yalvaracağım türden bir zevkti, böylesini yaşamak için öldürür, hatta belki de ölürdüm.

Jean-Claude'un üstüne çöktüm, titriyor, bedenimi kontrol edemiyor, titremekten başka bir şey yapamıyordum. Jean-Claude da altımda aynı durumdaydı. Asher üzerimize çöktü. Sırtımda titrediğini hissediyordum. Hep birlikte kasılmaya, titremeye devam ettik. İçimizden birinin yürüyecek, çığlık atacak veya herhangi başka bir şey yapacak kadar kendine gelmesini bekliyorduk. Güneş doğmaya başladı ve ruhları bedenlerini terketti, vücutlarının serbest kaldığını hissettim. Delice atan nabzım ve bedenlerin sıcaklığı arasında kalmıştım. Tenimizde vücut sıvılarımız henüz soğumamıştı. Asher birden ağırlaştı ve tüm ağırlığın altında duran Jean-Claude öylece hareketsiz kaldı.

Aralarından çıkmak için uğraştım ama kollarım ve bacaklarım henüz kendine gelmemişti. Bedenleri soğurken aralarında kalmak istemiyordum. Doğrulamıyor, Asher'ı

üzerimden atamıyordum. Bedenim zihnimin komutlarına cevap vermiyordu. Ne kadar kan kaybetmiştim? Çok fazlaydı da ne kadardı?

Başım dönüyordu, bunun sebebi seks mi yoksa Asher'ın çok fazla kan emmesi miydi, bilemiyordum. Asher'ı üzerimden atmak istedim, normalde bunu yapabilirdim fakat yapamadım. Midem bulanmaya başlayınca kan kaybından olduğunu anladım. Elimi boynuma attım ve açılan yaradan hala kan aktığını farkettim. Bunun olmaması gerekti. Değil mi? Daha önce hiç gönüllü olarak kan bağışlamamıştım. Yaraların ne kadar kanadığını bilmiyordum.

Şınav çeker gibi kollarımla bedenimi kaldırmak istedim ama gözlerimin önünde renkler dans etti, dünyam bulandı. Yapabileceğim tek bir şey vardı, onu yaptım. Çığlık attım.

14

Kapı açıldı ve Jason içeri girdi. Onu gördüğüme bu kadar sevineceğim aklıma gelmezdi. "Bana yardım et," diyebildim. Sesim zayıf ve korku doluydu, bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda midem bulanıyor ve başım dönüyordu. Ve bunun sebebi seks sonrası halsizlik değil, kan kaybıydı.

Gözlerimi açabildiğim için, kana -ve başka şeylere- bulandığını farkettim ama beni en çok endişelendiren kandı çünkü hepsi bana aitti.

Jason, Asher'ı üzerimden aldı. Asher'ın vücudu ancak ölü bir bedenin sahip olabileceği kemiksiz esnekliğe sahipti. Uyku ile ölüm arasındaki farkı tam olarak bilmiyordum ama birinin kolunu hareket ettirince ölü mü yoksa uyuyor mu anlamak mümkündü.

Asher sırtüstü yatarken saçları bir hale gibi yüzünü çevreledi, çenesinde, yanaklarında ve göğsünün üst kısmında koyu kırmızı kan vardı. Yaraları, çıplakken sahip olduğu güzelliği alıp götürmüyordu. Ama ilk dikkati çeken yaraları değildi. Kana bulanmış bir biçimde, gökyüzünden düşmüş ve ölmüş bir tanrı gibi yatakta yatıyordu.

Kan kaybından midem bulansa da, güzelliğinden bir şey kaybetmediğini düşündüm. Lanet olsun, benim neyim vardı?

Jason, Jean-Claude'un üzerinden inmeme yardımcı oldu. beni kollarımdan tutup bir çocuk gibi sıkıca kavradı. Çıplaktım, beni iki erkekle birden sevişiğim yataktan çekip aldı ama ne alaycı bir söz söyledi ne de şaka yaptı. Bu kadar potansiyele sahip biri şaka yapmıyorsa durum çok ciddiydi.

Jason'ın omzuna yaslanınca baş dönmem biraz olsun azaldı, dünya yavaşça kendine geldi. Beni yataktan uzaklaştırmaya çalıştı ama ben, "Dur, henüz değil," dedim.

Jason durdu. "Ne?"

"Bunu hatırlamak istiyorum."

Yeniden, "Ne?" diye sordu.

"Birlikte nasıl göründüklerini," dedim. İkisi de sırtüstü yatıyordu, Asher gökten düşmüş ölü bir tanrıya benzerken, Jean-Claude ise farklı bir tanrı gibiydi. Siyah saçları dağılmış, solgun yüzünün etrafında gelişigüzel bir çerçeve oluşturmuştu.

Dudakları kısmen aralıktı, kirpikleri dantel gibi yanaklarına düşmüştü. Büyük bir tutkunun ardından uykuya dalmış bir hali vardı, bir eli karnında, diğeri yanındaydı,

bir dizi büküktü, sanki bize poz veriyordu. Sadece Jean-Claude ölüp bu kadar güzel görünebilirdi.

"Anita, Anita." Jason'ın bir süredir benimle konuştuğunu farkettim. "Senden ne kadar kan aldılar?"

Sesim boğuk çıktı, ağzım kuruydu. "Aldılar değil, sadece Asher aldı."

Beni kucaklar gibi biraz daha kendine çekti. Bu arada deri ceketi gıcırdadı. Göğsüme değen çıplak göğsü çok sıcaktı. "Sadece beslenmemiş," dedi. Sesinden bu durumu tasvip etmediği belliydi. Bu ses tonunu Jason'dan sıklıkla duymak mümkün değildi.

"Sanırım kendini fazla kaptırdı," dedim.

Bir elini alnıma dokunabilmek için serbest bırakması gerektiğinden beni hafifçe yana döndürdü. Alnıma dokunması aptalcaydı çünkü zaten çıplaktım ama stres altında alışkanlarımız baskın gelirdi. Birinin ateşine, çıplak bile olsa, alnından bakardık.

"Ateşin yok. Ancak oda biraz serinmiş gibi hissediyor olabilirsin."

Bu sırada bir şeyi hatırladım, kendimi ne kadar kötü hissettiğimi söylememiştim. "Boynum hala kanıyor mu?"

"Biraz."

"Peki, bu doğal mı? "

Beni banyoya taşıdı. "Daha önce hiç bu kadar kötü ısırılmadın mı?" Bir diziyle kapıyı kapattı ve beni taşımaya devam etti.

"Sonrasında kendimden geçmeden, ***non***." Kaşlarımı çattım. "Az önce hayır yerine ***non*** mu dedim?"

"Evet."

"Lanet olsun."

"Bence de." Dev mermer küvetin kenarına oturdu, suyu açmak için beni dengeledi. Su, gümüş bir kuğunun ağzından akıyordu, her zaman bunun fazla gösterişli olduğunu düşünmüştüm aman neyse ne, sonuçta bu benim banyom değildi.

Mide bulantısı geçti, baş dönmesi hafifledi. "Beni bırak, yere bırak."

"Mermer çok soğuk," dedi.

İç geçirdim. "Bedenimin ne durumda olduğunu anlamam gerek."

"Ben seni tutmadan kucağıma oturmaya çalış. İyiysen, havlu getiririm, otursun ama güven bana çıplakken mermerin üzerine oturmak istemezsin."

"Haklı olabilirsin," dedim.

"Mantıklı bir adam olduğumu kimseye söyleme, imajıma zarar verebilir."

Gülümsedim. "Sırrın benimle güvende." Jason suyu uygun sıcaklığa ayarlarken doğrulmaya çalıştım. Kucağına oturdum. Harikaydı. Kalmak istedim ama küvete çıkan mermer basamakların üzerine düşmekten Jason'ın beni saran kolu sayesinde kurtuldum.

Beni yeniden kucağına aldı. "Anita, kendinden bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şey bekleme."

Jason'a yaslandım, kolu güvenli bir kemer gibi belime dolanmıştı. "Neden bu kadar güçsüzüm?"

"Bunca zamandır vampirlerin yanındasın ve bunu mu soruyorsun?"

"Benimle beslenmelerine izin vermem."

"Ben veriyorum ve güven bana, bu kadar çok kan kaybettiysen, kendine gelmen uzun sürer." Sonunda suyun sıcaklığından memnun kalmış gibiydi. Muslukları biraz daha açtı ve suyun sesi yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Seni temizleyelim ve kendini nasıl hissettiğine bakalım."

Kaşlarımı çattığımı hissettim ama nedenini bilmiyordum. Sanki öfkeli olmam gerekiyordu. Bir şey vardı, ne olduğunu bulamıyordum. Artık Jean-Claude ile Asher'ın arasına sıkışıp kalmadığım için garip bir biçimde sakindim. Hayır, sadece sakin değil, kendimi olmamam gerektiği kadar iyi hissediyordum.

Kaşlarımı biraz daha çattım, bu harika gevşekliği üzerimden atmaya çalıştım. Kötü bir rüyadan uyanmak gibiydi, kabus sanki beni bırakmak istemiyordu. Ama ben bir kabustan değil, çok güzel bir rüyadan uyanmaya çalışıyordum. Bunda ters olan bir şey vardı. Her şey yanlış gibi görünüyordu. Çok önemli bir şeyi gözden kaçırıyor gibiydim ve ne kadar uğraşsam da, ne olduğunu bulamıyordum.

Kendimi hem harika hem de çok hafif hissediyordum. Sanki doğal aksiliğim bu sıcak mutlulukla savaşmaya çalışıyor, kazanan sıcak mutluluk oluyordu. Bunun iyi bir şey olup olmadığına emin değildim.

"Neyim var?" diye sordum.

Jason, "Ne demek istiyorsun?" diyerek soruyla karşılık verdi.

"Kendimi iyi hissediyorum ama hissetmemem lazım. Harikayım. Birkaç dakika öncesine kadar korkuyordum,

başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Ama sen beni yataktan aldıktan sonra çok daha iyi oldum."

"Sadece iyi mi?" diye sordu. Deri ceketini çıkarıyordu. Önce bir kolunu sıyırdı, sonra beni öbür koluna alıp diğerini de çıkarttı.

"Haklısın, sadece iyi değil. Korku gidince harika hissetmeye başladım." Kaşlarımı çatıp kaldım. Düşünmek hala kolay yapılabilecek bir eylem değildi. "Neden düşünmekte bile zorlanıyorum?"

Botlarının fermuarını açmak için beni kucağında yan yatırdı, sonra ayaklarının ucuyla basarak ayağındakileri çıkardı. Sonunda soyunmaya başladığının farkına vardım. Beni hala sıkı sıkı kucağında tutuyordu. İşte öğrenilen yeteneklerin günlük yaşamda işe yaramadığını kim söylemişti?

"Sen neden soyunuyorsun?"

"Düşmeden ayağa bile kalkamıyorsun, küvette boğulmanı istemem."

Duyduğum harika hissi üzerimden atmaya çalıştım ama sıcak ve rahatlatıcı bir sisle savaşmak gibiydi. Vurmayı denesem de karşımda sert bir yüzey yoktu. Sis sadece hareket ediyor ve yeniden şekil alıyor, asla dağılmıyordu.

"Dur," dedim. Sesim çok kararlı çıktı ama kendimi kararlı hissetmiyordum.

"Ne var?" diye sordu. Pantolonunun düğmelerini açmak için öne eğildi.

"Bunun beni rahatsız etmesi gerekmez mi? Sen soyunuyorsun, ben çıplağım."

"Ama etmiyor, değil mi?" dedi. Tek eliyle pantolonunun düğmelerini açtı. Bunu yapmak, yetenek isterdi.

"Hayır, etmiyor," dedim. Yine kaşlarımı çattım. "Neden etmiyor?"

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim. Ne diyeceğimi bilemedim.

Düğmelerini açmıştı. "Seni ya soğuk mermerin üzerine koyayım ya da birkaç saniyeliğine omzuma atayım. Pantolonumu çıkartmam lazım da. Seçim senin."

Açıkçası bana zor bir seçim gibi göründü. "Bilmiyorum," dedim.

Bir daha sormadan beni aldı ve nazikçe omzuna attı. Bir itfaiye eri gibiydi. Baş aşağı durunca dünyam yine dönmeye başladı, sırtına kusup kusmayacağımı merak ediyordum. Pantolonunu çıkarırken beni omzunda dengeledi.

Şimdi pantolon kalçasından aşağıya inerken çıplak sırtına baktım. Mide bulantım geçti, kıkırdadım, ki ben asla bu şekilde gülmezdim.

"Kıçın güzelmiş."

Öksürdü veya kahkaha attı.

"Farketmediğini sanıyordum."

"İç çamaşırı," dedim.

"Ne?"

"İç çamaşırın vardı, gözüme ilişti." İçimden korkunç bir biçimde kalçasını okşamak geliyordu çünkü karşımda duruyordu. Sarhoş, hatta uyuşturucu almış gibiydim.

"Evet, vardı, ne olmuş?"

"Yeniden giyebilir misin?"

"İç çamaşırı giyip giymediğimi hiç umursamıyorsun, değil mi?"

Sesinde dalga geçer gibi bir ton vardı.

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve yine başım dönmeye başladı. "Of, Tanrım, sanırım kusacağım."

"Hareket etme, geçer. İkisinin arasından çıkmak için uğraşmasaydm, miden bu kadar bulanmazdı. Kanın alındıktan hemen sonra fiziksel güç harcarsan, köpek gibi miden bulanır. Sen kendini hislerine bırak, karşı koyma, kendini harika hisset."

Kıçıyla konuştuğum için kendimi aptal gibi hissediyordum ama aslında olması gerektiği kadar aptal hissetmiyordum. "Harika olan nedir?"

"Tahmin et."

Kaşlarım çatıldı. "Bana bunu yapma, tahmin edemem." Tanrım, benim neyim vardı? "Söylesene."

"Önce seni küvete sokalım, banyo aklını başına getirir."

Beni yeniden kollarına aldı ve küvetin içine adım attı. "Sen çıplaksın," dedim.

"Sen de öyle," dedi.

Bu cevap çok mantıklıydı, verecek başka bir yanıt bulamadım ama aslında bulmam gerekirdi. "Sen üzerine bir şey giymeyecek misin?"

"İç çamaşırım ipek, sadece sen istiyorsun diye küvette giyerek berbat etmek istemem. Ayrıca, çıplak ya da giyinik olmam umrunda bile değildi, hatırladın mı?"

Gözümün arkasına sancı saplandı, başım ağrımaya başlamıştı.

"Hayır," dedim. "Ama umrumda olması gerek, değil mi? Demek istediğim..."

Jason beni suyun içine soktu. Harikaydı, sıcak, pürüzsüzdü. Tenime suyun değmesi hoşuma gitti. Jason beni ha-

reket ettirdi, kendimi ona sırtımı vermiş bir konumda küvetin içinde otururken buldum.

Su öyle ılık, öyle ılıktı ki... Çok yorgundum. Şimdi uyumak harika olurdu.

Jason bileğimi tutarak beni kendime getirdi. "Anita, küvette uyuyamazsın, boğulursun."

"Sen beni tutarsın," dedim.

Sesim de sıcak ve uykuluydu.

"Hayır, boğulmana izin vermem."

Suyun içinde yarı yüzerken kaşlarımı çattım. "Benim neyim var, Jason? Sarhoş gibiyim."

"Bir vampir aklını başından aldı, Anita."

"Jean-Claude, aramızdaki bağ buna izin vermez," dedim. Kendi sesim sanki çok uzaktan geliyordu.

"Ben Jean-Claude'dan bahsettiğimi söylemedim."

"Asher." İsmi fısıldadım.

"Onunla daha önce kanımı paylaştım, hayatımdaki en harika deneyimdi. Jean-Claude bana, Asher'ın kendini tuttuğunu çünkü kendi *pomme de sang*'ı olmadığımı bildiğini söyledi. Beni sadece ödünç almıştı."

"Ödünç almış," diye tekrarladım.

"Asher'ın bu akşam kendini tuttuğunu sanmıyorum."

"*Ardeur*, biz... *ardeur*'ü... serbest bıraktı..." Her kelime güçlükle ağzımdan çıktı.

Jason, "*Ardeur* yüzünden kaygısız davranmış olabilir," dedi. Elleri beni çok sıkı kavrıyordu.

"Kaygısız?"

"Haydi, Anita, kendini bırak. Uyanınca konuşuruz."

"Neyi?"

"Şeyleri," dedi. Sesi mum ışığıyla aydınlanan karanlığın içinde azalarak yok oldu. Jean-Claude'un küvetin yanında tuttuğu mumları yaktığını hatırlamıyordum.

En son, hangi şeyler, diye soracaktım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Yumuşak ve sıcak bir karanlığın içine kendimi bıraktım, korku yoktu, acı yoktu. Çok sıcak, çok güvenli, çok sevgi doluydu.

15

Telefonun sesine uyandım. Kafamı yastığa gömdüm, duymamaya çalıştım. Tanrım, çok yorgundum. Yatak kıpırdandı, yanımda birisi vardı. Beni uyandırmaktan korkuyormuş gibi fısıltıyla, "Alo?" diyen Jason'ın sesini duyunca birden uyandım. Jason neden benim yatağımdaydı?

Gözlerimi açar açmaz sorumun cevabını aldım. Kendi odamda değildim, aslında hangi cehennemde olduğumu da bilmiyordum. İki kişilik bir yataktı ama üzerinde sadece yastıklar vardı, başlık kısmı, direkleri yoktu. Sadece bir yataktı, modern ve sıradandı. Tek ışık ayakucumuza bakan kapının aralığından geliyordu. Bir küvet veya duş gördüm. Loş ışığı takip ettim ve çıplak taştan duvarlar gözüme çarptı. Hala Lanetliler Sirki'nde bir yerdeydim.

Jason, "Hastalandı," dedi. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Şimdi uyuyor, uyandırmasam daha iyi olur."

Neden burada olduğumu hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Yana dönmek, telefondakinin kim olduğunu sormak istedim ama çıplak olduğumu farkettim. Örtüyü göğüslerimin üzerine çekip Jason'a döndüm.

Jason yana yatmıştı. Sırtı bana dönüktü. Örtü kalçalarını açıkta bırakacak kadar aşağıdaydı. Tanrı aşkına, Jason ile aynı yatakta hem de çırılçıplak ne işim vardı?

Jean-Claude neredeydi? Herhalde tabutunda veya yatağındaydı. Taş gibi soğuklaştığında onunla aynı yatağı paylaşmazdım. Ama neden eve gitmemiştim?

"Bence bugün işe gelecek durumda değil."

Doğrulmaya çalıştım ama dünyanın sabit durmadığını farkettim. Belki de yerimden kalkmak iyi bir fikir değildi. Sırtüstü yatmaya devam ettim, örtüyü üzerimden almadım. İki kez "Ben uyanığım," diyebilmeyi denedim, ancak üçüncüsünde başardım. Ağzım inanılmaz biçimde kuruydu.

Jason bana doğru döndü. Bunu yapınca örtü bacaklarının arasını kapladı, kalçası ise açıkta kaldı. Telefonu eliyle kapattı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Buraya nasıl geldim? Neden buradayım?" O kadar boğuk bir sesim vardı ki benden çıktığına inanamadım.

"Bir şey hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çatınca başımın ağrıdığını farkettim. Boğazım acıyordu. Elimi kaldırdım. Boynumun sağında bir bandaj vardı, altında da bir vampir ısırığı. Bunu biliyordum ve neler olduğunu hatırladım.

Her şeyi anımsadım. Hatırlayan sadece kendi zihnim değildi. Bedenim yatakta sarsılıyor, sırtım kavis çiziyor, tırnaklarım çarşaflara geçiyordu. Vücudum bütün enerjisini kaybetmeden önce bir iniltiyle adeta gırtlağım parçalanmıştı. Bir an için gözlerimi kapattım ve hatırlamanın keyfini çıkardım. Aslı kadar iyi olmasa da çok yakındı.

Ellerimi çarşaflara geçirip örtüyü sıkıca kavradım. Tutunacak bir şey arıyordum. Jason hemen yanımda bitti, kollarımı sıkıca kavrayıp beni sabit tutmaya çalıştı. "Anita, neyin var?"

Ellerim istemsiz olarak harekete geçti ve Jason'ın kollarını yakaladım. Gözlerim geriye devrildi, bedenim titredi, parmaklarımı kollarına geçirdim. Tırnaklarımı derisine batırdığımı hissediyordum.

Jason bir çığlık attı, zevk çığlığı ile inleme arası bir şeydi.

Nefes nefese sırtüstü uzandım, gözlerimi odaklayamadım. Jason'ın kollarını tutuyordum çünkü tutunabileceğim başka bir şey yoktu.

"Anita," dedi. Sesi gergindi. "İyi misin?"

Evet demeye çalıştım ama sonunda başımla onaylamakla yetindim. Parmaklarımı kollarından aldı, nazikçe, ellerimi çarşafların ve karnımın üzerine koydu. Jason kıpırdanırken yatağın da kımıldadığını farkettim. Gözlerimin kapalı olduğunu anladım. Ama gözlerimi kapattığımı hatırlamıyordum.

"Lanet olsun, bu da neydi böyle?"

Bilmiyorum demeye çalıştım ama biliyordum. Altın renkli saçları omuzlarına düşen Asher'm uzun bir ziyafet masasında oturduğunu anımsadım. Üzerinde altın renk-

li ve koyu kırmızı kıyafetler vardı. Ev sahibinin karısı eldivenli elindeki şarap kadehini çok sıktığı için parçaladı. Dudakları yarı aralıktı, nefes alırken göğsü inip kalkıyordu. Dudaklarından zayıf bir ses çıktı. Konuşabildiği zaman hizmetçisine kendisini odasına götürmesini söyledi çünkü hastaydı.

Aslında hasta değildi. Bir önceki akşam, Belle'in emriyle Asher kadını baştan çıkarmıştı. Asher, Jean-Claude'a dert yanarak, kadının öylece yattığını ve gözlerini geriye devirdiğini, neredeyse hiçbir tepki vermediğini söylemişti. Hayalkırıklığına uğramıştı. Akşam yemek masasında otururken de önceki geceki orgazmını yeniden yaşamış, her şey bir kez daha gözünde canlanmıştı. Ama sessiz bir seks partneriydi ve bu yüzden, yaşadığı şeye başkalarının bir anlam vermesi mümkün değildi.

Yatakta uzanıp Jason'a bakarken, uzun zaman önce terkedilmiş, mumla aydınlatılmış odalar ve çoktan ölmüş insanlarla birlikte olmadığımı anladım. Sesimi buldum, az öncekinden daha da boğuktu, sanki çığlık atmaya çalışırken geriye kalan gücünü de kaybetmişti.

"Gözümün önünde canlandı," dedim. Öksürdüm.

"Ne?"

"Su, lütfen?"

Yataktan inip hemen yanındaki küçük buzdolabının kapağını açtı. Sporcuların kullandığı türden küçük bir şişeyi bana uzattı. "Elektrolitleri sudan daha hızlı yeniler," dedi.

"Bu boku sevmiyorum."

"İnan bana, su yerine bunu içersen kendini daha iyi hissedersin. Su, mideni bulandırabilir."

Birden mavi içecek gözüme çok daha sevimli göründü. Şişeyi açıp bana uzattı. Jason'ın kollarındaki çiziklerde toplanan kan şimdi yatağın üzerine damlıyordu.

"Tanrım, Jason, özür dilerim, sana zarar vermek istememiştim." Neon sıvıdan bir yudum aldım. Tadı hatırladığım gibi kötüydü ama birkaç yudum aldıktan sonra kendimi daha iyi hissettim. Konuştuğumda, sesim artık uzun süredir çöllerde susuz kalmış gibi çıkmıyordu.

Kollarını havaya kaldırdı.

"Sorun değil. Genelde bu kadar zarar görmüşsem, bir arkadaşımı eğlendirirken harika iş çıkarmışım demektir."

Gülümsedi.

Başımı iki yana salladım, artık başım dönmüyordu. Çok güzel.

"Gözünün önünde canlandığını söyledin. Neyi gördün?" diye sordu.

"Jean-Claude ve Asher ile yaşadıklarımı."

Bir kaşını havaya kaldırdı. "Ne yani, orgazm anını yeniden mi yaşadın?"

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Onun gibi bir şey," dedim.

Bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun."

"Sanmıyorum." Şişedeki sıvıdan biraz daha içtim ve gözlerimi Jason'dan kaçırdım.

"Yıllardır Jean-Claude'a hizmet ediyorum ve daha önce böyle bir şey duymadım."

"Bu, Asher'm yapabildiği bir şey."

"Ne?" diye sordu.

"Yatağın üzerine kanın akıyor," dedim.

"Birazdan ilgilenirim ama önce bunu bana açıklamanı istiyorum."

"Biliyorsun, Asher'ın ısırığı..."

"Orgazma benziyor..." diye tamamladı.

"Evet," dedim.

"Ben daha zayıf bir halini yaşadım. Sen de bir kez Asher ölmek üzereyken aynı şeyi deneyimledin. Aklını başından almıştı. Ama yanlış hatırlamıyorsam o zaman hoşuna gitmemişti."

"Hoşuma gitmeyen o değildi, Jason. Düşündüğümden daha çok hoşuma gitmesiydi. Beni korkutmuştu."

"Jean-Claude her zaman, Asher'ın, birlikte olduğu kişiyi sahiplenemeyecekse, kendini tuttuğunu söylerdi. Ne demek istediğini bilmiyorum."

Başımla onayladım, bir yudum daha aldım, bir daha onayladım. "Biliyorum ama dün akşam Asher'ın kendini tutmadığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Jean-Claude'un anılarından birinden. Asher'ın baştan çıkardığı bir kadınla aynı tepkiyi verdim."

"Tepki mi? Kolumu parçalayarak mı?"

"Özür diledim."

Yatağın kenarına tüneyip bir dizini altına aldı. Vücudunu gözler önüne seriyor gibiydi. Genelde erkeklerle göz göze gelmek konusunda bir sorunum olmazdı ama karşımdaki sahne göz alıcıydı.

"Sadece dalga geçiyorum, Anita." Birçok şekil-değiştiren gibi çıplak olduğunun farkında değildi.

Örtünün bir ucunu uzattım. "Biraz örtün," dedim.

Sırıttı. "Neden? Birlikte uyuduk," dedi. Yatağın yanındaki saate baktı. "Dört saattir çıplağız ve aynı yataktayız. Neden şimdi giyineyim?"

Kaşlarımı çattım, birden göz teması kurmak kolaylaştı. Öfkelendiğimde daha kolaydı.

"Nasıl diğer kadın gibi tepki verdin?"

"Eko, Asher kan içtiği zamanki zevkin yeniden yaşanması."

"Bu hep olacak mı?"

Yüzüm kızardı. "Bazen, lanet olsun."

"Ne?" diye sordu.

"Hatırladığım kadın yatakta çok sessizdi, Asher'ın dediğine göre çok fazla hareket etmemişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu benden daha iyi gizleyebiliyordu."

Yüksek sesli bir kahkaha attı. "Yatakta kendini oradan oraya fırlatmanın senin için normal olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Jason'a öfkeli bir bakış attım. "Bilmen gerekir, beni bir kez yatakta gördün, gelmeme yardım etmiştin, hatırladın mı?" Yüzüm o kadar kızardı ki başım ağrımaya başladı.

Gülümsemesi birden silindi. Bu olaydan sonra Jason'ın yüzüne ancak aylar sonra bakabilmiştim. "*Ardeur* hepimizi ele geçirmişti," dedi. "Hepimiz normalden daha hareketliydik."

Başımı iki yana salladım, yüzüne bakmadım, dizlerimi ve örtüyü göğsüme bastırdım. "Gerçi gırtlağını parçalamak istemem benim için çok normal."

Öksürdü, bir kahkaha daha attı. "Hiç şansın yok."

Gözlerimi yataktan kaldırmadım. "Tamam, sen dalganı geç."

Şişeyi benden aldı. "Benim de biraz içmem lazım."

Dizlerimi örtüyle birlikte kucakladım. "Hiç komik değilsin."

Yüzünü görebilmem için yatağın yanında diz çöktü. "Özür dilerim, gerçekten ama..." Omzunu silkti. "Beni suçlayamazsın. Bu vahşi ve şaşırtıcı orgazmları yaşayacağını söyledikten sonra seninle dalga geçmeyeceğimi düşünemezsin. Benim, Jason, elimde değil, biliyorsun."

Çok çocuksu ve masum görünüyordu. Hepsi roldü. Jason ile tanıştığımda feleğin çemberinden çoktan geçmiş, masumiyetini çok uzun zaman önce kaybetmişti.

İçeceği bana geri verdi. "Affet beni, tamam, belki de kıskançlıktır."

"O konuya girme."

"Seni değil," dedi. "Ama lanet olsun, Asher'ın ısırığı bu kadar iyiyse, neden ben de aynı muameleyi görmüyorum?"

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama beceremedim. "Kendin söyledin, onun *pomme de sang*'ı değilsin, sadece kan bağışlıyorsun."

"Ve sen de Jean-Claude'un insan hizmetkarısın, Asher'ınki değil. Neden sen böylesi bir orgazm yaşıyorsun?" diye sordu.

Güzel noktaya parmak basmıştı. "Sanırım *ardeur* kontrolü yitirmemize sebep oldu. Bilmiyorum. Uyandıkları zaman onlara soracağım." Asher bunu bana neden yapmıştı? Kasıtlı mıydı? Birçok erkeğin bedenleriyle yapamadığını Asher'ın bir ısırıkla yapabildiğini biliyordum. Asher

bana Jean-Claude'un kopyalayamayacağı bir şey yapmıştı. Bir an için yine bayılacak gibi oldum ama kendimi tekrar yatağın üzerine atmadan önce şişeyi Jason'a geri vermeyi başardım.

Bu seferki, önceki kadar şiddetli değildi. Jason bana dokunmaya çalışmadı. Sanırım kolunda yeterince çizik vardı. Bittiğinde, nefes nefese bir helde yataktaydım, örtü karnımın üzerindeydi ve gözlerim düzelince Jason'ı yatağın diğer ucunda otururken gördüm.

"Artık güvende miyim?"

"Kes sesini," diyebildim.

Bir kahkaha atıp yatağın ortasına atladı. Bir eliyle beni kaldırdı ve diğer eliyle içecekten içirdi. "Yastıklara yaslan ve bunu yavaşça iç, ben kollarımı saracağım."

"Antiseptik kremi unutma."

"Ben bir kurtadamım, Anita, enfeksiyon kapmam."

Tabii ya. "Pekala, o zaman sargı neden?"

"Bütün kıyafetlerimin kan olmasını istemiyorum, polisin beni böyle görmesine izin veremem."

"Polis mi, neden?"

"Sen uyandığında arayan polisti. Son bir saattir seni arıyorlar. Komiser Yardımcısı Storr ve Dedektif Zerbrowski, ikisi de aradı ve seni görmek istediklerini söyledi. Storr buraya gelip seni yatağından kaldıracağını söyleyerek bir şeyler homurdandı."

"Benim senin yatağında olduğumu nereden biliyorlar?"

Banyo kapısından bana bakıp sırıttı, vücudunun ışık alabileceği kadar kapıyı araladı.

"Bilmiyorum, belki sadece bir tahmindir."

"Jason, Dolph'la dalga geçmedin değil mi, lütfen bana geçmediğini söyle."

Bir elini göğsüne koydu. "Ben mi? Başkalarıyla dalga geçmek?"

"Yüce Tanrım, geçmişsin."

"Yerinde olsam onu hemen arardım. Küçük partimizin bir SWAT ekibiyle bozulmasını istemem."

"Biz parti yapmıyoruz."

"Bizi aynı yatakta çıplak görürse polis arkadaşının buna inanacağını sanmıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Özellikle de bu çizikleri görürse."

"Senin kolunu veya başka bir yerini görmeyecek. Sen bana kıyafetlerimi ver, buradan gitmeliyim."

"Ya araba sürerken de bir orgazm yaşarsan, sonra ne olur? Ve unutma, ben senden çok daha uzun zamandır vampirlere kan bağışlıyorum. Senin kadar çok kan kaybedince ne kadar zor olduğunu bilirim. Kendini iyi hissedebilirsin ama zorlarsan yeniden başın dönmeye ve miden bulanmaya başlar. Bir suç mahallinde bu hoş olmaz, değil mi?"

"Dolph suç mahalline sivillerin girmesine izin vermez."

"Ben cipte otururum ama bugün arabayı senin kullanmana izin veremem."

"Micah'yı veya Nathaniel'ı çağır, biri beni alsın."

Başını iki yana salladı. "Nathaniel dün gece kulüpte bayıldı."

"Ne!"

"Micah, üç aydır günde en az bir kez *ardeur*'ü beslemenin yanetkisi olduğunu düşünüyor."

"Şimdi iyi mi?"

"Sadece birkaç gün izne ihtiyacı var. Jean-Claude benden gün aşırı kan alıyor."

"*Ardeur* için Micah ve Jean-Claude arasında gidip geliyorum," dedim.

"Evet ama Jean-Claude'un günde sadece bir kez beslenmesi gerekiyor, senin ise iki kez. Kabul et, Anita, senin daha çok *pomme de sang*'a ihtiyacın var."

"Ne yani, bunun için gönüllü müsün?"

Yüzünde tatlı bir ifade belirdi. "Tabii bu omurga çatlatan orgazmlardan birinin alıcı tarafında olmayı isterim."

"Jason!" dedim. Ve tek kelime yeterliydi.

"Pekala, nasıl istersen ama Nathaniel kendine gelene kadar başka kimi kullanabilirsin?"

İç geçirdim. "Lanet olsun."

"Bak, aklına biri gelmiyor, değil mi?"

"Artık Asher'dan beslenebilirim."

"Evet ama çok uzun saatler boyunca uyanmayacak. Senin gündüz yürüyen donörlere ihtiyacın var, Anita. Ben olmak zorunda değilim, bir başkası da olur. Ama bir düşün. Yine de, bugün sana eşlik edeceğim çünkü hiçbir yere yalnız gidemezsin. Bu kadar kan kaybı ve Asher sana her ne yaptıysa artık... Micah'yı arayabilirsin ama o buraya gelip seni aldıktan sonra polisin yanına götürene kadar dostların sinir krizi geçirir."

"Tamam, güzel noktalara parmak basıyorsun."

"Öyle mi? Söz konusu olan sensen emin olamıyorum. Bir an için tartışmayı kazandığımı düşünüyorum ama bir an sonra rüzgar gibi esip canıma okuyorsun."

"Sen sadece çiziklerini sar yeter, Jason."

"Vay canına! İnsan olsaydım beni acile mi götürürdün? Unutma, Anita, sende hem bir vampirin hem de bir kurtadamın gücü var. İstersek bir parmağımızı kaburgalarımızın arasına sokabiliriz."

"Gerçekten yaralandın mı?" diye sordum. Her şey bir yana, Jason'a zarar vermek istemezdim.

"Kalıcı bir şey değil, sadece insanlarınki gibi yavaş iyileşecek."

"Özür dilerim, Jason," dedim. "Ve benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

Gülümsemesi yüzünden silindi. Gözlerinde ciddi bir bakış belirip bir anda kayboldu ve bir başka gülümsemenin ardına gizlendi. "Emrinizdeyim, madam." Başındaki hayali şapkanın ucuna dokundu ve kapıyı kapatmak için uzandı. "Kapıyı kapatmadan önce ışıkları aç, pencereler olmayınca oda çok karanlık oluyor."

Uzanıp saatin yanındaki, mini buzdolabının üzerinde duran küçük lambayı açtım. Işık doğal olamayacak kadar parlaktı.

"Cep telefonun yatağın kenarında yerde duruyor. Sen kendinden geçince yere bıraktım."

"Ben kendimden geçmedim," dedim.

"Ah, özür dilerim, sen çığlıklar atarak vahşi bir orgazmın doruklarına çıkarken yere bıraktım. Bu daha mı iyi? Kulağa daha mı güzel geliyor?"

"Git, temizlen," dedim. Bunu söylerken çok ama çok huysuzdum.

Kapıyı kapatırken kahkaha atıyordu.

Küçük lamba ve büyük yatakla yalnız kaldım. Giysilerim ortada yoktu. Telefonumu almadan önce kalkıp kıyafetlerimi aramalı mıyım diye düşünürken telefon çalmaya başladı. Hemen yatağın yanına uzandım, örtüyü bacaklarıma dolanmaması için üzerimden attım. Düşmeye yakın bir hareketle yere indim. Üzerine oturunca telefonumu buldum.

Arayan Dolph'tu ve mutlu değildi. Dolph beni beklerken başka bir suç mahalli için ikinci bir çağrı gelmişti. Telefonda Jason'ın saçmalıklarını dinlediği için ve iki suç mahalline çağrıldığı için kızgındı. En çok da bana kızmış gibiydi.

16

İlk suç mahalli, paranın ve sosyal statünün yeni adresi Wildwood'daydı. Eskiden Ladue, Clayton, Creve Coeur gibi yerler popülerdi ama artık hepsinin modası geçmişti. Hayır, en havalı yer Wildwood'du. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde olması bile *nouveau riche* -veya zengin olmayı arzulayanları- oradan vazgeçirmiyordu. Ben de kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde oturuyordum ama buna komşularımın can güvenliğini düşündüğüm için katlanıyordum.

Jason virajlı yolları geride bırakıp suç mahalline ulaştığında, birçok şey öğrenmiştik. Öncelikle, gözlerim ışığa duyarlıydı, bu yüzden güneş gözlüğüm en iyi dostumdu. Ayrıca, midem virajlı yollardan hoşlanmıyordu. Kusmam için durmak zorunda kalmamıştık. Aslında mola verme-

memiz iyiydi çünkü zaten yolun kenarına durmaya müsait bir yer yoktu. Yolun iki yanında, artık içinde gerçek kurtların dolaşmadığı ve kara ayıların bile terkettiği ormanlar, ehlileşmiş yabani topraklar vardı.

Normalde böyle bir yerde araba sürmek hoşuma giderdi. Ama bugün parlak yeşillerin tek anlamı, görüşüm bulanıklaştığında gözlerimin önüne bir kurbağa çekilmiş gibi her şeyin yemyeşil olmasıydı ve bu midemi daha da bulandırıyordu.

"Buna nasıl dayanıyorsun?" diye sordum.

"Günün geri kalanını normal bir *pomme de sang* veya insan hizmetkar gibi uyuyarak geçirirsen bir şey olmuyor."

"Gündüz çalışmamı gerektiren bir işim olduğu için özür dilerim."

Bir başka virajı dönerken, "Ayrıca, Asher sadece beslenmeye yetecek kadar kan emmiş olsaydı, bu kadar kötü olmayacaktın," dedi. "Ama sanırım Asher kanını emerken sana her ne yaptıysa, bu seni daha da kötüleştirdi." Duraksadı. "Aslında, bu kadar kötü olmaman gerek."

Tepeyi çıktık, şimdi önümüzde kilometreler boyunca yumuşak tepecikler uzanıyordu. Yeşil tonların arasına yer yer altın renkler karışmıştı.

"En azından artık ağaçlara bakarken midem eskisi kadar bulanmıyor."

"Bu iyi, Anita, çok ciddiyim. Uyuyup kalktıktan sonra kendine gelmiş olman gerekirdi."

Bir sonraki virajı daha dikkatli döndü çünkü öncekine göre daha yavaştı.

"Öyleyse, sorun neydi?"

Omzunu silkti ve biraz daha yavaşladı, posta kutularındaki adreslere bakıyordu.

"Dolph suç mahallinin anayol üzerinde olduğunu söyledi. İstesen de kaçıramazsın, Jason."

"Nereden biliyorsun?"

"Güven bana."

Bana bakıp sırıttı, mavi gözleri şimdi aynalı güneş gözlüklerinin ardına gizliydi. "Sana güveniyorum."

"Öyleyse, sorun neydi?" diye yineledim.

"Gün doğarken en son ne yaptınız?" diye sordu. Gaza bastı ve bir sonraki virajı benim hoşuma gitmese de hızlı aldı.

"*Ardeur*, Asher besleniyordu ve..." Bir saniye duraksadım. "Seks."

"İkisiyle birden," dedi. Alaycı bir ses tonuna büründü. "Beni hayalkırıklığına uğrattın, Anita."

"Neden?"

"Beni davet etmediğin için."

"Şu an arabayı sürdüğün için çok şanslısın."

Sırıttı ama bu sefer bakışlarını yoldan ayırmadı. "Neden direksiyon elimdeyken söyledim sanıyorsun?" Yavaşladı. "Olay mahallini kaçıramayacağımı söyleyerek ne demek istediğini anladım," dedi.

Dikkatimi Jason'ın yüzünden yola odakladım. Sivil ve resmi polis araçları her yerdeydi. İki ambulans yolun kenarına park etmiş, trafiği kesmişti.

Daha ileriye gitmeyi planlasaydık kendimize başka bir yol bulmak zorunda kalacaktık. Neyse ki, yolculuğumuz buraya kadardı.

Jason arabayı kenara çekti, arkamızdan gelecek olursa yer bırakmak için çimenlerin üzerine çıktı.

O motoru kapatmadan üniformalı bir polis yanımıza geldi. Ceketimin cebinden rozetimi çıkarttım. Ben Anita Blake, vampir avcısı olarak teknik açıdan federal mareşale denktim. Amerika Birleşik Devletleri'nde eyaletlerin lisans verdiği bütün avcılar federal statüdeydi, tabii eğer poligonda başarı gösterirlerse. Ben testi geçmiştim ve artık bir federaldim. Washington D.C.'de hala, bize öldürdüğümüz vampir başına verilen paranın yeterli olup olmadığı tartışılıyordu. Kısacası, tam zamanlı bir iş olması mümkün değildi. Ama neyse ki, vampirler fazla kontrolden çıkmamıştı ve henüz herhangi bir eyaletin tam zamanlı bir avcıya ihtiyacı yoktu.

Daha fazla para almayacaksam, rozeti neden istemiştim? İstedim çünkü vampirleri ve diğer doğaüstü yaratıkları, eyaletler arasında, farklı kanun güçlerinin kontrol sahalarında bile kimseden izin almadan avlayabileceğim anlamına geliyordu. Aynı zamanda, lisansımı aldığım eyaletin dışında bir vampiri öldürürsem cinayetle suçlanmayacaktım.

Ama benim için, birçok vampir avcısının sahip olmadığı bir avantajı daha vardı. Artık suç mahallerine girmek için polis arkadaşlarıma bel bağlamak zorunda değildim.

Az sonra cama vuracak üniformalı polisi tanımıyordum ama farketmezdi. Beni suç mahallinden uzak tutamazdı. Federal yetkilere sahiptim –doğaüstü nitelikler taşımasından şüphelenilen her suça burnumu sokabilirdim. Gerçek bir federal mareşal, istediği soruşturmaya burnunu sokabilirdi, teknik olarak rozetim doğaüstü suçlarla ilgim oldu-

ğunu söylemiyordu ama ben sınırlarımı biliyordum. Yaratıklar ve onlarla ilişkili suçlarda uzmandım. Sıradan bir polis değildim. İşimde iyi, hatta çok iyiydim ama ortada yaratıklar yoksa ne kadar yarar sağlayabileceğimi ben de bilmiyordum.

Arabadan inip üniformalı görevli karşımıza dikilmeden rozetimi gösterdim. Tüm erkekler gibi beni tepeden tırnağa süzdü. Beni incelemeye ayaklarımdan başlayan bir erkekten etkilenmem mümkün değildi.

İsim etiketini okudum. "Memur Jenkins, adım Anita Blake. Komiser Yardımcısı Storr beni bekliyor."

"Storr burada değil," dedi.

Kollarını göğsünde birleştirdi.

Harika, ne kadar ünlü de olsam bu memur ismimi daha önce duymamıştı ve şimdi de karşıma dikilmiş 'benim suç mahallime federaller pisleyemez' rolüne bürünmüştü.

Jason da aracın diğer tarafından aşağı indi. Belki yer yer kırışmış takımımın içinde çok saygın görünmüyordum ve çorabım da parmaklarımdan kalçama kadar yırtılmıştı ama Jason kesinlikle bir federal veya polis gibi durmuyordu. Çok sık yıkandığı için solmuş bir kot pantolon ve hala aynalı gözlükleri ardına gizli gözleriyle uyumlu mavi bir tişörtle beyaz spor ayakkabı giymişti. Nadiren rastladığımız sıcak sonbahar günlerinden biriydi. Deri ceketi için hava çok sıcaktı ve bu yüzden yanına başka bir şey almaya gerek görmemişti. Kolundaki beyaz sargı bezi açıkça görünüyordu.

Arabanın kaputuna yaslandı, neşeyle gülümsedi ve federal gibi görünmemek için elinden geleni yaptı.

Memur Jenkins bir anlığına Jason'a baktı, sonra bana döndü. "Federalleri çağırmadık," dedi.

Pürüzlü zeminde yüksek topuklu ayakkabılarla ayakta dikilirken midem bulandı. Tartışacak ne gücüm ne de sabrım vardı.

"Memur Jenkins, ben federal mareşalim, bunun anlamını biliyor musunuz?"

"Hayıır," dedi. Kelimeyi söylemesi normalden uzun sürdü.

"Suç mahalline girmek için sizden izin almam gerekmediği anlamına geliyor. Kimsenin iznine ihtiyacım yok. Bu yüzden Storr'un burada olup olmaması farketmez. Kibarlık göstererek size bu olayı bana kimin haber verdiğini söyledim ama siz kibarlıktan anlamıyorsanız memur bey, böyle davranmak zorunda değiliz."

Arkama döndüm ve Jason'a baktım. Normalde, Jason'ı arabada bırakırdım ama tepenin geri kalanını yere düşmeden çıkabileceğimden emin değildim. Kendimi, burada olacak kadar iyi hissetmiyordum. Ama buradaydım ve neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

Jason'a beni takip etmesini işaret ettim. Arabanın arkasından dolaştı, gülümsemesi yavaşça yok olmaya başladı. Belki de hissettiğim kadar solgun görünüyordum.

"Gidelim."

Jenkins, "O bir federal değil," dedi.

Jenkins'ten sıkılmaya başlamıştım.

Kendimi daha iyi hissetseydim memurun gözünü korkutabilirdim ama... engelleri aşmanın başka yolları da vardı elbette.

Jason yanıma gelip koluma girene kadar bekledim, sonra saçlarımı yana attım ve boynumdaki yara bandını açığa çıkarttım. Bandı kenarından tutup kaldırdım ama sadece yarayı Jenkins'e gösterecek kadar. Düzgün bir ısırık değildi. Asher kendini kaybettiği için kenarları yırtıktı.

Jenkins, "Lanet olsun," dedi.

Memurla konuşurken Jason'ın bandı yerine yapıştırmasına izin verdim. "Çok zor bir gece geçirdim Memur Jenkins, doğaüstü nitelikler taşıdığını düşündüğüm her suç mahalline burnumu sokabilirim."

Bant yarayı yeniden kapattı. Jason sol koluma girdi, sanki ayakta durmakta güçlük çektiğimi biliyordu. Jenkins bunu farketmemiş gibiydi.

Jenkins, "Bir vampir saldırısı değil," dedi.

"Ben Fransızca mı konuşuyorum, Jenkins? Vampirlerle bir ilgisi olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır, efendim... hayır."

"O zaman ya olay yerine kadar bize eşlik et ya da kenara çekil, biz yolumuzu buluruz."

Vampir ısırığını göstermek adamı şaşırtmıştı ama hala federallerin bu işe karışmasını istemiyor gibiydi. Muhtemelen patronu bundan hoşlanmayacaktı, tabii bu benim sorunum değildi. Federal rozetim vardı. Teorik olarak, suç mahalline girmeye yetkiliydim.

Ama aslında yerel polis önümü keserse, yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Bir mahkeme emri çıkartıp şansımı zorlayabilirdim ama bu çok zaman alırdı ve benim böyle bir zamanım yoktu. Dolph zaten bana kızgındı. Adamı daha fazla bekletmek istemiyordum.

Jenkins sonunda kenara çekildi. Tepeyi çıkmaya başladık. Yarı yolda yeniden Jason'ın koluna girmek zorunda kaldım. Sanki hayattaki tek amacım ayakta kalmak, kusmamak ve bayılmamaktı. Geride bıraktığımız Jenkins ise hala doğru şeyi yapıp yapmadığını düşünüyordu.

17

Boynuma bağlı rozetim sayesinde polislerin birçoğunun yanından geçmeyi başardık. Bizi sorgulayan birkaçı da ya ismimi hatırladı ya da daha önce birlikte çalıştığım arkadaşlarım çıktı. Tanınmak her zaman güzeldi. Jason'ın neden orada bulunduğunu sorguladılar ve sonunda yardımcım olduğunu söylemek zorunda kaldım.

İkimizin toplamından daha geniş omuzlu bir memur, "Buna birçok şey dendiğini duydum ama *yardımcı* onlardan biri değildi," dedi.

Yavaşça memura döndüm çünkü hızlı hareket edemiyordum. Ağırlığım daha tehditkar görünmeme yardımcı oldu.

Birinin beline geliyorken tehditkar görünmek zordu ama bu konuda deneyimin çoktu.

Jason ne diyeceğimden korkuyor olmalıydı ki araya girdi. "Kıskanıyorsun," dedi.

İriyarı adam başını iki yana salladı. "Ben daha iri kadınları severim."

"Çok komik," dedim. "Çünkü karın da aynısını söylemişti."

Adamın ne dediğimi anlaması biraz zaman aldı, sonra kaslı kollarını sıyırıp üzerimize geldi. "Siz neden..."

Arkasından gelen bir ses, "Memur Kennedy," dedi. "Senin acele ilgilenmen gereken başka işler yok muydu?"

Başımı çevirince yanımıza gelen Zerbrowski'yi gördüm. Her zamanki gibi salaştı. Sanki akşam üzerindeki kahverengi ceketle uyumuştu. Sarı gömleğinin yakasının bir ucu kalkıktı, kravatı yarım yamalak bağlanmıştı ve muhtemelen henüz kahvaltı etmemesine rağmen şimdiden lekeliydi. Eşi Katie ise çok titiz bir kadındı. Böyle dışarı çıkmasına nasıl izin verdiğine aklım ermiyordu.

Memur Kennedy, "Burada da işlerim var, dedektif," dedi.

"Ve burası benim suç mahallim, sen eyalet polisisin. Sana burada ihtiyacımız yok."

"Yanındakinin yardımcısı olduğunu söylüyor."

"O bir federal mareşal, Kennedy, böyle söyleyebilir."

İriyarı adam şaşkın gibiydi. "Ben bir şey demek istemedim, efendim."

"Biliyorum Kennedy ama aynı şey Anita Blake için de geçerli. Değil mi, Anita?"

"Karınızı tanımam, hayır, sadece sizinle dalga geçiyordum Memur Kennedy, özür dilerim."

Kennedy kaşlarını çattı, beynini alışkın olmadığı kadar yoruyor gibiydi. "Sorun değil, ben de özür dilerim, madam." Bana resmi bir unvanla hitap edemedi ama sorun değildi. Federal statüsü yeni olduğu için ben de alışmaya çalışıyordum. Bazen şef dediklerinde bana seslendiklerini anlamıyordum.

Kennedy arabasının yanına gittikten sonra Zerbrowski Bölgesel Olağandışı Soruşturma Ekibi'nden dedektifleri çağırdı.

"İhtiyacımız olmayan personeli buradan uzaklaştırın."

"Emredersiniz." Dedektiflerden biri, farklı departmanlardan gelen polislerle konuşmaya gitti.

"Zerbrowski," dedim. "Dolph'un kısa süre önce terfi ettiğini duydum, senden benzer bir haber alamadım."

Omzunu silkti, elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. Katie adamı yakın zamanda bir berbere göndermeliydi. "Dolph terfi edince, bir yardımcıya ihtiyacı vardı, o da ben oldum."

"Senin partini yaptılar mı?"

Hiç gerekmese de tel çerçeveli gözlüğünü düzeltti. "Evet."

Bir erkek olsaydım konuyu kapatırdım ama bir kadındım ve kadınlar burnunu bu gibi şeylere erkeklerden daha çok sokardı.

"Ben Dolph'un partisine davet edildim ama seninkine edilmedim, öyle mi?"

"Ben Micah'yı severim, Anita ama Dolph... senin Micah'yı getirmeni beklemiyordu. Sanırım onu benim partimde de görmek istemedi."

"Bir şekil-değiştirenle dolaştığımı görmeye dayanamıyor sanırım."

Zerbrowski omzunu silkti. "Katie'nin kesin emri var, seni gördüğüm zaman seni ve Micah'yı akşam yemeğine davet etmemi söylemişti. İşte buradasın, ne zaman gelebilirsiniz?"

İnsanın şansını zorlamaması gereken yerler vardı. Katie'nin sosyal bir barış çubuğu uzattığını Zerbrowski'ye söyleyip söylemediğini merak ettim ama muhtemelen söylemişti, teklifi reddedemezdim.

"Micah'ya sorarım, onun için ne zaman uygunsa."

Zerbrowski yan gözle Jason'a baktı ve sırıttı. Bu sırıtış bana Jason'ınkileri hatırlattı. Zerbrowski'nin Katie ile tanıştığı dönemde, okuldayken ne iş yaptığını merak ettim. "Tabii eğer yine erkek arkadaş değiştirmediysen."

"Hayır," dedim. "Jason sadece arkadaşım."

Jason, "Arkadaş olduğumuzu söylemesi," dedi. Boştaki elini kalbinin üzerine koydu, diğeri hala belimdeydi. "Beni çok yaralıyor."

"Evet, ben de yıllardır Anita'yı yatağa atmaya çalışıyorum, bir türlü ikna olmuyor."

Jason, "Bir de bana sor," dedi.

"İkiniz de! Bu kadar yeter," dedim.

İkisi birden kahkaha attı, gülüşleri birbirine o kadar benziyordu ki sinirim bozuldu.

"Yasal olarak onu yardımcın yapma yetkisine sahipsin belki ama buradaki Bay Schulyer'in ne olduğunu ve nerede ikamet ettiğini biliyorum." Zerbrowski kimsenin duymaması için öne eğildi.

"Onun suç mahalline girmesine izin verirsem Dolph beni öldürür."

"Bayılırsam beni tutarsın, Jason burada kalabilir."

Zerbrowski, "Bayılmak mı?" diye sordu. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Keşke öyle olsaydı." Şimdi iki elim de Jason'ın kolundaydı, yüksek topukların üzerinde ayakta durmakta zorlanıyordum.

"Dolph senin hasta olduğunu söyledi ama bu kadar kötü olduğunu biliyor muydu?"

"Umrunda değildi ki. Sadece kıçımı kaldırıp buraya gelmemi istiyordu."

Zerbrowski kaşlarını çattı. "Bu kadar hasta olduğunu bilseydi, ısrar etmezdi."

"Düşünmesi bile güzel." Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. Oturmam ve birkaç dakika dinlenmem gerekiyordu.

"Grip olup olmadığını sorardım ama boynundaki bandajı görüyorum. Nedir?"

"Vampir," dedim.

"Rapor etmek ister misin?"

"Ben konuyla ilgilendim."

"Kıçını tekmeledin mi?"

Gözlüğünün karanlık camlarına baktım. "Gerçekten birkaç dakika oturmam lazım, Zerbrowski, ihtiyacım olmasaydı sormazdım, biliyorsun."

Bana kolunu uzattı.

"Ben sana eşlik ederim ama Schulyer gelemez." Jason'a baktı. "Özür dilerim, adamım."

Jason omzunu silkti. "Sorun değil, ben kendi kendine de eğlenebilen bir adamım."

"Terbiyesizlik yapma," dedi.

Jason sırıttı. "Her zaman terbiyeli değil miyim?"

Kalıp Jason'ın kimseyi rahatsız etmeyeceği konusunda bana söz vermesini duymayı isterdim ama geriye ancak eve kadar yürüyecek enerjim kalmıştı, dizlerimin bağı çözülmek üzereydi.

Polis memurları ve diğerlerini Jason'ın merhametine bıraktım. Kimseye zarar vermeyeceğini biliyordum, sadece sinirlerini bozacaktı.

Ön kısımdaki verandaya çıkarken basamaklarda tökezledim. Zerbrowski beni yakalamasaydı, düşecektim.

"Tanrım, Anita, senin yatakta olman lazım."

"Dolph'a anlatmaya çalıştım."

Beni içeri sokup koridordan yüksek arkalıklı bir sandalye getirdi.

"Dolph'a ne kadar hasta olduğunu söylerim, arkadaşın seni eve götürsün."

"Hayır," dedim. Dünyanın dönmemesi için başımı dizlerimin arasına aldım.

"Yüce İsa adına, sen de en az onun kadar inatçısın, Anita. Dolph'un hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğini bildiğin için hasta yatağından kalkıp buraya kadar geldin. Ben sana gitmeni söylüyorum, Dolph'u idare edeceğime söz veriyorum ama hayır, sen Dolph'a onun kadar inatçı ve kararlı olduğunu ispatlamaya çalışıyorsun. Kollarında bayılmayı mı planlıyorsun? Bu çok hoşuna giderdi."

"Kes sesini, Zerbrowski."

"Pekala, sen birkaç dakika dinlen. Ben gelip nasıl olduğuna bakarım, sonra da sana eşlik ederim. Ama aptallık ediyorsun."

Yüzüm hala kucağımdayken konuştum. "Dolph hasta olsaydı da burada olurdu."

"Bu bir şeyi kanıtlamaz, Anita, sadece ikinizin de ne kadar aptal olduğunu gösterir." Cümlesi bitince hızlı adımlarla uzaklaştı. Gittiği için mutluydum çünkü gerçekten adamla tartışacak halim yoktu.

18

Zerbrowski beni odaya soktuğunda duvarın önünde havada duran bir adam olduğunu düşündüm. Havada süzülüyor gibiydi. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama sadece bir an için gözlerim ve zihnim gördüklerime anlam kazandırmak için uğraştı. Sonra üzerinde kanın kuruduğu koyu renkli çizgileri gördüm. Sanki vurulmuştu, birçok kez ama kurşunlar adamı duvara çivileyememişti.

Garip bir biçimde ne sendeledim ne de midem bulandı. Kendimi hafif ve soğuk hissediyordum. Saatlerdir olmadığım kadar sağlamdım.

Duvardaki adama doğru yürüdüm. Zerbrowski elimi bıraktı, yüksek topuklularla yumuşak halının üzerinde adım attım.

Gözlerimin gördüğüme bir anlam vermesi için duvardaki adamın altına kadar girmek zorunda kaldım ama yine de teknik konularda benden daha deneyimli birine haklı olup olmadığımı sormalıydım.

Sanki birisi çivi tabancasıyla -endüstriyel boyutlardaki bir çivi tabancasıyla- adamı duvara çivilemişti. Omuzları yerden iki buçuk metre yukarıdaydı. Ya bir merdiven kullanmıştı ya da adamın boyu iki metreye yakındı.

Koyu lekeler cesedin iki avcunda, her iki bileğinde, dirseğinin hemen üzerinde, omuzlarında, köprücük kemiklerinde, dizlerinin altında, ayak bileklerinin üzerinde ve her iki ayağında vardı. Bacaklar ayrıydı, birbirine çivilenmemişti. Çarmıha gerilme sahnesine benzetmeye çalışmamışlardı. Bu kadar zahmete giren birinin eski dramayı canlandırmaması garipti. Hiç denememeleri bile bana garip geliyordu.

Adamın başı önüne düşmüştü. Boynu solgun ve bütündü. Neredeyse tamamı beyaz saçlarının arasında, bir kulağının hemen arkasında koyu bir leke vardı.

Çiviler düşündüğüm kadar büyükse ve bu lekeye bir çivi sebep olduysa, çivinin yüzünden çıkmış olması gerekirdi ama çıkmamıştı. Parmakuçlarımda yükseldim. Yüzünü görmek istiyordum.

Beyaz saçlar ve yorgun yüz, bedenin geri kalanının göründüğünden daha yaşlı olduğunu gösteriyordu. Bedene iyi bakılmıştı, muhtemelen ağırlık çalışıyordu. Sadece beyaz saçları ve yüzü, ellinin üzerinde olduğunu söylüyordu. Sağlıklı kalmak için bunca çabanın ardından, bir çatlak gelip adamı duvara çivilemişti. Hiç adil değildi.

Fazla eğilince düşmemek için parmakuçlarımı öne uzatmak zorunda kaldım ve ister istemez duvardaki kurumuş kana dokundum. Tam bu sırada ellerimde eldiven olmadığını farkettim. *Lanet olsun.*

Zerbrowski beni doğrultmak için yanıma geldi.

"Eldivenlerim olmadan buraya girmeme nasıl izin verirsin."

"Kanıtlara dokunmanı beklemiyordum," dedi. Cebinden bir el dezenfektanı çıkarttı. "Katie bunu yanımda taşımamı öğütledi."

Ellerime biraz dezenfektan dökmesine izin verdim ve iyice ovaladım. Bu küçük dokunuşla bir şey bulaşacağını sanmıyordum, sadece bir alışkanlıktı. Gerekmiyorsa cinayet mahallinden eve bir şey götürmezdim.

Jel, derimin üzerinde buharlaşınca ellerimde bir ıslaklık hissettim fakat bunun ıslaklık olmadığını biliyordum. Etrafıma bakındım, gördüklerimi yorumlamaya çalıştım.

Beyaz duvarlarda renkli tebeşirler kullanılmıştı. Bedenin her iki yanında da farklı büyüklüklerde pentagramlar vardı. Pembe, mavi, kırmızı, yeşil. Dekoratif denebilirdi. Bir cinayeti ayin gibi göstermeye çalışan her gerizekalı birkaç pentagram çizmesi gerektiğini bilirdi. Ama renkli pentagramların arasına runik harfler de yazılmıştı ve her kaçık, ayinlerde bunların kullanıldığını bilmezdi.

Bir dönem, İskandinav Mitolojisi'ni seven bir profesörden karşılaştırmalı din dersi almıştım. Bu sayede runik alfabe hakkında birçok Hıristiyandan daha fazla şey biliyordum. Bu bilgi dağarcığını kullanmayalı yıllar olmuştu ama harfleri tanıyınca kafam karıştı.

"Bu, hiç mantıklı değil," dedim.

Zerbrowski, "Ne?" diye sordu.

Konuşurken duvarı işaret ettim. "Kolejde runik yazıyı öğreneli uzun zaman oldu ama bu harfler çok standart bir düzende çizilmiş. Gerçekten bir ayin yapsalardı belirli bir amaçları olurdu. Bu harflerin hepsini kullanmalarına gerek yoktu çünkü birbiriyle çelişenler var. Demek istediğim, düzeni temsil edenle kaosu temsil edeni aynı anda kullanmazsın. Hepsinin birden kullanıldığı bir ayin hatırlamıyorum. İyileştirme, zarar verme, kaos, düzen, tanrı, tanrıça temalarını kullanmak istesen bile bunların hepsini birden çizmezsin. Bazıları herhangi bir zıt kutba/karşıtlığa uygun değildir. Ayrıca, bir ders kitabındaki düzen içerisinde kullanılmışlar."

Geri çekildim, Zerbrowski'yi de yanıma aldım çünkü hala kolumu tutuyordu. Bedenin sol tarafını işaret etti. "Şurada, Fehu ile başlıyor ve şuradan devam ediyor, diğer tarafta Dagaz ile son buluyor. Bunu bir yerden kopyalamışlar, Zerbrowski."

"Kulağa garip geldiğini biliyorum ama bir büyü hissediyor musun?" diye sordu.

Bunu unutmuştum. "Bunun bir büyü olup olmadığını mı soruyorsun?"

Başıyla onayladı. "Evet, bir büyü hissediyor musun?"

"Hayır, bu odada herhangi bir güç yok."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Büyü, metafizik doğası olan herhangi bir güç, geride izler bırakır. Bazen ensende bir karıncalanma hissedersin ya da tüylerin diken diken olur. Bazen de yüzüne bir tokat

yemiş veya bir duvara toslamış gibi olursun. Ama bu oda ölü, Zerbrowski. Ben geride kalan duyguları hissedecek kadar yetenekli değilim ve bunun için de mutluyum. Burada büyük bir büyü yapılsaydı bunu hissederdim, bu oda sıradan bir suç mahalli, hepsi bu."

"Büyü yoksa, bunca sembol niye?"

"Hiçbir fikrim yok. Görünüşe göre, kulağının arkasından vurulmuş ve duvara çivilenmiş. Beden benim aşina olduğum herhangi bir mistik veya dini sembolizmi taklit edecek şekilde konumlandırılmamış. Sonra birkaç pentagram ve bir kitaptaki runik yazı eklenmiş."

"Hangi kitap?"

"Runik alfabe hakkında bir sürü kitap vardır, kolej ders kitaplarından Yeni Çağ büyü kitaplarına kadar. Muhtemelen bir kolej mağazasına veya herhangi bir Yeni Çağ dükkanına gidersen bulabilirsin. Herhangi bir kitapçıdan da sipariş verebilirsin."

"Öyleyse, bu ayinsel bir cinayet değil."

"Katilin bakış açısına göre bu bir ayin olabilir ama büyülü bir amaç için mi yapıldı? Hayır."

Derin bir nefes aldı. "Güzel, Reynolds da Dolph'a aynısını söylemişti."

"Dedektif Tammy Reynolds, sizinle birlikte çalışan tek cadı mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Dolph neden ona inanmadı?"

"Tasdiklenmesini istediğini söyledi."

Başımı iki yana salladım, bunu yapmak başımı döndürmedi. Harikaydı. "Yani, kadına güvenmiyor, öyle mi?"

Zerbrowski omzunu silkti. "Dolph sadece tedbirli davranıyor."

"Külahıma anlat, Zerbrowski, bir cadı olduğu için kadına güvenmiyor. Tanrı aşkına, Tammy Hıristiyan bir cadı, Yolun Takipçisi. Bu gibi konularda ondan daha iyisini bulamazsınız."

"Hey, bana kızma, seni yatağından Reynolds'un söylediklerini tasdiklemen için kaldırmadım."

"Buraya ilk gelen ben olsaydım, benim söylediklerimi tasdiklemek için de Tammy'yi mi çağıracaktı?"

"Dolph'a bunu sormana gerek yok."

"Belki de sormalıyım."

Zerbrowski'nin yüzü asıldı. "Anita, lütfen Dolph'un üzerine gitme. Çok kötü bir ruh hali içinde."

"Neden?"

Yine omzunu silkti. "Benimle dertleşmiyor."

"Sadece bugün mü böyle, yoksa son birkaç gündür mü?"

"Son birkaç gündür kötüydü ama bir gecede iki cinayet birden işlenmesi tuz biber ekti. O da bunu bahane olarak kullanıyor."

"Harika, ne güzel," dedim. Öfkemin verdiği güçle karşı duvarın neredeyse tamamını kaplayan pencerelere doğru yürüdüm. Pencerenin önünde dikilip görkemli manzaraya baktım. Sadece tepeler ve ağaçlar görünüyordu. Ev sanki vahşi doğanın ortasına bir yere inşa edilmişti.

Zerbrowski yanıma geldi. "Güzel manzara, değil mi?"

"Bunu her kim yaptıysa ona birinin kılavuzluk etmiş olması lazım." Pencereleri işaret ettim. "Dışarıda, ne yaptıklarını görecek komşular bulunmadığından emin olmaları

gerekiyordu. Vuracaksan şansını deneyebilirsin ama adamı duvara çivileyip bunca sembol çizmek istiyorsan, görünmek istemezsin."

Zerbrowski, "Bir serseri için fazla organize," dedi.

"Bir serseri olduğunu düşünmenizi istiyorsa, durum değişir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sakın bana Dolph ile bunu düşünmediğinizi söyleme."

"Neyi?"

"Ölü adama yakın olan ve tüm mirasa konmak isteyen biri..." Yemek odasına göz gezdirdim. Neredeyse aşağı katın tamamı kadardı. "Farketmeyecek kadar kötüydüm ama evin geri kalanı da bu kadar görkemliyse, bu işin içinde çok para var demektir."

"Henüz havuzu görmedin, değil mi?"

"Havuz mu?"

"Evin içinde, on iki kişiyi alacak büyüklükte bir jakuzisi var."

İç geçirdim. "Dediğim gibi, para. Parayı takip et, kimin kazancı olduğuna bak. Ayin sadece bir süsleme, sizi şaşırtmak için katillerin kullandığı bir aldatmaca."

Güzel manzaraya göz gezdirdi, elleri arkasındaydı, topuklarının üzerinde yaylandı. "Haklısın, Reynolds büyü olmadığını söylediğinde Dolph da onu tasdikledi."

"Onun işini düzgün yaptığından emin olmak için suç mahallinin tamamını bana gezdirmeyeceksin, değil mi? Çünkü niyetiniz buysa, ben eve gidiyorum. Dedektif Tammy'yi çok sevmeyebilirim ama işini iyi yaptığını biliyorum."

"Sen sadece Larry Kirkland ile çıkmasından hoşlanmıyorsun, eğitimdeki dirilticinle."

"Evet, Larry ile birlikte olması hoşuma gitmiyor. Tammy, Larry'nin ilk kız arkadaşı, kusura bakma ama Larry'nin zarar görmesini istemiyorum."

"Çok komik, ben Reynolds için aynı şeyleri hissetmiyorum."

"Çünkü sen garip bir adamsın, Zerbrowski."

"Hayır," dedi. "Çünkü Reynolds ve Kirkland'in birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Onlar, birbirine AŞIK, Anita."

İç geçirdim.

"Olabilir."

"Farketmediysen, istemediğin içindir."

Belki de çok meşguldüm.

Zerbrowski ilk kez sessizleşti.

Adama baktım. "Sorumu cevaplamadın, bir sonraki cinayet mahallinde de Tammy'nin işini mi denetleyeceğim?"

Topukları üzerinde yaylanmayı bıraktı, suratı asıldı. "Bilmiyorum, belki."

"O zaman eve gidiyorum."

Koluma dokundu.

"İkinci cinayeti de gör, Anita, lütfen. Dolph'u daha fazla sinirlendirmeyelim."

"Bu benim sorunum değil, Zerbrowski. Dolph, hayatını kendi elleriyle berbat ediyor."

"Biliyorum ama iki cinayet mahallini de gören memurlar, ikincinin çok kötü olduğunu söyledi. Reynolds'tan çok senin ilgi alanına giriyor."

"İlgi alanım mı, nasıl?"

"Vahşi, gerçekten çok vahşi. Dolph işin içinde büyü olup olmadığını değil, bunu insan olmayan bir şeyin yapıp yapmadığını öğrenmek istiyor."

"Dolph cinayet mahallini görmeden kimseye olay hakkında detay vermez, Zerbrowski. Senin şimdi bana söylediklerin onu çok kızdırabilir."

"Gitmeyeceğinden korktum, biraz bilgi vermem gerektiğini hissettim."

"Dolph ile aramın bozulması seni neden ilgilendiriyor?"

"Biz cinayetleri çözmek için buradayız, Anita, birbirimizle kavga etmek için değil. Dolph'un içini neyin kemirdiğini bilmiyorum ama birinizin yetişkin gibi davranması gerek." Gülümsedi. "Evet, bunu yapmak zorunda kalan hep sen oluyorsun, hoş bir durum değil ama böyle."

Başımı iki yana salladım ve koluna hafifçe vurdum. "Sen tam bir başbelasısın, Zerbrowski."

"Takdir edilmek güzel," dedi.

Öfkem azaldı, bununla birlikte enerjim de tükendi. Yine omzuna yaslandım. "Kendimi yeniden kötü hissetmeden beni dışarı çıkar. Diğer cinayet mahalline gitmem gerek."

Kolunu omzuma attı ve bana sarıldı. "İşte benim federal mareşalim."

Kafamı kaldırdım. "Şansını zorlama, Zerbrowski."

"Kendime hakim olamadım."

İç geçirdim. "Haklısın, kendine hakim olamıyorsun. Dediğimi unut, beni Jason'ın yanına götürene kadar sinir bozucu şeyler söylemeye devam et."

Odayı baştan başa geçtik, kolu hala omzumdaydı. "Nasıl oldu da kendine striptizci kurtadam bir şoför buldun?"

"Sanırım şansım yaver gitti."

19

İkinci cinayet, paranın ve paralıların çoğu Wildwood ve ötesine taşınmadan önce hırslı tiplerin gözdesi olan Chesterfield'da işlenmişti. Jason'ın içinden geçtiği mahalle, az önce gördüğümüz terkedilmiş büyük evlerle tam bir tezattı. Burası orta sınıf, orta Amerika'ydı ve komşuluğun ulusal omurgasıydı. Bunun gibi binlerce mahalle vardı. Birbirlerine yakındılar ve tek bir tasarımcının elinden çıkmış gibi benzerdiler. Bazıları iki, bazıları tek katlıydı, bazıları tuğladandı, bazıları değildi. Sadece garajlar aynı gibiydi. Sanki mimar bunu ortak bir detay olarak bırakmak istemişti.

Bahçelerde orta büyüklükte ağaçlar vardı, bu da bölgenin on yıldan daha eski olduğu anlamına geliyordu. Ağaçların büyümesi zaman alırdı ne de olsa.

Polis araçlarını görmeden haber kanallarından birinin minibüsünün dev antenini gördüm. "Lanet olsun."

Jason, "Ne var?" diye sordu.

"Muhabirler çoktan gelmiş."

Başını kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

"Tepesinde dev antenler bulunan canlı yayın minibüslerini daha önce hiç görmedin mi?"

"Sanırım hayır."

"Çok şanslısın," dedim.

Muhtemelen kanalın minibüsü yüzünden polis sokağı kapatmıştı. Vakitleri olsaydı, tam bir barikat çekerlerdi. Ama şimdi polis aracı yolun ortasındaydı ve bir memur araca yaslanıyordu. Bir posta kutusundan diğerine doğru uzanan sarı bant girişe engel oluyordu.

İki yerel haber kanalının minibüsleriyle bir grup da yazılı basından insan vardı. Gazetecileri farketmesi kolaydı çünkü ellerinde kameraları vardı ve mikrofonları yoktu. Yine de insanın yüzüne kayıt cihazlarını sokabilirlerdi.

Yarım blok uzağa park etmek zorunda kaldık. Jason motoru kapattıktan sonra, "Nasıl bu kadar çabuk haber almışlar?" diye sordu.

"Komşulardan biri haber vermiştir ya da başka bir şey için zaten bu civardadırlar. Bir şey polis radarına takıldı mı, muhabirler de bunu öğrenir."

"Neden diğerinde kimse yoktu?"

"Öncelikle, çok izole bir yerdeydi, ulaşması zordu. Buradakinde yerel bir ünlü olaya karışmış olabilir, ya da ne bileyim daha iyi bir kopyadır."

"Daha iyi kopya?" diye sordu.

"Daha sansasyonel." Birini yemek odasının duvarına çivilemekten daha büyük olay yaratacak ne olabileceğini düşündüm ama tabii ki bu gibi detaylar basına verilmezdi, tabii eğer mümkünse.

Emniyet kemerini yavaşça çözdüm ve elimi kapı koluna attım. "Basın duvarını aşmak kolay olmayacak gibi görünüyor. Ben de artık meşhur biriyim, hoşuma gitsin veya gitmesin."

Jason gülümseyerek, "Şehrin Başvampiri'nin aşkı," dedi.

"Ben kimsenin senin kadar kibar olacağını sanmıyorum," dedim. "Evet. Ama bugün cinayet ilgilerini daha çok çekiyor olmalı. Onun hakkında sorular soracaklar, Jean-Claude hakkında değil."

Jason, "Kendini daha iyi hissediyor gibisin," dedi.

"Evet ama nedenini bilmiyorum."

"Kendini kötü hissetmene ne sebep olduysa azalıyor."

Başımla onayladım. "Belki."

"Arabadan inecek miyiz, yoksa her şeyi uzaktan mı seyredeceğiz?"

İç geçirdim. "İnelim, inelim."

Jason kapıyı açtı ve ben ayağımı yere koymadan aracın etrafından dolaşarak yanıma geldi. Yardım etmesine izin verdim. Kendimi iyi hissediyordum ama hala tamamen iyileşmemiştim. Yardımı reddedip yüzüstü yere düşmek istemezdim. Maçoluğumu bugünlük bastırmaya çalışıyordum. Benimkini, Jason'ınkini değil.

Elimi Jason'ın koluna koydum ve birlikte kalabalığa doğru yürümeye başladık. Çok sayıda insan vardı ve birçoğu muhabir değildi. İlk cinayet mahalli izoleydi, kapıla-

rının önüne çıkıp da olan biteni seyredecek komşular yoktu. Ama bu mahalle evlerle doluydu, bu yüzden de toplanan insan sayısı çok fazlaydı.

Rozetim hala boynumdaki ipin ucunda sallanıyordu. İlk cinayet mahallinden sonra boynumdan çıkartmamıştım. Şimdi kendimi daha iyi hissettiğim için solumdaki silahıma uzanmak istersem Jason'ın kolunun buna engel olacağını düşündüm. Sağıma geçmesini istemiyordum çünkü esas silahım sağımdaydı ama solumdayken bile az da olsa bana engel olacak gibiydi.

Silahım için bu kadar endişeleniyorsam iyileştiğim kesindi. Bunu bilmek güzeldi. Kötü hissetmek berbat bir şeydi ve mide bulantısı evrenin en büyük kötülüklerinden biriydi.

Sanırım Jason'ın koluna girdiğim için muhabirlerin beni tanıması beklediğimden daha uzun sürdü. Sonunda şaşkın kalabalığın bir parçası olmadığımızı anladılar. İnsanların arasından geçip sarı bandın yanına ulaşmaya çalışırken muhabirlerden biri, beni farketti.

Hemen kayıt cihazı bana doğru uzandı. "Bayan Blake, neden buradasınız, kadını bir vampir mi öldürdü?"

Hiçbir yorum yapmazsam ertesi gün muhtemel bir vampir cinayetinden bahsediyor olacaklardı. "Beni doğaüstü nitelikleri olan birçok suç mahalline çağırırlar, Bay Miller, öyle değil mi? Sadece vampirler söz konusu olduğunda değil."

İsmini hatırladığım için mutluydu. Zaten anımsanmak birçok insanın hoşuna giderdi. "Öyleyse, katil vampir değil mi?"

Lanet olsun. "Henüz neler olduğunu görmedim, Bay Miller. Sizden daha fazlasını bilmiyorum."

Muhabirler etrafımızı kuşattı. Büyük bir kamera o anda bizi çekiyordu. Öğlen haberlerini daha eğlenceli kılacağımız kesindi.

Dört bir yandan sorular geldi. "Vampir saldırısı mı? Nasıl bir yaratıkla karşı karşıyayız? Sizce yeni kurbanlar gelecek mi?" Bir kadın o kadar yakınıma girdi ki Jason'ın kolunu sıkı sıkı tutmasaydım bizi birbirimizden ayıracaktı. "Anita, bu yeni erkek arkadaşın mı? Jean-Claude'u terk mi ettin?"

Sadece birkaç metre ötede bir ceset varken böyle bir soru sorulması medyanın Jean-Claude'un kişisel yaşamına ne kadar ilgi duyduğunu gösteriyordu.

Bu sorulur sorulmaz benzerleri geldi. Özel hayatımın neden ilgi çekici bulunduğunu ya da neden bir cinayetten daha ilgi çekici olduğunu anlamıyordum. Bana mantıklı gelmiyordu.

Jason'ın arkadaşım olduğunu söylersem bunu çarpıtırlardı. Korumam olduğunu söylersem, bir korumaya ihtiyaç duyduğumu manşetlere taşırlardı. Sorulara cevap vermekten vazgeçtim ve üniformalı memurun görmesi için rozetimi havaya kaldırdım.

Polis memuru bizi içeri almak için bandı havaya kaldırdı, sonra bizi takip etmeye çalışanlardan birkaçını geriye itmek zorunda kaldı. Duymamaya çalıştığım soruların ardı arkası kesilmeden eve girdik. Birkaç kelime etmiş olsaydım neler olacağını ancak Tanrı bilebilirdi. *Anita bunun bir vampir saldırısı olduğunu söyledi*'den, *vampir olma-*

dığını söylemedi'ye kadar bir sürü yorum yapılabilir, aşk hayatım da işin içine karışabilirdi. Haber konusu yapılacağımı düşünüyorsam gazete okumaz ve televizyon seyretmezdim. Öncelikle, hareket eden bir kameranın önündeki halimi sevmiyordum. Ayrıca, kendimi izlemekten nefret ediyordum. Devam eden bir polis soruşturmasını muhabirler ile tartışacak değildim, bunu kimse yapmazdı, basın da elindeki kısıtlı bilgiyle spekülasyon yapmak zorunda kalırdı. Ayrıca, seçilen konu Jean-Claude ve aşk hayatımız ise, anlatılanları okumak veya görmek istemiyordum.

Sebebini bilmiyorum ama medya çılgınlığının ortasında kalınca yine başım dönmeye başlamıştı. Önceki kadar kötü değilse de kendimi arabadan indiğim zamanki kadar iyi hissetmiyordum. Harikaydı.

Burada daha az polis vardı ve birçoğu tanıdık yüzlerdi, özel bölümün üyeleriydi. Kimse neden olay yerinde olduğumu sormadı ve Jason'ı sorgulamadı. Bana güveniyorlardı. Kapıdaki üniformalının yüzü soluktu, gözlerinin beyazı fazla parıldıyordu. "Komiser Yardımcısı Storr sizi bekliyor, Bayan Blake." Resmi unvanımı hatırlatmaya gerek görmedim. Şef Blake'i duyunca Gunsmoke'ta misafir oyuncuymuşum gibi hissediyordum.

Kapıyı bize üniformalı açtı çünkü elinde lastik eldivenler vardı. Ben suç mahalli kitimi evde unutmuştum. Bert, değerli müşterilerimiz için zombi kaldırmaya giderken yanıma bir sürü çanta almamı istemiyordu. Bunun profesyonel görünmediğini söylemişti. Bu kuralın sebep olacağı bütün kuru temizleme masraflarını üstlendiğini söyleyince sorun çözülmüştü.

Jason'a döndüm. "Eldiven giyene kadar hiçbir yere dokunma."

"Eldiven?"

"Ameliyat eldivenleri, böylece bir parmak izi bulduklarında çok heyecanlanıp sonrasında izin sana veya bana ait olduğunu öğrenince hayalkırıklığına uğramazlar."

Dar girişte dikiliyorduk, kapının hemen içindeki merdivenler üst kata çıkıyordu. Solda bir yemek odası vardı, sağdaki açıklık oturma odasına benzeyen bir yere açılıyordu. Oturma odasının ardında gözüme bir tezgah ve lavabo ilişti.

Gözümde hala güneş gözlüğü olduğu için renkleri net bir şekilde göremiyordum. Gözlüğü çıkartmanın baş ağrısını tetikleyip tetiklemeyeceğini düşündüm. Sonra yavaşça çıkardım. Acıyla gözlerimi kırpıştırdım ama sadece birkaç saniyeliğine. Her şey yolundaydı. Işığın doğrudan gelmesine engel olursam sorun çıkmayacaktı.

Yemek odasına girip bizi ilk gören Dedektif Merlioni oldu. "Blake, korkup gelmediğini düşündüm."

Gri, kısa, kıvırcık saçlı, uzun boylu adama baktım. Uzun kollu beyaz gömleğinin yakası iliklenmemişti, kravatı yamuk duruyordu, sanki nasıl görüneceğini umursamaksızın her şeyi gevşetmişti. Merlioni kravatlardan nefret ederdi ama genelde kravatlarını bundan daha düzgün bağlardı.

"Çok kötü olmalı," dedim.

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Hava almak istermiş gibi kravatını çekiştirmişsin ve henüz bana fıstık veya piliç demedin."

Sırıtınca beyaz dişleri açığa çıktı.

"Saat daha çok erken, piliç."

Başımı iki yana salladım.

"Ödünç alabileceğim eldivenler var mı? Bugün bir suç mahalline gitmeyi beklemiyordum."

İlk kez görmüş gibi Jason'a baktı. Onu daha önce gördüğünü biliyordum. Polisler olay yeri incelemesinde her şeyi görürdü. "Bu kim?"

"Bugünlük şoförüm."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Şoför, vay canına."

Kaşlarımı çattım. "Dolph bugün araba sürecek kadar iyi olmadığımı biliyordu, bu yüzden yanımda şoförümü getirmeme izin verdi. Dışarıda neredeyse bir bloku tamamen kapatmış basın ordusu durmasaydı kapıda beni beklemesini söylerdim ama dışarı çıkmasını istemiyorum. Soruşturmayla bir ilgisi olmadığına asla inanmazlar."

Merlioni yemek odasının büyük pencereleri önünde durdu ve perdeyi aralayıp dışarıya göz gezdirdi. "Lanet olasıcalar, bugün çok ısrarcılar."

"Nasıl bu kadar çabuk geldiler?"

"Muhtemelen komşulardan biri aramıştır. Bugünlerde herkes televizyona çıkmak istiyor." Bize döndü. "Şoförünün adı nedir?"

"Jason Schulyer."

Başını iki yana salladı. "İsim bana bir şey ifade etmedi."

Jason gülümseyerek, "Ben de seni tanımıyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Biliyor musun, Merlioni, ilk ismini bilmiyorum. Bu yüzden ikinizi tanıştırmam mümkün değil."

Yine beyaz dişlerini gösterdi. "Rob, Rob Merlioni."

"Hiç Rob gibi durmuyorsun."

"Annem de öyle düşünüyor herhalde, bu yüzden bana hep *Roberto, çok güzel bir takma ismin var, onu kullanmalısın* derdi."

"Roberto Merlioni, bunu sevdim." Bir suç mahallinde iki kişiyi birbiri ile bu kadar resmi bir biçimde tanıştıracağım aklıma gelmezdi. Merlioni yanımızda oyalanıyor, yeniden içeri girmek istemiyordu.

"Mutfakta bir kutu eldiven var, tezgahın üzerinde, kendiniz alın. Ben bir sigara içeceğim."

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

"Yeni başladım." Bana baktı, gözlerinde lanetli bir ifade vardı. "Daha kötüsünü de gördüm, Blake, birlikte çok daha kötüleriyle karşılaştık, sen ve ben ama bugün çok yorgunum. Belki de yaşlanıyorumdur."

"Sen yorulmazsın, Merlioni, hiçbir zaman."

Gülümsedi ama samimi değildi. "Birkaç dakika içinde geri dönerim." Gülümsemesi yüzünden silindi. "Dolph'a şoförünü içeriye aldığımı söyleme."

"Ağzımı açmam."

Dışarıya çıkıp kapıyı yavaşça arkasından kapadı. Ev çok sessizdi, sadece havalandırmanın sesini duyuyordum. Taze bir olay yeri için fazla sakindi. Oysa her yerde insanlar olması gerekirdi, bunun yerine girişte öyle bir sessizlik kuyusunun içinde dikiliyorduk ki neredeyse kendi nabzımızın kulaklarımızda attığını duyacaktık.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve Jason'a döndüm. Üzerinde mavi tişörtüyle yanımda dikiliyordu, huzurlu

gözleri hala aynalı gözlüklerinin ardına gizliydi ama enerjisini hissedebiliyordum. Yaydığı hava, ürkütücü bir biçimde kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

Çok zararsız, tatlı duruyordu. Ama ne olduğunu sezebiliyorsanız, gözünüze o kadar da zararsız ve tatlı görünmezdi.

"Neyin var?" diye fısıldadım.

Boğuk bir fısıltıyla, "Hey, şu kokuyu almıyor musun?" diye sordu.

"Ne kokusunu?"

"Et, kan."

Lanet olsun. "Hayır," dedim. Ama tabii ki derimin üzerinde gezinen enerjisi benim içimdeki yaratığı da uyandırdı, sanki karnımda bir hayalet vardı. İçimdeki hayalet form, uzun bir uykudan yeni uyanan bir kedi gibi gerindi ve kokuyu ben de aldım. Sadece kan değil, Jason haklıydı, et. Kanın eski bozuk paralar gibi tatlı ve metalik bir kokusu vardı ama çok fazla kan, hamburger gibi kokardı. Bir insandan geriye böyle bir koku kaldıysa, durum epey kötü olmalıydı.

Kafamı kaldırdım, havayı kokladım, derin bir nefes aldım ve test ettim. Kendime gelmeden ayağımı ilk merdivene attım. "Üst katta," diye fısıldadım.

Jason, "Evet," dedi. Belli belirsiz kükrer gibiydi. Sesin nereden çıktığını bilmeyenler adamın sesinin normalden daha boğuk olduğunu düşünürdü. Ama ben o sesin kimden çıktığını biliyordum.

"Neler oluyor?" diye sordum. Hala fısıldıyordum çünkü sanırım bizi başkalarının duymasını istemiyordum. Belki

Jason da bu yüzden fısıldıyordu, belki değildi. Koşarak üst kata çıkmak ve suç mahallini dağıtmak istiyorsa da bunu bilmek istemiyordum.

Kollarımı ovalayıp tüylerimi yatıştırmaya çalıştım. "Gidip şu eldivenleri alalım."

Bana baktı. Aynalı gözlüklerin ardındaki gözleri görmesem de, ne dediğimi hatırlamaya ya da kelimelerin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığını biliyordum.

"Dilinin tutulduğunu söyleme, Jason. Sana burada ihtiyacım var."

Ayak tabanlarından gelip başının tepesinden çıkıyormuş gibi duran derin bir nefes aldı. Omuzları önce çöktü, sonra garip bir hissi üzerinden atmak ister gibi dikleşti.

"İyiyim."

"Emin misin?"

"Sen yapabilirsen, ben de yapabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Yeni sorunlar mı yaşayacağım?"

"Ben yukarıya çıkmak zorunda değilim ama sen mecbursun."

İç geçirdim. "Bu boktan sıkılmaya başladım."

"Hangi boktan?" diye sordu.

"Hepsinden."

Gülümsedi. "Gel şefim, gidip eldivenleri alalım."

Başımı iki yana sallayıp yemek odasından mutfağa doğru yürümeye başladım. Ağzına kadar dolu bir çöp tenekesinin yanında duran eldiven kutusunu gördüm. Çöp tenekesi bu kadar doluysa eve bir sürü personelin girip çıkmış olması gerekti. Herkes neredeydi? Ve asıl Dolph neredeydi?

20

Jason'ın eldivenleri takmasına yardımcı olurken, Dolph bizi mutfakta buldu. Eldivenleri giymek bir sanattı ve bu, Jason'ın ilk denemesiydi. Adeta bir çocuk gibiydi. Bir sürü parmak ve bir sürü delik...

Dolph bizim geldiğimiz yoldan geldi. Yemek odasından geçerek mutfağa doğru yürüdü. Kapıdan girerken eşiği neredeyse doldurdu. Jason ve ben yan yana rahatlıkla kapıdan geçmiştik. Dolph profesyonel bir güreşçi gibiydi, genişti ve boyu iki metreydi. Ben adama alışmıştım ama Jason birçok insanın yaptığını yaptı. Yukarı, daha yukarı baktı. Neyse ki diline hakim oldu, ki bu Jason için bir mucizeydi.

Dolph, "Burada ne işi var?" diye sordu.

"Araba sürecek kadar iyi değilsem yanıma sivil bir şoför alabileceğimi söylemiştin. Jason benim şoförüm."

Başını salladı, koyu renkli saçları yeni kesildiği için kulakları açıktaydı. "Senin hiç insan arkadaşın yok mu?"

Jason'ın eldivenleri giymesine yardım ettim ve ona kadar saydım. "Evet, var ama birçoğu polis ve şoförcülük oynamayı sevmiyorlar."

"Eldiven kullanmaya ihtiyacı yok, Anita çünkü evde kalmayacak."

"Arabamızı çok uzağa park ettik, oraya kadar yanımda biri olmadan gidersem düşebilirim. Hem Jason'ı o muhabir ordusunun içine yollayamam."

Dolph, "Evet, yollayabilirsin," dedi.

Son parmağı da geçirdim. Jason eldivenli elini açıp kapattı. "Nasıl oluyor da hem ıslak hem de kuruymuş hissi veriyor?"

"Bilmiyorum ama sanırım hep öyledir," diyerek cevap verdim.

"Dışarı çıkacak Anita, beni duydun mu?"

"Evin önünde beklerse resimlerini çekerler. Ya birisi onu tanırsa? Gazetelerde kurtadamların kenar mahallelere saldırısı ile ilgili başlıklar mı görmek istiyorsun?" Kendi eldivenlerimi kolaylıkla elime geçirdim.

Jason, "Vay canına," dedi. "Sen yapınca kolaymış gibi göründü."

"Anita!" Neredeyse bağırıyordu.

İkimiz birden Dolph'a baktık. "Bağırmana gerek yok Dolph, seni duyuyorum."

"O zaman neden hala burada dikiliyor?"

"Onu arabaya gönderemem. Kapının önünde de bekleyemez. Ben üst kata bakarken nerede durmasını istersin?"

Büyük ellerini yumruk yaptı. "Buradan-gitmesini-istiyorum." Her bir kelimeyi sıktığı dişleri arasından güçlükle çıkarttı.

"Hangi cehenneme gittiği umrumda bile değil."

Öfkesini görmezden geldim çünkü dikkatimi öfkesine vermenin bana bir faydası olmazdı. Dolph aksi bir günündeydi, kötü bir suç mahallindeydik ve kendisi son zamanlarda yaratıkları pek sevmiyordu.

Merlioni mutfağa girdi. Yemek odasından mutfağa açılan kapının eşiğinde durdu, gerginliği hissetti.

"Neler oluyor?"

Dolph parmağıyla Jason'ı işaret etti. "Dışarı çıkacak."

Merlioni bana baktı.

"Ona bakmayacaksın, bana bakacaksın!" Sesindeki öfke sıcaktı. Bağırmıyordu ama zaten bağırmasına da hiç gerek yoktu.

Merlioni, Dolph'un yanından geçti, dikkatlice uzandı ve Jason'ın kolunu kavradı. Eldivenli elimle Merlioni'ye engel oldum.

Merlioni başını yana çevirip Dolph'a baktı, sonra hepimizden uzaklaştı. Sanırım ateş hattında kalmak istemiyordu.

"Arka bahçe var mı?" diye sordum.

"Neden?" Dolph'un sesi kısık ve kükrer gibi çıktı ama bunun sebebi, içinde bir yaratık olması değil, öfkesiydi.

"Merlioni, Jason'ı arka bahçeye çıkarır. Böylece hem evden çıkar hem de muhabirlere görünmez."

Dolph, "Hayır," dedi. "Buradan gitmesini istiyorum. Uzaklara bir yere."

Başım yeniden ağrımaya başladı, gözümün arkası sızlıyordu, bu iyiye işaret değildi. "Dolph, kendimi bu boka katlanacak kadar iyi hissetmiyorum."

"Hangi boka?"

"Senin insan olmayanlarla sorunundan bahsediyorum," dedim.

Sesim yorgun çıktı, öfkeli değildim.

"Çık dışarı."

Kafamı kaldırdım. "Ne dedin?"

"Çık dışarı, kurtadamını da al ve evine git."

"Seni piç."

Yıllardır yetişkin polislerin ezilip büzülmesine sebep olan bakışından attı. Ama ben ürkmek için fazla yorgun ve bezgindim.

"Beni uyandırdığında araba süremeyecek durumda olduğumu söyledim. Sen yanıma bir şoför almama izin verdin, sivil olabileceğini söyledin. Ben kalkıp kıçımı buraya getirdim ve sen şimdi suç mahallini bile görmeden beni geri mi gönderiyorsun?"

"Evet." Bu tek kelime çok fazla şey anlatıyordu.

"Hayır," dedim. "Bunu yapamazsın."

"Bu benim cinayetim Anita, kimin kalacağına ve kimin gideceğine ben karar veririm."

Ben de öfkelenmeye başlamıştım. Arkadaşlara gösterilen toleransın da bir sınırı vardı. Jason'ın önüne geçtim, Dolph'a bir adım daha yaklaştım.

"Ben burada senin uşağın değilim, Dolph. Artık federal yetkilerim var ve doğaüstü nitelikler taşıdığını düşünüyorsam istediğim suç mahalline bakabilirim."

"Emrime karşı mı geliyorsun?" Sesi şimdi çok sakindi. Öfkeli bir sakinlik değildi, öyle olsaydı belki korkardım ama Dolph'tan hiçbir zaman korkmamıştım.

"Senin emrinin bu soruşturmayı riske attığını düşünüyorsam, evet."

Bana doğru bir adım attı. Bana tepeden baktı. Buna alışkındım çünkü birçok insanın boyu benden uzundu. "Bir daha asla profesyonelliğimi sorgulama Anita, asla!.."

"Bir profesyonel gibi davranırsan, sorgulamam."

Ellerini bir yumruk yapıp bir açıyordu.

"Onu burada neden istemediğimi görmek istiyor musun? İstiyor musun?"

"Evet," dedim. "Görmek istiyorum."

Beni kolumdan kavradı. Dolph'un daha önce bana dokunup dokunmadığını bilmiyordum. Hazırlıksız yakalandım, beni yarı sürükleyerek mutfaktan yemek odasına götürdü. Kapının eşiğinden geçerken başımı yana çevirdim ve Jason'a baktım. Muhtemelen bu durumdan hoşnut değildi ama sırtım dolaplara verdi. Biz yemek odasına geçerken Merlioni'nin şaşkın yüzünü gördüm.

Dolph beni merdivenlere götürdü. Ben tökezleyince dengemi sağlamamı beklemedi, çekiştirip sürükledi.

Arkamızdaki kapı açıldı. Biri, "Komiser Yardımcısı," dedi. Ses bir yerden tanıdıktı ama merdivenlerdeki halıya sürtünerek derimi yakmak istemediğim için çok meşguldüm, arkama bakacak vaktim olmadı.

Ayaklarımı, yüksek topukluların üzerinde duracak kadar uzun süre altımda tutamadım. Baş ağrım gözlerimin arkasında patladı, dünya artık titriyordu.

"Dolph, Dolph, lanet olsun!"

Biri kapıyı açtı ve beni ayağa kaldırdı. Dünya koyu tonlara bulanırken ayakta durmakta güçlük çektim. Büyük ellerini omuzlarımın üzerine koyarak beni tuttu, elleri olmasaydı ayakta duramazdım.

Görüşüm parça parça berraklaştı, her şey bir yapboz gibiydi. Karşı duvarın dibinde bir yatak vardı. Lavanta renkli duvarı ve beyaz yastıkları gördüm, sonra bir kadının başını ve omuzlarının bir kısmını. Gerçek gibi durmuyordu, sanki birisi yastıkların üzerine sahte bir kafa koymuştu. Köprücük kemiklerinin aşağısı kırmızı bir kitleydi. Bir bedenden bahsetmiyordum. Sanki bütün yatak koyu renkli bir sıvıya batırılmıştı. Ama kırmızı değildi, siyahtı. Ya ışığın bir oyunuydu ya da hepsi kan değildi.

Kokuyu aldım –et kokusunu. Her şey hamburger gibi kokuyordu. Siyah ve kırmızıya bulanmış çarşaflar ıslaktı ve et parçalarıyla yıkanmıştı. Evet, sadece kan değildi, et kalıntıları her yerdeydi. Tekrar kadının kafasına baktım. Bakmak istemiyordum ama kendime hakim olamadım. Sonunda başını gördüm. Kadından geriye sadece o kalmıştı, yetişkin bir kadından arda kalan buydu. Sanki bedeni patlayarak etlerini dört bir yana saçmış ama bu sırada kafası yastığın üzerinde kalmıştı.

Gırtlağımda çığlığın toplandığını hissettim ama bunu yapamayacağımı biliyordum. Daha güçlü olmalıydım. Çığlığı yutunca midem boğazıma çıkmaya çalıştı. Bunu da yuttum ve düşünmeye çalıştım.

Dolph, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ellerinin arasına kıstırdığı bedenimi yatağa doğru ittirdi. "Çok güzel de-

ğil mi? Çünkü bunu senin dostlarından biri yaptı." Beni yatağa fazla yaklaştırdı, bacaklarım kanla yıkanmış çarşaflara değdi. Kanın dokunuşu soğuktu ve içimdeki yaratığın hareketlenmesine engel oldu. Sıcak ve taze değilse, kan ne işe yarardı?"

"Dolph, yeter," dedim. Sesim bana bile yabancı geldi.

Kapının eşiğinden bir ses, "Komiser Yardımcısı," dedi.

Dolph beni bırakmadan başını yana çevirdi. Dedektif Clive Perry kapının eşiğindeydi. Afrika kökenli Amerikalı dedektif ince, uzun bir adamdı. Tutucu ve fazla muntazam giyinse de zevksiz değildi. Tanıdığım en tatlı dilli adamlardan biriydi ve en şeker polisti.

"Ne oldu, Perry?"

Perry derin bir nefes aldı, sonra omuzlarıyla göğsü aşağı yukarı hareket etti. "Efendim, bence Bayan Blake suç mahallini yeterince gördü."

Dolph beni sallayınca başımın ağrısı şiddetlendi ve midem bulandı. Dolph, "Henüz değil," dedi. Beni odaya bakmam için yana çevirdi ve yatak başına doğru götürdü. Yatak başı da duvarlar gibi lavanta rengine boyanmıştı. Dolph, yüzümle yatak başı arasında birkaç santimetre kalana kadar başımı öne itti. Ahşap yüzeyin üzerinde taze pençe izleri vardı.

"Ne düşünüyorsun, Anita?" Gözlerini görmem için beni kendisine çevirdi, büyük elleri hala omuzlarımdaydı.

"Bırak beni, Dolph." Sesim bana yabancı geliyordu. Bunu bana başka kimse yapamazdı. Şimdiye kadar çoktan karşı saldırıya geçmem, öfkelenmem veya korkmam gerekti. Ama hiçbiri olmadı.

"Ne düşünüyorsun, Anita?" Beni yine havada salladı. Başım zonkladı, görüşüm bulanıklaştı.

"Komiser Yardımcısı Storr, lütfen Bayan Blake'i bırakın." Dedektif Perry arkasındaydı, yüzünü görebiliyordum.

Dolph bana döndü, sanırım Perry'nin gırtlağına sarılmasına engel olan şey ellerinin hala omzumda olmasıydı. "O biliyor," dedi. "Bunu kimin yaptığını biliyor çünkü bu şehirdeki bütün lanet olasıca yaratıkları tanıyor."

"Onu bırakın, lütfen."

Gözlerimi kapatınca başımın dönmesi biraz azaldı. Omuzlarımdaki elleri, bedeninin nerede olduğunu anlamamı sağlıyordu. Sivri topuğumu ayağının üzerine geçirdim. İrkildi ve elleri gevşedi. Gözlerimi açtım ve eğitimini aldığım şeyi yaptım. Kollarımı kollarının arasından geçirdikten sonra yukarı çıkartıp aşağıya indirdim. Kendimi Dolph'tan kurtarıp sağ kolumu geriye attım ve adamın karnına bir yumruk indirdim. Daha kısa boylu olsaydı karın boşluğuna gelirdi ama açı kötüydü, bu yüzden nereyi bulursam oraya vurdum.

Bir inilti ile nefessiz kaldı, öne büküldü, elleri karnındaydı. Hala normal bir insandan daha güçlü olmaya alışamamıştım. Bir an için adama amaçladığımdan fazla zarar vermediğimi dilerdim, sonra geri çekilip Dolph'tan uzaklaştım. Dünya titremeye başladı, sanki her şeye dalgalı bir camdan bakıyordum.

Geri geri adım atmaya devam ettim, topuklarım kandan daha kaygan ve yoğun bir şeye takılınca yere düştüm. Kıçımın üzerine oturdum, her yere kan sıçradı. Eteğime bulaştı, iç çamaşırıma bulaşmaması için dizlerimin üzerin-

de doğruldum. Kanın dokunuşu soğuktu. Sonra bir dizim başka bir şeye değdi.

Bir çığlık atıp doğruldum. Perry beni yakalamasaydı yeniden düşecektim. Ama kapıya doğru çok yavaş gidiyordu. Burada kusmak istemiyordum. Perry'yi bir kenara ittim. Yarı sendeleyerek yarı koşarak kendimi kapıdan dışarıya attım. Koridora çıkınca ellerimin ve ayaklarımın üzerine çöküp soluk halının üzerine kustum. Başım acıyla zonkluyor ve gözlerimin önünde beyaz ışıklardan yıldızlar uçuşuyordu.

Merdivenlerin tepesine doğru süründüm, ne yapacağımı bilemiyordum. Yer birden üzerime geldi, yumuşak ve gri bir hiçlikten başka bir şey yoktu. Sonra dünyam kararDı, artık başımın ağrısını hissetmiyordum.

21

Yanağımda soğuk fayansı hissetmek çok güzeldi. Birisi yanıma geldi. Gözlerimi açmayı düşündüm ama bunun için fazla çaba sarf etmem gerekiyordu. Birisi boynuma serin bir bez koydu. Ürperip gözlerimi açtım. Görüşümün odaklanması birkaç saniye sürdü. Sonra etekli birinin yanıma çömeldiğini gördüm.

Erkeklerden biri olmadığını biliyordum, tabii eğer benim bilmediğim hobileri yoksa.

"Anita, benim Tammy, iyi misin?"

Gözlerimi devirdim. Saçlarım yüzüme düştüğünden yukarıda ne olduğunu göremedim. Kalkmama yardım etmesini söylemek istedim ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Bir daha denedim, beni duymak için öne eğilmek zorunda kaldı.

Saçlarımı kulağımın arkasına attı, sanki bu hareket, duymama yardımcı olacaktı.

"Yardım et," dedim. "Oturayım."

Kolunu kolumun altına sokup beni kaldırdı. Dedektif Tammy Reynolds'un boyu bir metre seksen santimetreye yakındı ve erkek polislerin kendisini rahatsız etmesine engel olacak kadar egzersiz yapıyordu. Beni kaldırmakta güçlük çekmedi, sırtımı küvete dayadı.

Devrilmeden durmak benim vazifemdi ve bunu yapmak kolay değildi. Bir koluma dayanarak sırtımı küvete iyice dayadım.

Lavabonun kenarındaki bezi eline aldı ve yeniden alnıma bastırdı. Bez soğuk olduğundan irkilerek başımı geriye attım. Üşümeye başladım, bu yeni bir semptomdu. Aklıma bir şey geldi.

"Sen," dedim. Gırtlağımı temizledim. "Başıma soğuk bezler mi koyuyorsun?"

"Evet, midem bulanınca bana iyi geliyor."

"Bana pek iyi gelmedi." Bunun bana yapabileceği en kötü şeylerden biri olduğunu söylemedim. Richard'ın yaratığını miras edindiğimden beri, midem bulanınca soğuk bana iyi gelmiyordu. Artık bir şekil-değiştiren gibi iyileşiyordum ve bu da hasta olduğumda ateşimin yükselmesi, bedenimin adeta kendini pişirmesi anlamına geliyordu. İyi niyetli bir doktor, ateşimin fazla yükseldiğini düşünüp bana buz banyosu yaptırarak beni neredeyse öldürüyordu.

Titremeye başladım.

Doğruldu. Bezi yıkayıp kuruması için lavabonun kenarına astı.

"Ben bahçeye kustum," dedi. Elleri lavaboda, başı önüne eğikti.

Kendime sarılarak titremeyi durdurmaya çalıştım ama bir işe yaramadı. Üşüyordum. Günün erken saatlerinde böyle değildim. Bu yeni semptom iyi miydi, kötü müydü?

"Çok kötü bir sahneydi," dedim. "Eminim kahvaltısını kaybeden ilk polis sen değilsindir."

Tammy saçlarının arasından bana baktı. Tıpkı erkek polisler gibi, saçlarını yakasının üzerinde tutmak zorundaydı ama istediği kadar uzatabilirdi. "Belki ama tek bayılan bendim."

"Bir de ben."

"Evet, sen ve ben, odaya giren iki kadın." Sesi yorgun gibiydi.

Tammy'yle arkadaş değildik. O, cadılığın Hıristiyan versiyonu olan Yolun Takipçisi'ne üyeydi. Bu insanların birçoğu aşırı bağnazdı, sağcılardan bile daha Hıristiyandı. Sanki kurtuluşa ermeyi hak ettiklerini kanıtlamaya çalışıyorlardı. Tammy, diriltici arkadaşım Larry Kirkland ile çıkmaya başladığından beri olgunlaşmıştı. İlk kez o parlak ve ışıltılı görünümünü yitirmeye yüz tuttuğunu farkettim. Polis işi böyleydi, seni çiğner ve sonra tükürürdü.

Kadınlığımızla kabul görmek için herkesten daha sert davranmak zorundaydık. Bugün bunun ikimize de faydası olmamıştı.

"Senin hatan değil," dedim. Titremeler gittikçe kötüleşiyordu.

"Hayır, lanet olasıca doktorumun hatası," dedi.

Kadına baktım. "Anlayamadım?"

"Önce bana doğum kontrol hapları verdi, sonra da antibiyotik yazdı. Antibiyotik alırken hapların işe yaramayacağını söylemedi."

Gözlerim iyice açıldı. "Özür dilerim, sen..."

"Evet, hamileyim."

Yüzüme şaşkınlığımın yansıdığını farkettim, elimde değildi. "Larry biliyor mu?"

Başıyla onayladı. "Evet."

"Ne..." Söyleyecek bir şey bulamadım ve vazgeçtim. "Ne yapacaksın?"

"Lanet olsun, evleneceğim."

Yüzümde bir şey belirmiş olmalıydı, yanıma çömeldi. "Larry'i seviyorum ama onunla şimdilik evlenmeyi düşünmüyorum ve kesinlikle bir bebek yapmayı planlamıyorduk. Bu işi bir kadın olarak yapmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Tabii ki biliyorsun. Özür dilerim."

"Hayır," dedim. "Benim için aynı şey değil. Polislik benim bütün kariyerim değil." Titremeler yeniden başladı, hiçbir şey beni sıcak tutmaya yetmiyordu.

Tammy ceketini çıkardı, kılıfındaki silahı açığa çıktı. Ceketi bana sardı. İtiraz etmedim, ellerimle cekete sıkı sıkı tutundum.

"Titremelerin sebebi hamilelik mi?" diye sordu. "Birisi senin hasta olduğunu söyledi."

Ne dediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Aptalca gözlerimi kırpıştırdım. "Sen az önce hamilelik mi dedin?"

Yüzünü buruşturdu. "Anita, lütfen, ben kendimi de kimseye söylemedim ama tahmin etmeye başladılar. Bir olay yerinde kustum. Senin gibi kendimden geçtim ve ba-

yıldım. Perry bahçeye çıkmama yardım etmek zorunda kaldı. Neler olduğunu anlamaları uzun sürmez."

"Uzun süredir olmamıştı ama daha önce birçok kez başıma geldi. Benim bir cesedin üzerine kustuğum hikayeyi dinlemişsindir. Zerbrowski o hikayeyi çok sever."

"Tabii ki ama abarttığını düşünmüştüm. Zerbrowski'yi bilirsin."

"Abartmıyordu."

"İstersen bana yalan söyleyebilirsin ama çocuğu aldırmayı düşünsen bile eninde sonunda anlarlar."

"Ben hamile değilim," dedim. Bunu söylemek bile zor oldu çünkü konuşmama engel olacak bir biçimde zangır zangır titriyordum. "Sadece hastayım."

"Donuyorsun Anita, ateşin yok."

Richard'ın yaratığını paylaştığımı ve vücudumun vampir ısırığına tepki verdiğini nasıl açıklayacaktım. Garip metafizik şeyleri açıklaması kolay değildi. Hamilelik bunlara kıyasla hoş ve basit bir açıklamaydı.

Dolph'un yaptığı gibi kollarımı kavradı. "Ben üç aylık hamileyim. Sen kaç aylıksın? Lütfen söyle bana, aptal olmadığımı söyle. İlacın prospektüsünü okumadığım için hayatımın mahvolmayacağını söyle."

Çok şiddetli titriyordum, konuşmak zordu ama güçlükle de olsa cevap verdim. "Ben-hamile-değilim."

Ayağa kalktı ve sırtını bana döndü. "Benimle paylaşmıyorsun, lanet olsun."

Bir şey söylemeye çalıştım fakat ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Dışarıya çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Yalnız kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum çünkü titre-

mem kötüye gidiyordu, sanki içten içe donuyordum. Larry Kirkland federal mareşal olmak için eğitilmişti. Henüz dört senedir bile vampir avcısı değildi, bu yüzden sisteme dahil edilmemişti. Hamilelik, Tammy'den uzak kalmasını zorlaştırıyor mu yoksa kolaylaştırıyor mu, merak ettim.

Perry, Jason'ı yanıma getirdi. Jason bana dokundu. "Tanrım, donuyorsun." Beni tüy kadar hafifmişim gibi kollarına aldı. "Onu eve götürüyorum."

Perry, "Basın mensuplarının arasından geçerken size eşlik etmesi için birilerini vereceğim," dedi.

Jason itiraz etmedi. Beni aşağı kata taşıdı. Birkaç dakika bekledik, Perry basını bizden uzak tutmak için canlı bir duvar görevi görecek polis memurlarını ayarladı.

Kapı açıldı, güneş gözüme geldi ve başım zonklamaya başladı. Yüzümü Jason'ın göğsüne gömdüm. Sorunun ne olduğunu biliyor gibiydi, Tammy'nin ceketiyle gözlerimi kapattı.

Perry, "Hazır mısın?" diye sordu.

Jason, "Hazırım," diye cevap verdi.

Normalde, solgun bir çiçek gibi cinayet mahallinden kucakta taşınarak çıkartılmak beni rahatsız ederdi ama titrememi kontrol altında tutmaya çalışmakla meşguldüm. Bedenimin zangır zangır sallanmaması için tüm enerjimi harcıyordum. Benim neyim vardı?

Dışarıya çıktık, hızlı adımlarla ilerledik. Basın mensuplarının ne kadar yakında olduklarını seslerinin yüksekliğinden anlıyordum. "Neyiniz var, Bayan Blake?" "Ona ne oldu?" "Siz kimsiniz?" "Onu nereye götürüyorsunuz?" Daha birçok soru vardı. Hepsi birleşince dalgaların sahi-

li dövmesine benzer bir gürültüye dönüştü. Kalabalık etrafımızı kuşattı. Bir an üzerimize yüklendiklerini hissettim, sonra Merlioni'nin sesini duydum. "Geri çekilin, geri çekilin, yol açın."

Jason, beni arabaya bindirdikten sonra emniyet kemerimi bağlayabilmek için bedenimi omzuna yasladı. Ceket şimdi yüzümü kapatıyordu, garip bir biçimde klostrofobiye kapıldım kaldım.

"Gözlerini kapat," dedi.

Dediğini zaten yapmıştım ama bir şey söylemedim. Ceketi yüzümden çekince gözkapaklarımda güneşin parlaklığını hissettim. Rahatsız olmayayım diye Jason gözlüğümü taktı. Böylece yeniden etrafa bakabildim. Daha iyiydim.

Arabanın önünde dedektifler ve üniformalılardan oluşan bir duvar vardı. Muhabirleri uzak tutmaya çalışıyorlardı. Bütün kameralar üzerimize doğrultulmuştu. Başlıklarda ne yazacağını ancak Tanrı bilirdi.

Jason motoru çalıştırdı ve lastikleri ciyaklatarak geri geri gitti. Evden uzaklaşırken, "Ceza yiyeceksin," dedim.

"Micah'yı aradım. Seni bekliyor. Nathaniel'la ikiniz küveti paylaşabilirsiniz."

"Ne?" diyebildim.

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum, Anita ama çok kötü yaralanmış bir şekil-değiştiren gibi tepkiler veriyorsun. Sanki bedenin derin bir yarayı iyileştirmeye çalışıyor. Sıcaklığa, grubunun dokunuşuna ihtiyacın var."

"Ben," dedim. Dişlerim takırdadığı için bitiremedim.

"Yaralı..." Cümleyi en sonunda tamamlayabildim. "Değilim."

"Yaralanmadığım biliyorum ama vampir ısırığı bile olsa bedeninin sıcak kalması gerekirdi. Kendini pişirerek iyileştirirdin. Soğuman normal değil."

Kulaklarım vınlamaya başladı. Sanki birisi başımın içinde çanlar çalıyordu. Bu sesler, önce Jason'ın sesini ve motorun gürültüsünü, ardından her şeyi yuttu. Birkaç saat içinde, ikinci kez kendimden geçtim. Anlaşılan, iyi günlerimden biri değildi.

22

Ilık, çok ılık bir suyun içindeydim. Beni kollar tutuyor, bir erkeğin bedeni benimkine yaslanıyordu. Gözlerimi açınca mumların titrek ışığını gördüm. Yeniden Lanetliler Sirki'nde miydim? İki şey, nerede olduğumu anlamamı sağladı. Küvetin yanındaki soluk renkli fayanslar ve beni kuşatan kollar. Bedenimi kendine yaslar yaslamaz, onun Micah olduğunu anladım.

Omzunun kavisini, bedenimin, vücudunun her hattına ve boşluğuna nasıl mükemmel bir biçimde oturduğunu iyi biliyordum.

Esmer kolları bir erkek için fazla zarifti ama bana sarılırken derisinin altındaki kaslar kıpırdandı. Bu narin bedenin içinde ne kadar güç barındırdığını biliyordum. Benim gibiydi, dış görünüşü aldatıcıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Sesi o kadar yakından geldi ki fısıltısını yüksek sesle konuşmuş gibi duydum.

Sesim, kendimi gün boyunca hissettiğim gibi boşluğun içinden ve uzaktan geldi. "Daha iyiyim."

"En azından daha sıcaksın. Jason hastalandığını söyledi. Neler oldu?"

Üzerine düşündüm, bedenimi hissetmeye çalıştım, kendimi, Micah'nın sıcaklığına ve yakınlığına kaptırmadım. "Evet, şimdi daha iyiyim. Lanet olsun, benim neyim var?"

Beni kollarında döndürdü, birbirimizin gözlerine bakabilmemiz için beni karşısına aldı. Gülümsedi. Teninin esmerliği biraz solmaya başlamıştı ama hala koyu renkliydi ve yüzünü karanlık çevreliyordu. Gözleri bir kedilerinkine benziyordu. İlk olarak yeşil sanmıştım ama aslında yeşil ve sarının kombinasyonuydu. Ruh haline, ışığa veya giydiği gömleğin rengine göre değişiyordu.

Gözbebekleri siyah bir birikinti gibiydi, etraflarını kuşatan incecik halka tam açık yeşildi. İnsan gözleri nadiren bu renk olurdu. Grimsi yeşil, belki ama gerçek yeşil, nadiren. Micah'nın gözleri düpedüz yemyeşildi.

Gözleri, bir kadının yüzü kadar güzel bir yüzü süslüyordu. Zarifti. Çenesi hafif köşeli, biraz erkeksiydi ama birazcık. Ağzı genişti, alt dudağı üsttekinden daha kalındı ve bu yüzden hep somurtuyor gibiydi.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek, tenine değmek istiyordum. Hala ilk gördüğüm günkü gibi beni etkiliyordu –sanki kendime ait kayıp bir parçayı bulmuştum ve sıkı sıkı sarılmam gerekiyordu. Ancak böyle yeniden bir bütün olabilirdik.

Dudaklarını öpmek için öne eğildiğimde itiraz etmedi. Hastalandığımı ve dinlenmem gerektiğini söylemedi. Sadece dudaklarını benimkilere yasladı.

Micah'yı öpmek nefes almak gibiydi, otomatikti, ölmemek için bedenin ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Micah'ya dokunmayı istemek saf bir histi. Hayatımdaki diğer erkeklere dokunurken hissettiğim tereddütten yoksundu. Benim Nimir-Raj'ımdı o. Biraraya geldiğimizden beri aramızdaki bağ evlilikten daha derindi. Kelimeler veya sözlerin ifade edebileceğinden daha anlamlıydı.

Kollarımı sırtına attım, omuzlarına değdim, cildinin kaygan ıslaklığını hissettim, göğüslerimiz yükseldi. Enerjisi, tenimde sıcak bir nefes gibi dokunduğu her yeri ele geçiriyordu. Bedenimin derinliklerindeki yaratık uyandı ve Micah'nın yaratığına da aynısının olduğunu hissettim. Yüzen iki form gibi, iki farklı bedende hareket ediyor, yukarıya, daha yukarıya çıkıyor, aralarında sadece derilerimiz varken birbirleriyle yarışıyordu. Sonra sanki deri, yaratıkları içinde daha fazla tutamadı ve ikisi birbirinin içine geçti. Sırtım gerildi, Micah'nın gırtlağından çığlığa benzer bir ses çıktı. Canavarlar ikimizin arasında kıvrandı, enerjiler bedenlerimizin yapamayacağı bir biçimde iç içe geçti. Görünmez ipler gibi düğümlendi, bağlandı. Sonunda tırnaklarımı Micah'nın tenine batırdım ve Micah da dişlerini omzuma geçirdi.

Acı yüzünden miydi, yoksa aldığım zevk ve yaratıklar sayesinde miydi, bilmiyordum ama yeniden düşünebilmeye başladım. Birden, bütün gün neden midemin bulandığını anladım.

Beni Jean-Claude'a bağlayan metafizik bağı hissettim. Lanetliler Sirki'nde Asher ile birlikte yatakta yattığını gördüm. Jean-Claude'un çıplak göğsünde bir gölge oturuyordu, karanlık bir formdu. Ne kadar uzun süre bakarsam, formu o kadar belirginleşti. Sonunda bana bakan ve sırıtan yüzü gördüm. Koyu bal rengi gözler içten gelen bir alevle yanıyordu.

Gün boyunca Jean-Claude'un yaşamını emmeye çalışan Belle Morte'un gücünün aç gölgesine bakıyordum. Ama Şehrin Başvampiri'nin güvenlik sistemi insan hizmetkarını ve çağırdığı hayvanını devreye sokmuştu. Richard doğrudan bize yardım etmeyi reddetmişti ve muhtemelen bugün bedelini ödüyordu.

Yaratık bana bakıp tıslardı. Büyük bir cehennem kedisine benziyordu. Tedbirli olmaya karar verdim. Yaratığımı metafizik bağın üzerine saldım. Planlamadığım şey ise Micah'nın yaratığının da benimkini takip edeceğiydi. Saldırdığımız zaman birlikte taarruza geçtik ve canavarı dumansı parçalara ayırdık. Duvarın içine girip gözden kayboldu.

Nereye gittiğini gerçekten merak ettim. Musette için hazırladığımız misafir odasında yaratığı gördüm. Gölge, kadının göğsü üzerinde birkaç saniye durdu, sonra bedenin içine girdi. Bir an için canavar, vampirin ölü derisi altında yüzdü, sonra hareketsiz kaldı.

Angelito'nun sesini duydum.

"Efendim, orada mısınız?"

Sonra yeniden sıcak suda, Micah'nın kollarındaydım. Boğuk bir ses tonuyla, "O neydi?" diye sordu.

"Gölgemsi şey Belle Morte'un Musette'e verdiği gücün bir parçasıydı."

"Sanki Jean-Claude ile beslenmeye çalışıyor fakat bunu başaramıyordu."

"Ben onun insan hizmetkarıyım, Micah. Sanırım Musette, Jean-Claude'un gücünü çalmaya çalışınca, saldırı bana yönlendi. Gün boyunca enerjimi emiyordu."

"Jean-Claude bunu bilerek mi yaptı?"

"Hayır, o bizim dünyamız için bir ölü. Sistem böyle tasarlanmış. Jean-Claude'un gücünü emebilseydi, onun vampirlerinin hepsine bunu yapabilirdi, onunla kan bağı bulunan herkese."

"Ama onun yerine seninle beslendi."

"Evet, muhtemelen Richard'la ikimizden beslendi. Bahse girerim bugün okula gitmemiştir."

Micah bana sarıldı.

"Bunun olmasını nasıl engelleyebiliriz?"

Koluna hafifçe vurdum. "Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu. Birçok insan neler olabileceği veya işlerin ne kadar kötüye gidebileceği üzerine kafa yorarken, sen doğrudan çözüme odaklanıyorsun."

"Duvardan geçip geri gelmeden bir şey yapmalıyız."

"Cep telefonum buralarda mı?"

"Giysilerinin üzerinde," dedi.

"Uzanabilir misin?"

Bir kolunu uzattı. Kolları göründüğünden daha uzundu. Parmakuçlarıyla telefonu kendisine yaklaştırdı. Yerden alıp tek bir soru sormadan bana uzattı. Micah açıklamalarla vakit kaybetmeyi seven biri değildi.

Rehberde olmayan özel bir numaradan Lanetliler Sirki'ni aradım. Telefona, Jean-Claude'un ayak işlerine bakan ve bazen de iştahını açan Ernie cevap verdi. Bobby Lee'nin orada olup olmadığını sordum. Adamı tasvir ettiğimde, "Evet, ondan kurtulamıyoruz," dedi. "Bütün kontrolü eline aldı."

Ben de kontrolün Bobby Lee'de olmasını istediğim için sorun değildi. Bir süre sonra Bobby Lee telefona geldi. "Anita, neler oluyor?"

"Ernie'ye söyle haçları getirsin, misafir odalarının kapı önlerine birer tane koyun."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Kötü vampirlerin bugün metafizik numaralarına devam etmemesi için."

"Bu, bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Sen sadece yap."

"Güçlerini kullanmamaları için haçları tabutlarının üzerine koymak gerekmiyor mu?"

"Her odanın tek bir çıkışı var, büyük bir tabut gibi. Güven bana, işe yarayacak."

"Patron sensin, en azından Rafael bana aksini söyleyene kadar." Ernie'ye haçları sordu. Ernie'nin isyanı, sesine yansıdı ama kelimelerine değil.

Bobby Lee telefonu yeniden eline aldı. "*Bizim vampirlerimiz de* uyandığı zaman kapının önündeki haçlardan hareketleri kısıtlanacağı için endişeleniyor."

"Belki ama şimdi misafirlerimizin yaptıkları beni daha çok endişelendiriyor. Bunu gece çökünce düşünürüz. O zamana kadar sen dediğimi yapın."

"Bunu neden yaptığımızı bana açıklayacak mısın?"

"Bilmek mi istiyorsun, tamam. Yeni vampirler güçlerini kullanarak Jean-Claude'un enerjisini emmeye çalışıyor ve bu sırada benimkini emiyor. Gün boyunca kendimi bok gibi hissettim."

"Biliyor musun, Anita, seni seviyorum. Sorularıma hep cevap veriyorsun. Hiçbir zaman ne dediğini anlamıyorum ama seni anlayabilecek kadar zekiymişim ve büyük sözcüklerin ardındaki anlamı hemen algılayacakmışım gibi hep bana açıklamalar yapıyorsun."

"Şimdi kapatıyorum, Bobby Lee."

"Tamam, madam."

Telefonu, yeniden giysilerimin yanına koyması için Micah'ya uzattım çünkü benim her yeri ıslatmadan bunu yapmama imkan yoktu.

Sırtımı Micah'ya yaslayınca suya biraz daha gömüldü. Artık çenemin ucu bile suyun içindeydi. Kendimi bedenine bırakmak ve uyuklamak istiyordum çünkü gölgeyi artık Jean-Claude'un üzerinden almıştım. Sanki artık uyumaya hak kazanmıştım.

Ama konuşmamız gereken bir kriz daha vardı. "Jason bana Nathaniel'ın dün gece bayıldığını söyledi."

"Şimdi odasında, Zane ve Cherry'nin ortasında sandviç oldu, durumu iyi." Micah başımın yanını öptü.

"Siz *ardeur*'ümü günde iki kez besleyemediğiniz için bayıldığı doğru mu?"

Micah hareketsiz kaldı, sessizliği her şeyi açıklıyordu.

"İkinizin bana yetmeyeceğini biliyor muydun?"

"Sen Jean-Claude'dan da besleniyorsun," dedi.

"Peki, üçünüzün bana asla yetmeyeceğini biliyor muydun?" diye sordum.

"Jean-Claude yakında iştahının azalacağını söyleyip duruyordu. Günde sadece bir kez beslenmeye ihtiyacın olsaydı üçümüz sana yeterdik. Ama günde iki kez zor oluyor."

"Bana neden söylemedin?" diye sordum.

Bana sarılmasına izin verdim. Bir şey hissetmedim, mutlu değildim.

"Çünkü yatağına yeni insanlar almanın senin için zor olduğunu biliyordum. Buna gerek kalmamasını ümit ediyordum."

Önceki akşamı hatırladım. "Korkuların gerçek oldu."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Başka birini yatağıma aldım." Utançla kıvrandığımı hissettim ama bu duygum bile eskisi gibi değildi.

"Kim?" diye sordu. Sesi yumuşaktı.

"Asher."

"Sen ve Jean-Claude?"

Bu, bir sorudan çok cevap gibiydi.

"Evet."

Bana biraz daha sarıldı. "Neden şimdi?"

Ona sebebini açıkladım.

"O vampirleri bu akşam çok mutsuz edeceksin."

"Umarım."

Yüzüne bakmak için kollarında döndüm. Mum ışığında huzurlu görünüyordu. "Asher'ı yatağıma almam seni rahatsız etti mi?"

Birkaç saniye düşündü. "Hem evet, hem hayır."

"Evet kısmını açıkla."

"Beslenmek zorunda kaldığını biliyorum ve etrafta dolaşmak için çok vaktin var. Şimdi *ardeur* iştahını kabartırken bir sürü adamı sıraya dizersen ve sonra *ardeur* azalırsa ne olur? Beni asıl endişelendiren bu. Sayıları çok artarsa sonra geride bir sürü mutsuz erkek bırakırsın."

Kaşlarımı çattım.

"Bunu düşünmemiştim. Demek istediğim, sen ve Jean-Claude dışında kimseyle ilişkiye girmedim."

"Jean-Claude burada olsaydı kesinlikle sana şöyle derdi. *Ma petite*, kılı kırk yarıyorsun."

"İyi, tamam ama ben *ardeur* sessiz kalırsa Nathaniel'ı yatağımdan atmayı planlamıyorum."

"Hayır ama onun senden beklediği gibi ona dokunabilecek misin?"

Dürüst gözlerine bakmamak için arkamı döndüm. "Bilmiyorum, gerçek bu, bilmiyorum."

"Ya Asher?"

"Onunla ağırdan alıyorum, tamam mı?"

"Ya Richard?"

Başımı Micah'nın göğsüne yasladım. "Bu haksızlık. Richard benim beş metre yakınıma bile girmiyor."

"Bugün ortaya çıksa ve geri dönmeni istese ona hayır diyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Kollarında sessiz kalma sırası bendeydi. Üzerine düşündüm ya da düşünmeye çalıştım, mantıklı bir çözüm aradım. Sorun, söz konusu Richard olunca benim mantıklı düşünememdi.

"Bilmiyorum ama *hayır*, bana daha olası bir cevap geliyor."

"Gerçekten mi?"

"Micah, Richard için hala bir şeyler hissediyorum ama beni terketti. Beni terketti çünkü yaratıkların yanında kendimi daha huzurlu hissediyorum. Beni bıraktı çünkü ben ona göre fazla kana susamış biriyim. Ben yanında görmeyi istediği kişi değilim. Asla da onun istediği gibi olmayacağım."

Micah, "Richard asla kendi istediği gibi biri olamayacak," dedi.

İç geçirdim. Doğruydu. Richard insan olmayı her şeyden çok istiyordu. Bir yaratık olmaktan nefret ediyordu. Hayallerini okulda fen öğretmeni olmak, güzel bir kızla evlenmek, yerleşik bir düzene geçmek, çocuk sahibi olmak, belki bir köpek satın almak süslüyordu. Evet, gerçekten fen öğretmeniydi ama geri kalanı... Richard benim gibiydi, asla normal bir yaşamı olmayacaktı. Ben bunu kabullenmiştim ama Richard hala savaşıyordu. İnsan olmak, sıradan olmak, beni sevmemek için savaşıyordu. En sonuncusunda başarılı olmuştu.

"Richard bana geri dönerse bu iyi olmaz. Geri dönerse kendine hakim olamadığı içindir ama kendinden, kimseyi sevemeyecek kadar çok nefret ediyor."

"Bu çok zalimceydi."

"Ama gerçek," dedim.

Micah itiraz etmedi. Yanıldığını veya benim haklı olduğumu bildiğinde etmezdi. Richard olsa benimle tartışırdı. O her zaman tartışırdı. Dünya olduğundan daha güzel bir yermiş gibi davranırsa, bunun bir şeyleri değiştireceğine inanıyordu. Ama olmuyordu. Dünya neyse oydu. Ve ne

öfke ne nefret ne kendinden tiksinme ne de kör inatçılık bunu değiştirebilirdi.

Belki Richard bir süre sonra kendisini olduğu gibi kabul ederdi ama bu dersi bensiz alacağına inanmaya başlamıştım.

Micah'nın kollarına sıcak bir ceket gibi sarındım. Çok yorgundum, her yerim ağrıyordu. Richard bugün kapıyı çalsa ve geri dönmemi istese, ne yapardım? Gerçekten, bu sorunun cevabını bilmiyordum. Tek bir şey biliyordum, Richard *ardeur*'ümü kendisiyle beslememe izin vermezdi. Bunun canavarca olduğunu düşünüyordu.

Ve fiziksel anlamda beni, Jean-Claude hariç kimseyle paylaşmak istemiyordu. Geri dönse bile, *ardeur*'ümü başkalarıyla beslememe izin vermezse, işe yaramazdı. Oysa saf mantık bunu gerektiriyordu. Richard, Jean-Claude dışında kimseyle beslenmeme izin vermezdi ve Jean-Claude tek başına bana yetmiyordu. Micah, Jean-Claude ve Nathaniel bile bana yetmekte güçlük çekiyordu. Richard bugün geri dönse ne yapacaktım, ona yatağımın üçte birini mi teklif edecektim?

Richard, Jean-Claude ile birlikte olduğum dönemde benimle flört etmeye başlamıştı ama Jean-Claude'la aynı yatağa asla girmezdi. Eski düzene geri dönmeye çalışacaktı. Bunu yapamazdım.

Richard şimdi kapıyı çalsa ne yapardım? Küvette bize katılmasını söyleyip yüzünün acı ve öfkeyle büzülmesini mi seyrederdim? Peki geri dönmek istese ne yapardım? Tek yapabileceğim şey, hayır demekti. Sorun, bunu söyleyecek kadar güçlü olup olmamamdı. Herhalde değildim.

23

Uykunun yüzeyine çıkarken belli belirsiz sesler duydum. Önce Micah'nın sesi geldi. "Gregory ne dedi?"

Cherry'nin sesi geldi. "Babasının onunla bağlantıya geçmeye çalıştığını söyledi."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Çocukken onu ve Stephen'ı erkeklere satan da babasıymış."

Micah, "Ne zaman insanların en kötüsüyle karşılaştığımı düşünsem yanılıyorum," dedi.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama sanki gözkapaklarım yüzlerce kiloydu. Gözlerimi kırpıştırdım ve Micah'nın bir dirseği üzerinde doğrulmuş halde yanımda yattığını gördüm. Cherry yatağın yanında dikiliyordu. Uzun boylu, za-

yıf, ince belliydi. Sarı saçları çocuksu bir biçimde kısa kesilmişti. Yüzünde makyaj olmaması acelesi olduğu anlamına geliyordu ve üzerinde kıyafetleri vardı, ki bu leoparadamlar için sıradışı bir durumdu. Genelde ben ısrar edersem giyinirlerdi. Ya dışarıya çıkıyordu ya da yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Üf, tabii ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Bir şeyler söylemek için uyanmaya çalıştım, bunu yapmak düşündüğümden daha zor oldu. Sesim kalın çıktı. "Gregory hakkında ne söyledin?"

Cherry öne eğildi, bakışlarımı kadına odaklamak için neredeyse bütün gücümü harcadım. "Gregory ve Stephen'm çocukken taciz edildiğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet," diyebildim. Kaşlarımı çattım. "Çocukken pezevenkliklerini babasının yaptığını mı söyledin? Belki de rüya görüyordum. Ya da duyduklarımı yanlış anladım."

Cherry, "Bilmiyor muydun?" diye sordu. Yüz ifadesi ciddiydi.

Biraz daha kendime geldim. "Hayır."

Zane kolunda Nathaniel ile içeriye girdi. Zane'in boyu bir metre seksen santimdi, bence fazlasıyla zayıftı ama Cherry'yle birlikte yaşadığı için benim ne düşündüğüm önemli değildi. Kısa saçları artık platin sarısıydı. İlk kez böylesine doğal bir renge boyamıştı. Gerçek saç renginin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Nathaniel uyuyan bir çocuk gibi başını Zane'in göğsüne yaslamıştı. Nathaniel'ın koyu kestane rengindeki, bileklerine kadar uzanan saçları örgü yapılmıştı ve şimdi Zane örgülerden birini elinde tutuyordu. Dikkatsiz bir şekilde

Nathaniel'ı taşımaya çalışırsanız saçlara takılıp düşmeniz olasıydı. Örgülerin ortasında bedeni çıplaktı.

Zane, "İç çamaşırı giyiyor," dedi. "Kuralları biliyoruz. Seninle çıplak uyumak yok." Saçları kenara çekince Nathaniel'ın iç çamaşırı niyetine giymeyi sevdiği saten şort açığa çıktı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım ama bunu yapmak zordu. Bu yüzden iki gözümü de açarak sırtüstü yatmakla yetindim. "Durumu nasıl?"

Micah, "İyiye gidiyor," dedi.

Gözlerimi Nathaniel'a çevirdim. Şüpheci bir bakış atmaya çalıştım, başaramadım, bu yüzden yüksek sesle düşüncelerimi ifade etmek zorunda kaldım. "Komadaymış gibi duruyor."

Zane, "Anita'ya bir şey söylesene, tembel kedi," diyerek çıkıştı.

Nathaniel yavaşça başını çevirdi, acı verici miskinlikte bir hareketti. Zane, Nathaniel'ı yatağın diğer tarafına götürdü. Nathaniel menekşe renkli gözlerini kırpıştırdı ve bana tembel bir gülümsemeyle karşılık verdi. En az benim kadar yorgundu. Neden olmasın? Benimle aynı sebepten dolayı yere yığılıp kalmamış mıydı – çünkü bir vampir kendisiyle besleniyordu. *Ardeur* kan emmezdi ama yine de bir vampirizm türüydü.

Micah örtüyü bir kenara atınca esmer vücudunun mükemmel hatları açığa çıktı. Neyse ki, sırtı bana dönüktü ve her yerini görmüyordum. Zaten tahrik olamayacak kadar yorgundum, bunu isteyecek halim bile yoktu. Kıyafetlerini giydi. Bana döndüğünde yüz ifadesi, fermuarı kapalı ol-

masına rağmen aklımdan neler geçtiğini sezdiğini gösteriyordu.

Koyu kahverengi saçları omuzlarına düşüyordu. Tek bir hareketle saçlarını yüzünün bir yanına attı. Saçları, aynı anda hem sarı hem de yeşil parıltılar saçan sıradışı gözlerini çevreledi.

Zane, "Gözümün önünden çekilmezsen, bütün gün burada beklemek zorunda kalacağız," dedi.

Cherry, "Kıskanıyorsun," diye dalga geçti.

Zane, "Sen bana böyle bakmıyorsun," dedi.

Cherry, "Ben kimseye böyle bakmıyorum," diye itiraz etti.

Zane sırıttı. "Biliyorum," dedi.

Çiftlerin paylaştığı kahkahalardan birini attılar. Kendilerine özel bir şakaya güldükleri belliydi. Zane bir konuda haklıydı, geç kalıyordum. Ancak yataktan kalkmaya çalışınca hala çıplak olduğumu farkettim. Gerçi vaziyetimi hayal meyal hatırlıyor gibiydim.

"Giysiye ihtiyacım var," dedim.

Micah çekmecelerden bir polo gömlek çıkarttı. Orman yeşili gömleği ona ben hediye etmiştim. Gözlerinin rengini açığa çıkarıyordu. Ama gömlek, birçoğu gibi ikimize de oluyordu. Günlük kıyafetlerimizi ortak kullanabiliyorduk. Sadece şık kıyafetlerimiz kendimize özeldi.

Micah hemen oturmama engel olmaya çalıştı. Henüz yatakta oturacak kadar bedenim üzerinde hakimiyetim yoktu, bu yüzden örtüyle göğüslerimi kapattı ve aynı anda sakızını çiğnemeye devam etti. Bedenim, zihnimin komutlarına cevap vermiyordu.

"Anita, dinlenmezsen kimseye bir faydan olmaz."

"Gregory benim leoparım, ben onun Nimir-Ra'sıyım."

Micah elini yüzümün yanında gezdirdi. "Ben onun Nimir-Raj'ıyım. Sen uyu. Ben ilgilenirim, beni bunun için tutmadın mı?"

Micah'ya gülümsedim. Gregory'nin yardımına koşmak hoşuma gitmedi. Hislerim yüzüme de yansımış olmalıydı. Yatağın yanma çömeldi, ellerimi ellerinin arasına aldı. "Gregory, babası burada olduğu için çılgına dönmüş olmalı. Ben gidip durumuna bakacağım, belki babasının onu bulmasını engellemek için alıp buraya getiririm."

Micah'nın yüzüne odaklanmakta güçlük çekiyordum. Uyanmıştım ama uyku beni içine çekmeye çalışıyordu. "Evet," dedim. Sesim bana uzaklardan geliyor gibiydi. "Onu buraya getir."

Nazikçe alnımdan öperken ellerimi tutmaya devam ediyordu.

"Getiririm. Şimdi uyu yoksa yine hastalanacaksın. Hasta bir Nimir-Ra kimseyi koruyamaz."

Gözlerimi açık tutmakta güçlük çektiğim için itiraz etmem mümkün değildi. Elimi öpmesi, ayağa kalktığının ilk işareti oldu. Bir an için kendimden geçtiğimi farkettim.

Yatak hareket etti ve Nathaniel yanıma uzandı. Elini karnımın üzerine koydu, bacağını bacağımın üzerine attı. En sevdiği uyku pozisyonlarından biriydi ama bir terslik vardı. "Giysi," dedim. Kaşlarım çatıldı. "Nathaniel ile beslenemem."

Micah yine karşımda belirdi. "Sadece iki saattir uyuyorsun, bu kadar yorgun olmanın sebebi bu. Şafakta beslen-

diysen, tekrar doyurmak için en az altı saatin var. Yalnız kalmayasın diye Nathaniel'ı yanına getirdik."

Son sözcükler karanlığın içinde yüzmeye başladı, uzun bir sessizliğin ardından gözlerimi açınca odada yalnız olduğumuzu farkettim. Nathaniel yanımdaydı, yüzünü omzum gizliyordu. Bana daha da sokuldu, benim tarafımda yatakta sadece birkaç santimetre kalmıştı. Nathaniel'ı bir kenara itip kalkmak ve kimsenin bana vermediği pijamaları bulmak istedim ama yeniden uykuya daldım. Leoparadamların, kendimi çıplakken rahat hissetmem üzerinde kötü bir etkisi vardı.

24

Rüyamda Belle Morte yemek masasının başındaydı. Uzun, siyah saçları dalga dalga omuzlarına düşüyordu. Yeni taranmış ve mum ışığında parıldıyorlardı. Üzerinde koyu sarı bir gece elbisesi vardı. Geceliğin, gözlerinin altın rengini belirginleştirdiğini bal rengi gözlerini daha bana çevirmeden önce biliyordum.

Dudakları yeni yalanmış gibi kırmızı ve nemliydi. Beyaz elini bana doğru uzattı. "Gel, *ma petite*, gel, benimle otur." Kırmızı dudaklarını gererek gülümsedi, yanma gitmekten başka bir şey istemiyordum. Bana doğru uzanan eli tutmak ve yanında kalmak.

Öne doğru bir adım atınca benim üzerimde de kadınınkine benzer giysiler olduğunu farkettim. İç etekliğin katmanlarını hissedebiliyordum, korsemin metal parçala-

rı tenime batıyor ve sırtımı ister istemez dimdik tutmama neden oluyordu. Koyu kırmızı geceliğim, tenimin bembeyaz parıldamasını sağlıyordu. Saçlarım tezatı tamamlamak istercesine daha siyah görünüyordu. Dudaklarım her zamankinden daha kırmızıydı ve gözlerim neredeyse kömür gibi simsiyahtı.

Tanıdık olmayan kıyafetlere dokunmak, düşünmeme yardımcı oldu. Tereddüt ettim. Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. Fısıltım odada garip bir biçimde yankılandı.

Elini bana doğru salladı. "Nasıl istersen, *ma petite* ama yanıma gel, seni daha yakından tanımak istiyorum."

Başımı yine iki yana salladım, parmaklarımı ağır ve aşina olmayan kumaşın üzerinde gezdirdim. "Ben senin *ma petite*'in değilim."

"Tabii ki öylesin, Jean-Claude'un sahip olduğu her şey benimdir."

"Hayır," dedim. Daha fazlasını da söyleyecektim ama kadın mum ışığıyla aydınlanan odada karşımda oturmuş, dirseğini, üzerinde güllerle dolu bir vazo duran masaya dayarken, söyleyecek bir şey bulmak zordu. Güller onundu, yüzyıllar önce onun için yaratılmış ve isimlendirilmişti.

Ayağa kalkarken etekleri savruldu. Hışırtı kalbimin daha hızlı atmasına sebep oldu ve bedenim gerildi. Kafamın içinde bir ses *kaç, kaç*, diye bağırırken bedenim bu emre itaat edemiyordu.

Bana doğru yürüdü, göğüsleri sıkı korse yüzünden daha da dolgun görünüyordu. O parıltılı teni öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım ama bu anı bana ait değildi.

Eteklerimi kaldırdım, yüksek topuklu ayakkabılar üzerinde geriye dönüp koşmaya başladım. Ben koşarken oda yok oldu, artık uzun ve sonsuz bir koridordaydım. Karanlıktı ama her zaman yaratıkları görebileceğiniz kadar aydınlık rüyalara has bir karanlıktı. Koridorun duvarlarındaki oyukların içindekiler yaratık değildi.

İki tarafımda birbirine sarılmış çiftler vardı. Et, açık ve koyu renk tenler... Şehvet. Hiçbir şeyi doğru düzgün göremedim ama bence böylesi daha iyiydi. Koşmaya devam ettim, çiftlere bakmamaya çalışıyordum ancak zaten istesem de her şeyi göremiyordum. Eski tarz kıyafetlerden taşan dolgun göğüsler, altında başka bir şey olmayan kabarık etekler, pantolonu dizlerine inmiş bir erkek ve onun önünde yere çömelmiş bir kadın. Solgun derinin üzerinde parıldayan kan, ışıldayan vampir dişleri ve onlara tutunup daha fazlası için yalvaran insanlar.

Daha hızlı koşmaya çalışsam da ağır etekler ve sıkı korse buna engel oluyordu. Nefes almak, hareket etmek zordu. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım bu şehvet koridorunun sonundaki kapı bana hiç yaklaşmıyordu.

Bölmelerde çok ürkütücü bir şey yoktu. Daha önce görmediğim veya yapmadığım şeyler değildi, bir şekilde duracak olursam beni içlerine çekeceklerini biliyordum. Ve daha da önemlisi, bana dokunmalarını istemiyordum.

Kapı birden önümde belirdi. Kolu tutup çevirdim, kilitliydi. Tabii ki! Çığlık attım ve arkama dönmeden koridordaki şeylerin ortadan kaybolduğunu hissettim.

Belle'in sesini duydum. "Bana kendi isteğinle gel, *ma petite*."

Alnımı kapıya dayadım, gözlerim kapalıydı, sanki arkama dönmez ve bakmazsam beni ele geçiremezlerdi. "Beni öyle çağırma."

Bir kahkaha attı, gülüşü, tenimin üzerine seksin dokunuşu gibiydi. Jean-Claude'un kahkahası harikaydı ama bu, bu... sesi duyunca kapının sert yüzeyine yaslanmak zorunda kaldım.

"Bizi besleyeceksin, *ma petite*. Bu eninde sonunda olacak, nasıl olacağı senin seçimin."

Yavaşça arkama döndüm. Ancak kabuslarda görülebilecek bir eylemdi. Ensendeki sıcak nefesin bir yaratığa ait olduğunu bilerek arkana bakmaya benziyordu.

Belle Morte devasa bir koridorun ortasında dikiliyordu, Jean-Claude'un anılarından, bu yerin, koridorun gerçek olduğunu biliyordum. Duvar bölmeleri içindeki insanlar Belle Morte'un yanında ve arkasında yerini aldı, aç gözlü ve yarı çıplak bir kalabalıktı.

"Sana elimi uzatıyorum, gel ve elimi tut, rüyalarında bile göremeyeceğin zevkleri tat. Beni reddedersen..." Eliyle işaret etti, sanki bu basit hareketle bütün hevesli ve sırıtan gözler aydınlandı. "Bir rüya veya bir kabus, seçim senin."

Başımı iki yana salladım. "Sen seçenek sunmazsın, Belle, bunu hiç yapmadın."

"O zaman senin seçimin... acı çekmek."

Arkasındaki kalabalık üzerime atıldı ve birden uyandım. Nathaniel'ın endişeli yüzüne bakarken nefes nefeseydim. "Uykunda bağırıyordun. Kabus mu gördün?" diye sordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kelimeler boğazımda düğümlendi. Sonunda, "Ah, evet," diyebildim.

Sonra güllerin kokusunu aldım, yoğun, eski tarz, mide bulandırıcı bir biçimde tatlı. Belle'in sesi kafamın içinde yankılandı. "Bizi besleyeceksin."

Ardeur içime aktı, tenimin sıcaklığı arttı. Nathaniel yanmış gibi elini birden geri çekti ama zarar görmediğini biliyordum. Çarşafların ortasında diz çökmüştü, gözleri faltaşı gibi açıktı, saten şortu kasıklarında gergindi. Ama henüz arzuladığım gibi bir gerginlik değildi, tahrik olmamıştı. Oysa ben olmasını istiyordum.

Yana devrildim, elimi Nathaniel'a doğru uzattım. "Gel, elimi tut," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz yeniden kabusun içindeydim ama şimdi Belle'i oynuyordum.

Nathaniel bana doğru uzandı, elimi tutmak istedi, bunu yaparsa *ardeur*'ün onu da ele geçireceğini ve besleneceğimi biliyordum.

Nathaniel önceki gece onunla fazla beslendiğim için bayılmıştı, bu kadar kısa süre sonra yeniden beslenirsem ne olurdu?

"Dur," dedim. Kararlı bir komuttu. Başka biri olsaydı durmazdı fakat karşımdaki Nathaniel'dı ve kendisine söyleneni yaptı.

Hala dizlerinin üzerindeydi, şortu bedenini sıkı sıkı sarıyordu. Elini kucağına düşürdü, benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. Tek yapmam gereken bu mesafeyi kapatmaktı.

Yataktan çıkmalı, Nathaniel'dan uzaklaşmalıydım ama bunu başaramadım. Gözlerimi üzerinden alamıyordum. Çok yakındaydı, çok hevesliydi, çok gençti. Bu düşünce bana ait değildi.

Kaşlarımı çattım, kafamın karışmasıyla *ardeur*'ü geriye itecek gücü kendimde buldum ve doğruldum. Karşı duvardaki aynaya baktım. Gözlerimin bal-kahverengisi bir alevle yanıp yanmadığını görmek istedim ama gözler benim gözlerimdi. Belle daha önce yaptığı gibi beni ele geçirmemişti. Ama başka bir şeyi becermiş, saatler önce *ardeur*'ümü uyandırmıştı.

Yatak hareket edince başımı geriye attım. Farenin tıkırtısını duyan bir avcı gibiydim. Nathaniel tam olarak bıraktığım yerde değildi ama kıpırdanmış olmalıydı ve bu kıpırtı benim için yeterliydi. Nabzım boğazımda atıyordu, bedenim arzularımla gerildi. Bu, daha önce duymadığım bir ihtiyaçtı.

Nefes alamıyor, yanından geçip gidemiyordum. Sanki bu ihtiyaç beni ele geçirmiş ve geriye başka hiçbir şey kalmamıştı.

Doğru değildi. Bu, ben değildim. Başımı iki yana sallamaya çalıştım, tuttuğum nefesi vermek istedim. Biri benimle oyun oynuyordu. Kimin yaptığını biliyor ama nasıl durduracağımı bulamıyordum.

Odanın kapısı açıldı. Gelen Jason'du. Çıplak kollarını ovalayarak kapının eşiğinde dikildi. Pantolonunu giymiş ama düğmelerini iliklemeye gerek görmemişti. Yeni ipek iç çamaşırı gözüme ilişti, artık giymediği gömleği ile uyumlu bir maviydi.

"Burada ne yapıyorsun, Anita? Gücün tüylerimi diken diken etti."

İki kez saf güce karşı koyarak konuşmaya çalıştım ama başaramadım. Sonunda, "*Ardeur*," dedim.

Bana doğru birkaç adım daha attı, hala kollarını ovalayarak tüylerini yatıştırmaya çalışıyordu. "Ama daha erken değil mi?"

Jason'a rüyamdan ve Belle'den bahsetmek istiyor ama gözlerimi ipek iç çamaşırından alamıyordum. Yanına gidip pantolonunu aşağıya indirmek ve organını ağzıma almak istiyordum...

Görüntü o kadar güçlüydü ki gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, yatakta sıkı sıkı kendime sarındım. Nathaniel yine kıpırdandı.

Yatağa uzanmıştı, saçları Rapunzel'inkiler gibiydi. Yüzü huzurluydu. Ne istersem yapardı. Benimle ölene kadar sevişmek de dahil.

Bacaklarımı karnıma çektim, kollarımı bacaklarıma doladım ve sıkı sıkı sarıldım. "Çık dışarı, Nathaniel, çık dışarı."

Yatağın kıpırdandığını hissettim ama bakamadım. Gözlerim hala kapalıydı. "Çık dışarı!"

Jason, "Onu duydun, Nathaniel," dedi. "Git."

Odayı baştan başa geçerken çıkarttığı küçük sesleri duydum, sonunda kapı kapandı. "Şimdi bakabilirsin, Anita, gitti."

Gözlerimi açtığımda oda boştu. Sadece güneş ışığı ve yanımda dikilen Jason vardı. Işığın altında saçları tereyağı gibi sarı, gözleri masmaviydi. Vücudunun hatlarını takip ederek geniş omuzlarına, kaslı kollarına ve göğsüne indim. Göğsünde veya karnında kıl yoktu. Birçok striptizci tüylerini alırdı. Jason'ı birçok kez çıplak gördüğüm için vücudunun büyük bir kısmının tıraşlı olduğunu biliyordum.

Benim dostumdu, çıplak bile olsa, hala arkadaşımdı. Ama kimse ne kadar kıl olduğunu görmek için bir arkadaşının kasıklarına bakmazdı.

Şimdi, yatakta oturmuş kendime sarılırken, Jason'ı arkadaşım gibi görmüyordum, sanki delirmiştim. Yataktan üzerine atlamak, Jason'ı çırılçıplak görmek istiyordum.

Jason, "Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

Jason'a baktım, ağlamalı mıydım yoksa çığlık mı atmalıydım bilemedim, sonunda kelimeleri buldum ve boğuk bir ses tonuyla dile getirdim. "Beslenmem gerek."

"Biliyorum." Çok ciddiydi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Gitmesini istiyordum ama söyleyemedim. Micah bizimle değildi. Vampirler hala dünyamızda ölüydü. Nathaniel bugün kullanılamayacak durumdaydı. Dışarıda başkaları da vardı ama hiçbiri dokunmak istediğim kişiler değildi. Birçoğu arkadaşım bile sayılmazdı.

Jason'a baktım. Güneş şimdi göğsüne vuruyor, bedenine altın renginde bir parıltı ve sıcaklık kazandırıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun, Anita?"

Sesim ancak bir fısıltı olarak çıktı. "Besle beni."

"Kan, et veya seks?" diye sordu. Bunu sorarken hala çok ciddiydi.

Ardeur'üm bazen başka arzularla da karışırdı ama bugün saftı. Bugün tek bir ihtiyacım vardı. "Seks." Kendime hakim olmaya çalışırken kısık ve yumuşak bir ses tonuyla bu tek kelime ağzımdan çıktı.

Ciddi görünen yüzü birden sırıtışıyla aydınlandı. "Nasıl istersen."

Yataktan aşağı indim, çırılçıplak karşısına dikildim. Üzerine çullanmak, sırtına çıkmak, ilişkiye girmek istiyordum. Bedenimin istediğini başka sözcüklerle ifade etmek mümkün değildi. Ama aynı zamanda, bunu yapmak istemiyordum. Mümkünse, ilişkiye girmemeyi tercih ederdim. Nathaniel ile aylarca bunu başarmıştım. Şüphesiz, Jason'la da başarabilirdim.

Gözlerimi kapatıp birkaç kez derin nefes aldım, sonra dört ayak üzerine çöktüm. Jason'a doğru süründüm, sanki olmaması gereken yerlerde kaslarım vardı. Yaratığım, güneşin altında sırtüstü yatarken gerinen bir kedi gibi kıvrandı. Ama *ardeur* yaratığı bastırdı, bu arzum diğer bütün ihtiyaçlarımı ezen bir çekiçti.

"Önümde çıplak olduğun için şikayet edecek misin?"

"Hayır," diye fısıldadım. Daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemedim. Ayakları çıplaktı. Yüzümü ayaklarından birinin üzerine değdirdim, yalamaya başladım.

Titreyerek nefes verdi. "Tanrım."

Ellerimi kullanarak bacaklarına tırmandım, pantolonu çekiştirdim, şimdi önünde çömelmiş pozisyondaydım. Pantolonu kalçasından biraz aşağıya çekmeyi başarmıştım. Mavi ipek iç çamaşırının bir kısmı açıktaydı. Yüzüm neredeyse kasıkları ile aynı seviyedeydi. Kumaşın altında sert ve sıkı olduğunu görebiliyordum, elastik kumaşı zorlar gibiydi. Sanki külotunun içinde kapana kısılmıştı. Ona yardım etmek, çamaşırını indirmek istiyordum.

Ellerimi arkasına doladım, parmaklarımı bastırıp kalçasını avuçladım. Gırtlağından gelen kısık ses kıyafetlerini parçalamama engel oldu.

Yüzümü bacağına yasladım, kasıklarından uzaklaştırdım. Kontrolüm incecik bir ipliğe bağlıydı. Nathaniel ile uzun süre pratik yaparak kendimi kontrol etmenin tek yolunun, son derece yavaş ve dikkatli davranmaktan geçtiğini öğrenmiştim. Ama bu sefer temkinli olmak istemiyordum, yavaş olmak, istediğim son şeydi. İçime girmesi için yalvarabilirdim. Lanet olsun, bundan daha iyisini yapabilirdim.

Jason saçlarımı okşadı. Bu nazik dokunuşla başımı kaldırdım. Suratına baktım. Yüzündeki ifade ancak neler olacağından emin erkeklerde belirirdi. Bu ifadeyi Jason'da göreceğim hiç aklıma gelmezdi, en azından benim için.

Yüzünde bunu görmek boğuk bir ses çıkarmama sebep oldu. Yanağıma dokundu. "Durma," dedi. Sesi yumuşaktı. "Durma."

Yüzümü aşağıya indirirken hala suratına bakıyordum. İpeğin üzerinden onu yaladım. Bu sırada yüz ifadesini seyrettim. Başını geriye atıp gözlerini kapatana kadar aşağıya doğru indim. Kumaşın altında çok sertti, yüzüme değiyordu. Ağzımı ipeğin üzerinden sert ve kalın aletine geçirdim, bir elimle de onu okşuyordum.

Sanki onu şaşırtmışım gibi, çığlıkla boğuk bir sözcük arası bir ses çıkarttı. Bana baktı, gözlerinde vahşi bir parıltı vardı.

Başımı geriye çektim, ağzımın dokunduğu yerde ipeğin rengi koyu bir maviye dönmüştü.

Pantolonuyla birlikte iç çamaşırını aşağıya indirdi. Böylece ben karşısında dikilirken çırılçıplak kalmıştı.

Düzgündü, başı geniş ve yuvarlaktı. Zarif, düz ve kusursuzdu, hafifçe yana yatmıştı.

Elime aldım ve nefes alıp verişi hızlandı. Hafifçe bedeninden uzaklaştırarak havaya kaldırdım ve başını ağzıma aldım, dilimi zarif kavisin üzerinde gezdirmeye başladım.

Dokunuşumla ürperdi.

Daha fazlasını ağzıma aldım, ellerimle alt kısmını avuçladım. Derisi pürüzsüzdü, elim veya ağzımla nereye dokunsam sadece kusursuz ve pürüzsüz bir tenle karşılaşıyordum.

Kıllarını tıraşlayan adamlarla birlikte olmuştum ama hiçbiri bu kadar kusursuz değildi. Hoşuma gitti. Ağzıma almayı ve dilimi üzerinde gezdirmeyi kolaylaştırıyordu.

Her bir dokunuş, her bir okşayış, her bir yalama, Jason'dan yeni bir ses çıkmasına sebep oluyordu. İniltiler, yumuşak çığlıklar, nefes nefese sözcükler. Sanki kaç farklı ses çıkartabileceğini görmek için bir oyun oynuyorduk.

Pantolonunu biraz daha aşağıya indirdim ve bacaklarını ayırarak arasını yaladım, testislerinin arkasındaki ince çizginin üzerinde gezindim.

Bir çığlık attı ve yukarıya çıktım. Her defasında bir dokunuş, bir dişleyişle karşılık verdim. Yeniden ağzıma aldım, bu açıdan ne kadarını alabiliyorsam. Parmaklarımı geriye kalanın üzerinde halka yaptım, diğer elimle testislerini avuçladım ve bacaklarının arasındaki ince çizgiyi okşadım. Nefes alıp verişi gitgide hızlanıyordu. Titremeye başladı.

Saçımı tutup başımı geriye attı. Boğulan bir adam gibi bana baktı. "Yukarı," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Eğildi, kollarımdan tutup ayağa kalkmama yardım etti. Beni öptü. Sanki ağzım, dudaklarım, dilim ve dişlerim arasından içime sığacaktı, öpüşle yiyiş arası bir şeydi.

Elleri aşağıya indi, sırtımdaki kavisi takip etti. Sonra daha aşağıya inerek kalçalarımın üzerinde durdu. Parmakları tenime geçti. Beni kaldırdı, elleri popomda, ağızlarımız hala birbirine yapışıktı. Bacaklarımı aralayarak beni kendisine yasladı. O bedenime böylesine sert ve arzuyla bastırınca iniltiler çıkarmaya başladım. Bu sesleri doğrudan ağzımdan emdi, sanki çığlıklarımın tadına bakıyordu.

Ellerini kullanarak bedenimin aşağı kısmını kendisinden uzaklaştırdı. Kollarım hala omuzlarındaydı, bir elimle bebek gibi ipeksi saçlarını okşuyordum. Bir elini kalçama attı, bütün ağırlığımı bir eline aldı, diğer elini aramıza soktu. Ne yapacağını tahmin etmem bir saniyemi aldı. *Ardeur*'e karşı koymaya çalıştım, bedenime dokunuşuna, kollarımdaki varlığına karşı direndim ama başımı geriye atıp sadece, "Jason," diyebildim. Kalçasını yasladıktan sonra hafifçe havaya kaldırdı. *Ardeur*'ün istediği tek şey içime girmesiydi. Tam olarak benim de istediğim buydu.

İçime girdi. Hiç tereddüt etmedi, nazik de değildi. Islak darlığıma karşı koymaya çalıştı. İki eli de kalçamdaydı, beni kendine çekip içime girdi. Art arda küçük çığlıklar attım.

Beni de beraberinde sürükleyerek geri geri adımlar attı, sonunda beni yatağın üzerine yatırdı. Vücudumun aşağı kısmı hala ellerindeydi, kapana kısılmıştı. Ayakta durup vücuduyla beni yatağın kenarına çiviledi. Tüy kadar hafifmişim gibi elleri beni havada tutuyordu.

Artık bir insana değil bir kurda ait olan gözlerle bana baktı. Yavaşça, çok yavaşça içimden çıktı. Sonunda serbest kaldım ama sonra birden yine içime girince bir çığlık attım. Çığlığın sebebi acı değildi.

Hızlı, derin ve sert bir ritim buldu, sanki beni delip geçmeye çalışıyordu. Tok sesler eşliğinde bedeniyle bedenimi dövdü.

Orgazm beni hazırlıksız yakaladı. Bedenlerimizin ritmine kapılmışken birden çığlık atıyor, altında kıvranıyordum. Tırnaklarımı vücuduna geçirdim, dokunabildiğim her yerine. Bu yetmeyince, kendi bedenimi tırmaladım.

Jason'ın çığlıkları benimkine eşlik etti, bedeni gerildi, sırtı yay çizdi, başı geriye düştü ve dudaklarından bir uluma çıktı. *Ardeur*, Jason'ı içti, derisini, terini, tohumlarını.

Üstüme kendisini bıraktı. Nefes almakta güçlük çekiyor, kalbi göğsüne sıkışmış gibi atıyordu. Beni daha sağlam bir biçimde yatağın üzerine aldı ama bunu yaparken hala içimdeydi. İkimiz nefes nefese yatağın üzerindeyken, kalplerimiz yerinden çıkacakmış gibi atarken, tepeden bana baktı. Gözlerinde ciddi, Jason'da görülmeyecek bir şey vardı.

Nefessiz kaldığı için sesi her zamankinden boğuk çıktı. "Bunu bir daha yapamayabileceğini biliyorum, bu yüzden içinde biraz daha kalmama izin ver."

Sesimin Jason'ınkinden farkı yoktu.

"Belden aşağısını henüz hareket ettiremediğim için, sorun değil."

Kahkaha attı, hala içimde ve yarı ereksiyon halindeydi, gülünce kıpırdandı. Ben de altında kıvrandım, kendimi sıkarak tırnaklarımı sırtına geçirdim.

Bir çığlık daha atıp yine üzerime abandı. Yeniden nefes alabildiğinde fısıldadı.

"Oh, Tanrım, bunu bir daha yapma."

"O zaman üzerimden kalk," dedim. Nefessiz kalmıştım.

Kolları üzerinde doğruldu. Şınav çeker gibiydi. İçimden çıktı. Bunu yaptığını hissedince bir kez daha altında kıvranmaya başladım. Gülerek yanıma kendini bıraktı.

Yeniden konuşabildiğim zaman, "Komik olan nedir?" diye sordum.

"Tanrım, harikasın."

"Sen de fena değilsin," dedim.

"Fena değil miyim?" diye sordu. Gözleri iyice açıldı.

Gülümsedim. "Pekala, sen de harikasın."

"İnanmadığın bir şeyi söyleme," dedi.

Yüzünü daha iyi görebilmek için yana dönmeyi başardım. "İnanıyorum. Harikaydın."

Birbirimize bakabilmemiz için Jason da yana döndü ama birbirimize dokunmuyorduk. "Bunu bir daha yapamayacaksam, en iyisi olmasını istedim."

Yattığım yerde kıvranmayayım diye gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Kendime gelmek için nefes verdim, sonra gözlerimi yeniden açtım.

"Evet, iyiydi. Çok güzel vakit geçirdim ama her zaman bu kadar iştahlı mısın? Her kız yatağa çivilenmekten hoşlanmaz."

"Yattığın erkekleri gördüm, Anita, istediğim kadar sert ve hızlı olabileceğimi, sana hiçbir zaman zarar vermeyeceğimi biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Seninkinin küçük olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, benimkinin devasa olmadığını söylemeye çalışıyorum. Boyutu fena değil ama senin birlikte olduğun erkeklerden bazıları normalin ötesinde."

Yüzüm kızardı. Seviştiğimiz süre boyunca yüzüm kızarmamıştı ama şimdi utanmıştım. "Ne diyeceğimi bilemiyorum, Jason, egonu savunmam gerektiğini hissediyorum ama..."

"Ben yerimi biliyorum, Anita." Bir kahkaha attı, kolunu omzumun altına yerleştirdi. Beni omzuna yatırmasına izin verdim.

Elimi karnının üzerinde gezdirirken diğer elim de kalçasındaydı ve bacağımı üzerine atmıştım. Birbirimize sarıldık, az önceki kadar yakındık.

"Sen harikasın," dedim.

"Benim ne kadar harika olduğumu düşündüğünü farkettim." Boştaki kolunu havaya kaldırarak bıraktığım kanlı çizikleri gösterdi.

Gözlerim iyice açıldı. "Diğer kolun da bunun kadar kötü mü?"

"Evet."

Kaşlarımı çatınca alnıma dokundu. "Yüzünü asma, Anita, bıraktığın her iz hoşuma gidiyor. İyileşince onları özleyeceğim."

"Ama..."

Parmakuçlarıyla dudaklarıma dokunarak bitirmeme izin vermedi. "Aması yok, harika bir seksti, ben mümkün olduğunca uzun süre acılarına katlanmak istiyorum." Karnının üzerindeki kolumu tutup görebilmem için havaya kaldırdı. Tırnak izleri vardı, bazılarından kan akıyordu, bazılarıysa kırmızı ve kabarıktı. "Bunlar benim izlerim değil," dedi.

Tabii ki çizikleri görünce canım acımaya başladı. Neden küçük yaralar görene kadar acı vermezdi? "Aslında," dedim.

"Bunlar senin izlerin veya ne kadar iyi iş çıkarttığının izleri. Kendime böyle kötü zarar verdiğimi hatırlamıyorum."

Erkeksi kıkırdaması Jason'ın saf kahkahasına dönüştü. "İltifat için teşekkürler ama ne yaparsam yapayım, birkaç saat önce Asher ve Jean-Claude'un yaptığı kadar iyi olamam. Ne uzunluk ne de yetenek, hiçbir erkeği o lige sokamaz."

Ürpererek Jason'a sarıldım. "Bu, kötü bir şey değil."

"Bunu nasıl söylersin? Asher'ın sana yaptığının sadece bir kısmını hissettim ve..." Doğru kelimeyi bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Muhteşemdi, insanı delirtecek türden bir şeydi."

"Evet," dedim. "Tekrar yaşamak için her şeyi yapacağın türden bir zevk." Sesim neşeli değildi.

Jason çenemi hafifçe kaldırıp bana baktı. "Daha fazlası için geri dönmeyecek misin?"

Yüzümü omzuna dayadım. "Bu konuda mutlu olmadığımı söyleyebilirim."

"Neden?" diye sordu.

"Sebebini tam olarak bilmiyorum." Yüzüm omzundayken başımı iki yana sallamaya çalıştım. "Aslında, beni korkutuyor."

"Seni korkutan nedir?"

"Seks harikaydı, Jason ama bu... Asher'ın ısırığıyla yapabildiği şey." Kelimelere dökmeye çalıştım ama ne söylersem söyleyeyim tasvir edemeyeceğimi anladım. "Asher zihnimde bir Başvampir gibi, gücü çok fazla ama çağırabileceği bir hayvanı yok. Jean-Claude gibi sesiyle insanları etkileyebiliyor fakat bu sıradan bir numara. Eskiden biraz şaşkındım,

demek istediğim bir Başvampir ise gücü neredeydi?" Yeniden ürperdim. "Şimdi öğrendim."

Jason çenesini başımın üzerine koydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Gücü, baştan çıkarmak, seks ve sevişme üzerine. Jean-Claude gibi şehvetle beslenemiyor, etrafındakilerde şehvet yaratamıyor ama lanet olsun, formaliteler yerine geldikten sonra... öylesine bir zevk veriyor ki. İnsanlar bunun için başkalarını öldürür, servetlerini verir, Belle Morte kendilerinden ne istiyorsa yapar, sadece Asher'ı bir kez daha yataklarına almak için."

Jason, "Öyleyse muhteşem biri," dedi.

"Hayır, sen muhteşemsin Micah, muhteşem, Jean-Claude'un düşündüğüm kadar iyi olup olmadığından emin değilim çünkü ne kadarının yetenek ne kadarının vampir güçleri olduğunu bilmiyorum. Asher ile ilişkiye girmedik. Sadece kan paylaştık."

Jason bana tepeden bakabilmek için başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Özür dilerim ama kurtlar böyle şeyleri hisseder. Odaya girdiğimde sadece Jean-Claude'un kokusunu almadım."

Yine yüzüm kızardı. "Asher'ın iyi vakit geçirmediğini söylemedim, sadece ilişkiye girmediğimizi söyledim."

"O zaman ne demeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım şey, sadece kanımı alması böyleyse, onunla gerçek seksi yaşamaya korkuyorum. Daha iyisi nasıl olabilir ki?"

Kıkırdamaya yakın bir kahkaha attı. "Ben öğrenmeyi çok isterdim."

Bir dirseğim üzerinde doğruldum. "Asher ile yatmak mı istiyorsun?"

Kaşlarını çattı ama kahkahasının parıltısı hala gözlerindeydi.

"Bir süre tercihlerim konusunda kafam karışıktı. Demek istediğim, iki senedir Jean-Claude'un *pomme de sang*'ıyım, beslendiği zaman hissettiklerim çok güzel, Anita, harikulade. Onunla vakit geçirmekten bu kadar hoşlanmam homoseksüel olduğumu düşünmeme sebep oldu." Elini omzumun üzerinde dolaştırdı. "Ama ben kadınları seviyorum. Doğru insanla biseksüelliğin bir ihtimal olmadığını söylemiyorum ama bunu bir daha yapamamak anlamına geliyorsa istemiyorum. Kadınları seviyorum." Seviyorum sözcüğünün vurgusu özeldi.

Bir kahkaha attım. "Ben de erkekleri seviyorum."

"Farkettim," dedi. Hala sesine neşesi yansıyordu.

Doğruldum. "Bence birbirimize yeterince sarıldık."

Koluma dokundu, yüz ifadesi ciddileşti. "Gerçekten Asher ile birlikte olmayacak mısın?"

İç geçirdim. "Jean-Claude senden kan alırken bunun ne kadar harika olduğunu söyledin."

"Evet."

"Jean-Claude, Asher'ın ısırığının orgazma sebep olduğunu söylerdi. Bu da, Asher'ın ısırığının Jean-Claude'unkinden daha fazla zevk verdiği anlamına geliyor."

"Pekala," dedi. Doğruldu, beni dinlerken ellerini karnının üzerine koydu.

Ben bağdaş kurmuş oturuyordum, hala çıplaktım ama farketmezdi. Artık seksi değil, rahattım.

"Jean-Claude ile seviştim ama hiçbir zaman kanımı almasına izin vermedim."

"Hiçbir zaman mı?"

"Hiçbir zaman."

Başını iki yana salladı. "Sen gördüğüm en iradeli insansın. Kimse bu kadar uzun süre böylesine bir zevki reddetmezdi."

"Sen de Jean-Claude ile ikisini birden yapmadın."

Sırıttı. "*Pomme de sang*'ınla birlikte olmak uygun değildir, tabii ilk hamleyi o yapmazsa. O başlatırsa, bu ekstra muamele demektir, sorun yok anlamına gelir."

"Ondan bunu istemiş gibi konuşuyorsun."

"İstedim."

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Oh, yapma, Anita, onunla senden daha uzun süredir birlikteyim. Nasıl olduğunu merak etmemek için benden daha ateşli bir heteroseksüel olmak lazım."

"Teklifini kabul etmedi mi?"

"Evet, nazikçe reddetti."

Kaşlarım hala çatıktı. "Neden olduğunu söyledi mi?"

Jason başıyla onayladı. "Sen."

Kaşlarımı daha fazla çatamazdım, bu yüzden denemeyi bıraktım ama şaşkındım. "Neden ben? Sen, benim onun kız arkadaşı olduğum süreden çok daha uzun zamandır onun *pomme de sang*'ısın, onunla benden çok daha fazla vakit geçirdin."

"Ben bunu istediğimde siz çıkmaya başlamıştınız. Sen bir erkekle birlikte olduğunu öğrenirsen kıçına tekmeyi basarsın diye düşündü."

"Başımı ağrıtıyorsun," dedim.

"Özür dilerim ama gerçekleri öğrenmek istemiyorsan, sorma." Arkasındaki yastıkları düzeltti. "Esas sen benim soruma cevap vermedin."

"Neydi?" diye sordum.

Bana baktı. "Saf gibi görünmeye çalışma Anita, beceremiyorsun."

"Pekala, Asher, onun hakkında ne yapacağım. Ben ikisine de, bunun bir *ménage à trios* veya bir *ménage a quatre* olacağına dair sözler verdim."

"Dördüncü kim?"

"Micah," dedim.

"Lanet olsun," dedi.

Kaşlarım yine çatıldı.

"Özür dilerim, kendime hakim olamadım."

"Sözümü tutmazsam Asher'ı kaybedeceğiz."

"Kaybedeceğiz de ne demek?"

Asher'ın ayrılma planından bahsettim.

"Öyleyse, sen ortama uyum sağlamazsan, gidecek."

"Evet."

Kaşlarını çattı, sonra bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Bir düşünelim. Lanığı inanılmaz orgazmlara sebep oluyor, insanın aklını başından alacak kadar zevk veriyor. Sen ise kanını emerken onunla ilişkiye girersen bunun çok daha güzel olmasından korkuyorsun."

"Evet," dedim.

"Bu, neden bir sorun olsun?"

Kendime sarıldım. "Korkuyorum, Jason."

Yanıma oturdu. "Neden korkuyorsun?"

"Korkuyorum..." Tereddüt ettim, doğru kelimeyi bulmaya çalıştım. "Beni tüketmesinden korkuyorum."

Kaşlarını çattı. "Tüketmek, kelimenin ne anlama geldiğini biliyorum ama ne demek istediğini anlamadım."

"Sen hiç, birini çok istersen diğerleriyle bir şey yapmak istemeyeceğinden korkmadın mı?"

"Vampirlerden mi insanlardan mı bahsediyoruz?"

Çenemi dizlerimin üzerine koydum.

"Vampirler, tabii ki."

"Hayır, sadece vampirlerden bahsetmiyorsun, sen birine tamamen bağlanmaktan korkuyorsun, değil mi?"

Yüzüne bakmadım.

"Ne demek istediğini bilmiyorum."

Yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına attı ama orada durmayacak kadar çoktular. "Jason Amca'ya yalan söyleme, sen sadece vampirlerden bahsetmiyorsun."

Jason'a baktım, bacaklarıma sarıldım. "Belki ama söylemeye çalıştığım şey aynı. Kimseyi *yanımda olmazsa ölürüm* seviyesine gelecek kadar sevmek istemiyorum."

Gözlerinden ne olduğunu anlayamadığım bir bakış gelip geçti.

"Birini yaşamdan çok sevmekten mi korkuyorsun?"

"Evet."

Gülümsedi, zarif bir gülümsemeydi ve hüzünlüydü. "Senin Nathaniel ile ilgilendiğin gibi benimle ilgilenecek bir kadın bulmak için bedenimin gereksiz birkaç uzvunu vermeye hazırım."

Nathaniel'ı sevmediğimi söyleyerek itiraz etmeye hazırlandım.

Jason parmakuçlarıyla dudaklarıma dokundu. "Sus. Nathaniel'a kalbini ve ruhunu vermediğini biliyorum ama sen zaten onları kimseye vermedin, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırdım çünkü gözlerindeki sabırlı ve yetişkin bakışla yüzleşmek istemiyordum. "Benim hayatta en çok istediğim şeylerden biri, senin Jean-Claude'u seyrettiğin gibi, bir kadının da beni izlemesi. Jean-Claude ve senin, Asher'a baktığınız gibi bakması yeterli. Senin Nathaniel'a, Nathaniel'ın sana baktığı gibi."

"Micah'yı listeye sokmadın."

"Sen, onunla, diğerleriyle tatmadığın kadar huzurlusun ama sanki bu huzur diğer şeylerin hepsini silip süpürüyor," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Bilmiyorum, ben hiç aşık olmadım, bunu nereden bilebilirim?"

"Öyleyse, ne yani? Micah'yı sevmiyor muyum?"

"Bu soruya ben cevap veremem."

"Dört adama birden aşık olamam."

"Neden olmasın?"

Jason'a baktım.

"Böyle bir kural yok," dedi.

"Saçmalama," dedim.

"Jean-Claude ile savaştın çünkü ondan korkuyordun. Sonra Richard geldi, sanırım onu sevdin, gerçekten sevdin ve bu seni çok korkuttu, bu yüzden geri adım attın. Galiba ikisine de aşık olmamak için ikisiyle birlikte çıktın."

"Bu doğru değil."

"Değil mi?"

"Başlangıçta, Jean-Claude beni elde edemezse Richard'ı öldüreceğini söylemişti."

"O zaman sen neden Jean-Claude'u öldürmedin? Ültimatomları sevmezsin, Anita, buna neden izin verdin?"

Buna verecek güzel bir cevabım yoktu.

"Richard senden uzaklaştı, kendi iç çatışmasının içinde kayboldu, bu sayede Jean-Claude'un hareket sahası genişledi. Sonra birden Nathaniel ortaya çıktı. Biliyorum, biliyorum, o senin *pomme de sang*'ın, senin ev leoparın ama zamanlama yine de ilgi çekiciydi."

Jason'a susmasını, daha fazla konuşmamasını söylemek istediysem de susmadı, konuşmaya devam etti. Daha önce Jason'ın bu kadar kararlı olabileceğini düşünmemiştim.

"Tüm bunların ortasında bir yerde, radarına Asher girdi, belki Jean-Claude'un eski anıları sayesindeydi, belki de değildi. Sebebi ne olursa olsun, seni çekti ama nefret doluydu. Richard gibi kendinden nefret ediyordu. Sonra Richard seni gerçek anlamda terketti. Geriye Jean-Claude ve Nathaniel kaldı. Ama Nathaniel tek başına Jean-Claude'u kendinden uzak tutmak için yeterli bir romantik tehdit değildi, bu yüzden hayatına Micah girdi. Bir anlık şehvet ve sonrasında Micah'n vardı. Jean-Claude yine seni bir başkasıyla paylaşmak zorundaydı ve kendini kurtardın. Sen Jean-Claude veya bir başkasına delice aşık olamazsın çünkü dünyanın farklı parçalarını farklı erkekler arasında bölüştürdün. Çünkü hiçbir erkek senin dünyanın tamamını dolduramaz, senin her şeyin olamaz."

Yataktan kalkıp örtüyü bir cübbe gibi bedenime sardım. Birden, artık Jason'ın karşısında çıplak olmak istemedim.

"Ben bunların hepsinin tesadüfi geliştiğini düşünüyordum. Bir kısmı belki ama geriye kalanı, hayır. Sen bir kişiye ait olmaktan korkuyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bir kişiye ait olmaktan değil, Jason, bir kişiye ait olmayı istemekten..."

"Senin için neden bu kadar ürkütücü? Birçok insan hayatını bunu arayarak geçiriyor, en azından ben öyleyim."

"Bir defasında birini tüm kalbimle sevdim ama o kalbimi ezip geçti."

"Lütfen, kolejdeki nişanlından bahsetmiyorsun, değil mi? Anita, o yıllar önceydi ve o adam pisliğin tekiydi. Bütün yaşamını tek bir kötü deneyimin üzerine kuramazsın."

Şimdi yatağın ayakucunda baştan aşağı örtüye sarınmıştım. Üşüyordum ve bunun odanın sıcaklığıyla bir ilgisi yoktu. "Sadece o değil," dedim.

"O zaman nedir?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Annemi bütün kalbimle ve ruhumla seviyordum, benim dünyamdaki her şeydi. Öldü ve o acı beni neredeyse yok ediyordu." Söylediklerini düşündüm, itiraz edemezdim, mantıklı olmadığını söyleyemezdim. "Bundan sonra dünyamın tamamını bir kişinin ellerine vermemeye karar verdim, Jason. Ölürlerse, onlarla birlikte ölmeyeceğim."

"Öyleyse, kendini kimseye adamayacaksın, öyle mi?"

"Hayır," dedim. "Bir parçamı kendime ayıracağım. Kimse benim her şeyime sahip olamaz, Jason, kimse."

Başını iki yana salladı. "Öyleyse, Jean-Claude seksi alır ama kan alamaz. Nathaniel yakınlık görür ama ilişkiye giremez. Asher kan alsa da ilişkiye giremez. Micah senden

hem yakınlık görür hem de seninle ilişkiye girer. Peki ondan hangi parçanı saklıyorsun?"

"Henüz onu sevmiyorum."

"Yalancı."

"Onu arzuluyorum fakat henüz aşık değilim."

"Ya Richard, ondan neyi mahrum ettin?"

Örtüye sarınmış ayakta dikilirken, bütün dünyanın küçülerek zayıf bir çığlığa dönüştüğünü hissettim. "Hiçbir şey," dedim. "Onu hiçbir şeyden mahrum etmedim ve kıçıma tekmeyi bastı."

Jason birkaç saniye daha yatağın üzerinde oturduktan sonra yanıma geldi. Sanırım bana sarılmak, beni rahatlatmak istiyordu.

Elimi ileri uzatarak ona engel oldum. "Bana sarılırsan, ağlarım ve Richard için tek bir gözyaşı daha dökmek istemiyorum."

"Özür dilerim, Anita."

"Senin hatan değil."

"Evet, beni ilgilendiren bir konu da değildi. Senin analiz etmeye hakkım yoktu."

"Sen sadece kıskanıyorsun," dedim. Bunu esprili bir biçimde söylemeye çalıştım ama başaramadım.

"Neyi kıskanıyorum?" diye sordu.

"Sevebileceğim bu kadar çok insan olmasını."

Yatağın kenarına oturdu. "Haklısın, lanet olsun ama haklısın. Kıskanıyorum fakat seni incitmek istemedim. Tükenmekten ne kadar korktuğunu söylediğin zaman neyi kastettiğini anlamadım. Ben tükenmek istiyorum, Anita. Birinin gelip beni yakıp kavurmasını arzuluyorum."

"Sen bir romantiksin."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Kötü değil, Jason fakat işe yaramaz." Kapıya doğru yöneldim. "Temizleneceğim, sen de istersen üst katta duş alabilirsin." Jason bana seslendi ama yürümeye devam ettim. Bugünlük bu kadar yatak sohbeti yeterdi.

25

Alt kattaki ana yatakodasına taktırdığım yeni duşu seviyordum. Şehirdeki ayıadamlardan biri tesisatçıydı. Ücretinin tamamını vermiştim, en azından işini yaparken gereksiz ve aptalca sorular sormayacağını biliyordum. Bazı zamanlar uzun bir banyo yapmak güzeldi, ne var ki duş almak daha benlik bir işti.

Duş başlığını yukarıya aldım, böylece su boynumu, başımı ve omuzlarımı dövmeye başladı. Jason ile sevişiğim için utanç duymuyordum. Belki yanlıştı ama kendimi büyük bir günah işlemiş gibi hissetmiyordum. Belki de benimle ilgilenmesinin yolu buydu. Ama sonrasında gelen sohbet canımı sıkmıştı.

Sevmediğim biriyle cinsel ilişkiye girmek yerine acı, duygusal gerçeklerin beni rahatsız etmesi, ahlaki çürümüş-

lük kuyusunda ne kadar derinlere düştüğümün bir göstergesiydi.

Sıcak suyun altında dikilmeye devam ettim, kabinin camları buğulanırken kalbimi kimseye vermediğim için mutluydum. Lanet olasıca şey benimdi, mümkünse tek parça kalmasını istiyordum. Richard bir kısmını, belki de romantik bir aşk hayaline tutunmaya çalışan son parçamı kırmıştı. Beni terketmişti çünkü onun için yeterince insan değildim. Kolejdeki sevgilim beni terketmişti çünkü annesinin istediği türde bir kız değildim. Üvey annem Judith, ufak tefek ve esmer olduğumu unutmama izin vermemiş, her fırsatta kendisinin, çocuklarının ve kocasının uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü olduğunu dile getirmişti. İnsanlar hayatım boyunca değiştiremeyeceğim şeyler için beni reddetmişti. *Hepsinin canı cehenneme*, diye düşündüm.

Duşun altına oturdum. Aslında amacım bu değildi, bir zavallı gibi yere çömelmek istemiyordum. Neden hep asla tatmin edemeyeceğim insanların sevgisinin peşinde koşuyordum?

Beni olduğum gibi, kısa boylu, esmer, sert, kanlı, metafizik güçlerimle isteyen bir sürü insan vardı. Beni, olduğum gibi seven. Ne yazık ki, hiçbiri ben değildi.

Tıklama sesini duyunca, uzun süredir kapının çalındığını farkettim. Duşa girdiğimde her zaman kapıyı kilitlerdim, bunu alışkanlık edinmiştim.

Daha iyi duymak için suyu kapattım. "Kim o?"

"Anita, ben Jamil, içeriye girebilir miyim?"

"Neden?"

Bu tek kelime, içinde bir şüphe evreni barındırıyordu. Hoşuma gitmeyecek bir şey olmasaydı şimdiye kadar çoktan söylerdi.

Kapının diğer tarafında iç geçirdiğini duydum. "Richard hasta, büyük küveti kullanmamız lazım."

"Hayır," dedim. Suyu kapattım, ardından büyük havluya uzandım.

"Anita, Raina'nm evi satıldığı için kimsenin evinde Richard'ı ve sürü üyelerini içine alacak kadar büyük bir küvet yok. Richard'ı yatakodasının zemininde baygın yatarken buldum, bedeni buz gibi."

Saçlarımı daha küçük bir havluyla kuruladım. "Onu buraya sokamazsın, Jamil. Onu götürebileceğin başka bir yer olmalı. Jean-Claude küvetini kullanmanıza izin verir."

"Anita, buz gibi, vücudunu hemen ısıtmazsak neler olur bilemiyorum."

Başımı kapıya yasladım. "Öleceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Sana söyledim, bilmiyorum. Daha önce belirgin bir yarası olmayan bir kurtadamın böyle soğuduğunu görmedim. Sorunun ne olduğunu bilmiyorum."

Ama ben biliyordum. Belle sadece benimle değil, Richard'la da beslenmişti. Bu daha önce aklıma gelmişti ama sürüden kimseyi aramayacağını ve yanında birinin bulunmayacağını düşünmemiştim.

Sürünün kolektif enerjisi ile düzeleceğini sanmıştım. Kendini ölüme terkedeceği aklıma gelmemişti. Durumu bu kadar kötüleşmeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması gerekirdi.

"Sizi arayıp yardım istedi mi?" diye sordum. Hala kapıya yaslanıyordum.

"Hayır, bir iş için onunla konuşmam gerekiyordu, okulu aradım ama hasta olduğunu ve okula gelmediğini söylediler. Evine gittim, kapıyı açan olmadı. Anita, lütfen, bizi içeri al."

Lanet olasıca orospu çocuğu. Bunu yapmak zorunda olduğuma inanamıyordum. Kalbimi kırıp beni bir yaratık olmakla suçlayan adam şimdi benim küvetimde Tanrı bilir ne kadar yatacaktı.

Anahtarı çevirip kapıyı açtım, görünmemek veya görmemek için kapının arkasına gizlendim.

Jamil, kollarında Richard ile içeri girmeye çalıştı. Bunu yaparken zorlanmasının sebebi ağırlık değildi -Jamil bütün banyoyu halter kaldırarak dolaşabilirdi- ama Richard'ın omuzları çok genişti ve Jamil yanında küçük kalıyordu.

İkisine de bakmamaya çalıştım, sadece bir anlığına Jamil'in örülmüş saçlarını ve örgülerin içindeki parlak kırmızı boncukları gördüm. Gömleği boncuklarla uyumlu bir kırmızıydı, ceketi siyahtı. Pantolonunun ceketiyle aynı renkte olup olmadığını merak etmedim. Kapıya doğru yöneldim. Hala havluya sarınıyordum.

Jamil, "Benim için suyu açar mısın, Anita?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Koşarak dışarı çıktım.

26

Giyindim. Saçımı şampuanladım mı, yoksa sadece ıslattım mı, bilemiyordum. Zihnimde sadece Richard'm yüzü yanıyordu. Gözleri kapalı, mükemmel çenesi gamzeli Richard. Ama görkemli saçları bu sefer omuzlarına düşmemişti. Altın ve bakır tonlarıyla o mükemmel kahverengi saçlar, güneş ışığında göz kamaştırıcı bir biçimde parıldardı. Ama boyu kısalmıştı. Saçlarını kestirmişti!

Saçlarına dokunmanın nasıl bir his yarattığını, vücudumda bıraktığı ipeksi dokunuşunu, üzerime çıktığında saçlarının nasıl yüzünün iki yanından sarktığını hatırlıyordum. Richard altımdayken, o teller yastığın üzerini bir bulut gibi kaplar, gözleri odağını kaybederken bedeni bedenimle birleşirdi.

Yatağımda oturmuş ağlarken kapı çaldı. Kot pantolonumu giymiştim, üzerimdeyse sadece sutyenim vardı. "Bir dakika," dedim. Sesim biraz boğuk çıktı.

Siyah kotun üzerine kırmızı bir tişört geçirdim. *İçeri gel*, demeye hazırlanırken gelenin Richard olabileceğini düşündüm. Birkaç dakika önce baygın olduğu için çok olası değildi ama riske girmek istemedim. "Kim o?"

"Nathaniel."

"İçeri gel." Gözlerimi ovaladım ve sırtımı kapıya döndüm. Silah askıma bakarken kemerimi nereye koyduğumu düşündüm. Onu takmam gerekiyordu ama lanet olasıca şey neredeydi?

Sakin bir ses tonuyla, "Polis telefonda. Seni arıyor," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Kemerimi bulamıyorum."

"Ben senin için bulurum," dedi. Sesinden odanın uzak bir köşesinde olduğunu anladım. Oysa hareket ettiğini duymamıştım. Sanki her şeyi duymuyor, bazı detayları gözden kaçırıyordum.

"Benim neyim var?" diye sordum. Bunu yüksek sesle dile getirmek istememiştim.

Nathaniel, "Richard burada," dedi. Sanki bu, her şeyi açıklıyordu.

Başımı iki yana sallamaya devam ettim, ellerimi ıslak saçlarımın arasına soktum. Saçlarım birbirine dolanmıştı. Değil saç kremi, şampuan bile kullanmamıştım. Kuruyunca iyice karışacaktı. "Siktir!"

Nathaniel omzuma dokununca irkildim. "Hayır, hayır, bana nazik davranma. Yoksa ağlayacağım."

"Sana zalimce davranırsam kendini daha mı iyi hissedeceksin?"

O kadar garip bir soruydu ki yüzüne baktım. Hala odayı terkederken üzerindeki şortu giyiyordu. Açıp taradığı saç örgüleri parıltılı bir sonbahar perdesine benziyordu. Saçında bir parça güneş ışığı vardı. Bu saçların vücudumun üzerinde gezinmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. O kadar kalın telli ve ağırdı ki, beni okşarken adeta hışırdıyordu. Nathaniel'ın sunabileceklerinden kendimi hep soyutlamıştım. Her şeyinin keyfini çıkartmaktan kaçmıştım. Jason'ın sözleri yine aklıma geldi. Kimseye kendimi tamamen veremeyeceğimi söylemişti. Kendimi herkesten sakındığımı dile getirmişti. Nathaniel'ı mahrum bıraktığım şeyler büyük parçalardı. Hayatımdaki diğer erkeklerin aksine, en çok Nathaniel'ı kendimden mahrum ediyordum çünkü bana ait olduğuna inanmıyordum. *Ardeur*'ü kontrol etmeyi öğrendiğimde, her gün bir *pomme de sang*'a ihtiyacım olmayacaktı. Jean-Claude gibi *ardeur*'ü uzaktan besleyebildiğim zaman, *pomme de sang*'ımı kullanmayı bırakacaktım, değil mi?

Endişeli görünüyordu. "Sorun nedir, Anita?"

Başımı iki yana salladım.

Bana doğru bir adım atınca saçlarının bir kısmı omuzlarıma değdi. Başını hafifçe arkaya atıp saçlarını geriye savurdu.

Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. *Nefes al, nefes ver.* Sadece nefes alıp vermeye odaklandım. Ağlayamazdım. Lanet olsun, yine başlamak istemiyordum. Ne zaman Richard için son gözyaşını döktüğümü düşünsem yanılıyor-

dum. Bana artık daha fazla zarar veremeyeceğini düşünüyordum. Ne var ki Richard bunu başarmanın yeni yollarını her zaman buluyordu. Aşkın nefrete dönüşmesi kadar acı bir şey yoktu.

Gözlerimi açtığımda Nathaniel'ın dokunabileceğim kadar yakın olduğunu gördüm. Leylak renkli şefkat dolu gözlerine baktım ve ondan nefret ettim. Sebebini bilmiyordum.

Ama ondan yalnızca birazcık nefret ediyordum. Bir başkası olmadığı için nefret ediyordum. Dizlerine kadar inen saçları yüzünden nefret ediyordum. Onu sevmediğim için nefret ediyordum. Ya da belki de gerçekten nefret ettiğim için nefret ediyordum. Ama Richard için hissettiklerim bunlar değildi. Ondan ve kendimden nefret ediyordum. Bir anda, hayatımdaki her şeyden nefret ettim, herkesten ve her şeyden ama en çok da kendimden.

"Buradan gidiyoruz," dedim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Sen, ben, Jason, gidiyoruz. Zaten Jean-Claude uyanmadan Jason'ı Sirk'e götürmem gerek. Eşyalarımızı toplayacağız ve evi Richard'a bırakacağız."

Nathaniel'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Richard gidene kadar mı evi terkediyoruz?"

Başımla onayladım, belki biraz çabuk alınmış bir karardı ama bir planım vardı ve buna sadık kalmak istiyordum.

"Micah ne diyecek?"

Başımı salladım. "Sirk'te bize katılabilir."

Nathaniel birkaç saniye bana baktı, sonra omzunu silkti. "Orada ne kadar kalacağız?"

"Bilmiyorum," dedim. Başımı diğer tarafa çevirdim. İtiraz etmedi, beni korkaklıkla suçlamadı. Sadece gerçeklere odaklandı. Gidiyorduk, Sirk'te ne kadar kalacağımızı merak ediyordu.

"Birkaç günlük eşya alalım, daha fazlasına ihtiyacımız olursa ben gelip alırım."

"Bunu sen yaparsın," dedim.

Kapıya doğru yürüdü. Bense odaya göz gezdiriyordum. "Kemerin yatağın ayakucunda," dedi.

Bunu söyleyince Nathaniel'a baktım. Gözlerinde bir şey vardı, yaşından daha olgun bir şey, kıvranıp bakışlarımı kaçırmama sebep olan bir şey ama zaten Richard'dan kaçıyordum, bir başka şeyden daha kaçamazdım. Egom günde ancak bir korkakça eylemle başa çıkabilirdi.

"Teşekkürler," dedim. Sesim çok yumuşak, çok kaba, çok bir tuhaftı.

"Senin için çantam toplamamı ister misin?" Yüzü yeniden tarafsız haline bürünmüştü. Sanki gözlerindeki bakışın benim için çok saf olduğunu anlamıştı.

"Ben hallederim," dedim.

"Ben ikimizin de eşyalarını toplarım, Anita, sorun değil, sen dert etme."

İtiraz etmeye hazırlandım, sonra vazgeçtim. Son yirmi dakikayı belki de birkaç kez önünden geçtiğim bir kemeri bulmaya çalışarak geçirmiştim. Bu haldeyken toplanırsam, herhalde çantama iç çamaşırı koymayı unuturdum. "Pekala."

"Zerbrowski'ye ne söylememi istersin?"

"Sen toplanırken ben onunla konuşurum."

Başıyla onayladı. "Tamam."

Tişörtümü kotumun içine soktum, kemerimi ve silah askısını taktım. Silahımın tam otomatiğe ayarlı olup olmadığını kontrol ettim. Nathaniel'a gözlerindeki bakışla ilgili bir şey söylemek istiyordum ama söylemeye değer bir şey bulamadım. Richard gidene kadar evden kaçıyorduk. Böyle bir kararın ardından ne denirdi, bilemiyordum.

Nathaniel'ı odada yalnız bıraktım ve telefonuma bakmak için mutfağa gittim, Zerbrowski'nin hala hattın diğer ucunda bekleyip beklemediğini merak ettim. Ben kendime gelene kadar sabrı tükenmiş olabilirdi.

27

Mutfağa girdim, telefon kapalıydı ve Caleb mutfak masasının yanında oturuyordu. Micah ve ben, sürüleri birleştirdiğimiz zaman gelen yeni leoparlar içerisinde Caleb en az hoşlandıklarımdan biriydi. Erkek fahişe gibi, MTV tarzı bir çekiciliği vardı. Ensesine doğru kısalan kıvırcık kahverengi saçlar, gösterişli bir biçimde gözlerinin üzerine doğru düşen kalın bukleler. Teni koyu renkliydi ama saçları kadar siyah değildi. Bizimle kaldığı birkaç ay içerisinde cildinin rengi açılmıştı. Gözleri sağlam bir kahverengiydi, bir kaşının üzerinde gümüş bir halka vardı. Bedeninin, düzgün görünen üst kısmı çıplaktı, göbek deliğindeki halkayı da görebiliyordum. Bunlara iki tane daha eklediğini farkettim. Her iki göğüs ucunda da gümüş ağırlıklar vardı. Sıklıkla kotunun en üstteki düğ-

mesini açardı. Açıklamasıysa, kotun bel kısmının göbeğindeki halkayı acıttığıydı. Ona inanmıyordum ama ben kulaklarımı bile deldirmediğim için yalancı olduğunu iddia edemezdim.

Bir eli kahve kupasının üzerindeydi, diğeri göğsünün üzerinde geziniyordu, göğüs uçlarından birindeki gümüş ağırlığı parmaklarının arasına aldı. "Bunları birkaç hafta önce yaptırdım, hoşuna gitti mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Tehditkar görünsem de umrumda değildi. Zor bir gün geçiriyordum ve Caleb'ı mutfağımda görmeye hazırlıklı değildim.

"Sana gelen mesajları yazıyorum." Yemi yutmamıştı, Caleb'ın ters bir cevap verme fırsatını elinin tersiyle itmesi sık rastlanılan bir şey değildi.

"Mesajlar mı?"

Küçük bir kağıdı bana uzattı. Duygularını mümkün olduğunca yüzüne yansıtmamaya çalıştı fakat gözlerindeki parıltı tamamen kaybolmadı. Bu bakış, *senin hakkında ahlaksızca şeyler düşünüyorum* der gibiydi.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Kağıdı almak için yanına gittim. Renginden, kağıdın telefonun yanında duran not defterinden alındığını anladım. Caleb kağıdı birkaç saniye fazla tuttu, çekip elinden almak zorunda kaldım. Buna izin verdi ve sinir bozucu bir şey söylemedi. Bu, bir ilkti.

Nota göz gezdirdim. Yazıyı tanımıyordum, muhtemelen Caleb'a aitti. Şaşırtıcı bir biçimde düzgün harflerle yazılmıştı. "KİMSE ÖLMEDİ. VAKTİN OLUNCA BENİ ARA. DOLPH İKİ HAFTA RAPOR ALDI. SEVGİLER,

ZERBROWSKI." Bir kaşımı havaya kaldırmış olmalıyım ki, Caleb hemen cevap verdi. "Polisin dediklerini aynen yazdım. Kendim bir şey eklemedim."

"Sana inanıyorum. Zerbrowski zeki olduğunu sanır."

Caleb'ın kahverengi gözlerine odaklandım. "Neden buradasın, Caleb?"

"Micah beni cep telefonundan aradı, bugünü senin yanında geçirmemi söyledi." Haline bakılırsa bundan pek mutlu değil gibiydi.

"Bugün neden yanımda kalmanı istediğini söyledi mi?"

Caleb kaşlarını çattı. "Hayır."

"Ve sen de bugün için planladığın bütün işlerini iptal edip bebek bakıcılığı yapmaya geldin, bütün iyi niyetinle, öyle mi?"

Kaşlarını çatmaya devam etmek istedi ama sonra gülümsemesi de gözlerindeki sinsi parıltıya uyum sağladı. Güzel sayılmayacak bir gülümsemeydi, sanki aklından kötü şeyler geçiyor ve bunlar çok hoşuna gidiyordu.

"Merle, Micah'yı bu konuda hayalkırıklığına uğratırsam canımı acıtacağını söyledi."

Merle, Micah'nın baş korumasıydı, bir metre seksen santimlik bir kas yığınıydı ve şeytanlar bile Merle'e karşı gelmeden önce durup düşünürdü. Caleb'ın boyu daha kısaydı ve kaslarla işi olmadığı her halinden belliydi.

Gülümsemek zorundaydım. "Merle seni daha önce de tehdit etti ama işe yaramamıştı."

"Bahsettiğin, Chimera ölmeden önceydi. Beni, Merle'den veya Micah'dan daha çok severdi. Merle ne derse desin, o beni korurdu."

Chimera sürünün eski lideriydi, bir nevi şekil-değiştiren grupların büyükbabasıydı. Ama artık ölüydü ve biz de insanlarını kendi aramızda dağıtmıştık. Birçoğu bunun bir gelişme olduğunu düşünüyordu çünkü Chimera sadist, seri katil ve çok kötü bir adamdı. Ama az sayıda kişi, adamın kanlı fantezilerinden hoşlananlar, Chimera'yı özlüyor gibiydi. Chimera, tanrı özentileri ve bin küsür yaşındaki vampirlerin de dahil olduğu karşılaştığım en korkunç yaratıklar listesinin tepesinde bir yerlerde olduğu için, eski yöntemleri özleyen şekil-değiştirenlere güvenmiyordum. Caleb da bunlardan biriydi.

"Güzel, iyi bir asker gibi emir almaya başlaman harika. Micah'ya söyle, ben Lanetliler Sirki'nde olacağım."

"Ben de seninle geliyordum." Yerinden kalktı, ayakları çıplaktı. Çünkü Caleb'di, ayak parmağında da bir yüzük vardı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sen burada kalacaksın, mesajımı Micah'ya ileteceksin."

"Merle oldukça kararlıydı. Bütün günü seninle geçirmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. Aklıma kötü bir fikir gelmişti. "Micah da Merle de sana bugün neden yanımda olman gerektiğini söylemedi, değil mi?"

Başını iki yana salladı, endişeli gibiydi. Merle'ün Caleb ile sadece konuştuğundan emin değildim.

"Merle yanımda kalmadığın takdirde sana ne yapacağını söyledi mi?"

"Bütün hızmalarımı bıçakla keseceğini söyledi, özellikle de yenileri." Sesi dalga geçer gibi değildi. Yorgun geliyordu.

"Yeniler? Göğüs uçlarındakiler mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı.

Elini pantolonunun üzerine, yarı açık düğmelerinin üstüne koydu. İkinci düğmeyi de açtı.

Elimi havaya kaldırdım.

"Dur, bu kadar yeter. Ne demek istediğini anladım. Orada... bir yerini deldirmişsin."

"Neden olmasın diye düşündüm, normal insanlarınki bir ayda veya bir haftada iyileşiyorsa, benimkinin birkaç günde iyileşmesi gerekir dedim."

Canın acıdı mı diye sormak istiyordum. Ama gümüş, şekil-değiştirenlerin derisini yaktığı için, herhangi bir yerini deldirip gümüş taktırmak için mazoşist olmak gerekti. Vücudunu bu şekilde deldiren diğer leoparlara sormuştum, neden altın değil? Derinin altının üzerini kapattığını, yaranın iyileştiğini söylemişlerdi. Gümüş olunca yara iyileşmiyordu.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkürler, Caleb."

Her zamanki gülümsemesinin gölgesi açığa çıktı ama gözlerinde endişe vardı, sanki korkuyordu. "Ben sadece bana söyleneni yapmaya çalışıyorum."

İç geçirdim. Caleb için üzüleceğim aklıma gelmezdi. Lanet olsun, şimdi bir başkasına daha göz kulak olamazdım. Kendimi bile zor idare ediyordum.

"Pekala ama Nathaniel'la birlikte, Jean-Claude uyandığında yanında olması için Jason'ı da yanımıza alıp Sirk'e gideceğiz."

"Sizinle gelirim."

Caleb'a baktım.

Endişe, yerini saf korkuya bıraktı. "Anita, lütfen, tam bir başbelası olduğumu biliyorum ama sorun çıkartmam, merak etme."

Micah, Caleb'ı yanıma *ardeur* erken uyanırsa diye göndermiş olabilir miydi? Caleb'ı sevmezdim. Micah gerçekten Caleb'la birlikte olacağımı düşünmüş olabilir miydi? Tabii ki, ilk karşılaştığımızda Micah ile beslenmiştim. Ama *ardeur*'ün ilk açığa çıkışıydı ve kontrolüm yoktu. Şimdi daha iyiydim. Gerçi Jason ile yaşadıklarım kontrolümü düşündüğüm kadar koruyamadığımı gösteriyordu.

Micah'ya bebek bakıcısı seçimi için daha sonra dert yanabilirdim, muhtemelen itiraz edecekti, Caleb değilse, kim olabilirdi? Bunun için iyi bir cevabım yoktu. Tanrım, kötü bir cevabım da yoktu.

28

Richard'ın sürüsünden kurtlar geldi. Çığlıklar başlayınca evi terkettim. Yanında yarım düzine bebek bakıcısı vardı, bana ihtiyacı yoktu. Lanet olsun, beni yanında bile istemiyordu.

Artık Richard konusunda ne yapacağımı bilemiyordum. Sürüye bir bütün olarak yardım edebilirdim ama Richard'a yardım etmek beni aşıyordu. İyileşmeye ihtiyacı vardı, ben de bunu nasıl yapacağını bilmiyordum. Birinin ölmesini, tehdit edilmesini veya acı çekmesini istiyorsanız, aradığınız kız bendim. Kendimi korumak için her şeyi yapar, gerekiyorsa cinayet bile işlerdim ama intihar, benim işim değildi. Richard enerjisi tükenip bedeni soğurken kimseyi arayıp yardım istememişti. Bu, intihardı, belki pasif bir türüydü ama niyet aynıydı.

Arabayı Jason sürdü. Gün boyunca benim garip, fiziksel tepkiler verdiğimden bahsedip durmuştu, direksiyon başında kendimden geçersem hiç hoş olmazdı. Ben Sirk'teki odaların önüne haçlar koyarak sorunu çözdüğümüzü anlatsam da, bunu tek bir kişinin yaptığından emin olmadığımızı söyleyerek karşılık verdi. Tedbirli olmak iyiydi. Bu yoruma itiraz edemezdim. Gururum, içinde üç kişiyle arabamı bir duvara geçirmeye değmezdi. Sadece benim hayatım tehlikede olsaydı şansımı denerdim. Genelde başkalarının güvenliği konusunda daha hassastım.

Arabadaki üç kişinin de şekil değiştirebilmesi ve bir araba kazasından sağ çıkma ihtimallerinin benden fazla oluşu bir şeyi değiştirmezdi. Ön camdan fırlarlarsa, bir yerleri kanamaz mıydı?

Jason 21 numaralı otoyoldan 270'e girince güllerin kokusunu duydum. "Kokuyu aldınız mı?" diye sordum.

Jason bana baktı. Duş yaptığı için saçları hala ıslaktı, aceleyle kurulandığı için tişörtünde de koyu renkli yerler göze çarpıyordu. "Ne dedin?"

"Güller, güllerin kokusunu alıyorum."

Jason, arkadaki Nathaniel ve Caleb'a baktı. Nathaniel'ı ben yanımda istemiştim. Caleb'a onu yanıma almak istemediğimi söylediğimde neredeyse ağlamıştı. Merle adama her ne dediyse gerçekten ürkütücü olmalıydı.

Dilimin arkasındaki şekerli, iç bayıltıcı tadı alabiliyordum. Kokuyu benden başka kimse almıyordu sanırım. *Lanet olsun.*

Kafamın içinde Belle Morte'un sesini duydum. "Gerçekten benden kaçabileceğini mi düşündün?"

"Senden kaçtım."

Jason, "Ne?" dedi.

Başımı iki yana salladım, kafamın içindeki sese ve güllerin artan kokusuna odaklandım.

"Benden kaçmadın, beni besledin ve yine besleyeceksin, ben tatmin olana dek."

"Jean-Claude senin hiç tatmin olmadığını söylemişti."

Zihnimde kahkahasını duydum, sanki kafatasımın içine tüyler değiyor, Belle sesiyle, kimsenin, elleriyle dokunamayacağı yerlere dokunabiliyordu. Mırıltıyı andıran kalın sesli kahkaha bedenimi ele geçirdi, tüylerim diken diken oldu.

Kafamın içinde bir görüntü belirdi. Dev bir yatak ve yatağın üzerinde bedenler vardı. Kollar, bacaklar, göğüsler, kasıklar birbirine karışmıştı, hepsi erkekti. Sonra bir adam doğruldu, Vücudunun üst kısmını havaya kaldırdı ve altındaki Belle açığa çıktı. Adam yine insanların arasına daldı ve Belle ortadan kayboldu. Bir yılan yuvasına bakmak gibiydi, çok fazla hareketlilik vardı. Mum ışığıyla aydınlanan odada sanki her bir uzuv ayrı ve canlı bir varlıktı. Belle'in kolu kitlenin içinden fırladı, sonra vücudu yüzerek en tepeye ulaştı, erkekleri çıplak bedeninin üzerinden çekip aldı. Artık ortalarında duruyordu. Eller Belle'e uzandı, kadına yalvardı. Belle üzerlerine *ardeur*'ü saldı, beslendi, beslendi, beslendi, et yığınının içinde güçle parıldamaya başladı, gözleri karanlık alevlerle o kadar parlaktı ki yarı yürüyüp yarı süzülerek yataktan çıkarken gözlerinin gölgesi neredeyse yere düşecekti. Bir adamın bedeni yerdeydi, unutulmuştu. Güçle parıldayan çıplak ve dolgun beden yanına gelirken kıpırdamadı. Diğerleri durmaması için yalvarıp el-

lerini uzatınca Belle ihtiyaçlarını karşılamak için kendisine her şeyi veren adamın başında dikildi. Diğerleri dizleri üzerinde doğruldu, biri Belle'i takip etmeye çalışırken yataktan düştü. Yatağın üzerinde hareketsiz duran, sonsuza kadar da hareket etmeyecek en az iki beden vardı. Üç tanesi sevişirken ölmüştü ama diğerleri hala daha fazlası için yalvarıyor, yerlerinden kalkıp peşinden gitmeye çalışıyordu.

Bir sandalyeye bağlayıp yaşananları izlemek zorunda bıraktığı kişi Jean-Claude'du. O olduğunu biliyordum, ben değildim, korku ve açlık dolu gözler bana ait değildi. Ama Belle dokunmadan Jean-Claude'un yanından geçip gidince, Jean-Claude'un çaresizliğinde boğuldum. Belle'i terketmeye çalışmanın cezalarından biri de buydu.

Uzaktan bir ses, "Anita, Anita," diye seslendi. Biri omzuma dokundu, soluğumu tuttum, yeniden gözlerimi kırptım ve nefes almaya çalıştım. Hala emniyet kemerim takılıydı. Araba 270'teydi, 44'e dönmek üzereydi. Bir sandalyeye bağlı değildim. Belle'in yanında değil, güvendeydim. Ama güllerin şeytani bir parfüme benzer kokusu hala burnumdaydı.

Jason ismimi haykırıyordu ama omzundaki el Nathaniel'a aitti. Jason, "İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Belle benimle uğraşıyor."

Nathaniel omzumu silkti. *Şimdi dokunmazsan daha iyi olur* demek için ağzımı açtım ama *ardeur* üzerime çöktü. Derim ısınınca boncuk boncuk terlemeye başladım. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, olgun bir meyve gibi gırtlağıma çıkmaya ve beni nefessiz bırakmaya çalışıyordu. Bir an için kendi nabzımda boğuldum. Kanım, kükre-

yen bir sel gibi coşuyordu. Kalbimin her atışını hissedebiliyordum, her defasında parmakuçlarım karıncalanıyordu. Daha önce damarlarımda bu kadar çok kan aktığını hissetmemiştim.

Hala omzumu tutan Nathaniel'ın elinin üzerine elimi koydum. Derisi sıcaktı. Yüzümü Nathaniel'a döndüm. Menekşe renkli gözlerine bakarken öyle yoğun hislerle doluydum ki Nathaniel'ı kendime çekmeye yetti, yanağını koltuğuma koyacak kadar yakınıma girdi. Kafamın içinde hala mantıklı düşünebilecek bir parça kalmıştı, emniyet kemerini çıkarttığını farkettim ama Nathaniel'ın güvenliğini düşünecek durumda değildim. Sadece daha yakınıma girmesini istediğimi düşünebiliyordum.

Jason, "Anita," dedi. "Anita, neler oluyor? Derim her ne ise onunla karıncalanıyor, *ardeur* gibi bir şey ama *ardeur* değil."

Bakışlarımı Nathaniel'ın yüzünden kaçırmadım. Jason'ın sesi vızıldayan bir böcek gibiydi, duyduğum ama dinlemek istemediğim bir gürültüydü.

Nathaniel'ın elini omzumdan aldım ve nazikçe dudaklarıma götürdüm. Eli yüzümün alt kısmını avuçladı, nefesi sıcaktı. Bu ateş, bana Nathaniel'ın kokusunu da getirdi. Elleri sadece sıcaklık değil aynı zamanda kan kokuyordu ve gün boyunca dokunduğu her şeyin kokusunu alıyordum. Belirli belirsiz bir sabun kokusu diğerlerini silmeye yetmemişti. Eli hayat kokuyordu ve elini istiyordum.

Jason, "Anita, konuş benimle," dedi.

Caleb, "Neler oluyor?" diye sordu. "Neden arabada nefes almak güçleşti?"

Jason, "Güç," dedi. "Ama nasıl bir şey olduğunu henüz bilmiyorum."

Nathaniel'ın elini yüzümden aldım, dudaklarım bileğinin üzerinde gezinmeye başladı, ve işte, derinin hemen altında yeni bir sıcaklık vardı.

Dilimi bileğinin üzerinde gezdirdim ve ürperdi.

Jason, "Anita!" diye bağırdı.

Sesini duyuyordum ama benim için çok önemsizdi. Tek önemli olan derinin sıcaklığı ve altındaki nabızdı.

Ağzımı iyice açtım, dudaklarım nabzın tadına bakmak için aralandı.

Araba vahşice savruldu, Nathaniel'ı geriye beni de yana savurdu, eli elimden kopup gitti. Nathaniel kendisini Caleb'ın kucağında buldu.

Jason'a baktım ama bu sefer gerçekten baktım. Zihnimin gerisinde bir yerde Jason olduğunu biliyordum, şimdi aklımdaki baskın düşünce, boynunun yanında atan nabzıydı. Kapana kısılmış bir yaratık gibi derisini dövüyordu. Onu serbest bırakabileceğimi biliyordum, kırmızı ve sıcak sıvıyı ağzıma akıtabilirdim.

Emniyet kemerimi çözdüm. Bunu yapınca bir anlığına duraksadım çünkü emniyet kemeri konusunda çok hassastım. Annem emniyet kemeri taksaydı bugün hala yaşayacaktı, kemeri takmadan seyahat etmezdim. Asla. Bu korku o kadar derinlere işlemişti ki Belle'i geri itti, içimde yükselen kan arzusu da geri çekildi.

Sesimi bulduğumda kaba ve garip bir tona sahipti, sanki bana ait değildi. "İçimdekinin *ardeur* olduğunu sanıyordum ama değil..."

Jason, "Kan arzusu," dedi.

Başımla onayladım, ellerim hala çözdüğüm emniyet kemerinin üzerindeydi.

"Kan arzusu *ardeur*'e benzer ama farklıdır. Bazen, boynuna mı yoksa kasıklarına mı gittiğini görmeden karşındakinde hangisinin baskın olduğunu anlayamazsın."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen ne dedin?" diye sordum. Cevabı verdiyse de ben duymadım, Belle yeniden kükreyerek üzerime çöktü, şimdi boynundaki nabız ve ağzının hareket edişi beni daha çok ilgilendiriyordu. Kendi kanım, kalbim ve zonklayan nabzımın uğultusu dışında bir ses duymuyordum.

Ön koltuktan Jason'a doğru kaydım, bunu yapmak istediğimi veya hareket ettiğimi hatırlamıyordum. Yine direksiyonu kırdı, beni arabanın uzaktaki kapısına çarptı. Sırtım kapıya çarpınca öfkeli korna seslerini duydum, Jason aracı yeniden trafiğe soktu. Ardından direksiyonu düzeltti ve düzgün bir biçimde yoluna devam etti. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Sen benimle beslenirken araba süremem."

Sesim boğuktu. "Sanırım umrumda değildi." Doğruldum, beni yeniden kapıya çarpmaması için ellerim koltuktaydı.

"Nathaniel, Caleb, ben arabayı kenara çekecek uygun bir yer bulana kadar onu benden uzak tutun."

Nathaniel kolunu yüzümün önüne uzattığında vites kolunu aşmaya çalışıyordum. Bana dokunmadı, hatta denemedi bile ama bileğini teninin sıcaklığının kokusunu alabileceğim kadar yakınında tuttu, sonra kolunu yavaşça arka

koltuğa geri çekti. Ben de onun peşinden gittim. İki koltuğun arasından geçtim, derinin çekimine kapıldım. Sanki beni Nathaniel'ın koluna bağlayan bir şey vardı.

Arka koltuğa döküldüm. Nathaniel şimdi koltuğun kendi tarafındaydı. Bedeninin önüne çömeldim, Nathaniel'a sarıldım. Üzerinde pantolonu olmasına rağmen şortunun içindeki gerginliği hissedebiliyordum ama bugün benim için boğazındaki nabzı kadar önemli değildi. Yola çıkmadan önce saçlarını örmüştü, şimdi boynu açıktaydı.

Araba yeniden savruldu ve kendimi yerde, Caleb'ın ayakları dibinde buldum. Henüz orta refüje çıkmadığımız veya bir kaza yapmadığımız için şanslıydık. Şansımız tükenebilirdi ama umrumda olduğunu sanmıyordum.

"Nathaniel ile henüz seks yapamıyorsan ondan kan almanın da uygun olacağını sanmıyorum. Hala çok zayıf." Jason'ın sesi sanki çok uzaklardan bir yerden geliyordu.

Tepemde kimin dikildiğini görmek için kafamı kaldırdım, bedenime birinin bacakları değiyordu. Seks için Caleb tercihim olmazdı ama kan için... Dizlerimi bacaklarının arasına çektim ve Caleb'ın üzerine çıkmaya başladım, parmaklarımı kot pantolonuna geçirdim, altındaki deriyi hissettim.

Ellerim, üzerine çizgi roman karakterlerinin resimleri yerleştirilmiş gömleğinin düğmeleri üstünde gezindi. Teni çok sıcaktı.

Parmaklarım yukarıya yöneldi, göbeğindeki halkaya dokundum. Tereddüt ettim, metal yüzeyin kenarında gezindim, hafifçe tutup çektim, derinin gerildiğini hissettim. İtiraz eder gibi bir ses çıkarttığını duydum. Yüzüne baktım,

iyice açılmış gözlerinde korku vardı, ağzı şaşkınlıkla küçük bir *o* çizmişti.

Üzerine büyük gelen gömleğin altında kaybolan karnının, göğsünün ve kollarının üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Sonunda ellerimi omuzlarına koydum ve giysiyi yukarıya çektim, göbeği yavaşça açığa çıktı. Çıplak tenin görüntüsü, yeniden başka açlıkları besledi, sadece kanı değil, eti de arzuluyordum. Belle boynumdaki metafizik tasmaya asılıp içimde uyanan yaratığı bastırdı. Kendisinin arzuladığı şeyi arzulamamı istiyordu. O anda kadının da çağıracak yaratıkları olmasına rağmen, onlarla yaratığı paylaşmadığını, ete açlık duymadığını anladım. Bu düşünce fazla rasyoneldi ve tasma gevşedi, yeniden kendime geldim.

"İkisinden de beslenebilecekken, kan veya et senin için ne farkeder?" diye sordum. "Zaten bütün gün Richard ile beslendin."

"Belki de etten sıkılmışımdır."

Zihnini okumuşum gibi aklımda bir düşünce belirdi. "Richard seni beslemedi. Bütün gün seninle savaştı, sen bütün enerjisini emdin ama bir başkasına saldırmasını sağlayamadın."

Öfkesi tenime değen sıcak bir metal gibiydi. Sırtım gerildi, nefesimi tuttum. Caleb kollarımı tuttu, yoksa geriye düşecektim.

Kafamın içinde Belle'in sesi yankılandı. "Richard şaşırtıcı bir güce sahip ama senin çağırabileceğin bir hayvan değil. Ayrıca ölülere de ilgi duymuyor ama sen, *ma petite*, ah, evet, sen farklısın." Gücü içime aktı ama bu sefer kan arzusu değildi, soğuktu, mezar soğukluğuydu. Bu enerji bana

değer değmez, benim güçlerim de alevlendi, ölüleri mezarından kaldıran kısmım uyandı. Belle'in soğuk enerjisi benim soğuk ateşimin yakıtıymış gibi güçlerim coştu. "Sen benimsin, *ma petite*, şekil-değiştirenin hayal bile edemeyeceği bir biçimde. Onun ölülerle bağlantısı kazaydı ama sen bu güce doğuştan sahiptin."

Belle'in gücü mezarın gücüydü, ölümün kendisiydi ama benimki de öyleydi. Bir şeyi ispatlamaya çalışıyordu. Nekromansimi uyandırmıştı ve şimdi benim için farklı bir tür ölüydü. Ölülerle nasıl başa çıkacağımı biliyordum.

Nefes alıp kendi büyü gücüme odaklandım ve Belle'i zihnimden çıkarmaya hazırlandım. Bunu daha önce de yapmıştım. Ama ben ciğerlerimi havayla doldurmadan soğukluk yerini yeniden sıcaklığa bıraktı. Kan arzusu büyü gücümü silip süpürdü, yine ihtiyaçların kölesi oldum.

Sesi tenimin üzerine dökülen sıcak bal gibiydi, sanki gözlerinin karanlık gücü derimi eritiyordu. "Mezarın güçlerini kontrol edebiliyorsun ama arzularını edemiyorsun. Tüm arzuların kontrolü bendedir."

Nefes alabilseydim bir çığlık atardım ama hava yoktu, gözlerim bir anlığına kamaştı ve görüşüm de bulandı. Seslerde boğuluyordum, bedenimde akan kan, ıslak ve küt küt atan kalbim, derimin altında binlerce yerde atan nabzım. Duyabiliyor, hissedebiliyordum.

Ellerimin altında Caleb'ın göğsünü, meme uçlarının etrafındaki kılların sertliğini hissediyordum. Ve sonunda, meme uçları, parmaklarımın altında sertleşti. Onlara takılı minik metaller sadece dikkatimi dağıtıyordu. Meme başlarını parmaklarımın arasına almak istiyordum ama o soğuk

parçalar engel oluyordu. Bir sandviçin içinde girmiş kürdan gibi, yoluma çıkıyorlardı. Belle bir an için metalleri çekip çıkarmayı düşündü, bu düşünce bana çok uzak olduğu için kısa süreliğine de olsa zihnimin içinde yalnız kaldım.

Görüşüm berraklaştı, Caleb'm gözleri odağını kaybetmişti ve dudakları yarı aralıktı. Sanki adama dokunan Belle'in kendisiydi ve dokunuşu, şehveti, her tür arzuyu körüklüyordu.

Aklım da, bedenim de kendime aitti ama Belle'in açlığı da içimdeydi ve ondan kurtulamıyordum. Haklıydı, kana susamak ölüm değildi.

Kollarımı Caleb'ın gömleğinin içine soktum ve düğmeleri patlattım, bedeninin üst kısmı şimdi çıplaktı. Jean-Claude'un kan arzusu içime dolduğunda her zaman boyna, bileğe, kollara, bazen de kasıkların içine yönelir, ana atardamarlara ulaşmaya çalışırdım. Ama Belle çok yukarı veya çok aşağı bakmıyordu. Tam kıvamında pişirilmiş lezzetli bir biftekmiş gibi Caleb'ın göğsüne bakıyordu.

Mantığım itiraz etmeye çalıştı. Daha çok kanın dolaştığı, yüzeye daha yakın yerler de vardı. Alışık olduğum yerlere yönelmemek yeniden kendime gelmemi sağladı.

Caleb'm sesi duyuldu. "Neden durdun?"

Nathaniel sakin bir ses tonuyla, "İstediği şeyin seks olduğunu sanmıyorum," dedi.

Sesini duyunca yüzümü Nathaniel'a döndüm. Beni yönlendiren *ardeur* olsaydı, sesini duymak bile üzerine çıkmam için yeterliydi.

Ama Nathaniel haklıydı, halimin seksle bir ilgisi yoktu, yiyecekle alakalıydı ve Nathaniel yiyecek değildi. Bu,

Caleb'ın yiyecek olduğu anlamına mı geliyordu? Hoş bir düşünce değildi.

Caleb, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Caleb'ın çıplak göğsüne, genç ve kusursuz olmayan yüzüne baktım. Çok şaşkın görünüyordu. Kimseyle konuşmuyordum ama yüksek sesle düşüncelerimi dile getirdim. "Anlamıyor."

Belle fısıldadı. "Yakında anlayacak."

Önden Jason'ın sesi geldi. "Sanırım ekibin bir parçası olarak sıra sana geldi."

"Ne?"

Jason, "Seni katur kutur yiyecek," dedi.

Kendi ahlaki çelişkilerime Belle'in kan için bana mantıklı gelmeyen, uygunsuz bir yer seçmesi de eklenince yüzeye çıkmama yardımcı oldu.

Caleb'ın bedeninden uzaklaşarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Yüksek sesle, "Hayır," dedim. Hiçbiri bana cevap vermedi, sanki hepsi arabadan biriyle konuşmadığımın farkındaydı.

Belle'in sesi kafamın içinden geldi. "Şimdiye kadar sana nazik davrandım, *ma petite*."

"Ben senin *ma petite*'in değilim, lanet olsun bana o ifadeyle seslenme."

"Nezaketim hoşuna gitmiyorsa, bundan sonra sana karşı nazik olmam."

"Senin nazikliğin böyleyse, o zaman..." Düşüncemi tamamlayamadım çünkü Belle bana gerçekten nazik olduğunu gösterdi.

İçime akmadı, tepeme çöktü. Zihnim birden uyuştu, nefesim kesildi, kalbim durdu, gücün altında ezildim. Bir an için, bana sonsuzluk kadar uzun gelen bir an için, boşlukta kaldım. Araba yoktu, Caleb yoktu. Görmüyor, hissetmiyordum. Ne karanlık, ne aydınlıktı, ne aşağısı, ne yukarısıydı. Ölüme çok yaklaştığım anlar olmuştu, daha önce de kendimden geçmiştim ama Belle'in gücü içimi kapladığı anda, bunun gerçek hiçliğe en çok yaklaştığım an olduğunu düşündüm.

Ve bu hiçliğin içinden Belle'in sesi geldi. "Jean-Claude dansa başladı ama sen, kurt ve kendisi arasında gidip gelirken başladığı işi bitiremezdi. Duyguları, yargılarına engel oldu. Bu yüzden onu iyi eğitip eğitmediğimi sorgulamaya başladım."

Konuşmak istedim ama ağzımın nerede olduğunu veya nasıl nefes alındığını hatırlamıyordum. Belle'e nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Kurtta bunu keşfettim ama onaramadım çünkü benim hayvanım değildi. Ben köpekleri anlamam, kurt da bir nevi köpektir." Sesi fısıltıyla içime, titreyerek bedenime aktı ama vücudumda sesinin dans etmesi için kullanabileceği bir bedenim olması gerekti. Çok yüksekten düşer gibi tekrar ete kemiğe döndüm. Nefes nefese yere yığıldım, Caleb'm şaşkın yüzünü ve Nathaniel'ın endişeli bakışlarını gördüm.

Belle'in sesi işini iyi bilen bir el gibi bedenimde gezindi. Birden, Jean-Claude'a sesini baştan çıkartma aracı olarak kullanmayı kimin öğrettiğini anladım. "Ama sen, *ma petite*, seni anlıyorum."

Titrek, derin bir nefes aldım ve göğsüme doğru bir sancı indi, sanki çok uzun zamandır nefes almıyordum. Sesim boğuk çıktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Dördüncü işaret, *ma petite*, dördüncü olmadan gerçekten Jean-Claude'un sayılmazsın. Nişanla evlilik arasındaki fark gibidir. Birisi kalıcıdır, diğerineyse gerek yoktur."

Ne demek istediğini gözlerimin önünde bal renkli iki göz belirmeden birkaç saniye önce anladım. Bunun ikinci işaret olduğunu biliyordum çünkü daha önce üç kez karşılaşmıştım. İki defasında Jean-Claude, birinde de öldürdüğüm bir vampir bunu kullanmıştı. Daha önce buna karşı kendimi savunamamıştım. Deneyimlerime dayanarak fiziksel hiçbir gücün beni kurtaramayacağını biliyordum. Vurabileceğim veya öldürebileceğim bir şey değildi. Böyle şeylerden nefret ediyordum. Ama benim tamamen fiziksel denemeyecek başka güçlerim de vardı.

Uzun metafizik bağdan Jean-Claude'a uzandım. Belle'in sesi üzerimde gezindi, vakit geçiriyor, zevkinin ve korkumun tadını çıkarıyordu. "Jean-Claude'un uyanmasına daha var, sana yardım edemez," dedi.

Gözlerinin karanlık alevi üzerime çöktü, ruhumu emmeye gelen şeytani bir melek gibiydi. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım, metafizik bağın diğer yarısını kullandım. Aylardır bana hiç yardım etmeyen bir yere, Richard'a uzandım.

Bir an için gözümün önünde Jamil'in kollarında sıcak suyun içine uzanmış Richard'ın görüntüsü belirdi. İsmimi fısıldadı ama ya beni istemeyecek kadar yorgundu ya da bunu denemedi. Bir an için, sorun çözülmüş gibiydi. Sonra geriye çekildim, kafamın ve bedenimin içine geri dön-

düm. Bu sefer beni dışarıya atan Richard değildi. Koyu bal renginde gözler, yüzümün önünde durdu, uzun saçların hayaletini ve yüzünün sise benzer siluetini gördüm.

Caleb bağırıyordu. "Arabada bizimle birlikte bir şey daha var. Bir şey göremiyorum ama hissedebiliyorum. Lanet olsun, bu ne?"

Nathaniel'ın sesi beklenmedik bir biçimde yüksek çıktı. "Belle Morte."

Kafamı kaldırıp diğerlerine bakacak vaktim yoktu çünkü hayalet dudaklar konuşmaya başladı. "Kurdunun gücünü kullanmana izin veremem. Ben sana ilk işareti verdim ve bunun farkına bile varmadın. Şimdi sana ikinciyi veriyorum ve bu gece Musette benim vekilim olarak sana üçüncüyü verecek. O zaman Jean-Claude'la denk olacağız, üçe üç, o zaman bana geleceksin, *ma petite*. Ben istersem dünyanın öbür ucuna seyahat edeceksin, benim tatlı kanımın tadına bakmak için her şeyi yapacaksın."

Hayalet ağız alçalmaya başladı. Bana bir öpücük verirse onun olacağımı biliyordum. Her zaman yaptığımı yaptım, yüze vurmaya çalıştım ama dokunacak bir şey yoktu. Sessizce çığlık attım, metafizik sesimle haykırdım. "Yardım et!"

Birden ormanın, ağaçların, taze toprağın, ıslak yaprakların ve kurtların kokusunu aldım.

Belle, Richard'a ulaşmama engel olabilir ama Richard'ın bana uzanmasına engel olamazdı.

Richard'ın gücü, tatlı tatlı kokan bir bulut misali üzerime çöktü, parıldayan gözleri ve hayalet ağzı hemen savuşturdu.

Belle bir kahkaha attı, sesi bedenimin üzerine aktı, ürperdim, nefesim boğazıma düğümlendi. Zihnim bunun çok kötü olduğunu haykırsa da, ben kendimi inanılmaz iyi hissediyordum.

Caleb, "Bir kahkaha duydunuz mu?" diye sordu.

Jason *hayır* dedi. Nathaniel *evet.*

Belle'in fısıltısı tenimin üzerinde gezindi. Richard'ın üzerime titreyen gücü bile kadının sesini bastıramadı.

"Kurdunun dokunuşu ile beni dışarıya atabilirsin ama kurdun bu kadar uzakken değil. Ten ne kadar yakınsa bağ da o kadar yakın, o kadar güçlüdür. Sen zaten benimsin, *ma petite*, benden kurtulamazsın."

Gözler yine tepemde gezinmeye başladı. Richard'ın gücü yumuşak bir kalkan gibi önüme geçti. Belle'in gücü suyun üzerinde yüzen bir yaprak gibi kalkanın üstünde gezindi, sonra zırhı zorlamaya başladı.

"Yardım edin!" diye çığlık attım. Bu sefer herkese seslenmiştim, herhangi birine ve kimseye.

Nathaniel'ın elini elimde hissettim, hayalet öpücük tereddüt etti, sonra dönüp Nathaniel'a baktı. Nathaniel'a seslendiğini duydum, kemiklerimde nabız gibi gücün attığını hissettim.

Leopar, Belle'in ilk çağırdığı hayvandı. Beni ele geçirirse, leoparımı da ele geçirirdi.

Nathaniel hayalet suratı görebiliyormuş gibi elini öne uzattı.

"Hayır!" Elimi Nathaniel'dan kurtardım ve fiziksel bağlantıyı kestiğim anda Nathaniel da Belle için gerçekliğini yitirdi. Bal renkli gözler bana odaklandı.

"Sonunda hepsi benim olacak, *ma petite*."

"Hayır," dedim. Ama sesim yumuşaktı, söylediğinin doğruluğuna inanıyordum.

"Hepsini bana vereceksin, hepsini."

Soğuk suya düşmüşüm gibi içimi korku kapladı. Belle'in yanımdakilere, arkadaşlarıma neler yapabileceğini düşündüm. Hayır, bunun olmasına izin veremezdim."

"Lanet olsun, Belle, sana lanet olsun." Öfkem, korkum, Richard'ın gücünü besledi. Tatlı, burnumu buruşturan kurt kokusu o kadar yoğundu ki görünmez tüylere sarınmış gibiydim.

Araba bir yana savruldu. Ardından öfkeli korna sesleri ve frenin ciyaklaması geldi. Jason uygun bir yer bulmaktan vazgeçmişti, aracı yolun kenarına çekti. Nathaniel ve Caleb koltuklarında yana savruldu. Kimse emniyet kemeri takmadığı için endişelenecek durumda değildim.

Belle'in gözleri, Richard'ın gücünü aşmaya çalıştı. Kolay olmadı. Her santimetreyi güçlükle aşıyor ama alev alev yanan gözler ve hayaletimsi yüz gittikçe yaklaşıyordu... Sonunda soluğumu tutmak zorunda kaldım, çok derin bir nefes alırsam Belle'i içime çekmekten korkuyordum.

Gözucuyla bir hareketlilik gördüm. Jason iki koltuğun ortasındaydı. Arabayı durdurmuş ve emniyet kemerini çıkarmıştı. Elini yüzümün önündeki hayaletin içine soktu, sanki karşımda duranı göremiyordu. Omzumu sıkıca kavradı ve Jason bana dokununca Richard'ın, içimdeki yaratığı kabardı. Ben içimde hareket edenin kendi canavarım olduğunu düşünüyordum ama bu, her ne ise, Richard'dı, ben değildim.

Bir kupaya dolan sıcak su gibi kurdu içime aktı, fincan ağzına kadar doldu, tenimdeki leoparın veya ölümün yerini aldı. Sırtım gerildi, ellerim büküldü, ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Bedenimin içindeki tüyleri hissedebiliyordum, güçlü tırnaklar etimi kazıyordu. Kurt bedenimden çıkmanın bir yolunu arıyordu.

Belle büyük bir hayalet kedi gibi bana tısladı. Gözler geri çekildi, Jason beni ön koltuğa çekip bedenine yaslarken bakışlar arabanın üzerinde gezindi. Jason'ın yakınlığı kurdu sakinleştirdi, nefes nefese içime oturduğunu, iştahlı ve küstah gözlerle arabanın tepesindeki gözlere baktığını hissettim. Jason'ın kurt gözleri vardı ve bugün yüzüne mükemmel uyum sağlıyordu. Ama ikimizi de kuşatan Richard'ın gücü, Thronnos Rokke klanının gücüydü. Richard'ın yaratığını içimde hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Sanki ben bir çantaydım ve yaratık içime girmişti. Derim, kurtulamayacağı bir kafesmiş gibi içimde dolaştığını hissediyordum.

Belle'in sesi üzerimize aktı, bu sefer öfkeli ve sıcaktı, canımızı yaktı. "Bütün gün kurdunun kollarında dolaşabilirsin ama bu akşamki yemekte görüşeceğiz. Musette orada olacak, onun sayesinde, *ma petite*, ben de orada olacağım."

Sesim hırıltıya benzer bir biçimde çıktı. "Ben senin *ma petite*'in değilim."

"Olacaksın," dedi. Gözler yavaşça soldu, bu raundu kazandığımızı bana hatırlatan tek şey, geride bıraktığı gül kokusu oldu. Jean-Claude'un anıları Belle'i çok iyi tanıdığı için aksini söylüyordu. Belle bir şeye veya birine sahip olmayı kafaya koyduysa, asla vazgeçmezdi. Jean-Claude böy-

le bir konuda fikrini değiştirdiğine şahit olmamıştı. Bu, hiç de adil değildi, bir kadının fikir değiştirmeye açık olması gerekmez miydi? Ama tabii ki, Belle tam olarak bir kadın değildi.

İki bin yıllık bir vampirdi, böyleleri fikirlerini, alışkanlarını veya amaçlarını değiştirmezdi. Şehri en son bir Başvampir ziyaret edip beni Jean-Claude'dan çalmaya çalıştığında, bir hafta komada yatmıştım. Richard'm boğazı parçalanmış, Jean-Claude neredeyse gerçekten ölmüştü. Vampirler ya beni gebertmeye ya da bana sahip olmaya çalışıyordu. Tanrım popüler olmaktan nefret ediyordum.

29

Nathaniel torpido gözünden yedek haçlarımdan birini çıkardı. Yedek şarjörler gibi, her zaman yanımda yedek haç taşırdım. Vampirlerin peşine düşünce ikisinin de bitmesi iyi bir şey değildi. Lanetliler Sirki'nde kapıların önüne haçlar koydurmuş ama kendim bir tane taşımayı akıl edememiştim. Bazı günler kafam yavaş çalışıyordu.

Yeniden ön koltuktaydım ama titriyordum. Titremek yeterli bir sözcük değildi. Ellerim zangırdıyor vücudumdaki küçük kaslar farklı anlarda seğiriyordu. Üşüyordum, bir yandan da yazın sonlarındaki görkemli günlerden birini yaşar gibiydik, hava sıcaktı, güneş parıldıyordu ve yumuşaktı. Mavi gökyüzü ve gün ışığının altında yolumuza devam ettik. Bedenim üşüyordu. Hiçbir battaniye beni ısıtamazdı.

Nathaniel bacaklarımın arasında yere çömelmiş, canlı bir battaniye gibi bedenimin alt yarısını kucaklıyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda şikayet etmiştim ama çok uzun süre değil. Arabada gerçek battaniye yoktu. Son zamanlarda sıklıkla şoka girdiğim için bunu bir şekilde telafi etmeliydim. 44'ün ağaçları, yerini evlere, eski okullara, apartmanlara, kiliselere ve hiçbir işe yaramayan, yaşlı ve yorgun binalara bıraktı. Tamam, belki de yaşlı ve yorgun olan sadece bendim.

Elimi Nathaniel'ınkinin üzerinde gezdirdim, sıcak ipeksi saçlarını okşadım. Başı kucağımdaydı, kollarını beline dolamıştı, bedeni bacaklarımın arasındaydı. Nathaniel bazen seks düşünmeme sebep oluyor ama bazen de sadece beni rahatlatıyordu. Yalnızca yakınlık hissi veriyordu. Bunu birçok insanda görmek mümkün değildi çünkü bazen insan kendini sevişmeye fazla kaptırıyordu. Bence köpeklerin bu kadar popüler olmasının sebebi de buydu. Bir köpeğe istediğiniz kadar sarılabilirdiniz ve o asla seksi düşünmezdi, yemek yemiyorsanız sosyal sınırlarını zorlamazdı. Köpekler, eğitimini almadıysa ancak masadaki artıkları kemirmek için sınırı zorlardı. Ama hey, o bir köpekti, tüylü elbise giymiş bir insan değildi ki. Şimdi, ihtiyacım olan şey, bir insan değil, evcil bir hayvandı. Rahatsız edici olsa da gerçek buydu.

Jason aracı sürüyordu. Caleb arka koltuğa yayılmıştı. Kimse konuşmuyordu. Bence kimse ne diyeceğini bilemiyordu. Jean-Claude'un uyanmasını istiyordum. Belle'in ne yaptığını anlatmak istiyordum. Belle'in bana başka bir şey yapmaması için elinden bir şey gelip gelmeyeceğini, dör-

düncü işareti vermenin işe yarayıp yaramayacağını sormayı arzuluyordum. Dördüncü işaret, Jean-Claude yaşadığı sürece benim yaşlanmama engel olacak ve beni ölümsüz yapacaktı. Teorik olarak, Jean-Claude sonsuza kadar yaşayabilirdi, dördüncü işaret ile benim için de aynısı geçerliydi. Öyleyse bunu şimdiye kadar neden reddetmiştim? Öncelikle, beni korkutuyordu. Bir Hıristiyan olarak sonsuza kadar yaşamak hakkında ne hissettiğimi bilemiyordum. Demek istediğim, o zaman cennete, Tanrıya ve kıyamete ne olmuştu? Teolojik açıdan, bunun anlamı neydi? Daha basit bir bakışla, beni Jean-Claude'a ne kadar bağlayacaktı? Şimdi bile rüyalarıma girebiliyordu, son adımı da atarsam ne olacaktı? Yoksa dördüncü işareti reddetmem, kendimi kimseye tamamen adamak istemememin bir sonucu muydu? Belki. Ama Belle'in ele geçirmesine engel olmanın tek yolu Jean-Claude'un beni almasına izin vermekse, hangisini seçeceğim belliydi. Rahibimi ararsam, dördüncü işaretin dini anlamı ile ilgili hava kararmadan bana geri dönebilir miydi? Peder Mike yıllardır garip sorularıma garip cevaplar veren biriydi.

Jason, "Anita," dedi. Sesinde endişe vardı.

Jason'a baktım, herhalde uzun süredir dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Bir şeyler düşünüyordum."

"Sanırım takip ediliyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana dokunabilmek için neredeyse dört aracı birbirine kattığımda, dikiz aynasında bir araba gördüm. Yakındaydı, bizi yakından takip ediyordu. Ben aniden frene basınca bize neredeyse çarpan araçlardan biriydi."

"O zaman trafik yoğundu, birçok kişi önündeki aracı yakından takip eder."

"Evet ama o zaman yakınımızdaki arabaların hepsi hızla bizden uzaklaştı, bu araba hala arkamızda."

Aynaya baktım, koyu mavi bir cip gördüm. "Bunun aynı araç olduğuna emin misin?"

"Plakasını almadım ama model aynı, renk aynı, içinde iki kişi var, biri siyah saçlı, sarışın olansa gözlüklü."

Bizi takip eden cipe baktım. İki adam, biri siyah, biri sarı saçlı, bir tesadüf olabilirdi. Ama belki de değildi.

"Sanırım takip edildiğimiz teorisi doğru."

Jason, "Ne?" diye haykırdı. "Ondan kurtulayım mı?"

"Hayır," dedim. "Trafiğin içine gir ve bizi Sirk'e götürmediği sürece ilk çıkışa sap. Onları Jean-Claude'a götürmek istemem."

Jason, "Şehirdeki bütün yaratıklar Şehrin Başvampiri'nin Lanetliler Sirki'nde kaldığını biliyor," dedi. Yine de şerit değiştirip çıkışa doğru yöneldi.

"Ama arkamızdaki adamlar oraya gittiğimizi bilmiyor."

Omzunu silkti, iki şerit daha değiştirdi, çıkışa yaklaştı. Mavi cip arkamızda iki araçla biz çıkışa girene kadar bekledi, sonra şerit değiştirdi. Aracı izlemeseydik veya aramıza yüksek bir araç girseydi, bizi takip ettiklerini göremezdik. Ama görmüştüm, bizi izliyorlardı.

"Lanet olsun," dedim. Artık kendimi biraz daha sıcak hissettim. Bir insanı kendine getirmek için aksiyondan iyisi yoktu.

Jason aklımdan geçeni yüksek sesle dile getirdi. "Kim bu adamlar?"

Caleb geriye baktı. "Biri neden bizi takip etsin?"

Jason, "Muhabirler?" dedi. Tek kelimeyi soruya dönüştürdü.

"Sanmıyorum," dedim. Arabaların tavanlarının üzerinden görünen cipten başka bir şey görmüyordum.

"Ne tarafa?" diye sordu. Çıkış rampasının sonuna gelmişti.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, seç birini." Bu adamlar kimdi? Bizi neden takip ediyorlardı? Genelde insanlar beni takip etmeye başladığında neyin peşinde olduklarını bilirdim. Bugün, hiçbir fikrim yoktu. Şu anda polise yardımda bulunduğum davaların hiçbiri takip edilmemi gerektirecek türden değildi. Muhabir olmalarını arzuladım ama sanmıyordum.

Jason sağa döndü. Birinci araba sola döndü, ikinci sağa, cip ikincinin arkasına takıldı. Sokak tabelalarında küçük bayraklar vardı, İtalyan bayrakları, üzerinde 'Tepe' yazıyordu. Tepe'deki insanlar size vatanınızı hatırlatmak ister ve İtalyanlıklarıyla gurur duyardı. Yangın muslukları bile yeşil, kırmızı ve beyaza boyanmıştı.

Nathaniel kafamı kucağımdan kaldırdı. "Belle mi?"

"Ne?" diye sordum. Gözlerim hala dikiz aynasındaydı.

Sakin bir ses tonuyla, "Gündüz Belle'e yardım edenler olabilir mi?" diye sordu.

"Bunu düşündüm. Birden fazla insan hizmetkara sahip bir vampir tanımıyordum ama birden fazla Renfield'ı etrafında tutanları biliyordum. Renfield, Amerikan vampirlerin kendileriyle mistik bağı bulunmayan, sadece kan bağışlayan ve vampir olmayı isteyenlere taktığı isimdi. Vam-

pirleri avladığım, onlarla yatmadığım dönemde, vampirlere yardım eden herkesi vampir hizmetkarı sanıyordum ama artık gerçeği biliyordum.

"Sanırım Renfield olabilirler," dedim.

Caleb, "Renfield nedir?" diye sordu. Arkasına dönmüş mavi ciple aramıza giren araca bakıyordu.

"Bu tarafa dön, Caleb. Arkamızdaki araç da giderse, ciptekilerin onları farkettiğimizi anlamasını istemiyorum."

Hiç itiraz etmeden hemen arkasına döndü, Caleb için sıradışı bir eylemdi. İnsanların itaat etmesini sağlamak için onları tehdit etmek hoşuma gitmezdi ama bazılarında başka hiçbir şey işe yaramıyordu. Caleb de onlardan biri olmalıydı.

Renfield'ın ne olduğunu anlattım.

Caleb, "Drakula'da böcek yiyen adam gibi," dedi.

"Kesinlikle," dedim.

"Havalı," dedi. Ciddi gibiydi.

Jean-Claude'a 1897'de Drakula'nın kitabı çıkmadan önce Renfield'lara ne dediklerini sormuştum. Jean-Claude'un cevabı "köleler" olmuştu. Belki şaka yapıyordu fakat bir daha sormamıştım.

Arkamızdaki araba şerit değiştirince mavi cip birden açığa çıktı. Kafamı çevirip araca bakmamak için kendimi zor tuttum, sadece aynayı kullanmaya çalıştım. Dönüp bakmak istiyordum. Bunu yapmamam gerektiğini bilmek eylemi daha da çekici kılıyordu.

Cipin uğursuz bir hali yoktu, içindeki iki adam için de aynı şey geçerliydi. İkisinin de saçları kısa ve temizdi, düzgünce taranmıştı. Cip de parlak ve temizdi. Tek uğursuz

şey bizi takip etmeleriydi. Sonra... dar bir yola girdi. Tehdit oluşturmadan gözden kayboldu.

"Lanet olsun," dedim.

Jason, "Aynen," dedi. Ama omuzlarının çöktüğünü hissettim, sanki tek kelimeyle gerginliği azalmıştı.

"Çok mu paranoyağız?" diye sordum.

Jason, "Belki," dedi. Hala önüne baktığı kadar dikiz aynasına bakmakla meşguldü, gördüklerine inanamıyor gibiydi. Ben de inanamadığım için yola bakmasını söylemedim. Gözleri yoldaydı. Ben de cipin birden açığa çıkmasını ve peşimize takılmasını bekliyordum. Küçük bir kandırmaca olabilirdi. Ama böyle bir şey olmadı. Cipin girdiği yer ağaçlar ve park halindeki araçlarla gizlenene kadar yolumuza devam ettik.

Jason, "Galiba sadece bir tesadüftü," dedi.

"Öyle görünüyor."

Nathaniel yüzünü yavaşça bacağıma sürttü. "Korkuyor gibi kokuyorsun, sanki bunun bir tesadüf olduğuna inanmadın."

"İnanmadım."

Caleb, "Neden?" diye sordu. İki koltuğun arasından öne eğildi.

Sonunda arkama döndüm ama Caleb'a bakmıyordum. Boş sokağı seyrediyordum. "Deneyim," dedim.

Gül kokusu aldım ve bir saniye sonra boynumdaki haç yavaşça parıldamaya başladı.

Jason, "Yüce Tanrım," diye fısıldadı.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu ama sesim titremedi. "Üzerimde haç varken beni kontrol edemez."

Caleb, "Emin misin?" diye sordu. Benden uzaklaştı, arka koltuğa sindi.

"Evet," dedim. "Eminim."

"Neden?" diye sordu. Gözleri faltaşı gibi açıktı.

Ağaçların gölgesinde yumuşak ve beyaz parlaklık artarken gözlerimi kırpıştırdım. "Çünkü inanıyorum," dedim. Sesim boynumdaki parıltı gibi yumuşaktı. Beyaz, sıcak ışığı, gözleri kör edecek parlaklıkta haçlar görmüştüm ama bu, bana zarar vermek isteyen bir vampirle karşı karşıya geldiğimde oluyordu. Belle uzaktaydı, parıltı öyle gösteriyordu.

Güllerin kokusunun artmasını bekledim ama artmadı. Belli belirsiz bir koku olarak kaldı, boğucu bir yoğunluğa ulaşmadı.

Belle'in sesini kafamın içinde duymayı bekledim ama düşündüğüm gibi olmadı. Ne zaman onu zihnimde duysam gül kokusu yoğunlaşıyordu. Şimdi tatlı parfümü çok hafif alıyordum ve Belle'in sesi gitmişti. Haçı elimle sıkı sıkı kavradım, sıcaklığını, gücünü hissettim, kolumdaki tüyler diken diken oldu, hacın gücü bir nabız gibi atıyordu. Caleb nasıl inandığımı sordu. Benim sormak istediğim şey ise, *nasıl inanmazsın*'dı.

Belle'in öfkesinin sıcaklığını havada hissettim. Arabayı güç doldurdu, nefes kesen ve tüyleri havaya diken bir akıntıyla, sadece yemek masasının başında oturan görüntüsünü bana gönderebildi. Uzun, siyah saçları, üzerindeki altın ve siyah renkli gece elbisesinin iki yanına düşüyordu. Gözleri alev alev yanarken bir aynada kendine bakıyordu. Kör bir adamın bakışlarındaki gibi, gözlerinde sadece gücün rengi vardı.

Oldukça yüksek sesle fısıldadım. "Bana dokunamazsın, artık olmaz."

Arkasındaymışım gibi aynaya baktı, beni görebiliyordu. Öfkeyle cazibesi korkutucu bir şeye dönüştü, soluk güzellik maskesi şimdi bir Cadılar Bayramı kostümü gibiydi. Sonra döndü ve arkamda bir yere baktı. Yüzündeki korku çok gerçekti, o kadar beklenmedikti ki, ben de arkama döndüm ve bir şey gördüm.

Karanlık. Bir dalga gibi üzerime, üzerimize çöken karanlık, imkansızı başararak gökyüzüne yükselen sıvı bir dağa benziyordu. Belle'in rüyalar ve güçle inşa ettiği oda yıkıldı, uçucu bir hayal gibi dağıldı, mumla aydınlanan odanın köşelerini kemiren karanlık açığa çıktı. Kusursuzdu, öylesine siyahtı ki diğer renklerin parıltısını barındırıyordu, bir göz yanılsaması, yağ yüzeyi gibiydi. Bu siyahlık var olan her renkten, görülen her şeyden, her iç geçirmeden, her çığlıktan yapılmış bir karanlığa benziyordu. Başlangıçta var olan karanlıktan bahsedildiğini duymuş ama şimdiye kadar ne anlama geldiğini anlamamıştım. Şimdi biliyordum, gerçekten anlamıştım ve ümitsizliğe kapıldım.

Kafamı kaldırdım, yer ve gökyüzü hiç varolmamış gibi tepemde yükselen karanlık okyanusa baktım. Bu, ışıktan önceki karanlıktı, Tanrı'nın sözünden önce vardı. Eski bir yaratılışın nefesi gibiydi. Ama bu bir yaratılışsa, anlayabileceğim veya anlamak isteyeceğim bir şey değildi.

İlk çığlık atan Belle oldu. Ben galiba çığlık atamayacak kadar şaşkındım. Kusursuz, ilk karanlığa bakarken, korkuyu değil ümitsizliği tattım.

Zihnim neye benzediğini tasvir edecek kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Bir dağ gibi tepemde duruyordu. Az sonra kafamdan aşağıya geçecek bir dağın ağırlığı ve klostrofobik havasına sahipti ama bir dağ değildi. Daha çok bir okyanusa benziyordu, bilinen en yüksek dağdan da yükseğe çıkan ve karşımda dikilen bir okyanustu. Bekliyor, yerçekimine ve bütün fizik kurallarına meydan okuyordu. Bir okyanusa, sadece sahilin kıyısındaki kısma bakar gibiydim. Derinliğini ve genişliğini tahmin etmekte zorlanıyor, önümdeki karanlığın boyutlarını hayal bile edemiyordum.

İçinde garip yaratıklar yüzüyor muydu? İçinde sadece kabusların ve rüyaların açığa çıkartabileceği şeyler var mıydı? Titreyen, sıvı karanlığa bakmaya devam ettim ve ümitsizliğin uyuşukluğunu üzerimden atmaya başladım. Sanki bu umutsuzluk beni koruyan bir kalkandı, zihnimin zarar görmemesi için beni uyuşturmak istiyordu. Birkaç saniyeliğine zekam geri döndü. Bu neydi? Ne olduğunu nasıl anlayabilirdim? Uyuşukluğum, devasa karanlık tarafından yutuluyormuş gibi geri çekildi. Karşısında dikiliyordum... titriyor, ürperiyordum. Derim soğudu ve karanlığın beni emdiğini, sıcaklığımla beslendiğini hissettim. O anda neyle karşılaştığımı anladım. Bir vampirdi. Belki de ilk vampirdi, çok eskiydi, herhangi bir insan bedenin böyle bir siyahlığı barındırabileceğini düşünmek çok komikti. Bu, ilk karanlığın gerçek haliydi. İnsanların geceden korkmasının sebebiydi, içinde ne olduğunu veya neleri gizlediğini düşünmeden, karanlığın kendisine duyulan korkunun kaynağıydı. Bizim aramızda dolaştığı, bizimle beslendiği bir dönem vardı, zihnimizin bir köşesinde bu aç karanlığı hala hatırlıyorduk.

Parıldayan karanlık okyanus bana doğru uzandı. Dokunursa öleceğimi biliyordum. Arkamı dönemedim, kaçamadım çünkü karanlıktan kaçılmazdı. *Işık sonsuza kadar sürmez.* Bu düşünce bana ait değildi. Belle'in de değildi.

Üzerime çöken karanlığa bakarken yalan söylediğini biliyordum. Sonsuza kadar sürmeyen karanlıktı. Gün doğar ve karanlığı öldürürdü, tam tersi olmazdı. Yeterince hava bulabilseydim çığlık atardım ama benden geriye sadece bir fısıltı kalmıştı. Karanlık bana doğru büküldü, onu vuramaz, ateş edemezdim, psişik güçlerim de karanlığı kendimden uzak tutacak kadar güçlü değildi. Yapabileceğim tek şeyi yaptım ve dua etmeye başladım.

"Selam sana, ey lütuf dolu Meryem, Rab seninledir," diye fısıldadım. Karanlık tereddüt etti. "Kadınların en mübareği sensin, rahminin meyvesi de kutsal," diye devam ettim. Karanlık sıvının içinde hafif parıltılar açığa çıktı. "Aziz Meryem, Tanrının Annesi, biz günahkarlar için dua et..." Birden karanlığın içinde ışık açığa çıktı. Rüya aleminde de haçım boynumdaydı. Metal, tutsak bir yıldız gibi parıldadı, beyazlaştı, gerçek dünyadakinin aksine parıltının ötesini görebiliyordum. Saf ve beyaz ışığın karanlığı kovmasını seyrettim.

Birden arabadaki koltuğun farkına vardım, göğsümde emniyet kemeri vardı. Nathaniel bacaklarıma sarınmıştı. Boynumdaki haç güneş ışığının altında bile bembeyaz parıldıyordu, bu yüzden gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, görüşümün kıyısında beyaz, bembeyaz ışık vardı. Tehlike geçeydi haç hala yanmazdı. Karanlığın Anası'nın bir sonraki hamlesini beklemeye başladım.

Cipin içindeki hava aniden yumuşak, tatlı, her bir çimenin, yaprağın ve çiçeğin kokusunun duyulduğu mükemmel bir yaz akşamının havasına büründü. Kaşmirden daha yumuşak, ipekten daha hafif, havayla kokulu bir battaniye gibi bizi kuşattı.

Boğazım soğuk su içmişim gibi serinledi. Gırtlağımı kuşattığını hissedebiliyordum. Belli belirsiz bir tadı vardı, yasemin gibi.

Nathaniel ışıktan korunmak için yüzünü kucağıma gömdü. Sanki boynumda beyaz bir güneş taşıyordum.

Jason, "Lanet olsun," dedi. "Yolu görmekte zorlanıyorum. Parıltıyı biraz kısamaz mısın?"

Dünya beyaz halelerden ibaretti ve Jason'a bakmak için kafamı çevirmeye cesaret edemedim. Sanki her şey yok olmuş gibi sadece gecenin kokusunu alıyordum. Boğazımdaki parfümlü ve soğuk suyu hissedebiliyordum. Çok gerçekti, inanılmaz bir gerçekliği vardı. "Hayır," diye fısıldadım.

Kafamın içinde kelimeler duymayı bekledim ama sessizlikten başka bir şey yoktu ve bir de gecenin kokusu, soğuk suyun tadı, büyük bir şeyin yaklaştığı hissi. Metal raylar üzerinde ilk titreşimleri hissedip rayların üzerinde dikilmeye benziyordu. Çekilmem gerektiğini biliyor ama bir şey göremiyordum. Ne kadar uzağa bakarsam bakayım raylar boştu, sadece metalik titreşim vardı. Ayaklarımın altında bir nabız gibiydi, binlerce tonluk çeliğin üzerime geldiğinin habercisiydi. Her sene tren yollarında insanlar ölüyor ve son sözleri *trenin geldiğini görmedikleri* oluyordu. Ben her zaman trenlerin büyülü olması gerektiğini, aksi halde geldiğini görüp raylardan kaçacaklarını düşünmüş-

tüm. Şimdi ben de üzerime gelen şeyin titreşimini hissediyor, yoldan çekilmem gerektiğini biliyordum. Ne var ki yol kafamın içindeydi, bedenime çivilenmişti, bundan nasıl kaçacağımı bilemiyordum.

Tenime bir şey değdi, büyük bir hayvan, vücudunu bana bastırıyordu. Nathaniel'm geri çekildiğini hissettim, beyaz ışıktan nereye gittiğini göremiyordum. Sesi korku doluydu. "Bu nedir?"

Ağzımı açtım, ne diyeceğimi bilemiyordum, sonra görünmez yaratık göğsüme ve haça ulaştı. Haç o kadar parıldadı ki her birimiz çığlık attık. Jason frene basıp aracı yolun ortasında durdurmak zorunda kaldı, sanırım aracı süremeyecek durumdaydı.

Işık solmaya başladı. Bir an için parlaklığın retinamı yakıp yakmadığını merak ettim ama sonra siyah beneklerin arasında görüşüm berraklaştı. Hala varlığını hissedebiliyordum, üzerime bastırıyor, beni koltuğa yapıştırıyor, ışığı emer gibi haçın da üstüne çullanıyordu.

Nathaniel kafasını kaldırdı, menekşe renkli gözleri şimdi bir leoparın koyu gri gözleriydi, içinde güneş ışığının bir parça mavisi vardı. "Şekil-değiştiren," diye fısıldadı. Nedenini biliyordum. Onlar vampir olamazdı, tam tersi de doğruydu. Şekil değiştirme virüsü insanı vampir yapan neyse ona karşı bağışıklık kazandırıyordu. Her ikisi birden olamazdınız, kural buydu. Ama şimdi bana dokunan şey bir insan değil, hayvandı. Hangi türe aitti, bilmiyorudum ama kesinlikle öyleydi.

Karanlığın Anası nasıl olur da hem vampir hem şekildeğiştiren olurdu bilemiyordum ama bu durumu başka bir

gün sorgulamam gerekiyordu. Aslında, ne olduğu umrumda değildi, sadece beni yalnız bırakmasını istiyordum.

Haç hala parıldıyordu ama sadece metalin yüzeyi. Sanki içi boştu ve o boşlukta mumlar yanıyordu. Işık şimdi beyazdı ve titriyordu. Daha önce bir haçın ateşe bu kadar çok benzediğini görmemiştim. Ama soğuk bir ateşti. Hayvan, içime tırmanmak ister gibi yuvarlandı ama haç parıldamaya devam etti. Yaratığı benden uzak tutan metafizik bir kalkan vazifesi görüyordu.

Jason, "Yardım etmek için ne yapabiliriz?" diye sordu. Araba hala sokağın ortasındaydı. Arkamızdaki araba kornaya basıp duruyordu. Yolun her iki tarafında park halinde araçlar olduğu için geçip gidebileceği bir açıklık yoktu. Mahalle küçük bakımlı evlerden oluşuyordu, hiçbirinin girişte arabayı park edecek yeri yoktu. Jason dörtlüleri yakınca arkamızdaki araba geri geri gitmeye başladı.

Richard ve Jean-Claude ile aramdaki bağları kullanmaktan korkuyordum. Ya kusursuz karanlık, bağların üzerine de akar ve onları ele geçirirse? Ne yapardım? Jean-Claude'un kendisini koruyacak inancı yoktu. Richard'ın vardı ama haç takıp takmadığı tartışmaya açık bir konuydu. Çok uzun zamandır haç taktığını görmemiştim.

Ben bunları düşünürken Jason elimi tuttu. Gecenin kokusu kaybolmadı, bir rengin üzerine sürülen başka bir renk gibi, diğerine eklendi. Geceyi kurtların berrak kokusu doldurdu. Gırtlağımdaki soğuk sudan artık parfümden çok toprak ve orman tadı alıyordum.

Zihnimde, uzun dişli, dev bir yaratığın başının görüntüsü belirdi, gördüğüm en uzun dişlere sahipti. Başındaki

tüyler altın renginde ve sarımsı kahverengi, biraz da kızıldı. Çizgili değil gölgeliydi, kaplandan çok aslana benziyordu. Altın alevli gözleri bana bakıyordu ve büyük ağzı iyice açıldı, hayalkırıklığı ile çığlık attı. Bir panterin çığlığına benzese de birkaç oktav daha düşüktü. İnsanlar bazen panter çığlığını kadınlarınkiyle karıştırırdı ama kimse bunu bir kadın veya erkek çığlığına benzetmezdi. Ancak işkence gören ve ruhunu kurtarmak için çığlıklar atan bir erkeğe benziyor olabilirdi.

Yaratığın kafası binlerce kilometre uzakta değil de gerçekten yüzümün dibindeymiş gibi ben de çığlık attım. Çığlığıma iki kişi daha katıldı. Nathaniel çömeldiği yerden hırlamaya başladı, dişleri artık bir yaratığa aitti. Caleb koltukların arasına sinmişti, gözleri sarı, kedi gözleriydi. Kokusunu bana geçirmek ister gibi yanağını omzuma sürttü, sonra durdu, hayalet hayvana dokunmuş gibi hırlamaya başladı.

Jason çığlık atmadı, insanın tüylerini diken diken eden kükremesi duyuldu. Çıkardığı sesin avlanma ile bir ilgisi yoktu, dövüşmeye hazırlanıyor gibiydi. Yiyecek peşinde değildi, hayatta kalma içgüdüsü ile ilgiliydi. Bölgesini korumaya, yabancıları kovmaya, sorun çıkartanlardan kurtulmaya çalışıyor gibiydi. Ses, *ya git ya öl*, der gibiydi.

Yaratık da bir çığlıkla karşılık verdi. Damarlarımdaki kanı dondurması gereken bir çığlıktı, bana küçük kamp ateşlerinin başında oturup korku içerisinde parıldayan gözleri seyreden atalarımı hatırlattı. Bir insan gibi kafamı toparlayamıyordum. Zihnimden geçen kelimenin düşünmek olduğundan bile emin değildim. Sanki yaşanan anın içinde kaybolmuştum. Altımdaki deri koltuğu, bacaklarıma yas-

lanan Nathaniel'ı ve vücuduma değen ellerini hissedebiliyordum. Caleb omzumdaydı, yanağını yüzüme sürtüyordu, hırlarken çenesi gerildi. Jason'ın, kolumdaki eli sanki kök salmış, bir parçam olmuştu.

Caleb'ın teninin kokusunu alabiliyordum, sabah kullandığı sabunun ve temiz cildinin altındaki saf korkununkini... Nathaniel dizleri üzerinde doğruldu, yüzü bir an için uzun dişli yaratığın önüne geçti. Saçlarındaki vanilya esansını alabiliyordum ama hayalet kedinin bir kokusu yoktu.

Jason biraz daha yakınıma girdi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, havayı kokladı. Sabun, şampuan ve Jason'ın kokusunu duydum, bu koku artık bana evim gibi geliyordu, tıpkı Nathaniel'ın saçlarının kokusunun, Jean-Claude'un pahalı kolonyasının veya Richard'ın sıcaklığının beni etkilediği gibi. Bunu cinsel anlamda söylemiyordum, fırından çıkmış taze bir ekmeğin veya annenizin yaptığı en sevdiğiniz çöreğin kendinizi güvende hissetmenizi sağlaması gibi bir şeydi. Başımı Caleb'a çevirdim, burnum derisine dokundu. Korku, sabun ve yumuşak derinin altında leopar kokusu vardı. İnsan formunda olduğu için hayal meyaldi ama tüyleri diken diken eden kokuyu tanıyordum. Hala parıldayan haça yaslanmaya çalışan varlığa döndüm. Sarı gözlerine baktım, şimdiye kadar dünya üzerinde eşi benzeri görülmemiş dişlerine baktım, kokusunu alamadım.

Jason önümde havayı kokluyordu. Soluk, kurt gözleri benimkilere odaklandı, sanırım o da aynı şeyi düşünüyordu.

Bir vampirken serin akşamlar ve tatlı su gibi, belli belirsiz bir yasemin kokuyordu. Ama şekil-değiştiren olarak kokusu yoktu, sanki karşımızda dikilmiyordu. Bu bir iletiy-

di, psişik bir ileti. Gücü vardı, gerçek değildi, fiziksel formu yoktu. İçine ne kadar güç koyarsanız koyun, bu iletilerin fiziksel olarak yapabilecekleri sınırlıydı. Sizi korkutabilir ama zorlayamazdı. Farklı şekillerde sizi kandırmaya çalışabilir ama fiziksel bir varlık gibi size zarar veremezdi. Bir vampirken, inancım ve haçım onu uzak tutmaya yetmişti. Bir şekil-değiştirenken gerçek değildi.

Nathaniel göğsümün üzerindeki görüntüye yaklaştı ve aklımdan geçenleri yüksek sesle dile getirdi. "Kokusu yok."

"Gerçek değil," dedim.

Caleb'ın sesi derinden gelen bir kükremeye benzediği için kulaklarımı acıttı. "Hissediyorum, büyük bir kediye benziyor ama değil."

Jason, "Bir koku alıyor musun?" diye sordu.

Caleb bedenimi kokladı. Başka zaman olsa göğüslerime çok yaklaştığı için kızardım ama şimdi değil. Caleb'ı daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. Göğsümü koklarken yüzü şeytani bir görüntü aldı. Durdu, karşısında duran sarı gözlere baktı. Bir kedi gibi tıslad. "Kokusunu alamıyorum ama görebiliyorum."

"Görmek her zaman inanmak değildir," dedim.

"Bu ne?" diye sordu.

"Psişik projeksiyon, bir ileti. Vampir haçı geçemedi, bu yüzden başka bir form denedi ama kedi şeklindeyken asıl formu her ne ise, onun kadar kolay seyahat edemedi." Sarı gözlere baktım ve devasa ağzın bana kükrediğini gördüm. "Kokun yok, sen gerçek değilsin, sadece kötü bir düşsün ve rüyaların güçleri yoktur. Ben sana güç kazandırmıyorum. Geldiğin yere, karanlığın içine git."

Gözümün önünde karanlık bir oda belirdi, zifiri karanlık değildi, sanki ışık başka bir yerden yansıyordu. Siyah ipekten örtüyle kaplanmış bir yatak ve kumaşın altında yatan bir gölge gördüm. Odanın şekli garipti, kare değildi, daire değildi, neredeyse altıgendi. Pencereleri vardı ama dünyaya baktıklarını sanmıyordum. Hiç değişmeyen, hiç kaybolmayan karanlığa bakıyorlardı mutlaka.

Kabuslardaki gibi yatağa doğru çekildim. Bakmak istemiyordum ama ister istemez baktım. Görmek istemiyordum ama elimde olmadan gördüm.

Siyah ipeğe doğru uzandım. Aşağıdan, pencerelerin dışından bir yerden gelen ışığı yansıtmasından ipek olduğunu biliyordum. Işık titrediğinde bunun bir ateşten geldiğini anladım. Bu karanlığa elektrik değmemişti.

Parmakuçlarım ipeğe dokununca çarşafın altındaki şekil kıpırdandı. Rüyasında kıpırdanan insanlar gibiydi ama henüz uyanık değildi. O anda, bu varlık için bir rüya olduğumu anladım. Gerçekten odasında dikilemezdim, ne kadar gerçekçi görünürse görünsün. Ne kadar istesem de örtüyü kaldıramazdım. Rüyalarda bunu yapamazdım. Ama bugün bana her ne yaptıysa bunu uykusunda yaptığını anladım. Çok ama çok uzun süredir uyuyordu, diğerleri öldüğünü düşünüyor, ölmesini ümit ediyor, ölmesinden korkuyor, ölmesi için dua ediyordu, tabii eğer içlerinde dua edecek kadar cesaret varsa. Ruhsuz ölüler neye dua ederdi?

Küçük ve havasız odada bir iç geçirme duydum. Bu ilk nefesle birlikte bir fısıltı geldi, odada yüzyıllardır duyulan ilk sesti. "Bana."

Bunun, sorumun cevabı olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. *Ruhsuz ölüler neye dua eder*, diye düşünmüştüm. "Bana," diye fısıldayarak cevap vermişti.

Örtünün altındaki gölge yine uykusunda kıpırdandı. Henüz uyanık değildi ama yukarı doğru yüzüyor, kendine geliyor ve uyanmaya yaklaşıyordu.

Elimi örtüden çekip yataktan bir adım uzaklaştım. Ona dokunmak istemiyordum. Ve her şeyden önce, onu uyandırmak istemiyordum. Ama odaya nasıl geldiğimi bilmediğim için dışarı nasıl çıkacağımı da bilmiyordum. Her ne kadar insanlar beni kabuslarına girmekle suçlasa da daha önce bir başkasının rüyasına böyle girmemiştim. Bir başkasının rüyasından nasıl çıkılırdı?

Odada yine fısıltı duyuldu. "Uyandırarak."

Soruma cevap vermişti. Lanet olsun. Aklıma korkunç şeyler geldi. Karanlık, uykusunda kaybolmuş olabilir miydi? Karanlık, karanlığın içinde kaybolmuş olabilir miydi? Tüm kabusların anası rüyalar diyarında tutsak kalabilir miydi?

Karanlık, "Tutsak değil," diye fısıldadı.

Yüksek sesle, "O zaman nedir?" diye sordum. Örtünün altındaki gölge yine kıpırdanınca sessizliği, tene değen ipeğin hışırtısıyla bozdu. Kelimeler boğazıma düğümlendi ve kendime hakim olamadığım için kendime kızdım.

Etrafımı kuşatan hava, "Bekliyor," dedi. Bir ses değildi, tam bir ses sayılmazdı.

Neyi bekliyor? diye düşündüm.

Karanlık odadan bir cevap gelmedi. Ama yeni bir ses duydum. Yanımda birisi uyuyor gibi derin derin nefes alı-

yordu. Yataktaki gölgenin birkaç saniye öncesine kadar soluk almadığına yemin edebilirdim.

Uyandığında yanında olmayı gerçekten hiç istemiyordum. Bunca zamandır neyi bekliyordu?

Ses yine yataktan geldi, rüzgarın sesine benziyordu, belli belirsizdi, uzun zaman kullanılmamıştı. O kadar kaba ve o kadar yumuşaktı ki bir erkeğe mi yoksa bir kadına mı aitti, bilemiyordum. "İlgi çekici bir şeyi."

Bu cümleyle birlikte bedenden yayılan bir şeyi hissettim. Düşmanlık, şeytani güçler ve öfkeye karşı hazırlıklıydım ama *merak* olacağını düşünmemiştim. Benim ne olduğumu merak ediyor gibiydi ve belki de birkaç milenyumdur hiçbir şeyi merak etmemişti.

Misk gibi, tatlı kurt kokusu aldım, o kadar gerçekti ki tenimin üzerinde dolaştı. Birden boynumda bir haç belirdi ve beyaz ışık odayı aydınlattı. Sanırım haçın ışığı ile yataktaki gölgeyi belirgin bir biçimde görebilirdim. Sonra ya farketmeden gözlerimi kapatmıştım ya da bazı şeyleri rüyalarda bile görmemeniz gerekiyordu.

Cipte uyandığımda Nathaniel ve Caleb'ın endişeli yüzleri tepemdeydi. Şoför koltuğunda dev bir kurt oturuyor, uzun burnuyla beni kokluyordu. Yumuşak ve kalın tüylerine dokunmak için uzandım. Sonra şoför koltuğundaki parıldayan sıvıyı gördüm. Jason deri koltukların üzerinde şekil değiştirmişti. "Yüce İsa, Meryem ve Yusuf, arkada bagajda şekil değiştirmen gerekirdi. Deri koltuğun üzerinde yapmak zorunda mıydın? Lekesi hiç çıkmayacak."

Jason bana kükredi, kısık ve gürleyen bir sesti. Ne dediğini anlamak için kurt dilini bilmem gerekmiyordu. Benim

nankör bir kaltak olduğumu söylüyordu. Ama Vampirlerin Anası, Karanlığın Anası ve Ezeli Boşluk'un huzuruna çıktığımı düşünmek yerine mahvolan koltuk döşemesine odaklanmak daha kolaydı. Jean-Claude'un anılarından ona Zarif Anne dediklerini biliyordum, birçok farklı tasvirde varlığı sevecen bir anne gibi göstermeye çalışıyorlardı. Bense onun gücünü, karanlığını ve herhangi bir şeytanınki gibi soğuk ve duygusuz zekasını hissetmiştim. Yeni türlere ilgi duyan bilim adamları gibiydi, ilgisini çekmiştim. Bul, yakala, bir kavanoza koy, seninle gelmek istesin veya istemesin. Sonuçta, onun için sadece bir böcektim.

İstiyorlarsa ona Zarif Anne diyebilirlerdi ama Karanlık Anne demeleri çok daha uygun olurdu.

30

Caleb arabanın bagajından yanımda taşımayı alışkanlık haline getirdiğim plastik örtüyü aldı. Arabamda tavuklardan daha pis hayvanlarla seyahat ettiğim için örtü bazen işe yarıyordu. Plastiği Nathaniel'ın arabayı sürmesi için koltuğun üzerine serdik. Ben araba kullanabileceğimi söyleyince Jason bana kükredi. Haklıydı, kendimi iyi hissetmiyordum. Gözleri menekşe rengine geri dönen Nathaniel, "Resmen kendinden geçtin," dedi. "Nefes almıyordun. Jason seni sarsmaya başladı ama işe yaramadı." Nathaniel ciddi bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. "Seni dürtmeye devam ettik, Anita, nefes almıyordun."

İnsan olsalardı onlarla tartışabilirdim çünkü nefes almadığımı düşünmüşlerdi. Oysa insan değillerdi. Bir grup

şekil-değiştiren nefes almadığımı söylüyorsa onlara inanmam daha uygun olurdu.

Karanlık Anne beni öldürmeye mi çalışmıştı? Yoksa bu bir kaza veya rastlantı mıydı? Beni gebertmek istemiyor olabilirdi, belki de bunu farketmeden yapmıştı. Ve düşüncelerine dokunduğum için bunun onu rahatsız etmeyeceğini biliyordum. O, bir insan gibi düşünmüyordu, en azından medeni bir insan gibi değildi. Bir sosyopat gibiydi, empati, sempati, suçluluk veya merhamet duymuyordu. Garipti ama kesin çok huzurlu bir yaşamı vardı. Yalnız olmak için onunkilerden daha fazla duyguya ihtiyacımız var mıydı? Sanmıyordum. Aslında sorunun cevabını da bilmiyordum. Yalnız, ona uygun bir kelime değildi. Arkadaşlık veya sevgiye ihtiyaç duymanın ne anlama geldiğini bilmiyorsanız, yalnızlık bir şey ifade eder miydi? Omzumu silkip başımı iki yana salladım.

Nathaniel, "O neydi?" diye sordu.

"Aşkı veya arkadaşlığı hissetmiyorsan, yalnız olabilir misin?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Neden sordun?"

"Az önce hepimiz Vampirlerin Annesi'ne dokunduk, aslında Sosyopatların Annesi demek daha doğru olur. İnsanlar nadiren saf sosyopattır. Sanki birkaç parçaları hep eksiktir. Evet, saf sosyopatlık nadir bulunan bir şeydir ama Karanlık Anne sanırım bu sınıfa giriyor."

Caleb, "Yalnız olup olmadığı önemli değil," dedi.

Caleb'a baktım. Kahverengi gözleri çok büyüktü ve esmer teni solmuştu. Hiç düşünmeden havayı kokladım, araba kokular cennetiydi. Kurdun miske benzer kokusu,

Nathaniel'ın vanilya kokusu ve Caleb'inki. Caleb... genç kokuyordu. Bunu nasıl anlatacağımı bilemiyordum ama sanki etinin ne kadar narin, kanının ne kadar taze olduğunu hissedebiliyordum. Temiz kokuyordu, teninin üzerinde hafif bir parfümlü sabun kokusu vardı ama altındaki başka bir şeydi. Hem tatlı hem acıydı, kanın hem tuzlu hem tatlı olduğu gibi.

Koltuğumun izin verdiği kadar geriye döndüm. "Güzel kokuyorsun, Caleb, narin ve korkmuş gibi."

Gerçek avcı Caleb'dı, ben değildim ama bana bakışı av gibiydi –gözleri faltaşı gibi açıldı, yüzü yumuşaktı, dudakları nefes almak için aralandı. Boynunun kenarında nabzının attığını gördüm.

İçimden arka koltuğa geçmek ve dilimi nabzının üzerinde gezdirmek, narin tenine dişlerimi geçirmek ve kanı serbest bırakmak geldi.

Caleb'ın nabzı benim için emilmeyi ve dilimin üzerinde gezinmeyi bekleyen sert bir şeker gibiydi. Böyle olmadığını biliyordum. Isırırsam nabzı yok edeceğimi biliyordum. Etrafa kırmızı kanlar saçarak sönecekti ama şeker görüntüsü gözümün önünden gitmedi, ağzımın içine kan dolması düşüncesi bile bana korkunç gelmedi.

Caleb'ın boynunu görmemek için gözlerimi kapatıp kendi nefes alıp verişime odaklandım. Ama her soluğumda acı tatlılığı içime çekiyor, korkunun tadını alıyordum. Neredeyse ağzımda etin tadına varacaktım.

"Benim neyim var?" diye sordum. "Caleb'ın boynunu ısırmak istiyorum. Jean-Claude'un uyanması için çok erken. Ayrıca, ben kanı arzulamam. En azından, sadece kanı."

Nathaniel, "Dolunay yaklaşıyor," dedi. "Jason'ın arabanın ön koltuğunda kontrolünü kaybedip şekil değiştirmesinin sebeplerinden biri de buydu."

Gözlerimi açtım, Nathaniel'a bakıp Caleb'm korkusundan uzaklaşmak istedim. "Belle beni Caleb ile beslenmeye zorladı ama bunu yapamadı. Bu durumda, neden birden gözüme çok lezzetli görünmeye başladı?"

Nathaniel, 44'e uzanan bir başka çıkış buldu. Boyasına yama yapılması gereken büyük sarı bir arabanın arkasına takıldı. Belki de arabayı baştan aşağıya yeniden boyamak daha uygun olurdu çünkü yarısı gri renkteydi. Dikiz aynasında bir hareketlilik gözüme ilişti. Mavi cip, her iki tarafına da arabaların park ettiği dar sokaktaydı. Köşeyi döndü ve bizi gördü. Peşimize takıldı, bizim onu görmememizi ümit ediyordu.

"Lanet olsun," dedim.

Nathaniel, "Ne oldu?" diye sordu.

"Lanet olasıca cip sokağın sonunda. Kimse arkaya bakmasın." Jason dışında herkes olduğu yerde dondu kaldı. Jason arkasına dönmeyi denemedi çünkü ya kurtların boyunları böyle çalışmıyordu ya da dikkatini başka şeylere odaklamıştı. Caleb'a baktığını farkettim.

Büyük tüylü kafaya baktım. "Caleb'ı yemeyi mi düşünüyorsun?"

Bana dönerek soluk yeşil gözlerini üzerime odakladı. İnsanlar köpeklerin kurtlardan geldiğini söylerdi ama bazen bundan şüphe ediyordum. Bu gözlerde dostça, sevecen veya evcil bir şey yoktu. Aklında sadece yiyecek vardı. Bana bakıyordu çünkü Jason'ı benim korumam altındaki

birini yemeyi düşünürken yakalamıştım. Köpekler insanlara bakıp yiyecek düşünmezdi. başka köpeklere bakarken de bunu yapmazdı. Kurtlar yapardı. Kuzey Amerika kurdunun beslenmek için insanlara saldırdığına dair resmi bir kayıt bulunmaması beni çok şaşırtıyordu. Gözlerine bakınca içinde kimsenin olmadığını, en azından konuşabileceğiniz biri olmadığını biliyordunuz.

Şekil-değiştirenlerin formunu değiştirdikten sonra taze et istediğini biliyordum. Yeni şekil-değiştirenler ölümcüldü ama Jason artık yeni değildi, kendine hakim olabilirdi. Bunu biliyordum, yine de Caleb'a bakış şekli hoşuma gitmemişti. İhtiyacını şimdi bana odaklaması da hiç hoş değildi.

Nathaniel, "Cip konusunda ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

Dikkatimi yeniden Nathaniel'a verip açlığımı unutmaya çalıştım. Caleb'ın nabzını görmezden gelmek zordu ama cipin içinde kötü adamlar varsa dikkatimi onlara odaklamam gerekiyordu, metafizik bir arzuya değil.

"Tanrım, bilmiyorum. Peşime düşülmesine alışkın değilim. İnsanlar genelde beni doğrudan öldürmeye çalışır."

"Ya otoyola çıkacağız ya da diğer tarafa gideceğiz. Burada beklersek, onları gördüğümüzü anlayacaklar."

Güzel noktaya parmak basmıştı. "Otoyol."

Araba ilerleyip ve rampaya çıktı. "Otoyola çıkınca nereye gidiyoruz?"

"Sirke, sanırım."

Nathaniel, "Kötü adamları oraya mı götürmek istiyorsun?" diye sordu.

"Jason söylemişti, insanların büyük bir çoğunluğu Şehrin Başvampiri'nin günü nerede geçirdiğini biliyor. Ayrıca, fareadamlar hala orada, birçoğu eski asker veya o ayarda. Bobby Lee'yi arayıp fikrini sorayım."

Caleb, "Hangi konuda fikrini alacaksın?" diye sordu. Gözleri hala fazla iriydi ve korkunun kokusunu alıyordu ama yanındaki kurda bakmıyordu. Korktuğu şey yakınlarda bir yerde değildi.

"Onları yakalayalım mı, yoksa biz mi onları takip edelim, onu soracağım."

Caleb, "Yakalamak mı?" diye sordu. "Adamları nasıl yakalayacağız?"

"Emin değilim ama insanları beni nereye götüreceklerini merak ederek takip etmekten çok, kötü adamları yakalamak konusunda deneyimliyim. Ben bir dedektif değilim, Caleb. Bir ipucunu ancak kıçımı ısırırsa farkederim ve yaratıklarla ilgili olaylarda danışmanlık yaparım. Dedektifçilik oynamak yerine doğrudan eyleme geçmeyi tercih ederim."

Şaşırmış gibiydi.

"Ben bir celladım, Caleb, ben öldürürüm."

Nathaniel, "Bazen öldürmek için iz sürmen gerekir," dedi.

Nathaniel'ın ciddi duran yüzüne baktım. Bakışları trafiğe odaklanmıştı, elleri direksiyonun üzerindeydi. Ehliyetini alalı daha bir sene olmamıştı. Ben ısrar etmeseydim hiçbir zaman alacağını sanmıyordum.

"Doğru ama ben onları öldürmek istemiyorum, sorguya çekmek istiyorum. Bizi neden takip ettiklerini merak ediyorum."

Nathaniel, "Ben takip ettiklerini sanmıyorum," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Mavi cip otoyola çıkmadı."

"Belki de onları farkettiğimizi anladılar."

"Veya onlar da Şehrin Başvampiri'nin nerede olduğunu biliyor, kız arkadaşının nereye gittiğini tahmin etmek zor olmasa gerek." Nathaniel'ın sesi sakin, gözleri yoldaydı. Şehrin Başvampiri'nin kız arkadaşı olmaktan ya da en azından böyle çağrılmaktan nefret ettiğimi biliyordu. Yine de, mantıklı bir argümandı. Birinin kimle birlikte olduğunu ve nerede yaşadığını biliyorsan, izini yeniden sürebilirdin. Eylemlerimin tahmin edilebilir olmasından nefret ediyordum.

Jason büyük tüylü kafasını bana doğru uzattı ve omzuma sürttü. Yanağım gıdıklandı. Uzanıp hiç düşünmeden büyük başını okşadım, tıpkı bir köpeğinkini okşar gibi. Ona dokunduğum anda açlığı beni baştan ayağa ele geçirdi. Tüylerim diken diken oldu, sanki kafatasımın gerisinde bir şey kıvranıyordu, ensem de çok kötü karıncalanıyordu.

Kurtla birlikte Caleb'a baktık. Gözlerim kurdunkine dönüşebilseydi dönüşürdü.

Caleb korkmuş gibiydi. Kendisine bir şey yapmamamız için hareketsiz kalacağını düşündüm. Ama kollarını çıplak göğsünün üzerinde birleştirerek arkasına yaslandı.

Jason kükredi, ben yerimden kalktım, birlikte arkaya doğru atıldık. Ne yaptığımı düşünmeden hızla giden bir araçta emniyet kemerimi çözmüştüm. Bence bunun aklımı başıma getirmesi gerekirdi ama Caleb kaçtı. Arka koltuğu aştı, Jason ve ben de peşinden gittik. Su gibiydik, doğal akışı takip ediyorduk.

Caleb'ı sıkıştırmadık, gidip üzerine oturmadık. Zaten aracın bagaj kısmına geçmişti, ellerini sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu. Mümkün olduğunca az yer kaplamaya çalışıyordu. Galiba ikimizden birine dokunmanın iyi bir fikir olmadığının farkındaydı. Jason yere çömelmiş, dişlerini gösteriyor ve hırlıyordu. Bunun ne anlama geldiğini anlamak zor değildi, *sakın hareket etme* der gibiydi. Caleb da yerinden kıpırdamadı.

Ben Caleb'ın önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Tek gördüğüm şey boynundaki nabızdı, derisinden kurtulmaya çalışıyordu. Ona yardım etmek istiyordum.

Birden ormanın, ağaçların ve Jason'a ait olmayan bir kurdun kokusunu aldım. Richard tatlı kokulu bir bulut gibi zihnime çöktü. Kilometrelerce uzakta küvetimde oturduğunu gördüm. Göğsünde kendi teninden daha koyu renkli bir kol vardı, Richard'ı tutuyordu. Jamil, Ulfric'inin boğulmasını istemiyordu. Jason'ın daha önce bana yaptığı gibiydi, seks hariç. Richard biraz homofobikti. Erkeklerden hoşlandığını belli eden adamlardan hoşlanmazdı, özellikle beğenilen erkek kendisiyse. Onu suçlayamazdım, söz konusu kadınlarsa ben de aynıydım. Ne kadar sofistike bir kadın da olsam, bir başka kadının beni çekici bulabileceğini unutuyor ve hep hazırlıksız yakalanıyordum.

Jamil'in yüzü Richard'ınkinin yanında belirdi ama sanki bir görüntüde sadece Richard'ın suratı berraktı. Mum ışığıyla aydınlanan banyoda suyun içindeki bedeni gözüme ilişti. Şekil-değiştirenlerin bazen ışığa duyarlılık sorunu olurdu, bu yüzden tepelerinde parlak bir ışık yoktu. Mumlar yüzünden su fazla karanlıktı, Richard'ın bedenini arzu

etmediğim bir biçimde gizliyordu. Kendimi metafizik bir sapık gibi hissettim. Açlığım kolaylıkla başka bir açlığa dönüşmüştü.

Richard bana baktı, yüzünü ve saçlarını görünce nefesimi tuttum. *Neden* diye sormak istiyordum. Ama ilk konuşan Richard oldu. Daha önce hiç böyle zihinsel iletişim kurmamıştık, çok şaşırdım. Jean-Claude'un bunu yapabildiğini bilsem de Richard'm bu yeteneğinden haberim yoktu.

"Açlık bana ait, Anita, özür dilerim. O yaratık bana her ne yaptıysa kontrolümü kaybettim." Bir an için aklıma Tüm Karanlıkların Annesi geldi ama sonra Belle'den bahsettiğini anladım.

Caleb'ın korku dolu gözlerine baktım ama bakışım yine boynuna kaydı, göğsünden midesine doğru indi. Şimdi hızlı bir biçimde nefes alıp veriyordu, korktuğu için nabzını karnında da görmek mümkündü, pantolonuna doğru inen, kıllardan oluşan çizginin üzerinde iyce belirgindi. Yumuşak ve narin karnında gereğinden fazla et vardı.

Richard, "Anita," dedi. "Anita, duy sesimi."

Caleb'ın titreyen etini görmemek için gözlerimi kırpıştırdım ve bir kez daha zihnimde Richard'm görüntüsü belirdi. "Ne?" Bunu yüksek sesle söylemediğimi biliyordum, aklımdan geçen ilk düşünceydi.

"Açlığı sekse dönüştürebilirsin, Anita."

Başımı iki yana salladım. "Caleb'la sevişmektense onu yemeyi tercih ederim."

Richard, "Daha önce kimseyi yemedin, yoksa aksini söylerdin," dedi.

Buna itiraz edemezdim. "Ciddi ciddi, Caleb ile birlikte olmamın senin için hiç sorun olmayacağını mı söylüyorsun?"

Duraksadı, mum ışığında su titreşti, sanki bedeni huzursuzca kıpırdanmıştı. Bir dizini gördüm. "Onu yemenle becermen arasında bir seçim yapmam gerekirse, evet, sorun olmaz."

"Ama sen beni Jean-Claude ile bile paylaşmaktan hoşlanmıyorsun."

"Biz artık birlikte değiliz, Anita."

"Özür dilerim, bir an için unutmuşum," dedim. Hemen hemen iyileşmiş bir yaranınkine benzeyen anlık acı, kendime gelmemi sağladı. "Jason hala kurt formunda, Richard. Ben kurtlarla sevişmem."

"O zaman ben bu sorunu çözebilirim." Yaratığının altın bir gölge gibi üzerime atladığını gördüm. Metafizik bir bıçağın alıcı tarafında olmak gibiydi, bu güç beni bıçakladı ve Jason'a saplandı. Birden hepsinin ortasında kaldım. Yaratığın beslendiği öfke ve acının. Dizlerimin üzerine çöktüm, nefes nefeseydim, çığlık bile atamadım.

Jason benim için çığlık attı, yaratığının geri çekildiğini, hayır, içine çekildiğini hissettim. İnanılmaz büyüklükteki bir şeyi ağzına kadar dolu bir bavula sokmaya çalışmak gibiydi. Ama bu bavul Jason'ın bedeniydi ve canı yanıyordu. Kemiklerinin büküldüğünü, kaslarının gerildiğini ve bağlarının yenilendiğini hissettim. Lanet olsun, çok acıyordu. Richard, acıttığını çünkü dönüşümün zorla yapıldığını düşünce yoluyla bana aktardı. Bu süreç, karşı konulduğunda daha da acı verirdi.

Sanki tüyler soluk teninin içine çekildi ve arasından deri yükseldi. Bu görüntü bana buzun eriyip içindeki cismin tekrar yüzeye çıkmasını hatırlattı. Jason'ın bedeni eriyerek yeniden belirdi. Tüyler, uzun kemikler ve kasların içine girdi. Berrak bir sıvının ortasında titreyerek uzanana kadar dönüşüm devam etti. Sıvı benim de dizlerimi ıslatmıştı. Jason değişmişti ama beslenmemiş ve yarım saat geçmeden eski formuna geri dönmek zorunda kalmıştı. Belki beslenmesine izin verilseydi daha iyi olurdu. Şimdi kendine sarılan bir top gibiydi. Yerde yatıyor, kaybettiği sıcaklığı geri kazanmaya çalışıyor ve mümkün olduğunca az yer kaplamak için uğraşıyordu. Sanırım Jason da Caleb gibi bana dokunmanın iyi olmayacağını biliyordu.

Jason artık Caleb için bir tehlike değildi. Dinlenene kadar, kimse için bir tehdit değildi. Aslında... kalçasının kıvrımlarına baktım, derisi çok düzgün, eti sıkı, narindi. Çıplak Jason'a bakarken aklımdan hiç seks geçmedi. Richard'm tek yaptığı, yemek seçeneklerimi arttırmaktı.

Richard'm kristalimsi görüntüsüne bakınca her şey bulandı. "Tek düşünebildiğim, dişlerimi etine geçirmek. Onu savunmasız bıraktın ama benim hala beslenmem gerek çünkü senin beslenmen gerek."

"Ben burada yiyecek bir şey bulurum. Beslenirim ama senin orada güvenle avlayabileceğin bir şey yok, Anita. İkisine de zarar vermek istemezsin."

Çığlık attım, yüksek sesli ve uzun bir çığlıktı, hayalkırıklığım cipi doldurdu, ağzımdan dışarıya çıktı. Ellerimi sıkıp arabanın yanma bir yumruk attım. Metalin inlediğini duydum ve gözlerimi kırpıştırdım. Sonra ne yaptığıma

baktım. Metal bükülmüştü. Yumruğum büyüklüğünde bir oyuk açmıştım. Lanet olsun.

Caleb bir ses çıkarınca ona döndüm. Tek gördüğüm yumuşak karnıydı, dişlerimi geçirdiğimi neredeyse hissedebiliyordum. Caleb'ın üzerine çömeldim, karnım koklamaya başladım. Bu kadar yakına girdiğimi hatırlamıyordum.

Richard bana seslendi. "Anita!"

Kafamı kaldırdım, sanki karşımda duruyordu. Jamil'in kolunu bir kenara itti ve küvetin yanına dayandı. Ellerini göğsünün üzerinde gezdirdi, parmakları göğüs uçlarına dokundu. Bir eli daha aşağı indi ve sudan çıktı. Su, gümüş bir alev gibi bedeninden aşağıya aktı. Eli iyice ilerledi. Karnından kılların yolunu takip etti ve sonunda kendi organını avuçladı. Aletinin büyüdüğünü gördüğüm anda açlığım birden değişiverdi. Açlık sekse dönüştüğü anda *ardeur* ile yanmaya başladım. Özümden bir alev gibi yayıldı, yayıldı, Richard'ın eline ve bedenine ulaştı, beni de ele geçirdi.

Bugün Jean-Claude bize yardım etmek için yanımızda değildi ve Richard savunmasızdı. *Ardeur* metafizik bağdan geçerek tüm gücüyle Richard'a çarptı. Sırtı büküldü, kendi bedenini tuttuğu yerde eli titredi, küvetin kenarından aşağı düştü.

Büyük kahverengi gözlerine baktım, yüzü tüyler olmayınca çok boş kalmıştı, korku içerisinde şehvete karşı koyduğunu farkettim. Daha önce *ardeur*'ün saf gücüne maruz kaldığını sanmıyordum. Nefesini kesti, hareket etmesine engel oldu ama uzun sürmeyecekti. Sürmeyeceğini biliyordum.

Richard'a ne yaptığını söyledim. "*Ardeur*'ü açlığa dönüştürebilirsin ama şimdi bir şeyle veya biriyle beslenmek zorundayız, Richard. Artık başka bir seçenek için çok geç."

Kafamın içindeki sesi bile boğuktu. "Kendimi hem daha iyi hem de daha kötü hissediyorum, sanırım artık avlanabilirim. Daha önce bu kadar hareket edemiyordum."

"Her şeyin bir avantajı, bir de dezavantajı vardır, Richard." Ona kızgındım, beni kuşatmaya ve şehvetin sularında boğmaya çalışan *ardeur*'e karşı koymama yardımcı olan sıcak bir öfkeydi. Ama öfkemi göğsümde tuttum ve kendimi bırakmadım.

Açlığının değiştiğini hissettim, bedeni, kan ve et ihtiyacıyla gerildi. Seksin heyecanı geride kaldı, açlık tarafından bastırıldı. "Bir hayvan avlayacağım, sanırım iyileşirim."

"Bunun bana bir faydası olmaz, Richard," dedim. Öfkemi aramızdaki bağın üzerine saldım.

"Özür dilerim, Anita, anlayamadım."

O anda istersem açlığı yeniden *ardeur*'e dönüştürebileceğimi anladım. Tıpkı Richard'm Jason'ı form değiştirmeye zorlaması gibi, ben de Richard'ın açlığını benim seçtiğim bir açlığa dönüştürebilirdim. Büyümü gönderip benim beslenmek zorunda kaldığım şekilde beslenmesini sağlayabilirdim. Ama yapmadım. Richard bunu masum bir biçimde yapmıştı, ben kasıtlı olarak aynısıyla karşılık veremezdim.

"Git hayvanını avla, Richard."

"Anita... üzgünüm."

"Sen hep üzgünsün, Richard. Şimdi ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan kafamın içinden çık."

Geri çekildi ama temiz bir çıkış olmadı. Normalde, zihnindeki kalkanlar metal kapılar gibi kapanırdı. Bugün, şekerleme gibi yumuşaktı, yapışkan uzantılar birbirine tutunuyor, ayırdığında bile iki yarıyı bütün olarak birlikte tutuyordu. Bizi birleştirmek, büyük sıcak yapışkan bir kitle olana kadar bu sıcaklıkta erimek istiyordum ve bugün Richard beni durduramazdı. Beni zihninden atacak kontrole sahip değildi.

Jean-Claude uyandı. Gözleri birden açıldı, ilk nefesini alışını, bedenine yaşamın doluşunu hissettim. Uyanıktı.

Jason'ın gök mavisi gözleri bana odaklandı. "Uyandı."

Başımla onayladım. "Biliyorum."

Nathaniel duyamadığı halde olan biten her şeyin farkındaymış gibi, "Sirk'e yaklaştık, Anita," dedi.

"Ne kadar var?"

"Beş dakika."

"Daha kısa sürsün," dedim.

Cip öne atılıp hızlandı. Ben arka koltuğa tırmanarak emniyet kemerimi taktım. Bir kazaya karşı güvenlik önlemi değildi. Sirk'e ve Jean-Claude'a ulaşana kadar kontrolümü kaybetmemem gerektiğini kendime hatırlatmak içindi.

31

Yol boyunca *ardeur* ile savaştım. Park yerinde koşarken ve kapıları açarken de savaşmaya devam ettim. Bobby Lee'nin şaşkın yüzüne çok fazla bakamadım. "Diğer aracı Nathaniel'a sor," dedim. Yanından geçip gittim ve koşarak basamakları indim, yeraltına yöneldim.

Richard da koşuyordu. Ağaçların, dalların ve yaprakların arasında koşuyordu, çok çevikti, etten yapılmış su gibiydi, hızdan yapılmış et gibiydi. Ağaçların arasında ilerlemeye devam etti ve önünden büyük bir hayvanın sesi geldi. Richard kafasını kaldırdı, av başlamıştı.

Jean-Claude'un yatakodası kapısını açtığım sırada Richard da canını kurtarmak için önünde koşan geyiği gördü. Ormanda başka kurtlar da vardı, birçoğu gerçek kurt formundaydı ama hepsi değil.

Ben içeriye girdikten sonra muhafızlar kapıyı arkamdan kapattı. Ne hissettiklerini veya ne gördüklerini bilmiyordum ama umrumda değildi.

Yatağın üzerinde hala mavi ipek örtüler vardı ve Asher ölüydü, orada kıpırdamadan yatıyordu. Sadece Şehrin Başvampiri uyanıktı, hareket ediyordu. Diğerlerini sezmeye çalıştım ama bütün vampirler tabutlarında veya yataklarında uyuyordu. Bir an için Angelito'ya dokundum ve huzursuzca odada gezindiğini hissettim. Kafası karışıktı, efendisinin şeytani planının neden başarısız olduğunu merak ediyordu.

Beni görmüş veya hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ama sonra kendimi yeniden banyo kapısının önünde buldum. Richard geyiği yakalamış boğuşuyordu. Bir toynak karnına geldi, derisini çizdi. Şimdi başka kurtlar da yanındaydı ve geyiğin hiç şansı yoktu. Siyah tüylü bir kurt, gırtlağını parçaladı, Richard'm insan formunda geyiğin üzerine çıktığını hissettim. İstemdışı hareketleri, yavaşlayan hayvanı sıkı sıkı tutuyordu. Geyiğin korkusu yavaş yavaş azaldı, açıldıktan sonra sakinleşen şampanya gibiydi.

Banyonun kapısı hızla açılıp arkasındaki duvara çarptı. Bense ona dokunduğumu bile hatırlamıyordum. Kapı arkamdan kapanmadan ben içerideydim ve kapattığımı da hatırlamıyordum.

Jean-Claude siyah mermer küvetteydi, uzun, koyu renk saçları omuzlarına düşüyordu. Temizlenmişti. Benim bir fırtına gibi beslenmeye geldiğimi hissedince hemen banyoya girmişti. Tabii ki daha önce de benim arzulardan bir fırtınaya dönüştüğümü hissetmişti ama bu kasırganın her zaman onun üzerine çökeceği anlamına gelmezdi.

Geyiğin gırtlağına doğru eğilen Richard gibi, taze ve sıcak kanın kokusunu aldım. Hayvanı öldüren siyah tüylü kurt geri çekildi, önceliği Ulfric'e bıraktı. Geyiğin derisinin keskin ve acı bir kokusu vardı, sanki korkusu dışarıya akıyordu. Ağzını deriye geçirdiğinde Richard'ın zihninin içinde olmak istemiyordum.

Kıyafetlerimle küvete girdim, sıcak su kalçama kadar kot pantolonumu ıslattı. "Bana yardım et," dedim. Çığlık atmak istesem de sesim fısıltıdan ibaretti.

Jean-Claude doğruldu. Su, teninin kusursuz beyazlığı üzerinden aktı. Bakışlarım çıplak bedenine odaklandı, yumuşak ve benim için hazır olmadığını farkettim. Ben çığlık atınca Richard da dişlerini tüylerle kaplı deriye geçirdi.

Jean-Claude beni yakaladı, yoksa suya düşecektim. Artık Richard'ı hissedemiyordum. Sanki bir kapı yüzüme kapanmıştı. Ardından kutsanmış bir sessizlik yaşandı, ruhuma bir sakinlik doldu.

Sessizliği bozan Jean-Claude oldu. "Seni Richard'ımızdan koruyabilirim, *ma petite*, onu da senden ama ikimizi birden *ardeur*'den koruyamam."

Kollarından, Jean-Claude'a baktım. Elleri sırtımdaydı, bedenim suya doğru eğilmişti, bacaklarım sıcak suyla ıslanıyordu.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama dediği gibi oldu, *ardeur* kükreyerek geri geldi. Kollarında kıvrandım. Neredeyse beni düşürüyordu, saçlarım suya değdi. Sonra beni yukarıya çekti, bedenlerimiz birbirine değdi. Ellerim, ağzım ve bedenim üzerine çullandı. Kaygan ve kusursuz derisi üzerinde gezindi, sırtındaki belli belirsiz kamçı izleri üze-

rinde dolaştı. Bu izler de Jean-Claude'un kusursuzluğunun bir parçasıydı.

Ağzını ağzımdan güçlükle çekip aldı. "*Ma petite*, beslenmedim, bedenimi dolduracak kanım yok."

Kafamı kaldırdım ve gözlerine bakınca her zamankinden normal olduklarını gördüm. Gözleri geceyarısı mavisiydi, siyah dantele benzer kirpikleriyle süslenmişti. Her zaman ön sevişmeye başladığımızda, gözleri saf ve gözbebeksiz bir maviye bürünürdü.

Ardeur'ün yüzeyine çıktım, sonunda ne demek istediğini anladım. Saçlarımı yana attım. "Beslen ve sonra beni becer."

"Bunu yapamam, *ma petite*, daha çok acı çekersin."

Başımı iki yana salladım, gözlerim kapalıydı, ellerim omuzları ve kolları üzerinde gezindi. "Lütfen, Jean-Claude, lütfen beslen benimle."

"Aklın başında olsaydı bunu istemezdin."

Kırmızı tişörtümü pantolonun içinden çıkarttım ama silah kılıfını omuzlarımdan geçirirken zorlandım, sanki bunu nasıl yapacağımı hatırlamıyordum. Hayalkırıklığıyla bir çığlık daha attım. Belki bu yüzden, belki de Jean-Claude aynı anda birçok şeye karşı koymaya çalıştığı için, birden Richard'm beslendiğini hissettim, sıcak et parçaları gırtlağından geçiyordu.

Nefessiz kaldım, tökezledim. Küvetin kenarına çöküp sıcak suyun belime kadar gelmesine izin verdim. Midem bulanıyordu.

Jean-Claude sırtıma dokundu. Artık Richard'ı görmüyordum. "Hem senin hem benim *ardeur*'ümle savaşıp hem

kan arzumu kamçılayıp hem de kurdumuzu bizden uzak tutamam. Bu kadarı çok fazla."

Dengemi kaybetmemeye çalışarak küvetin kenarına oturdum. "O zaman karşı koyma. Savaşlarını seç."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Hangisini seçeyim?" diye sordu.

Ardeur narin bir dalga gibi yükseldi, mide bulantısını alıp götürdü, beni gırtlağımdaki et ve kan hissinden arındırdı. Böyle marifetleri olduğunu bilmiyordum.

Düşüncelerimi okumuş gibi, "*Ardeur*'e karşı koymaya çalışmazsan çok da kötü değildir," dedi.

"Yaratık gibi. Kabullenirsen, senin canına okumaz."

Hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "*Oui, ma petite.*"

Ardeur beni ayağa kaldırdı, artık ayakta durmakta güçlük çekmiyordum. Kendi arzumla kalktım. Sıcak ve belime kadar gelen suyun içinde yürüdüm, kot pantolonum ikinci bir deri gibiydi, spor ayakkabılarım suyun içinde kayıyordu. Jean-Claude'a bakışlarımla dokundum. Kalçasının sıkılığı, kasıklarındaki gevşek şişkinlik, orada, vücudunun geri kalanından daha koyu renkli derisi, yukarıya doğru çıkan ve göbek deliğinin etrafını kuşatan siyah kıllar, göğsünün düzgün çizgileri ve soluk çemberlere benzeyen göğüs uçları, haç şeklindeki yanık izinin beyazlığı. Zarif omuzlarına ulaştım ve boynunu takip ederek sonunda yüzüne ulaştım.

Yüzüne bakıp da nasıl hayranlık duymayacağımı bilemiyordum. Sadece koyu renkli saçlarının görkemi olsaydı buna karşı koyabilirdim ama gözleri, gördüğüm en koyu maviydi ve siyah değildi. Gördüğüm en yoğun maviydi.

Kirpikleri o kadar kalındı ki siyah dantellere benziyordu. Yüzündeki kemikler çok zarifti, küçüktü ve ustaca işlenmişti. Sanki yüze şekil veren sanatçı, yanağındaki her bir kıvrıma, çenesinin çıkıntısına, alnının düzgünlüğüne ve ağzına aşırı özen göstermişti. Dudakları çok güzeldi. Derisinin beyazlığına inat kıpkırmızıydı.

Yüzüne dokundum, şakağından yanağına doğru indim, parmaklarım tenindeki su damlacıklarına tutundu. Yüzüne dokunmak o kadar kolay ve pürüzsüz değildi. *Ardeur* büyük, sıcak bir ağırlık gibi içimdeydi ve bu sefer karşı koymadım. Richard'ın yaratığını kovarak *ardeur*'ü kucakladım, sadece ama sadece karşımda duran adamı düşünebiliyordum.

Jean-Claude'un yüzüne bakarken aklımdan geçeni dile getirdim. "Binlerce geminin denize açılmasına sebep olan bu yüz mü?" Elimi boynuna attım ve dudağına bir öpücük konduracakmış gibi yüzünü kendime çektim. "Ve Ilium'un sonsuz kulelerini yakan?" Yüzümü yana çevirip saçlarımı da geriye attım, böylece boynumu açığa çıkardım. "Tatlı Helen, beni bir öpücükle ölümsüz yap!"

"Bu bir cehennem ve ben bu cehennemin tutsağıyım. Bir düşün, Tanrı'nın yüzünü gören ve cennetin sonsuz zevklerini tadan ben, bu hiç bitmeyen mutluluktan yoksun kalırsam on binlerce yıl cehennemlerde acı çekmeyecek miyim?"

Bunu duyunca Jean-Claude'a baktım. "Bu, Dr. Faustus'tan, değil mi?"

"*Oui.*"

"Sadece bu kısmını biliyorum," dedim.

"Sana bir tane daha söyleyeyim. *Seni öldürmeden önce öptüm, başka yolu yok, bir öpücükle kendimi de öldürdüm.*"

"Bu Marlowe değil," dedim.

Jean-Claude, "Aynı dönemden," dedi.

"Shakespeare," dedim.

"Beni şaşırttın, *ma petite.*"

"Bana çok büyük bir ipucu verdin," dedim. "Marlowe ve Shakespeare aynı döneme ait, insanların hala alıntı yaptığı tek kişiler." Kaşlarımı çattım. "Neden bunun için benimle savaşıyorsun?"

"Bugün *ardeur*'ün etkisi altındasın. *Beslen* diyorsun. Aklın başına gelince pişman olacaksın ve ben de çok üzüleceğim." Yüzünde özlem ve hayalkırıklığı biraradaydı. "Seninle kanımı paylaşmayı her şeyden çok istiyorum, *ma petite* ama bunu şimdi sen *ardeur*'ün büyüsüne kapılmışken yaparsam daha sonrasında beni daha kararlı bir biçimde reddedeceksin."

Jean-Claude'a itiraz etmeyi çok isterdim. Onu ikna etmek için bir başkasından daha alıntı yapmak hoşuma giderdi ama *ardeur*'üm üzerindeki kontrolüm henüz onunki kadar iyi değildi. Karşımda duran güzelliğe bakarken bütün bunları unuttum. Bildiğim bütün şiirleri unuttum. Mantığı, sınırları, unuttum. Jean-Claude'un güzelliği ve kendi ihtiyacım dışında her şeyi unuttum.

Vücudundan gözlerimi alamıyordum. Sıcak su tişörtümü, sutyenimi ve bedenimi ıslatıyor, sıcaklığıyla beni kuşatıyordu. Jean-Claude'a bakmaya devam ettim. O da beni süzdü ama gözleri insani ve normaldi. Seyretmesi çok güzel olsa da ben daha fazlasını istiyordum.

Yüzümü öne eğip yavaşça dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Ben beslenene kadar yapabileceğin bir şey yok."

Kasıklarına nazik bir öpücük kondurdum.

Gözlerini kapatarak dikkatlice iç geçirdi. "Zevk almadığımı söylemiyorum ama böyle işine yaramam."

Aletini ağzıma aldım, küçük ve yumuşaktı, tamamını almak için mücadele etmem gerekmiyordu. Küçük olduğunda ağzımda hissetmeyi çok seviyordum, sadece nefes almak ve yutkunmak için ereksiyonla savaşmak zorunda kaldığımdan değil, dokudaki farklılık da hoşuma gidiyordu. Kadın vücudunda böyle bir yer yoktu. Nazikçe ağzımda yuvarladım, ürperdi. Hafifçe emdim, dudaklarımla çekiştirdim, başını geriye atışını seyretmek için bakışlarımı yukarı çevirdim, elleri kasıldı, boş havayı kavradı.

Nefesimin ıslak kasıklarını okşayabilmesi için fısıldayacak kadar geri çekildim. "Beslen, böylece ikimiz de beslenebiliriz."

Başını iki yana salladı ve bana baktı, yüzünde sık görmediğim bir ifade vardı. İnatçılık. "Senden zevk alıyorum, *ma petite* ama kan olmaz, hala *ardeur*'ün etkisi altındayken olmaz. *Ardeur* beslendikten sonra hala istiyorsan bunu seve seve yaparım fakat böyle değil."

Ellerimi ıslak kalçalarının üzerinde gezdirdim. "Şimdi beslenmem lazım, Jean-Claude, lütfen."

"*Non*." Bir kez daha başını iki yana salladı.

Ardeur nazik olmaya hazırdı çünkü sakindim ama reddedilmek işe yaramadı ve sakinliğim uzun sürmedi. Öfkeli ve inatçıydım, kendimi ihanete uğramış hissediyordum.

Bunu düşünmemeye çalıştım fakat yapamadım. Şimdiye kadar iyi idare etmiştim. Caleb ile beslenmemiştim ve kimse bunun için beni suçlayamazdı. Nathaniel ile beslenmemiştim, o benim *pomme de sang*'ımdı. Bir gün daha dinlenmesini istiyordum. Kulüpte kendinden geçmesi hoşuma gitmiyordu.

Jason bana itiraz edemeyecek kadar zayıf düşmesine rağmen onu rahatsız etmemiştim. Jean-Claude'un uyandığını hissettiğimde ne istediğimi biliyordum. Bu odaya ulaşana kadar yanından geçtiğim erkekleri gözüm görmemişti. Benim için yoktular. Şimdi Jean-Claude beni reddediyor, bana karşı koyuyordu. İçimden bir ses bunun doğru olmadığını söylüyordu. Bu eleştiriler hiç adil değildi ama bunu söyleyen sadece uzaktan gelen bir sesti. Kafamın içindeki diğer seslerse çığlıklar atıyor, *onu al, onunla beslen*, diyordu.

Dayanacak gücüm kalmayana kadar savaştım. Artık geriye sadece ihtiyacım kalmıştı, merhametsiz ihtiyacım.

Yine ağzıma aldım ve sadece bu kadar küçükken yapabileceğim bir şeyi yaptım. Testislerini de nazikçe ağzıma aldım, böylece tamamını kuşatmıştım. Onu bu şekilde yutabilmek çok şaşırtıcıydı. Dilimi testislerin gevşek derisi üzerinde gezdirdim, bedeninin narin yumurtalarını dişlerime ve yanaklarımın içine değdirdim. Ağzımı bu şekilde doldurdu. Yanaklarım çok büyüdü, inanılmaz bir biçimde genişlemişti. Henüz uzunluğu fazla olmadığı için boğulmuyor veya nefes almaya çalışmıyordum. Sanki onu böyle günlerce tutabilirdim. Emmeye başladım, hepsini birden, dudaklarımı dibine dayadım, böylece bedenini mühürlemiş oldum. Emdim, yaladım, ağzımın içinde yuvarladım,

onu keşfettim. Bakışlarımı kaldırınca gözlerinin sonunda mavileşmeye başladığını gördüm. Artık umrumda değildi. Gözlerimi kapattım, ellerimi sıkı kalçalarının üzerine koydum ve kendimi zevkin kollarına bıraktım.

İniltilerini duydum, bedeninin dokunuşlarımla ürperdiğini ve titrediğini hissettim. Bütün bunlar çok uzaktan bir yerden geliyor gibiydi. Eti ağzımın içindeydi, dilimi üzerinde gezdirdim. Böyle gevşek olmasını sevsem de hiçbir zaman bunun keyfini çıkartamamıştım çünkü birkaç dokunuştan sonra, bütün erkekler gibi, büyüyordu.

Ağzımı penisinin dibine iyice dayadım, dişlerimi hafifçe kasığında gezdirdim. İşte, sonuna gelmiştim, ısırsam hepsini birden kopartabilirdim. Buna izin vermenin nasıl bir güven gerektirdiğini düşündüm. Çığlık atmasını sağlayacak kadar sert ısırdım, sonra nazikçe geri çekildim, baskı için dudaklarımı kullandım.

Testislerini ağzımdan çıkarıp geriye kalanı yeniden ağzıma aldım. Sert ve hızlıydım. Her zamankinden daha acımasızdım, istediğim kadar sert emmeye başladım. Artık kontrolümü yitirmiştim, bekleyemezdim, benim için sadece ve sadece ağzımın içindeki his vardı.

Yarı zevk, yarı acıyla ismimi haykırdı ve *ardeur* ikimizi de ele geçirdi. Sıcaklık benden yukarıya yayıldı, Jean-Claude'u kuşattığını hissettim. O kadar ısınmıştı ki, sanki etrafımızı kuşatan su kaynayacaktı. Tüm bunları yaşarken ağzımdan çıkmasına izin vermeyi akıl ettim, akıntıya kapılıp gitmek istemiyordum. Bacaklarının dibinde kıvranmaya başladım, tırnaklarımı kalçasına geçirdim, tepemde sallandı, ayakta durmaya çalıştı.

Sonunda küvetin kenarına yarı oturdu, yarı çöktü. Kollarına dayandı, güçlükle nefes alıyordu, ki bu da *ardeur*'ünü beslediğini gösteriyordu, tıpkı benim gibi. Bazen bir tür enerji değişimiydi, bazense gerçek anlamda beslenmeydi.

Küvetten yanına oturacak kadar çıktım ama Jean-Claude'a ilişmedim. Bazen *ardeur*'den hemen sonra dokunmak ateşi yeniden alevlendirirdi, özellikle de dokunan kişi de salgının etkisinden yeni çıkmışsa. Jean-Claude ve Belle arasında böyleydi, bazen bizim için de aynı şey geçerliydi.

Gözleri hala koyu maviydi, yıldızlar kaybolduğu zaman geceyarısı gökyüzünün aldığı renge benziyordu. Güçlükle de olsa konuştu. "Gerçek orgazm olmadan *ardeur*'ünü beslemeyi öğrenmeye başladın, *ma petite*."

"İyi bir hocam var."

Bir erkeğin sadece az önce sevиştiği, bunun ne ilk ne de son olmadığını bildiği bir kadına gösterdiği gülümsemesini gösterdi. "Yetenekli bir öğrencim var."

Jean-Claude'a baktım, simsiyah saçları ve mavi gözleriyle soluk, fildişi bir heykel gibiydi. Yukarıdan gelen ışığa maruz kalan yerleri hem çok güzeldi ve hem de tanıdıktı. Üzerinde sonsuza kadar yürüyebileceğim ve hiç yorulmayacağım bir yoldu bu.

Jean-Claude'a baktım, onu sevmeme sebep olan şey güzelliği değil, kendisiydi. Binlerce dokunuş, milyonlarca sohbet ve trilyonlarca paylaşılan bakışın bir bütünüydü. Ortak tehditlerin, fethedilen düşmanların, bize bel bağlayan insanları ne pahasına olursa olsun korumanın kararlılığının ve ne olursa olsun birbirimizi asla değiştirmeye çalışmayacağımızın bilincinin bir ürünüydü. Jean-Claude'u

seviyordum, her şeyiyle. Çünkü hayran olduğum zekasını, zihninin labirentlerini çıkartıp atarsam, geriye daha az bir şey kalır, onu bir başkası yapardı.

Islak kot pantolonum ve spor ayakkabılarım hala üzerimde, küvetin kenarına oturdum. Gülen yüzünü seyrettim, gözlerinin normale dönmesini izledim. Onu istiyordum ama sadece sevişmek için değil, her zaman içinde seks de olsa her şeyini istiyordum.

"Çok ciddi görünüyorsun, *ma petite*, bu kadar önemli ne düşünüyorsun?"

Yumuşak bir ses tonuyla, "Seni," dedim.

"Neden beni düşünürken bu kadar ciddisin?" Yüzündeki neşe yavaşça silindi. Yüzde yüz emin değildim ama yine kendisinden kaçacağımı düşünüyor olmalıydı. Muhtemelen Asher ile yatağımızı paylaştığımızdan beri bu konuda endişeleniyordu. Büyük bir değişimden sonra her zaman koşarak uzaklaşırdım. Yoksa yıkımdan sonra mı demeli?

"Bilge bir dostum, beni şaşırtarak her zaman hayatımdaki tüm erkekleri kendime ait bir parçadan mahrum ettiğimi söyledi. Aşkın beni tüketmemesi için bir şeyleri kendime sakladığımı dile getirdi."

Jean-Claude'un yüz ifadesi çok dikkatliydi, sanki aklından geçenleri okumamdan korkuyordu.

"İtiraz etmek isterdim ama edemem. Haklı."

Jean-Claude bana baktı, yüzü boştu ama gözlerinin etrafında bir gerginlik vardı, gizleyemediği bir endişe. Darbenin gelmesini bekliyordu, ona bunu beklemeyi ben öğretmiştim.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Seni mahrum ettiğim şey kandı. Şimdi ikimiz de *ardeur*'ümüzü besledik ama yine de kanımı almana izin veremem."

Jean-Claude bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, sonra kapadı. Sırtını dikleştirdi, elleri kucağındaydı. Yüz ifadesini nötr tutmaya çalışıyor, vücut dilini dikkatlice kontrol ediyordu.

"Birkaç dakika önce benimle beslenmeni istedim ama sen *ardeur*'ün etkisi altında sarhoş olduğum için bunu yapamayacağını söyledin." Kelime seçimim gülümsememe sebep oldu çünkü sarhoşluk *ardeur* için güzel bir tasvirdi. Metafiziksel içki.

"*Ardeur*'ü besledik, ikimiz de. Artık sarhoş değilim."

Hareketsizdi, bu kusursuz durağanlığı ancak eski vampirlerde görmek mümkündü. Sanki bir anlığına başımı yana çevirsem ortadan kaybolacaktı. "İkimiz de *ardeur*'ü besledik, bu doğru."

"O zaman ben sana kanımı teklif ediyorum."

Derin bir nefes aldı. "Bunu çok istiyorum, *ma petite*, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ama neden şimdi?"

"Sana söyledim, bir arkadaşımla konuştum."

"Ben sana dün Asher'ın sana, bize verdiğini veremem. Üzerinde işaretlerim olduğu için aklını başından da alamam. Sadece acı duyacaksın."

"O zaman bunu ben zevk alırken yap. Heyecanlandığımda acı ve zevk alıcılarımın birbirine girdiğini birçok kez kanıtladık."

Bunu duyunca gülümsedi. "Benim için de aynı şey geçerli."

Gülümsedi. "Biraz oyalanalım."

"Sonra?" diye sordu.

"Önce kanımı al, sonra birlikte olalım."

Şaşkın bir kahkaha attı. "*Ma petite*, çok tatlı dillisin, seni nasıl reddedebilirim?"

Jean-Claude'a yaslandım, ağzına zarif bir öpücük kondurdum. "Dudakları ruhumu emiyor. İşte, kanatlandı, uçuyor! Gel, Helen, gel, bana ruhumu ver. İşte buradayım çünkü cennet dudaklarındadır ve Helena haricinde her şey değersizdir." . .

Özlemle yüzüme baktı. "Aklına başka dize gelmediğini söylemiştin."

"Birazını daha hatırladım," diye fısıldadım. "Ya sen?"

Başını iki yana salladı, birbirimize o kadar yakındık ki saçları saçlarıma değiyordu. Öyle ki, siyahlığın nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek mümkün değildi. "Sen bu kadar yakınımdayken, hayır."

"Güzel," dedim. "Ama bana söz ver, bir akşam tam metni yanımıza alalım ve sırayla birbirimize okuyalım."

Sırıttı. Bana diğerlerinden daha değerli gelen bir gülümsemeydi, gerçek ve narindi. Sanırım Belle Morte tarafından bulunmasaydı böyle bi adam olabilirdi. "Söz veriyorum, seve seve."

"O zaman bu ıslak pantolonu çıkartmama yardım et, şiirler başka bir geceye kalsın."

Yüzümü ellerine aldı. "Aramızdaki şey her zaman şiir gibi, *ma petite*."

Ağzım birden kurudu, nabzımı aşıp yutkunmam çok zordu. Nefesim kesildi. "Evet ama bazen beş mısralık espri-li şiirler daha güzel oluyor."

Beni öperken bir kahkaha attı, ıslak pantolonumu ve çoraplarımı çıkarmama yardım etti. Sırılsıklam olan her şeyi, birlikte çıkarttık. Haçım açığa çıktığında parıldamıyor, sadece yukarıdan gelen ışığı saçıyordu. Jean-Claude bakışlarını kaçırdı, ne zaman kutsal bir şey görse böyle yapardı, haçlardan rahatsızlık duyduğuna dair elimdeki tek ipucu buydu. Jean-Claude'un yanında taktığım haçların parlamadığını düşününce çok şaşırdım. Bunun anlamı neydi acaba?

Duygusal konular hariç genelde çok açık sözlüydüm ama farklı olmaya, değişmeye çalışıyordum. "Haçıma bakmak gerçekten acı veriyor mu?"

Kararlı bir biçimde küvetin kenarına baktı. "Hayır."

"O zaman bakışlarım neden kaçırdın?"

"Çünkü parlamaya başlayacak ve bunun olmasını istemiyorum."

"Parlamaya başlayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben vampirim ve sen gerçek bir inanansın." Hala suya, mermer küvete, başka yerlere bakıyordu. Göğsümdeki haç hariç her yere odaklanıyordu.

"Sen yakınımdaki tek vampirsen haçım parlamıyor."

Bakışlarını kaldırdı, sonra hemen indirdi. "Bu doğru değil."

Üzerine bir süre düşündüm. "Işık saçtığını hatırlamıyorum. Sen başka tarafa bak, ben haçı çıkartayım, işimize devam edelim ama parlamıyor."

Suyun içinde kıpırdanınca bacaklarımı ıslattı. "Farkeder mi?" diye sordu. Sesinden bu konunun kendisini ne kadar mutsuz ettiği belliydi.

"Bilmiyorum," dedim.

"Beslenmek istemiyorsan, gidiyorum."

"Sorun bu değil, Jean-Claude, gerçekten."

Elini küvetin kenarına koydu ve dışarıya adım attı.

"Jean-Claude," dedim.

"*Non, ma petite*, bunu istemiyorsun, yoksa kutsal nesnenle bana gelmezdin." Yatağın örtüleriyle uyumlu mavi bir havlu aldı ve kurulanmaya başladı.

"Demek istediğim... Of, lanet olsun! Ne demek istediğimi bilmiyorum, sadece gitme." Ellerimi nereye koyacağımı bulamadığım bir anda, Asher içeri girdi. Üstü kurumuş kana bulanmıştı. Kırmızı sıvının hepsi benden dökülmüştü. Bunun beni rahatsız etmesi gerekirdi ama etmedi. Saçları altından örülmüş gibi omuzlarına düşüyordu. Söz konusu Asher ise bu süslü bir söyleyiş değildi. Saçları gerçekten de kalın ve yumuşak dalgalar şeklinde iniyordu. Gözleri kış günlerindeki gökyüzü kadar solgundu ama daha... canlıydı. Bize doğru yürüdü, bedeni çıplak ve kusursuzdu. Yaraları mükemmelliğini bozmuyordu, hepsi Asher'ın bir parçasıydı. Onun tanrısal zarafetini hiçbir şey bozamazdı zaten. O kadar güzeldi ki nefesimi tuttum, Asher'a bakmak göğsümü ağrıtıyordu. *Yanımıza gel*, demek istiyordum ama o yalın ayak bize doğru süzülürken, saf hayranlıktan sesimi bulamadım.

Haç birden canlandı, arabadaki gibi sıcak, beyaz bir parıltı değildi, yine de yeterince parlaktı. Gözlerimi kırpıştır-

mama sebep olacak, düşünmemi sağlayacak kadar parlak. Asher hala çok güzeldi, bunu hiçbir şey değiştiremezdi ama şimdi nefes alabiliyor, hareket edebiliyor ve konuşabiliyordum. Yine de ne diyeceğimi bilemiyorum. Şimdiye kadar Asher'ın yanında da haçlarım parıldamamıştı.

Konuşan Jean-Claude oldu. "Sen ne yaptın, *mon ami*, ne yaptın?" Sırtını haça dönmüş, havluyu kullanarak gözlerini siper etmeye çalışıyordu.

Asher da soluk mavi gözlerini korumak amacıyla kolunu havaya kaldırdı. "Zevk alması için zihnine girmeye çalıştım ama *ardeur* çok fazlaydı."

Jean-Claude yeniden, "Ne yaptın?" diye sordu.

Haçın ışığında dikilen iki adama baktım, biri havlunun, diğeri kolunun arkasına gizlenmeye çalışıyordu. Sorunun cevabını ben verdim. "Zihnime girdi. Tamamen ve kusursuz bir biçimde düşüncelerimi ele geçirdi." Bunu söylerken bile aslında daha fazlasını yaptığını biliyordum. Buna benzer şeyleri daha önce de yaşamıştım. İlk karşılaştığımızda Jean-Claude da aynısını yapmıştı. Zihni bulandıran vampir güçleri çok çeşitliydi, birçok ölümsüz bunu yapabiliyordu. Genç olanlar bakışlarıyla ama daha eskiler sadece düşünerek de başarabiliyordu. Ben vampir güçlerinin hepsinden etkilenmiyordum. Hem nekromansır doğal yeteneklerim, hem de Jean-Claude'un işaretleri sayesinde. Ama Asher'ınkine karşı savunmasızdım. Haç parlamaya devam etti. Vampirler hala gözlerini siper ediyordu, beyaz ışıktan gizlenmelerine rağmen onları istiyordum. İkisini de arzuluyordum ama bunun ne kadarının benden, ne kadarının Asher'ın güçlerinden kaynaklandığını bilmiyordum. *Lanet olsun.*

32

Yatakodasına geçtik ama eğlenmek için değil. Ben kurulanıp Sirk'te duran yedek kıyafetlerimi giymiştim. Islak ayakkabılarım hala ayağımdaydı. Haçım güvenli bir biçimde gömleğimin içindeydi. Kumaşın altına girince parlaması dursa da hala sıcak olduğunu hissedebiliyordum.

Jean-Claude'un beline bağladığı mavi havlu bileklerine kadar iniyordu. Saçlarını daha küçük bir havluya sarmıştı, kumaşın mavisi gözlerinin rengini daha da açığa çıkarıyordu. Saçlarından yoksun yüzünü görmek bir çocuğa bakmak gibiydi. Elmacık kemikleri yüzünü tamamen kadınsı olmaktan kurtarıyordu. Çok güzeldi ama galiba siyah saçlardan perdesi gidince yakışıklılığa bir milim daha yakınlaşmıştı.

Asher'ın üzerinde hala bir şey yoktu, sadece kurumuş kan ve omuzlarına düşen saçları vardı. Kafese tıkılmış bir yaratık gibi odada volta atıyordu.

Jean-Claude, çarşafları, kan ve başka sıvılarla lekeli yatağın kenarına oturdu. Cesaretini yitirmiş gibiydi.

İkisinden de mümkün olduğunca uzak durup kollarımı karnımda birleştirdim. Silah kılıfımı takmamıştım, tartışırken ellerimin tabancama çarpmasını istemiyordum. Düşmanlığı azaltmayı planlıyordum, körüklemeyi değil.

Jean-Claude yüzünü ellerinin arasına aldı, soluk tenini mavi kumaş, havlu ve çarşaf kuşatıyordu. "Bunu neden yaptın, *mon ami*! Kendine hakim olsaydın, şimdi olması gerektiği gibi birlikteydik."

Jean-Claude'un benden bu kadar emin olmasının hoşuma gittiğini sanmıyordum ama yalan söylemeden buna itiraz edemezdim. Bu yüzden susmayı tercih ettim. Sessiz kalmak, benim için her zaman yararlıydı.

Asher volta atmayı bıraktı. "Anita beslenirken beni hissetti. Zihnini tamamen ele geçirebileceğimi biliyordu. Bana *yapma* demedi. Kendisini almamı, beslememi söyledi, ben de yerine getirdim. Bunu nasıl yapacağımı biliyordu çünkü daha önce de benimle doymuştu."

Jean-Claude boğulan bir adam gibi yüzünü ellerinden kaldırdı. "Sen Tennessee'de ölmek üzereyken Anita'nın seni beslediğini biliyorum."

Asher, "Beni kurtardı," dedi. Dört direkli yatağın dibine gelmişti.

Mavi çarşaflarla çerçevelenen ikiliye baktım, kısa süre önce aynı yerde çok güzel vakit geçirmiştik. Ayakta diki-

lirken ikisini de arzuluyor, ikisine de sarılmak istiyordum. Sanki sarılırsam bunların yaşanmasını engelleyebilirdim.

"*Oui*, seni kurtardı ama o zaman zihnine tamamen girmedin çünkü o zaman aklında ve kalbinde senin dokunuşunu hissederdim ama orada değildin."

"Zihnini ele geçirmeye çalıştım çünkü kanını emen bütün vampirler Anita'nın kontrolüne girmiş gibiydi. Sanki herhangi bir vampir onunla beslenirse, kontrolü ele alan Anita oluyordu, vampir değil."

Yerimden kıpırdamadım ama bunu cevapsız bırakamazdım. "Güven bana, Asher, hiç öyle değil. Beni ısıran ve etkisi altına alan vampirler de oldu."

Soluk gözleriyle bana baktı. "Ne zaman oldu? Güçlerin o zamandan beri çok arttı."

Bakışlarım üzerinde gezindi. Soluk, altın renkli derinin üzerindeki kanı inceledim. Bir sonraki cümleyi dile getirmek için gözlerimi kapattım çünkü bakışlarımı üzerinden almam gerekiyordu. "Söylediklerimi yapmak zorundaymışsın gibi mi geldi?"

Tereddüt etti, ona bakmak, düşündüğünü görmek istiyordum. "Hayır." Sesi yumuşaktı.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdikten sonra gözlerimi açtım. Sadece ve sadece Asher'ın yüzüne bakmak istesem de bu arzuma karşı koydum. "Gördün mü, benim gücümün esiri değilsin."

Kaşlarını çattı. "O zaman sen mi benim kontrolümdesin şimdi?"

"İkinize de bakmadan duramıyorum. Yaptığımız şeyi, hala yapabileceğimiz şeyi düşünmeden olmuyor."

Kaba bir kahkaha attı. Güldüğünü duymak acı vericiydi, sanki tenimi kamçılıyordu. "Önünde böyle dikilirken nasıl olur da bizi düşünmezsin."

"Of, çok küstahsın!" dedim. Tek güvenli yer benmişim gibi kendime sarıldım.

"Anita, ben de seni düşünüyorum. Sırtının güzelliğini, kalçanın kıvrımını, oradaki aşk mağarasını. Yumuşak ve sıcak tenine sürtünüşümü."

"Dur," dedim. Yüzüm kızarmıştı. Nefes almak birden güçleştiği için başımı yana çevirdim.

"Neden? Hepimiz bunu düşünmüyor muyuz?"

"*Ma petite*, zevklerin kendisine hatırlatılmasından hoşlanmaz."

"*Mon Dieu*, neden?"

Son anda, Jean-Claude'un klasik omuz silkişini gördüm. Hem her şey hem de hiçbir şey anlamına geliyordu. Genelde bunu zarif bir biçimde yapardı ama bugün çok yorgundu.

Asher, "Anita," dedi.

Ona baktım, bu sefer göz teması kurmayı başardım. Gözlerine bakmak büyüleyici bedenini süzmekten daha güvenli değildi.

"Beni içinde istediğini söyledin, değil mi? Ve ben boynuna uzandığımda, *Evet, Asher, evet*, dedin."

"Ne dediğimi hatırlıyorum."

"Kendi istediğin bir şey için bana nasıl bu kadar kızabilirsin?" Bana doğru üç adım atınca ben hemen geri çekildim. Tavrımı görünce durdu. "Bunun için beni nasıl suçlayabilirsin?"

"Bilmiyorum ama evet, seni suçluyorum. Adil mi değil mi bilemiyorum."

Jean-Claude konuştuğunda sesi yalnız bir kapının önünde iç geçiren rüzgar gibiydi. "Sen kendine hakim olsaydın, *mon ami*, şimdi banyoda birlikte olabilirdik."

"Bundan emin değilim," dedim. Sesim öfkeliydi, böyle çıktığı için mutluydum.

Jean-Claude mavi siyah gözlerini üzerime odakladı. "Böyle bir şeyi, bir kez tadına baktıktan sonra reddedebileceğini mi söylüyorsun?"

Bu sefer yüzüm kızarmadı, soldu. "Pekala ama artık tadı kaçtı, değil mi çünkü o hile yaptı." Dramatik etki için Asher'ı işaret ettim.

Asher ağzı açık bana baktı. "Nasıl hile yapmışım?"

Jean-Claude yine başını ellerinin arasına aldı. "*Ma petite* kendisine vampir numaraları yapılmasından hoşlanmaz." Sesi boğuk ama garip bir biçimde berraktı.

Asher önce Jean-Claude'a, sonra bana baktı. "Hiçbir zaman mı?"

Jean-Claude kıpırdamadan cevap verdi, başı hala ellerinin arasındaydı. "Çoğunlukla, *oui*."

Asher, "O zaman olması gerektiği gibi senin tadına hiç bakmadı, öyle mi?" diye sordu. Sesinde şaşkınlık vardı.

Jean-Claude, "Bu onun seçimi," dedi. Mavi gözlerine bakabilmem için yüzünü yavaşça kaldırdı, bakışlarında bir parça öfke vardı.

Sohbetin nereye gittiğini anlamıyordum ve anlamak istediğimden de emin değildim, bu yüzden umursamadım. Beni rahatsız eden şeylere aldırmamak konusunda yete-

nekliydim. "Önemli olan, Asher'ın üzerimde vampir iradesini kullanması. Onun hakkında düşünme şeklimi bulandıracak bir şey yaptı. Yaşadıklarım gerçek miydi, yoksa bir hileden mi ibaretti asla bilemeyeceğim." İşte, en sonunda kendime üzerinde duracak ahlaki bir taş bulmayı başarmıştım.

Jean-Claude, *sana söylemiştim* der gibi elini havada salladı.

Asher'ın yüzü öfkesini yitirdi ve iki vampirin de usta olduğu duygusuz maskeye büründü. "Öyleyse, sadece bir yalandı."

İkiliye baktım. "Yalan olan neydi?"

"Ben ve Jean-Claude ile yatmak istemen."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, bir yalan değildi, ciddiydim."

"O zaman bu *faux pas* bir şeyi değiştirmez," dedi.

"Sen zihnimi kurcaladın, bunun sadece bir *faux pas* olduğunu sanmıyorum. Bence çok ciddi bir konu." Ellerim kalçamdaydı, birine dokunmak yerine kendimle idare etmek daha iyiydi. Öfkemi kucakladım çünkü böyle olunca ikisinin de güzelliği azalıyordu. Tabii ki, her şeyin güzelliği azalıyordu.

Asher, "Bana yalan söyledin," dedi. Yüzünden bütün duygular silindi.

Kendisini böyle kapattığını görmekten nefret ediyor ve buna engel olmak için ne yapabileceğimi bilemiyordum. "Lanet olsun, hayır, yalan söylemedim. Kuralları değiştiren sendin, Asher, ben değildim."

"Ben bir şeyi değiştirmedim. Birlikte olabileceğimizi söyledin. Bana yatağını teklif ettin. İçine girmem için

yalvardın. Jean-Claude tatlı kıçına dokunmamamı söyledi, zevkin doruklarındaydın, nereye gitmem gerekiyordu?"

Yüzümün kızarmaması için uğraştım ama başaramadım. "Konuşan *ardeur*'dü, bunu biliyorsun."

Yatağın kenarına ulaşana kadar geriledi, mavi ipeklerin üzerine çöktü, aşağı kaymamak için direklerden birine tutundu. Yüz ifadesi boştu ama vücudunun geri kalanı tokat yemiş gibiydi, yanlış şeyi söylediğimi farkettim.

"*Ardeur* soğuduktan sonra beni reddetmenin, yaşadıklarımızı inkar etmenin bir yolunu bulacağım söylemiştim," dedi. Yatağın diğer ucundaki Jean-Claude'u işaret etti. "Ve dediğim aynen gerçekleşti." Güçlükle de olsa ayağa kalktı, bir an için direğe tutunmaya devam etti, sanki bacaklarının kendisini taşıyıp taşıyamayacağından emin değildi. Tereddüt ederek bir adım attı, neredeyse sendeliyordu. Sonra bir tane daha, ardından bir tane daha. Her hamlede biraz daha kendine geldi. Kapıya doğru gidiyordu.

"Bir dakika, böyle gidemezsin," dedim.

Durdu ama cevaplarken bana dönmedi, bedeninin kusursuz arka kısmını gösterdi. "Musette gidene kadar buradan ayrılamam. Beni tekrar yanına alması için ona bir bahane veremem. Kimsenin değilsem beni alır ve reddetme şansım da olmaz." Üşümüş gibi ellerini kollarının üzerinde gezdirdi. "Musette'ten sonra başka bir şehrin Başvampiri'ni arayacağım. Beni yanma almak isteyenler vardır."

Asher'a doğru adım attım. "Hayır, hayır, düşünmem için bana zaman tanımalısın. Böyle gitmen hiç de adil değil." Ben yanına ulaştığımda birden arkasına döndü, yüzündeki öfke beni olduğum yere çiviledi.

"Adalet mi? İstediğin her şeyin sunulması ve ardından bunu bir daha yaşayamayacağını öğrenmek, sahip olduğun her şeyin elinden alınması adil mi? Sadece söylenileni, istenileni yaptığım için her şeyden mahrum edilmek adil mi?" Bağırmıyordu ama sesi öfke doluydu. Her kelimesi kırmızı, sıcak bir demir gibi yüzümü dağladı.

Böyle bir öfkenin karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

"Bundan sonra sana ve Jean-Claude'a bakamam, hayır. Size bu kadar yakın olup yatağınızdan, kollarınızdan ve sevginizden yoksun kalacağıma sizden uzak kalmayı tercih ederim." Yüzünü elleriyle kapattı ve kısık sesle bir çığlık attı. "Bizim sevgilimiz olmak güçlerimizle baştan çıkarılmaktır." Ellerini yüzünden aldı ve beni içine çeken mavi gözlerini gösterdi, öfkesi kan eksikliğini gideriyordu. "Jean-Claude'un bunu yapmadığını hayal bile etmemiştim." Hala yatağın kenarında oturan diğer adama baktı. "Bu kadar uzun süredir birlikte olup kendini nasıl frenleyebiliyorsun?"

Jean-Claude, "Bu gibi şeylerde çok kararlıdır," dedi. "En azından, sana kanını kendisi verdi, beni hiç böyle kutsamadı."

Asher kaşlarını çattı, yüzüne hiç yakışmıyordu, bir meleğin kaşlarını çatması gibiydi. "Beni hala çok şaşırtıyor," dedi. "Ama sana her şeyini verdi ve ben artık bunlardan yoksun kalacağım."

Her şey çok hızlı gelişiyordu. "Jean-Claude kuralları anlıyor ve ikimiz de onlara saygı gösteriyoruz." Gerçi oyunu değiştirmek üzereydim ama Asher'ın şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu.

Asher başını iki yana salladı, altın renkli saçları omuzlarına düştü. "Ben kuralları anlasam bile onlara uyamam."

Bu sefer kaşlarını çatan kişi ben oldum. "Ne demek istiyorsun?"

"Anita, ne kadar öyle görünmeye çalışsak da biz insan değiliz. Ama hepimiz kötü sayılmayız. Sen bizim dünyamıza girdin fakat en berbatlara şahit olurken, en iyileri reddettin. En fenası da Jean-Claude'u dünyasındaki en mükemmel şeyden mahrum ediyorsun."

"Bunun anlamı nedir?"

"Jean-Claude bakir bir adam gibi, ne senden ne de bir başkasından tamamen zevk alıyor." Anlamadığım bir işaret yaptı. "Bunu yüzünde görebiliyorum, Anita. Seks sadece ilişkiye girmek ya da orgazm demek değil. Özellikle de bizim için."

"Neden, Fransız olduğunuz için mi?"

Bana öylesine ciddi bir bakış attı ki yaptığım espri boğazıma düğümlendi. "Bizler vampiriz, Anita. Daha da önemlisi, Belle Morte'un soyundan geliyoruz. Kimsenin veremeyeceği zevkleri veririz, kimsenin deneyimleyemeyeceği zevkleri yaşarız. Kendini kısıtlamayı kabul ederek Jean-Claude varlığını çekilir, hatta eğlenceli kılan şeylerin birçoğundan mahrum kalıyor."

Jean-Claude'a baktım. "Söyledikleri doğru mu?"

Yüzüme bakmadı.

"Söyledikleri doğru mu, Jean-Claude?"

"Benim ısırığım Asher'ınki kadar zevk veremez, onun gibi zihnini tamamen ele geçiremem." Hala bana bakmıyordu.

"Sorduğum bu değildi."

İç geçirdi. "Senin bilmediğin bazı şeyleri yapabiliyorum. Ben şimdiye kadar isteklerini yerine getirmeye çalıştım."

Asher, "Ama ben bunu yapamam," dedi.

İkimiz birden Asher'a baktık.

"Anita kendini ikimize birden tamamen vermemek için her zaman bir sebep bulacak. Tek vampir aşkının bile doğasını gerçekten yaşamasına izin vermiyor. İki erkeğin dokunuşuna birden nasıl katlanabilir?"

"Asher," dedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum, tek bildiğim göğsümün acıdığı ve nefes almakta güçlük çektiğimdi.

"Hayır, sen her zaman erkeklerinde yeterince iyi ve saf olmayan bir şey bulacaksın. Bize ihtiyaç duyduğun için geliyorsun, belki de sevgi için ama bu sana yetmiyor. Bizim gerçekten kendimiz gibi davranmamıza bile izin vermiyorsun." Bir kez daha başını iki yana salladı, saçları altın aynalar gibi ışığı yansıttı. "Kalbim bu oyunu oynamak için fazla kırılgan, Anita. Seni seviyorum ama bu şekilde, seni sevmeyi bırak, yaşayamam bile."

"Üzerimde vampir güçlerini kullanmam hazmetmem için bana bir saat bile vermiyorsun."

Ellerini omuzlarıma koydu, ellerinin ağırlığıyla tenim ısındı. "Bu değilse başka bir şey olacak. Seni Richard, Jean-Claude ve Micah ile birlikteyken izledim. Micah bu labirentte yolunu senin her isteğini kabul ederek buluyor. Jean-Claude labirentin kenarına bir yere, hayal bile edilemeyecek zevklerden kendisini mahrum ederek tutunuyor. Richard senin labirentinde yürümez çünkü kendi labirenti var. Bir ilişkide ancak bir taraf bu kadar karmaşık olabilir. Bi-

rinin işbirliğine yanaşması gerek ama ikiniz de bunu yapmıyorsunuz."

Beni bıraktı, elleri gidince neredeyse sendeliyordum. Sanki güvenli bir sığınağı kaybetmiş ve bir fırtınanın ortasında kalmıştım.

Tekrar kapıya doğru yürüdü. "Jean-Claude ve yeni hizmetkarıyla birlikte olmak için her şeye katlanacağımı düşünüyordum. Beni seven iki insanın güvenli kollarına koşmak için elimden ne gelirse yapacağıma inanıyordum. Ama şimdi anlıyorum ki senin sevgin her zaman koşullu. Niyetin iyi olsa bile, bir şeyler kendini geri çekmene sebep oluyor. Yaşadığın ana, aşk denen parıltıya tamamen teslim olmana engel oluyor. Kendini uzaklaştırıyor ve seni sevenleri de aynısını yapmaya zorluyorsun. Bir an aşkına sahip olup, sonraki dakika onu kaybederek yaşayamam. Değiştiremeyeceğim bir şey için cezalandırılarak devam edemem."

"Bu bir ceza değil," dedim. Sesim boğuk ve garipti.

Üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi ve saçlarını yüzünün yaralı yanına düşürdü. Şimdi sadece mükemmel profili görünüyordu. "*Ma cherie*, sen öyle san." Arkasına döndü ve kapıya uzandı.

Ardından seslendim. "Asher, lütfen..." Ama durmadı. Çıkarken kapıyı kapattı. İçeriyi kusursuz bir sessizlik kapladı.

Jean-Claude bu sessizliği bozunca yumuşak konuşmasıyla irkildim. "Eşyalarını topla, Anita. Ve git."

Jean-Claude'a baktım, kalbim boğazımda atıyordu, korkuyordum, hem de çok. "Beni terk mi ediyorsun?" Sesim bana ait değil gibiydi.

"*Non* ama şimdi yalnız kalmak istiyorum."

"Fakat henüz beslenmedin."

"Beni şimdi gönüllü olarak besleyeceğini mi söylüyorsun?" Konuşurken yere baktı.

"Aslında, şu anda ruh halim buna pek uygun değil," dedim. Sesimi normale döndürmeye çalışıyordum. Jean-Claude beni hayatından çıkarmıyordu. Yine de bana bakmaması hoşuma gitmemişti.

"Besleneceğim ama sadece yiyecekle ve sen yiyecek değilsin. Şimdi, lütfen, git."

"Jean-Claude..."

"Sadece git, Anita, git. Şu an burada olmanı istemiyorum. Sana bakmak da içimden gelmiyor." Sesine öfkenin ilk tonları düştü, yeni yakılan, henüz alev almamış bir fitil gibiydi.

"Üzgün olduğumu söylememin bir faydası olur mu?" Sesim çok zayıftı.

"Özür dileyecek bir şeyin olması da bir başlangıçtır ama yeterli sayılmaz, bugün değil." Bana baktı, gözleri ışıkların altında parıldıyordu ama güçle değil, dökülmemiş gözyaşlarıyla. "Ayrıca, özür dilemen gereken ben değilim. Şimdi git, ben sonradan ikimizin de pişman olacağı bir şey söylemeden, hemen."

Ağzımı açıp bir cevap vermeye hazırlandım, elimi havaya kaldırdım. "Tamam," dedim.

Banyodan silahımı ve kılıfını aldım. Islak kıyafetleri banyonun zemininde bıraktım. Geriye dönüp bakmadım, veda öpücüğü vermeye çalışmadım. Sanırım ona dokunmaya kalksaydım bana zarar verirdi. Bana vurmasından

bahsetmiyordum ama sevdiğin birine fiziksel şiddet kullanmadan onu incitmenin binlerce yolu vardı. Gözlerinde tutsak kelimeler vardı, acıyla dolu bir dünya parıldıyordu. Bu kelimeleri duymak, bu acıyı hissetmek istemiyordum. Görmek veya dokunmak da... Kalbimde açılan yaraların üzerini kaplamasına razı olamazdım. Haklı olduğumu düşünüyordum, bir kızın standartları olmalıydı. Vampirlerin beynimi becermesine izin veremezdim, sadece bedenime sahip olabilirlerdi. Bir saat öncesine kadar bu iyi bir kural gibiydi.

Kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı kapıya yasladım ve nefes almaya çalıştım. Dünyam bir saat önceki gibi değildi.

33

Nathaniel yanıma geldiğinde hala kapıya yaslanıyordum. Önce geldiğini görmedim ama sonra tam karşımda dikildi. Yere bakıyordum, ayakkabılarını, bacaklarını ve şortunu gördüm. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Sanırım vücudunu aşıp tanıdık yüzüne ve leylak rengi gözlerine ulaşmam uzun sürdü.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Anita...," dedi.

Elimi öne uzattım, birisi bana kibar davranırsa parçalara ayrılacaktım. Şimdilik buna izin veremezdim. Asher uyandıysa, muhtemelen Musette de uyanmıştı. Başka zaman olsa bunu düşününce yakınlarda bir vampir var mı diye etrafıma bakınmam gerekirdi.

Bugün boştum. İçim boştu. Psişik öğretmenim Marianne'in deyimiyle beynim kördü. Bazen şoka girdiği-

nizde böyle olurdu, fiziksel veya duygusal olması farketmezdi. Kendime gelene kadar bir işe yaramazdım. Tam bu sırada dünyanın ayaklarım dibinde yarılacağını ve kalbimi kemiren siyah deliğin içine beni çekeceğini düşündüm.

"Ne oldu, Nathaniel?" Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Boğazımı temizledim, cümlemi tekrarlamak istedim ama beni duymuştu.

"Bizi mavi ciple takip eden iki adam şimdi park yerinde. Farklı bir araba kullanıyorlar ama aynı adamlar."

Başımla onayladım, ayaklarımın dibindeki yarık kapanmaya başladı. Hala canım acıyordu, hala kördüm ama farketmezdi. Silahlar nasıl olduğunuzla ilgilenmezdi. Hiçbir şeye aldırmazdı. Özel yaşamınızdaki kuralları kafalarına takmazlardı. Gerçi köpekler de böyleydi ama tabancamı ateşledikten sonra naylon torbayla pisliklerini toplamak zorunda değildim. Bazen ceset torbasına ihtiyaç olurdu ve bu benim vazifem değildi.

Kendimi daha iyi hissettim. Bunu yapabilirdim. "Bobby Lee'yi bul. Araba işi için en iyi adamlarını istiyorum."

Nathaniel, "Araba işi?" diye sordu.

"Onları bir kenara sıkıştırıp neden peşimizde olduklarını öğreneceğiz."

"Ya bunu söylemek istemezlerse?"

Silahımı kılıfına koyarken Nathaniel'a baktım. Kemerimi açıp kılıfı ona bağladım. Silahımı hazırlayıp tam istediğim yere yerleştirirken bir şey söylemedim. Silahın kabzası hız açısından arzu etmediğim kadar aşağıdaydı ama kabzanın göğsüme çarpması tabancayı çekmemi daha da yavaşlatıyordu. Bu yüzden göğsümden uzak durması için açıyı aşa-

ğıya verdim. Efsanelerde Amazonların daha iyi ok atabilmek için göğüslerini kestikleri söylenirdi. Buna inanmıyordum. Bence kadınların, sembolik de olsa dişiliklerini kaybetmediği sürece iyi savaşçılara dönüşemeyeceğini düşünen erkeklerin uydurmasıydı. Harika savaşçılar olabilirdik, sadece gerekli aletleri farklı şekilde taşımamız gerekiyordu.

Nathaniel çok ciddiydi. "Ben silah getirmedim."

"Harika çünkü sen gelmiyorsun."

"Anita..."

"Hayır, Nathaniel. Sana silah kullanmayı acil durumlarda kendini savunabilmen için öğrettim. Bu acil bir durum değil. Ateş hattından uzak kalmanı istiyorum.

Yüz ifadesi değişti, sanırım bakışlarında bir parça inatçılık belirdi. Ne var ki hemen soldu, zaten Nathaniel'ın bir konuda direndiğini hiç görmemiştim. Daha bağımsız olmasını istiyordum, daha inatçı değil. Hayatımda ağzımdan çıkanı ikiletmeden yapan tek kişi oydu. Şimdilik bunun böyle kalmasını istiyordum.

Nathaniel'a sarıldım, sanırım bu ikimizi de çok şaşırttı. Yanağının tatlı vanilya kokusunu alırken kulağına fısıldadım. "Lütfen, dediğimi yap."

Bir an için sessiz kaldı, sonra kollarını boynuma dolayıp fısıldadı. "Tamam."

Yavaşça geri çekildim ve yüzüne baktım, benim kurallarımı bir yük olarak görüp görmediğini, hayattan doğru dürüst zevk alıp almadığını sormak istiyordum. Ama yapmadım çünkü gerçeği bilmek istemiyordum. Cesaretimi yitirdiğim için değil, korkaklığım baskın geldiği için. Bugünlük yeterince gerçekle yüzleşmiştim.

Nathaniel'ı yanağından öptüm ve Bobby Lee'yi bulmaya gittim. Bobby Lee'ye, ateş hattında olmasına izin verecek kadar güveniyordum. Fazlası da vardı, onunla yatmıyordum. Onu sevmiyordum. Aşk, insanı bazen bencilleştiriyordu. Bazen aptallaştırıyordu. Bazen bana silahları neden sevdiğimi hatırlatıyordu.

34

Lanetliler Sirki park yerinin uzak köşesindeki araca dürbünümden göz gezdirdim. Nathaniel haklıydı, aynı iki adamdı, şimdi altlarında 1960'lardan kalma büyük altın sarısı bir Impala vardı. Büyük, eski ama iyi durumdaydı. Ayrıca, daha önce gördüğümüz mavi cipten tarz olarak çok farklıydı. Yer değiştirmişlerdi, şimdi direksiyonun başında sarışın oturuyordu. Dürbünden yaşının küçük olduğunu farkettim, otuza yakındı. Yeni tıraş olmuştu. Üzerinde siyah bir balıkçı kazağı vardı ve gümüş çerçeveli gözlük takıyordu. Gözleri soluk gri, veya grimsi maviydi.

Koyu saçlı adamın kafasında bir şapka vardı ve büyük güneş gözlükleri takarak tarz değiştirmişti. İnce yüzü tıraşlıydı, ağzının kenarında bir leke vardı. Eskiden güzellik sembolü dedikleri türden bir şeydi.

Aracın içinde oturan adamlara bakarken neden gazete okumadıklarını veya kahve içmediklerini merak ettim.

Yapmaları gereken her şeyi yapmışlardı. Araç değiştirmişlerdi. Dış görünüşlerinde ufak tefek değişiklikler vardı. Bunların hepsi işe yarayabilirdi, tabii eğer Lanetliler Sirki'nin dışına araçlarını park etmemiş olsalardı. Ne kadar zekice kılık değiştirirlerse değiştirsinler, bu saatlerde az sayıda insan aracın içinde oturup hiçbir şey yapmazdı. Ayrıca, günün bu vaktinde park yeri genelde boş olurdu. Karanlığın iyice çökmesini bekleseler, belki kolaylıkla farkedilmeden park yerine girebilirlerdi ama şimdi gizlenmeleri mümkün değildi.

Bobby Lee durum değerlendirmesi yaptı. "Araba değiştirip kılık kıyafetlerinde değişiklik yapmamış olsalardı, onları farkedip etmediğinin önemli olmadığı sonucuna varabilirdik. Ya da, görünmek istediklerini düşünebilirdik. Ama bu kadar değişimden sonra, bence gerçekten seni takip etmeye çalışıyorlar."

Dürbünü Bobby Lee'ye uzattım. "Beni neden takip ediyorlar?"

"Genelde, insanlar seni takip ettiğinde sebebini bilirsin," dedi.

"Ben Musette veya bir başkasının Ranfield'ları olabileceğini düşündüm ama Ranfield'ların kılık değiştirmek için bu kadar uğraşacağını sanmıyorum. Kafaları o kadar çalışmaz onların."

Bobby Lee bana bakıp sırıttı. "Nasıl oluyor da bu kadar çok kan emen arkadaşın varken onlardan hala nefret ediyorsun?"

Omzumu silktim ama zarif bir hareket değildi, asla da olmamıştı. "Galiba şanslıyım."

Gülümsemesi hala yerindeydi ama gözlerinde ciddi bir bakış belirdi. "Bu ikisi hakkında ne yapmamızı istiyorsun?"

Bir an için, Asher ve Jean-Claude'dan bahsettiğini düşündüm ama sonra Impala'daki iki adamdan bahsettiğini anladım. Apaçık ortadakini bile yanlış anlamam konsantrasyonumun ne kadar kötü olduğunu gösteriyordu. Böyle bir dikkat dağınıklığı, silahlar konuşmaya başlayınca insanı öldürürdü.

Derin bir nefes aldım, ardından bir tane daha, yavaşça nefes verdim, kafamı toplamaya çalıştım. Şimdi, burada olmam gerekti, gittikçe karmaşıklaşan özel hayatımı bir kenara bırakmalıydım. Şimdi ve burada, eli silahlı kadın ve adamlarla birlikte, ben istediğim için yaşamlarını riske atacak insanlarla. Belki arabadaki iki adam çok tehlikeli değildi, yine de bu varsayımla hareket edemezdik. Tehlikeli olduklarını düşünerek plan yapmalıydık. Yanılıyorsak, zarar görmezdik. Haklıysak, hazırlıklı olurduk.

Yaklaşan felaket hissini üzerimden atamadım. Bobby Lee'nin yüzüne baktım. "Sizden birinin ölmesini istemiyorum."

"Bu konuyla biz ilgileniriz."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, demek istediğim o değildi."

Bana baktı, yüzü daha da ciddileşti. "Sorun nedir, Anita?" diye sordu.

İç geçirdim. "Sanırım sinirlerim bunun için çok zayıf. Sadece kendi güvenliğim için değil, sizinki için de. Bana

en son yardım ettiğinizde içinizden biri öldü, diğeriniz de ağır yaralandı."

"Ben iyileştim." Claudia yanımıza geldi, bir metre doksan yedi santimetre boyunda bir kas yığınıydı. Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı, yüzü temiz ve süsten yoksundu. Hiç makyaj yaptığını görmemiştim, belki de buna ihtiyaç duymuyordu.

Üzerinde mavi spor bir sutyen ve koyu mavi kot pantolonu vardı. Genelde spor sutyenler giyerdi çünkü geniş omuzlarını ve göğsünü içine alacak gömlekler bulmakta zorlanıyordu. Ciddi bir biçimde ağırlık çalışıyordu ama erkeksi bir görüntüye sahip olacak kadar değil. Hayır, Claudia kesinlikle bir kadındı.

Onu son gördüğümde kolu neredeyse kopmak üzereydi. Şimdi sağ omzunda soluk pembe ve beyaz yara izleri vardı. Gümüş mermiler şekil-değiştirenlerde bile iz bırakırdı. Küçük bir ihtimal de olsa gümüş yüzünden kolu işlevini yitirebilirdi. Ama sağ kolu da en az solu kadar kaslı ve sağlam görünüyordu.

"Harika görünüyorsun, kolun nasıl?" diye sordum gülümseyerek. Yaratıklarla takılmanın en sevdiğim yönlerinden biri de çabuk iyileşmeleriydi. Normal insanlar benimle uzun süre vakit geçirse öldürdü ama yaratıklar hayatta kalıyordu.

Claudia kolunu açıp kapattı, derinin altındaki kaslar dalgalandı. Çok etkileyici bir görüntüydü. Ben de ağırlık kaldırıyordum ama böyle değil. "Henüz eski gücünü tamamen kazanmadı. Hala kol bükerken altmış kilodan fazlayı kaldıramıyorum."

Bench press çalışırken kendi ağırlığımdan birkaç kilo fazlasını kaldırabiliyor ve kol bükmede on sekiz kiloya ulaştığım için kendimle gurur duyuyordum. Birden kendimi yetersiz hissettim.

Bu etkileyici bedeni tekrar benim için tehlikeye atmak isteyip istemediğini sormayı düşündüysem de vazgeçtim. Bazı soruların sorulmasına gerek yoktu. En azından, yüksek sesle.

Dışardan bakınca duvarın bir parçası gibi görünen siyah camın arkasında dikilmeye devam ettim. Eskiden, arka kapıya ulaştığımda beni hemen birinin karşılamasına çok şaşırırdım. Oysa şimdi gözetleme yerini biliyordum. Kötü adamları gün boyu seyredebilirdik ama onlar bizi göremezdi.

Lanetliler Sirki'nin ana bölümünün üzerindeki dar tavanarasının bir parçasıydı, bu küçük oyukta dürbünler, rahat sandalyeler ve küçük bir masa da vardı. Tavanarasının geri kalanı, kablolar, teller, malzemelerle doluydu, bir tiyatronun sahne arkasına benziyordu. Sirk'in tavanının büyük bir kısmında kiriş ve direkler vardı, tıpkı kendisinden önceki depo gibi. Şimdi bu oyukta dikilirken, binanın tepesinin bu gibi gözetleme yerleriyle çevrelendiğini biliyordum. Başka gizli oyuklar olup olmadığını sormuş ve *tabii ki* yanıtını almıştım. Cevabı belli bir şey soran, sorunun önceden belli cevabını alırdı.

Bobby Lee, "Claudia küçük planımız için arabalardan birini sürecek," dedi.

"Ben iki aracı da zararsız ve sıradan görünen birilerinin süreceğini sanıyordum."

Claudia bana düşmanca bir bakış attı.

"Üzerine alınma ama sıradan görünmüyorsun."

Bobby Lee, "Kaslarını bir gömlekle kapatıp atkuyruğunu açarsa, normal bir kız gibi görünür," dedi.

Bobby Lee ve Claudia'ya baktım. Claudia daha uzundu, lanet olsun, kadının omuzları en az adaminkiler kadar genişti, belki de Bobby Lee'den daha ağırdı. "Biliyor musun Bobby Lee, bilek güreşi yapmak için ikiniz arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam seni seçerdim."

Bana baktı, ne demeye çalıştığımı anlamadı.

Claudia anladı. "Nefesini boşa harcama, Anita. Ne kadar çalışırsam çalışayım yine de onlar için hala bir kızım."

Bobby Lee bir bana bir Claudia'ya baktı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Küçük kelimelerle lafı fazla dolandırmadan cevap vermeye çalıştım. "Claudia bugün buraya gelen fareadamların hepsinden daha uzun boylu ve kaslı. Neden normal ve zararsız görünmesi için onu arabalardan birine koyuyoruz? Zararsız gibi durmuyor."

Bobby Lee bana baktı, kaşlarını çattı. "Gömleğin altında kaslar görünmez."

"Bir metre doksan yedi santimetre boyunda, omuzları da en az seninkiler kadar geniş. Bunu, bir gömlekle gizleyemezsin."

"Bunun farkındayım, Anita."

"O zaman neden zararsız görünmesi için onu öne sürüyorsun?"

Bobby Lee bunun ne anlama geldiğini bulmaya çalıştı. Sonuçta hayatının tamamını zeki bir kas yığını olarak ge-

çirmişti ama hala kalastı. "Bugün burada senin dışında tek kadın o, seni hemen tanırlar."

"Kısa boylu ve çelimsiz bir adamın bile Claudia'dan daha tehditkar görüneceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Bobby Lee sonunda ne demeye çalıştığını anladı. Ağzını açtı, kapattı, sonra yeniden açıp bir kahkaha attı. "Şimdi anladım ama doğruyu söylemek gerekirse, evet, Claudia'yı bir tehdit olarak görmezler. Erkekler kadınları bir tehdit gibi görmez, ne kadar büyük olsa da. Ama en minyon erkeklere bile şüpheyle bakılır."

Başımı iki yana salladım, "Neden, bizim göğüslerimiz var, sizin yok, diye mi?"

Claudia, "Anita, vazgeç," dedi. "Bunlar erkek, isteseler de yapılarını değiştiremezler."

Ben bir erkek değildim ve bu yüzden az sonra sahneleyeceğimiz yalandan kazada bir kadın olursa kötü adamların daha az paniğe kapılacağı teorisine itiraz etmedim. Ben de bir başka kadını fiziksel tehdit olarak görmezdim ama bu kulağa hoş gelmiyordu. Claudia üzerine açık mavi bir gömlek geçirdi ve düğmeleri ilikledi. Önünde birkaç düğmeyi iliklemeyerek göğüslerini açığa çıkardı, sonra saçlarını çözdü. Kafasını salladı ve teller yüzüne, omuzlarına düştü. Saçlar yüzünün sert hatlarını yumuşattı, biraz daha çabalasa geleneksel bir aile kızı görüntüsüne bürünebileceğini anladım. Hatta göz kamaştırıcı bile denebilirdi.

Bobby Lee saçların Claudia'nın omuzlarına düşmesini neredeyse ağzı açık seyretti. Sanırım tepki veremeden Bobby'ye iki el ateş edebilirdim. Lanet olsun. Ben bundan daha iyi olduğunu sanıyordum.

Claudia benimle göz göze geldi ve bir kaşını havaya kaldırdı. Mimiği, her şeyi anlatıyordu. İki kadın arasındaki mükemmel anlayışı yaşadığımız anlardan biriydi ve ikimizin de bunu sıklıkla yaşadığını sanmıyordum çünkü erkeklerin yanında fazla vakit geçiriyorduk. Ama kaç kez onların hayatını kurtarırsak kurtaralım, ne kadar ağırlık kaldırabilsek de, ne kadar uzun boylu, güçlü veya yetenekli olsak da erkeklerin gözünde hala kadındık. Kadın olmak erkekler için diğer tüm niteliklere baskın geliyordu. Bu, iyi veya kötü değildi ama böyleydi. Bir kadın çok iyi arkadaşsa karşısındakinin erkek olduğunu unutabilirdi ama bir erkek karşısındakinin dişi olduğunu nadiren unuturdu. Bu durum beni genelde rahatsız ederdi ama bugün bu kozu kötü adamlara karşı kullanacaktık. Claudia'nın uzun saçlarını ve göğüslerini görecek, kadın olduğu için onu küçümseyeceklerdi.

35

Beni sadece bir gündür izliyorlardı, öyleyse neden sebebini bulmakta bu kadar kararlıydım? Öncelikle, insanlar beni takip ediyorsa niyetlerini bilmek, bilmemekten daha iyiydi. Ayrıca, moralim de son derece bozuktu.

Asher hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Onu kaybetmek istemiyordum, bu durum hoşuma gitmiyordu. Aslında bunun bir vampir hilesi olduğundan emindim. Belki de onu asla gerçekten sevemeyecektim. Mantığım kendimle dalga geçtiğimi söylüyor ama zihnimin korkak kısmı teoriyi kucaklıyordu. Beni en çok rahatsız eden şey ise artık yapılacak en cesur hamlenin ne olduğunu bilmememdi. İhanetinden dolayı Asher'm kıçına tekmeyi basmak cesurca mıydı? Yoksa haklı mıydı, sadece benim istediğimi

mi yapmıştı? Yanılıyor muydum? Bu konuda yanılıyorsam başka hangi konularda yanılıyordum? Birçok şey hakkında doğruluk kavramımı yitiriyordum. Kutsal öfkemden yoksun kalınca zayıf ve gerçek değilmişim gibi hissediyordum. Artık kendimi sevmiyordum.

Ya Claudia birkaç ay önce kaybettiğimiz arkadaşı Igor gibi ölürse? Tanrım, ya Bobby Lee arkadaşı Cris gibi ölürse? Kralları Rafael'in bana verdiği şekil-değiştirenlerin neredeyse yarısı benim yüzümden ölmüştü. Kimse şikayetçi değildi ama yeni kayıplar verme düşüncesine katlanmak zordu.

İnsanların risk almasına izin vermezsem bu plan işe yaramazdı. Yolu kapatmak için dört araca ihtiyacımız vardı. Kötü adamların kaçacak yeri kalmamalıydı. Bütün yollarını kapatmamız gerekiyordu. Bu da en az dört kişinin tehlikede olacağı anlamına geliyordu. Ayrıca, Bobby Lee park yerindeki araçların yanma silahlı adamların gizlenmesini istiyordu. Adamlar park yerinde manevralar yapıp çıkışı ararken eli silahlı adamlarımız gizlendikleri yerden çıkacaktı. En azından plan buydu.

Kötü adamlar silahlarını çekip ateş etmeye başlamazsa iyi bir plandı. Başlarlarsa biz de ateş etmek ve adamları öldürmek zorunda kalabilirdik, ki bu da hiç iyi olmazdı. Ben bir şey öğrenemezdim ve Rafael'in insanlarından birkaçını daha kaybederdik.

Bobby Lee, "Sen iyi misin, Anita?" diye sordu.

Parmaklarımla şakaklarıma masaj yaptım ve başımı iki yana salladım. "Hayır, değilim. Hoşuma gitmiyor."

"Hoşuna gitmeyen nedir?"

"Bu plan." Ben böyle söylerken Claudia arka yoldan, Fredo da diğer yoldan geliyordu. Diğerinin ismini öğrenmek istemiştim. İsmini bilmiyorsanız birinden sizin için ölüme gitmesini istemeniz uygun olmazdı. Fredo bir metre seksen santimetreden kısa, zayıf esmer bir adamdı. Büyük ve narin elleri vardı. Uzun zamandır üzerinde bu kadar bıçak taşıyan birini görmemiştim. Bobby Lee, Fredo ve Claudia'dan kazanın gerçekçi olmasını istemişti, ikisi de iyi şofördü. Araçlardan birini ben sürmek istediysem de bu konuda çok yetenekli olmadığımı söylemişlerdi ve haklılardı. İnsanların benim için risk almasını izlemek ve beklemek çok zordu.

Bobby Lee'nin kararlarına güveniyordum. Gerçekten. Güvenmediğim şey ise kötü adamlardı. Çünkü onların tehlikeli ve güvenilmez oldukları dışında bir şey düşünemezdim.

Birbirine yaklaşan iki araca baktım, neredeyse durmalarını haykıracaktım. Ama beni kimin takip ettiğini öğrenmek istiyordum. Durmalarını söyler ve böyle sıradan bir planda cesaretimi yitirirsem ne işe yarardım? Sorun, cesaretimi gerçekten kaybetmemdi. Ama çenemi kapalı tuttum. Sanki kalbimin dışarıya çıkmasını engelleyen tek şey sıkı sıkı birbirine yapıştırdığım dudaklarımdı.

Tanrım, kimse zarar görmesin, diye dua ettim. Ancak çarpışmadan saniyeler önce aklıma bir şey geldi. Bobby Lee ve adamları böyle bir oyunu sahneye koyabiliyorsa, adamları takip edebilir ve nereden geldiklerini öğrenebilirdi. Takip etmek aklıma gelmemişti, sadece adamlarla yüzleşmek gelmişti. *Lanet olsun.*

Arabalar çarpıştı, çok gerçekçiydi. Claudia dışarıya çıktı, uzaktan bile kadınsı bir hali vardı. Fredo da aracından indi, bağırıp çağırıyor, ellerini kollarını havada heyecanla sallıyordu.

Kötü adamlar arabalarını çalıştırdı ve park yerinin uzaktaki girişine yöneldi ama sokağın aşağısında, yola barikat kurulmuştu. Kötü bir koku alıyor olmalılardı.

Impala yola tamamen çıkmadan durdu, demek ki Sirk'in arkasındaki aracı da görmüşlerdi. Bu araba Sirk'le yanında yer alan bina arasındaki dar yolu kapatıyordu.

Bobby Lee en önde, aşağıya indik. Dördüncü aracın, bir kamyonun, yükleme yeri yakınındaki ara sokağı kapattığından emindik. Park yerine çıkan ilk insanlar olma şansını planın işleyişini görebilmek için reddetmiştik.

Park yerine ulaştığımızda, park halindeki araçların arkasından eli silahlı adamlarımız çıkmıştı. Yağmurdan sonra yerden biten mantarlar gibiydiler. Silahımı çekip yarım çembere katılmanın aptalca olduğunu düşündüm. Claudia, Fredo ve diğer iki aracın şoförü çemberin öbür yarısıydı, diğer taraftan geliyorlardı.

Mükemmel bir daire değildi, zaten öyle olsa birbirimize ateş ediyor olurduk. Çember sadece bir metafordu ama etkisi kusursuzdu.

Impala ortamızdaydı, motoru çalışıyordu ve henüz görünürde silah yoktu. Sarışının elleri sıkı sıkı direksiyonu kavramıştı. Şapka takan koyu renk saçlı adamın elleri görünmüyordu.

Bizim taraftan *kıpırdamayın, yakalandınız,* diye bağırışlar duyuldu. Hareket etmemişlerdi ama motor hala çalışı-

yordu ve birinin dirseklerinden aşağısı görünmüyordu. Bir elimde silahım, diğerini havaya kaldırdım. Hareketimi gören olup olmadığını veya ne demeye çalıştığımı anlayıp anlamadıklarını bilmiyordum ama Bobby Lee gördü. O da aynı şekilde elini havaya kaldırınca bizimkiler sustu. Birden ortalık çok sakinleşti, sadece motorun gürültüsü duyuldu.

Sesimi yükselttim. "Motoru kapatın."

Şapkalı adam duyamadığım bir şey söyledi. Direksiyonun başındaki elini aşağıya indirdi ve motor sustu.

Şapkalı adam durumdan hoşnut değildi. Gözlüğü yüzünü gizlese de memnuniyetsizliği dudaklarının kıvrımından belli oluyordu. Elleri hala görünmüyordu. Sarışın yeniden diğer elini direksiyonun üzerine koydu.

"Ellerinizi görebileceğim bir yere koyun," dedim. "Hemen şimdi."

Sarışının elleri direksiyonun üzerinde kıpırdandı, sanki elleri orada durmasaydı hemen emrime itaat edecekti. Arkadaşına bir şey söyledi. Şapkalı başını iki yana salladı.

Silahımı indirip derin bir nefes aldım. Ardından silahımı hedefe doğrulttum, yavaşça soluğumu verdim ve tetiği çektim. Tabanca sessizlikte çok gürültü çıkardı, lastikten gelen tıslamayı ancak birkaç saniye sonra duyduk. Silahımı sarışına doğrulttum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Telaşlı bir biçimde arkadaşıyla konuştu.

"Bobby Lee," dedim. "Bizden biri silahını yolcu penceresine dayasın."

"Onları vurmak mı istiyorsun?"

"Henüz değil ama tek mermiyle ikisini birden vuramam," Bobby Lee'ye baktım. "Sen de nişan al."

Öne çıkıp silahını cama dayayan Claudia oldu, diğer adamı ıskalamak için hafifçe namluyu aşağıya doğrultmuştu. Mermilerin kötü bir huyu da istemediğiniz bir biçimde oradan oraya sekmesiydi.

Claudia bana bakmadan konuştu, gözlerini nişan aldığı adamın üzerinden ayırmadı. "Onu öldürecek miyim?"

"Sorgulamak için sadece bir tanesine ihtiyacımız var."

Gülümseyerek beyaz dişlerini gösterdi, siyah saçlarla çevrelenen yüzünde vahşi ve ürkütücü bir ifade belirdi. "Güzel."

"Bir daha söylemeyeceğim, ellerinizi görebileceğim bir yere koyun."

Adam ellerini kaldırmadı. Ya çok aptaldı, ya da... "Bobby Lee, arkamızı kollayan var mı?"

"Destek kuvvet mi?" diye sordu.

"Evet, adam çok inatçı, belki de yardımın yolda olduğunu düşünüyor."

Kaba bir ses tonuyla, hızlı konuştu. Kulağıma Almanca gibi geldi ama değildi. Güneyli aksanı yüzünden ne dediğini anlamadım. Fareadamlardan bazıları arkasına döndü ve etrafımıza göz gezdirdi. Park yerinin ortasında duruyorduk, gizlice bize yaklaşmaya çalışan yoktu. Esas tehlike, birinin dürbünlü bir tüfekle bize bakma ihtimaliydi. Keskin nişancılar için yapabileceğimiz bir şey yoktu çünkü gerçekten çaresiz kalırdık. Bu yüzden böyle bir ihtimal yokmuş gibi davranıp planımızı uygulamak zorundaydık. Kürek kemiklerimin üzerinden kafama kadar ürperdim, san-

ki üzerime odaklanan dürbünü hissedebiliyordum. Aslında hepsini hayalgücümün ürettiğini biliyordum ama aşırı heyecanlanınca hayalgücüm her zaman bir sorundu. Başka şeyler düşünmeye çalıştım, adamın ellerini neden havaya kaldırmadığı gibi.

Sol elimin boşta kalması için sadece sağla nişan aldım. Parmaklarımla saymaya başladım. Bir, sonra bir parmak daha, iki.

Sarışın telaşla bir şeyler daha söyledi. Sesinin ciyaklamaya başladığını duyuyordum. *Tanrım, ne diyorsa yap*, diyordu.

Ben üçüncü parmağımı havaya kaldırırken şapkalı adam da yavaşça ellerini yukarı uzattı. Elleri boştu ama kucağında tehlikeli bir şey olduğuna dair bahse girmeye hazırdım. Aynen öyle.

Claudia silahını cama dayamaya devam etti. Galiba geri çekilmesi söylenmediği için hala aynı yerdeydi. Aslında, böyle kalması hoşuma gitti, adam kucağındaki nesne her ne ise ona ulaşmak isterse onu vurabilirdi.

Elimi havada sallayarak pencereleri açmalarını işaret ettim. Eski bir arabada oldukları için kol çevirmek zorundaydılar. Sarışın yavaşça ve dikkatli bir biçimde penceresini indirdi, diğer eli direksiyonun üzerindeydi. İhtiyatlı bir adamdı. Hali, hoşuma gitti.

Pencereyi açtıktan sonra elini yeniden direksiyonun üzerine koydu ve bir şey söylemedi. Ne masum olduğunu söyledi ne de suçunu itiraf etti. *Öyle olsun bakalım.*

Kısa boylu olduğum için parmakuçlarımda yükseldim ve diğer adamın kucağının boş göründüğünü farkettim

ama ayaklarının dibinde bir şey durup durmadığını bilmiyordum. Belki de biz görmeyelim diye yere atmıştı. Lanet olsun, bizden gizlediği neydi?

Sesimi yükselttim. "Sen, şapkalı, ellerini torpido gözünün üzerine koy, eğer oradan çekersen seni vururum. Anladın mı?"

Bana bakmadı.

"Anlaşıldı mı?"

Ellerini yavaşça torpido gözünün üzerine koydu. "Anlaşıldı."

"Beni neden takip ediyorsunuz?" diye sordum. Sarışınla konuşuyor gibiydim çünkü diğeri işbirliği yapmaya çok hevesli değildi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Hafif bir Alman aksam vardı, bir sürü akrabam aynı aksanla konuştuğu için farketmemem mümkün değildi. Tabii ki benimkiler altmışın üzerindeydi ve ülkelerini çok uzun zamandır görmemişti. Ama sarışının yeni geldiğinden emindim.

"Mavi cipiniz nereye gitti?"

Olduğu yerde dondu kaldı.

Şapkalı, "Sana söylemiştim," dedi.

"Evet, sizi gördük," dedim. "Çok da zor olmadı."

Sarışın, "Arabanız sağa sola savrulmasaydı göremezdiniz," dedi.

"Özür dilerim, teknik bazı aksaklıklar yaşadık."

Şapkalı, "Evet, içinizden birinin tüylenmesi gibi," dedi. Kesinlikle Orta Amerikalı'ydı, aksanı yoktu.

"Siz de sorunun ne olduğunu merak ettiniz ve yakınımıza girdiniz."

Bir şey söylemediler.

"İkiniz de yavaşça arabadan ineceksiniz. Silahına uzanmaya çalışan olursa ölürsünüz. Sizi sorguya çekmek için yalnızca birinize ihtiyacım var, diğeri bana göre cesetten farksız. Birinizin hayatta kalması için elimden geleni yaparım ama ikinizi birden kurtarmak için kılımı bile kıpırdatmam çünkü ihtiyacım yok. Anlaşıldı mı?"

Sarışın, "Evet," dedi. Diğeri, "Lanet olasıca, anlaşıldı," diye cevap verdi. Evet, kesinlikle Amerikalıydı, sadece biz bu kadar şiirsel cümleler kurabilirdik.

Sonra sirenleri duydum. Yakından, çok yakından geliyordu. Geçip gideceklerini düşünmek istedim ama açık alanda, eli silahlı bu kadar çok adam olunca varsayımıma güvenemezdim.

Bobby Lee, "İhtiyacın olunca bir tane bile bulamazsın," dedi. "Yasadışı bir şey yapmaya kalk bak, yanında bitiverirler."

Şapkalı adam, "Şimdi, polisler gelmeden silahlarınızı kaldırırsanız, böyle bir şey hiç yaşanmamış gibi davranırız." Öne eğilip gülümsedi, yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmemi istedi.

Ben de gülümsedim, yüzündeki ifade silindi çünkü ben halimden son derece memnun görünüyordum. Rozetimi cebimden çıkarmak konusunda çok iyi değildim, en azından bir elimle. Ama bu sefer başardım. Metalik yıldızı gösterdim. "Federal mareşal, pislik. Polisler gelene kadar ellerinizi görebileceğim bir yerde tutun."

Sarışın, Alman aksanıyla, "Bizi ne için tutuklayacaksınız?" diye sordu. "Biz bir şey yapmadık."

"Ah, bilmiyorum. İzinsiz silah taşımakla başlayabiliriz, ayrıca buna araç hırsızlığını da ekleyebiliriz." Impala'ya hafifçe vurdum. "Bu, sizin arabanız değil, arkadaşının ayakları dibine bıraktığı her ne ise yasadışı bir şey olduğuna eminim. Önsezi diyelim."

"Bobby Lee, bu kadar kalabalığa ihtiyacımız yok."

Ne demek istediğimi anladı ve boğuk bir ses tonuyla komut verdi.

Fareadamlar gözle takip edilemeyecek bir hızla ortadan kayboldu, bunu yaptıklarına daha önce birkaç kez şahit olmuştum.

Claudia yerinden kıpırdamadı ve Bobby Lee yanımda kaldı, ilk polisler göründüğünde sadece üç kişiydik. Tamam, tamam, kötü adamları da sayarsak beş kişiydik.

İki üniformalı polis yürüyerek bize doğru geldi çünkü yolu kapatan kamyon yoldan çekilmemişti ama aracın şoförü ellerini başının üzerine kaldırmış önlerinde ilerliyordu. Kollarını havada tuttuğu için kılıfının boş olduğunu görebiliyorduk. Silahını almışlardı.

Rozetimi mümkün olduğunca havaya kaldırdım. Köşeyi döndüklerinde, "Federal mareşal," diye bağırdım.

Polisler park yerinin diğer tarafındaki araçları, arkalarına gizlenmek için kullandı. "Silahlarınızı indirin."

"Federal Mareşal Anita Blake, yanımdakiler de yardımcılarım."

Bobby Lee, "Yardımcı mı?" diye fısıldadı.

Ağzımın kenarıyla cevap verdim. "Sen sadece ne dersem onayla."

"Tamam, madam."

Rozetimi göstermek için araçtan biraz uzaklaşarak bağırdım. "Federal Mareşal Blake, sizi gördüğüme sevindim."

Üniformalılar arabaların arkasından çıkmadı ama bize bağırmayı bıraktı. Büyük olasılıkla, biz gerçekten federalsek başlarını ne kadar büyük bir belaya soktuklarını merak ediyorlardı ama vurulma riskini göze alacak kadar cesur değillerdi. Başımla onayladım.

Sesimi alçalttım ve üniformalılara doğru yürümeden önce arabadakilerle konuştum. "İzinsiz silah taşımak, üzerinizdeki silahlar ne olursa olsun yasadışı. Bir de çalıntı araba. İsimlerinizi sisteme girince eminim bir Noel ağacı gibi parlayacaktır." Gülümsüyor. ve arabaların arkasına gizlenmiş üniformalılara bakıp başımla onaylıyordum. Rozetim adamları sakinleştirmişti ama silahları hala ellerindeydi. Uzaktan yeni siren sesleri geldi. Destek istemişlerdi, bunun için onları suçlayamazdım. Bizim gerçekten polis olup olmadığımızı bilmelerine imkan yoktu.

Sarışına baktım. "Ayrıca buradaki polisler, federalleri takip eden suçlular hakkında iyi şeyler düşünmez."

Sarışın, "Polis olduğunuzu bilmiyorduk," dedi.

"İstihbaratınız çok kötü," dedim.

Başıyla onayladı, elleri hala direksiyonun üzerindeydi. "Evet."

Silahımı kaldırdım ve rozetimi başımın üzerine kaldırıp gösterdim, silahsız olduğumu kanıtlamak için artık iki elim de havadaydı. Dikkatlice üniformalılara doğru yürümeye başladım. Diğerleri ise sessizce, ellerinde tabancalarıyla bulunduğumuz yere doğru geliyordu. Rozet taşımayı çok sevdiğim günler vardı. Bu da onlardan biriydi.

36

Üç saat sonra polis merkezinin ofislerinden birinde oturmuş acı kahvemi yudumluyor, birinin adamlarla konuşmama izin vermesini bekliyordum. Rozetim vardı ve acil bir durumda arzu ettiğim kişiyi yardımcım ilan edebilirdim. Polis, Bobby Lee, Claudia ve kamyonun şoförünü sorguya almış, bir saat önce de evlerine göndermişti. Bobby Lee yanımda kalmak istediğini söylemiş ama avukatı iki saatlik sorgunun ardından eve gönderilmenin tam anlamıyla bir lütuf olduğunu ve bunu kabul etmesini istemişti. Ben ısrar edince gitmeye karar vermişti. Kötü adamların ayaklarının dibinde birer MP5 Heckler ve Koch yarı-otomatik bulunması bize yardım etmişti tabii. Ayrıca daha küçük boyutlarda bir düzine kadar silah, dört bıçak ve bir de katlanır roket atar ele

geçirilmişti. Ha, tabii bir de kullandıkları araba da kendilerinin değildi.

Az konuşan siyah saçlı adam eski ordu personeli çıkmıştı ama parmak izlerinden bir şeye ulaşılamamıştı. Garip bir biçimde suç kaydı yoktu. Adamın kötülerden biri olduğuna dair her şey üzerine bahse girerdim. Gerçekten fena bir adamsa yakalanmayacak kadar iyi olduğunu söylenebilirdi.

Sarışın bizde yoktu, sistemde parmak izleri bulunamadı. Alman aksam ve benim ısrarım sayesinde parmak izlerini Interpol'e göndererek ülke dışında aranıp aranmadığını sorduk ama cevap gelmesi zaman alacaktı.

Ben de çok rahatsız bir sandalyenin tepesinde, sanki hiç odasına uğramıyor gibi duran bir dedektifin masası başında yalnız bırakılmıştım. İsim kartında, "P. O'Brien" yazıyordu ama geçirdiğim üç saatten anladığım kadarıyla, bu adam sadece bir efsaneydi. Dedektif O'Brien diye biri yoktu. İnsanlar sadece masasının başında oturur, adamın gelip kendisiyle konuşmasını beklerdi.

Tutuklu değildim. Başım da belada değildi. Gitmekte serbesttim ama yanımda biri yokken adamlarla konuşmama izin verilmiyordu. Benim için sorun değildi; üniformalılar yanımdayken onlarla konuşmuştum. Ama bir şey öğrenememiştik, sadece avukatlarını istiyorlardı. Haklarını ellerine alınca da başka bir şey söylemeyeceklerdi.

Adamları yetmiş iki saat gözetim altında tutabilirdik, sonrasında isimleri aktif bir arananlar listesinde çıkmazsa, elimizden bir şey gelmezdi.

Kahvemden bir yudum daha alıp yüzümü buruşturdum. Görünmez dedektifin masası üzerine kupayı koy-

dum. İçemeyeceğim bir kahve ile karşılaşacağım aklıma gelmezdi. Yanılmışım. Kirlenmiş spor çorapları gibi bir tadı vardı ve en az onlar kadar sertti. Doğruldum ve gitmeyi düşündüm. Rozetim sayesinde ben ve dostlarım nezarete alınmamıştık. Kötü adamlar da bir yere gidememişti ama hepsi buydu. Yerel polis, yerel olaya federallerden birinin burnunu sokmasından hoşnut değildi.

Bir kadın gelip önümde dikildi. Bir metre seksen santimetre boyundaydı. Aşırı uzunluğuyla trendi ıskalayan bir eteği vardı ama zaten siyah ayakkabıları da son moda değildi. Koyu altın sarısı bir bluz giyiyordu, ipeğe benzese de muhtemelen daha kolay temizlenen bir kumaştı. Saçları koyu kestane rengindeydi ama arasında o kadar çok grisi ve beyazı vardı ki, bunu kasıtlı yapmış gibi duruyordu. Doğuştan gelen, serseri bir havası vardı.

Derin çizgiler, tatlı bir gülümsemeye dönüştü. Elini bana uzattı. Tokalaşmak için ayağa kalktım, güçlü ve sıkı bir biçimde elimi sıktı. Dedektif O'Brien'ın sandalyesinin arkasında duran siyah cekete baktım ve kadın kendini tanıtmadan, kiminle konuştuğumu anladım.

"Özür dilerim, size dönmem çok uzun sürdü. Çok yoğun bir gündü." Oturmamı işaret etti.

Oturdum. "Önemli değil."

Gülümsedi ama gözleri gülümsemesine eşlik etmedi sanki bana inanmıyordu. "Bu davadan ben sorumlu olacağım, bu yüzden birkaç konuyu açıkça ifade etmem gerekiyor." Elindeki dosyayı masanın üzerine koydu, kapağını açtı ve aldığı notlara göz gezdirdi.

"Tabii ki," dedim.

"Sizi takip eden iki adamı da tanımıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, tanımıyorum."

Koyu gri gözlerini üzerime dikti. "Ama yine de bunun acil bir durum olduğunu hissedip," dedi. Notlarına göz gezdirdi. "Bu iki adamı yakalamak için on sivili yardımcınız yapmışsınız."

Omzumu silktim, boş ama tatlı gözlerle kadına baktım. "Tanımadığım insanlar tarafından takip edilmek hoşuma gitmez."

"Olay yerine gelen polislere adamların yasadışı silahlar taşıdığını söylemişsiniz. Ama bu arabanın aranmasından önceymiş. Yasadışı silahlar taşıdıklarını nereden bildiniz?" Bir parça tereddütten sonra ekledi. "Şef Blake?"

"Önsezi."

Sıcak gri gözleri birden kış günlerindeki gökyüzü gibi buz kesti. "Saçmalamayı kesin ve bana ne biliyorsanız anlatın."

Gözlerim biraz daha açıldı. "Memur arkadaşlara ne biliyorsam anlattım, Dedektif O'Brien, inanın."

Bana öyle sert bir bakış attı ki sandalyemde kıvranmaya başlayıp ne biliyorsam anlatmam gerekirdi. Ama sorun, itiraf edecek bir şeyim olmamasıydı. Ben de bir bok bilmiyordum.

Dürüstlüğü denedim. "Dedektif O'Brien, yemin ederim bugün otoyolda takip ettiklerini farkettim. Sonra dışarıdaki arabanın içinde aynı iki adamı gördüm. Onları ikinci kez görene kadar, paranoyaklaştığıma inanmak istiyordum. Ama beni izlediklerinden emin olduktan sonra, bunu yapmalarını engellemem ve beni neden takip ettikle-

rini öğrenmem gerekti." Omzumu silktim. "Bunların hepsi gerçek. Keşke sizden gizleyecek bir şeyim olsaydı ama bu konuda ben de en az sizin kadar karanlıktayım."

Dosyayı sert bir biçimde kapattı ve içindeki kağıtları düzeltmek ister gibi sertçe masanın üzerine vurdu. Ama bu öfkeli bir hareket değil, otomatik bir tepki gibi duruyordu. "İri, kahverengi gözlerinizi üzerime dikip şirinlik yapmayın, Bayan Blake. Beni kandıramazsınız."

İri, kahverengi gözlerimi üzerine dikip şirinlik yapmak mı? Ben mi? "Sizi etkilemeye çalıştığımı mı söylemeye çalışıyorsunuz, dedektif?"

Bunu duyunca neredeyse gülümseyecekti ama kendine hakim oldu. "Pek sayılmaz ama sizin gibi kadınları daha önce de gördüm. Tatlı ve masum yüzlerini kullanmayı çok iyi bilirler ve erkeklerin kendilerine inanmasını çok kolay sağlarlar."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için birkaç saniye kadına baktım ama çok ciddiydi. "Nasıl bir baltayı bileyliyorsanız, gidin başkasının kafasını kopartın, Dedektif. Ben buraya kendi isteğimle geldim ve size bildiklerimi anlattım. Zırh delici, polis öldüren mermilerle etrafta dolaşan iki adamı yakalamanıza yardımcı oldum. Oysa siz hiç minnettar durmuyorsunuz."

Soğuk bakışlarını üzerime dikti. "İstediğiniz zaman gidebilirsiniz, Bayan Blake."

Ayağa kalktım, kadına tepeden bakıp gülümsedim ama gözlerimin en az kadınınkiler kadar soğuk ve düşmanca baktığının farkındaydım. "Çok teşekkür ederim, Bayan O'Brien." Bayan sözcüğünü üzerine basa basa vurguladım.

"Dedektif O'Brien," diye düzeltti. Bunu yapacağını biliyordum.

"O zaman benimki de Federal Mareşal Blake, Dedektif O'Brien."

"Ben dedektif unvanını almaya hak kazandım, Blake. Teknik bir detayla rütbe sahibi olmadım. Bir rozetiniz olabilir ama bu sizi polis yapmaz."

Tanrım, beni kıskanıyordu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Kadını daha fazla kızdırmak ya da tartışmak bana bir şey kazandırmazdı. Bu yüzden buna devam etmedim.

"Sizin bildiğiniz türden bir polis olmayabilirim ama ben hala bir federal mareşalim."

"Doğaüstü nitelikler taşıyan davalara burnunuzu sokabilirsiniz ama bu bana pek doğaüstü gibi gelmedi." Bakışlarını üzerime odakladı, yüzü sakindi ama hala öfke izleri taşıyordu. "Bu yüzden, size iyi günler dilerim."

Gözlerimi kırpıştırdım, yavaşça ona kadar saydım.

Yanımıza bir başka dedektif daha geldi. Kıvırcık sarı saçları, çilli bir yüzü ve geniş bir gülümsemesi vardı. Üzerindeki kıyafetler daha gıcır gıcır olamazdı. "James uluslararası bir süper casusu yakaladığımızı söyledi, bu doğru mu?"

O'Brien'ın yüzüne acısı yansıdı. *Lanet olsun,* diye düşündüğünden emindim.

Diğer dedektife sırıttım. "Interpol geri döndü, öyle mi?"

Başını sallayarak hevesle onayladı. "Alman olan her yerde aranıyor, endüstriyel casusluk, terörizm şüphesi..."

O'Brien araya girdi. "Gidin buradan Dedektif Webster, gidin başımdan."

Adamın gülümsemesi yarıda kesildi. "Yanlış bir şey mi söyledim? Adamları buraya bu federal mareşal getirdi, bilmek isteyeceğini..."

O'Brien, "Hemen burayı terket," dedi. Sesindeki kükreme, eğer duysa, bir kurtadamın kadınla gurulanmasına sebep olurdu.

Dedektif Webster başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Endişeli gibiydi, zaten öyle olması gerekirdi. O'Brien'ın mezara kadar kin besleyen türden biri olduğuna dair bahse girerdim.

Dedektif bana baktı. Gözlerindeki öfke sadece bana yönelik değildi. Belki bölümdeki tek kadın olduğu için böyleydi, belki uzun yıllar polislik yapmak onu bu hale getirmişti, belki de en başından beri huysuz ve aksi bir kızdı. Bilmiyordum ama umrumda da değildi.

"Uluslararası bir teröristi yakalamak kariyer basamaklarını hızla çıkmanı sağlar," dedim. Kadına bakmadan, sohbet eder gibi bir havayla konuştum.

Gözlerindeki nefreti görünce az kalsın ürkecektim. "Öyle olacağını biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "O'Brien, benim polis departmanında bir kariyerim yok. Federallerden de bir beklentim yok. Ben bir vampir avcısıyım ve içinde yaratıklar olan davalara yardım ediyorum. Rozet almamız o kadar yeni ve beklenmedik bir şey ki, federal mareşallerin yetkilerine sahip olup olamayacağımız veya terfi edip edemeyeceğimiz bile hala tartışılıyor. Ben senin terfin için engel değilim. Bu konuda bir yardımım da olamaz. Bu yüzden kendine faydası dokunacak bir şey yap."

Gözlerindeki nefretin yerini güvensizlik aldı. "Seni bu kadar ilgilendirmesinin sebebi nedir?"

Başımı iki yana salladım. "Hala anlayamadın mı, O'Brien? Webster ne dedi, uluslararası casusluk, terörizm şüphesiyle aranan biri ve listenin tepesindekilerden biri."

"Ne olmuş?" diye sordu. Dosyayı benden gizlemek ister gibi, sanki alıp kaçacakmışım gibi ellerini üzerine koydu.

"Beni takip ediyordu, O'Brien, neden? Ben ülke dışına hiç çıkmadım. Böyle kötü bir adam neden benim peşimdeydi?"

Kaşlarını çattı. "Seni neden takip ettiklerini gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sen böyle birinin seni takip etmesini ister miydin?"

"Hayır," dedi. Biraz yumuşayan sesine hala belirsizlik hakimdi. "Hayır, istemezdim." Gözlerini bana çevirdi. Bakışları sertti ama önceki kadar değil. Özür dilemedi, dosyayı bana uzattı. "Gerçekten seni neden takip ettiklerini bilmiyorsan Şef Blake, o zaman nasıl kötü bir adama bulaştığını bilmek hakkın."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Dedektif O'Brien."

Gülümsemedi. İkimize de taze kahve getirmesi için Dedektif Webster'ı görevlendirdi. Kupalarımızı doldurmadan önce eskisini döküp yenisini yapmasını da söyledi. Dedektif O'Brien'ı gittikçe daha çok sevmeye başlamıştım.

37

Adı Leopold Walther Heinrick'ti. Alman vatandaşıydı. Hayal edilebilecek bütün büyük suçlara karıştığından şüphe ediliyordu. Ve büyük derken sıradan şeylerden bahsetmiyordum. Kapkaç veya sahtekarlık olaylarına karışmamıştı. Dünyanın dört bir yanında faaliyet gösteren terörist gruplarla bağlantısı olmasından kuşkulanılıyordu. Belki dünyayı bu örümcek kafalılar için daha güvenli bir yer haline getirecek insanlardan para almıyor değildi ama aslında onlarla çalışmayı tercih ediyor gibiydi. Beyaz tenlilerin, gücü elde tutmasını ve diğerlerine hükmetmesini sağlayacak casusluk olaylarıyla bağlantısı olabilirdi.

Dosyada, birlikte çalıştığı kişilerin isimleri ve bazılarının resimleri vardı. Fotoğrafların sadece birkaçı karakolda

çekilmişti. Büyük bir çoğunluğu güvenlik kameralarından alınmış karlı görüntülerdi. Arabalarına koşan yüzler, uzak ülkelerde binalara girip çıkanlar. Sanki adamlar resimlerinin çekildiğini biliyor gibiydi. Dikkatimi en çok çeken iki kişi oldu. Birisinin kafasında şapkası vardı, diğerinin bulanık yüzü kameraya dönüktü.

O'Brien gelip yanımda dikildi, masanın üzerinde yan yana koyduğum resimlere baktı. "Onları tanıyor musun?"

"Emin değilim." Sanki daha gerçekçi görünmelerini sağlayacak ve sırlarını açığa çıkaracakmış gibi resimlerin kenarına dokundum.

"Sürekli bu ikisine bakıp duruyorsun."

"Biliyorum, onları tanıyor gibi hissetmekten öte, sanki gerçekten tanıyorum. Bir yerde onları görmüş gibiyim. Yakın zamanda. Nerede olduğunu hatırlayamıyorum ama onlarla karşılaştığımı biliyorum, ya da onlara çok benzeyen birileriyle." Karlı siyah beyaz resimlere daha yakından baktım, sanki bir faksın kopyasının kopyasıymış gibi nokta noktaydılar. Orijinallerin nereden geldiğini kim bilebilirdi?

O'Brien aklımdan geçeni okumuş gibiydi. "Sen kötü çekilmiş güvenlik kamerası kayıtlarına bakıyorsun. Resimdeki kendi annen bile olsa tanıyamazsın."

Başımla onayladım, sonra iri yarı siyah saçlı olanınkini elime aldım. Bir arabaya binmek üzereydi. Arkasında sıradan, eski bir bina vardı ama mimari, uzmanlık alanım değildi ve apartmanın yapısından bir anlam çıkartamadım. Adam kaldırıma bakıyor gibi başını önüne eğmişti, bu yüzden yüzünün tam bir görüntüsü yoktu. "Önden çekilmiş

bir resmi olsaydı, tanıyabilirdim. Ellerindeki her şeyi bize gönderdiler mi?"

"Evet gönderdiler ya da sadece öyle dediler." Yüzündeki ifade, söylediğine kendisinin de inanmadığını gösteriyordu. "Henrick'in dostlarından bir kısmının Amerika'da olabileceğini düşünüyorlar. Fotoğrafları devriyelere verip bu adamları görürlerse takip etmelerini ve rapor vermelerini isteyeceğiz ama onları gördükleri yerde tutuklamayacaklar."

"Sence o kadar tehlikeli olabilirler mi?"

Bana anlamlı bir bakış attı. "Henrick'in özgeçmişini okudun, ne düşünüyorsun?"

Omzumu silktim. "Evet, tehlikeli gibi duruyor." Bilinen ortaklarının isimlerine bir kez daha göz gezdirdim. "Ama bunlar bana bir şey ifade etmiyor." Dosyayı kapattım ve iki resmin yanma koydum. Bu sefer ikinci resmi elime aldım, açık renk saçlı adamınkiydi. Fotoğrafta saçları şeffaf gibiydi. Beyaz veya çok açık sarı olmalıydı. Adamın fiziksel iriliğini tahmin etmeme yardımcı olacak bir arka plan yoktu. Yüzü çok yakından çekilmişti, sadece bedeninin üst kısmını gösteriyordu. Önündeki masaya doğru eğilmiş, biriyle konuşuyordu. Bu resim daha iyi, daha detaylıydı, yine de adamı tanıyamadım.

"Bu resim gizli bir casus kamerayla mı çekilmiş?"

"Neden sordun?"

Resme tepeden bakması için fotoğrafı döndürdüm. "Öncelikle, çok garip bir açıyla çekilmiş, sanki kamera çok alçakta, kalça seviyesinde. Genelde resimleri bu kadar alçaktan çekmezsin. Ayrıca, konuşuyor ama kameraya bak-

mıyor, çok doğal. Bahse girerim resminin çekildiğinden haberi yoktu."

"Haklı olabilirsin." Resmi aldı ve daha yakından baktı, açısını düzeltmek için döndürdü. "Fotoğrafın nasıl çekildiği neden önemli?" Gözleri soğuktu, iyi bir polisin gözleriydi, şüpheleri vardı, bildiklerimi o da öğrenmek istiyordu.

"Bak, senin arkadaşların Heinrick ve arkadaşını sorguya çekmeye çalıştı. Takılmış bir plak gibiydiler. Onları yetmiş iki saat tutabilirsin ama bu süre içerisinde hiçbir şey söylemeyebilirler."

"Evet," dedi.

"Yem atabilirsin. Heinrick'e arkadaşının daha dikkatli olmasını tavsiye edebilirsin. Resmin nerede çekildiğini söylemek zorunda değilsin. Sarışın sadece bir odada, hepsi bu."

O'Brien başını iki yana salladı. "Hayır, henüz yem atacak kadar çok şey bilmiyoruz."

"Bu adamları nerede gördüğümü hatırlarsam o zaman yapabiliriz."

Sonunda ilgi çekici bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Olabilir," dedi. Sesi ihtiyatlıydı.

"Ben adamları nerede gördüğümü hatırlayamazsam ve yetmiş iki saate yaklaşıyorsak, yine de blöf yapamaz mıyız?"

"Neden?" diye sordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve kendime sarılmamak için zor durdum. "Çünkü bu lanet olasıca adam beni takip ediyor. Aslında, beni takip etmeseydi de St. Louis için endişelenirdim."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Heinrick ve arkadaşları buradaysa, bence terörizm için endişelenmemiz gerekiyor. Büyük olasılıkla ırkçı bir şey olacaktır." Dokunmadan dosyaya uzandım. "Koyu tenli insanlar için birkaç kez çalışmış gibi görünse de bunu, bembeyaz, ırkçı arkadaşlarına nasıl açıkladığını acayip merak ediyorum."

O'Brien, "Belki de sadece paralı askerdir," dedi. "Belki de beyazların üstünlüğünü savunanlar için çalışması bir tesadüftür. Belki ihtiyaç duyduğunda para sadece bu adamlarda vardı."

Kafamı kaldırdım. "Buna inanıyor musun?"

"Hayır," dedi. Gülümsedi. "Şunu itiraf etmeliyim, Blake, gerçekten bir polis gibi düşünüyorsun."

"Teşekkürler," dedim. Bunu bir iltifat olarak kabul ettim, ki zaten öyleydi.

"Hayır, bir ördek gibi yürüyor ve bir ördek gibi vaklıyorsa, bir ördektir. Dosyasından anladığım kadarıyla, yok etmek istediği insanlardan para almayacak kadar olmasa da beyazların üstünlüğüne inanan birisi. Bende ırkçı veya bağnaz değil."

Başımla onayladım. "Sanırım haklısın."

Birkaç saniye bana baktı, sonra bir karara varmış gibi başıyla onayladı. "Yetmiş iki saatin sonuna yaklaştığımızda buraya gelebilirsin, yem atmayı deneriz ama bence bunun için birkaç bulanık resimden daha fazlasına ihtiyacımız var."

Başımla onayladı. "Katılıyorum. Aslanı ininden çıkarmayı denemeden önce daha iyi bir kozla yanına gelmek için elimden geleni yapacağım."

"Aslanı ininden çıkarmak mı?" diye sordu. Başını iki yana salladı. "Sen ne okuyorsun?"

Başımı iki yana salladım. "Kitapları bana arkadaşlarım okur, içinde resimler yoksa canım çabuk sıkılıyor."

Yarı tiksiniyormuş, yarı gülümsemek istiyormuş gibi bana baktı. "Buna şüphem yok, Blake, hem de hiç yok."

Aslında, Micah, Nathaniel ve ben geceleri sırayla birbirimize kitap okuyorduk. Micah, ne benim ne de Nathaniel'ın orijinal *Peter Pan*'i okuduğumuzu öğrenince çok şaşırmıştı, bu yüzden *Peter Pan* ile başlamıştım. Sonra ben Micah'nın *Charlotte'un Sevgi Ağı*'nı bilmediğini keşfetmiştim. Nathaniel kitapla çocukken tanışmış ama hikayeyi bir başkasının ağzından dinlememişti. Aslında, küçükken kendisine kitap okunduğunu hatırlamıyordu. Bu kadarını söylemişti ama bu küçük itiraf bile çok şey anlatmıyordu. Bu yüzden yatmadan önce sırayla birbirimize kitap okuyorduk, bu bizim için bir gece ayiniydi, seksten veya *ardeur*'ü beslemekten çok daha hoş bir deneyimdi. Kimse çocukluk hikayelerini, sevdiği insanların dışında, yalnızca birlikte yatağa girdikleriyle paylaşmazdı. İşte yine aynı kelime karşıma çıkmıştı, sevgi. Oysa ben onun ne anlama geldiğini bilmediğimi düşünmeye başlamıştım.

"Blake, Blake, orada mısın?"

Gözlerimi kırpıp O'Brien'a baktım. Benimle konuşuyordu ama ne dediğini duymadım. "Özür dilerim, sanırım düşüncelere daldım."

"Pek mutlu şeyler düşünmüyordun sanırım."

Ne diyebilirdim, bir kısmı mutlu şeylerdi, bir kısmı değildi. Özel hayatım gibi. Yüksek sesle, "Özür dilerim, He-

inrick gibi birinin peşime takılması sinirimi çok bozdu," dedim.

"Korkuyor gibi durmuyorsun, Blake, sanki beynini patlatırcasına düşüncelere daldın."

"Daha önce de peşime kiralık katiller takılmıştı ama politikada uzman teröristler hiç peşime düşmedi." Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz yanıldığımı farkettim. İki tip politikaya karışmıştım, biri tüylüydü, diğeri vampirlerle ilgiliydi. Lanet olsun, bu adamları Belle kiralamış olabilir miydi? Hayır, mantıklı değildi. Zihnine çok yakından dokunmuştum, hala bana sahip olabileceğine inanıyordu. Kontrol edebileceğini veya kullanabileceğini düşündüğü bir şeyi yok etmezdi.

Richard gerçek bir demokrasiye geçişte hala sürüsünün kazdığı politika çukurundan çıkmaya çalışıyordu. Bilirsiniz, her bireyin bir oy hakkının olması. İşe yaramamıştı çünkü başkanlık veto hakkını unutmuştu. Richard, Ulfric'di, kurt kralıydı. Ulfric'in ofisini ele geçirmiş ama ihtiyacı olan saygıyı ve gücü hala kazanamamıştı. Düzeni yeniden kurmasına yardım etmeye çalışıyordum ama sürüden bazıları benim işe karışmamı bir zayıflık işareti olarak algılıyordu. Lanet olsun, Richard da aynı fikirdeydi.

Ama bildiğim kadarıyla Richard'ın sürüsüne karşı eyleme geçen yoktu. Komşu sürüler ortalık yatışana kadar bize geniş bir hareket alanı vermişti. Sylvie dışında sürünün liderliği için Richard'a meydan okuyabilecek kimse yoktu. Sylvie de bunu yapmamıştı çünkü Richard'ı seviyordu ve öldürmek istemezdi. Richard, Sylvie'nin sürünün başına geçerse yapacaklarından korkmasaydı, kendi

isteğiyle görevi ona devrederdi. Ama kadının neler yapabileceğini biliyordu çünkü Sylvie liderliğe yükselirse, ilk işinin sadakatsizliğinden şüphelendiklerini öldürmek olacağını itiraf etmişti. Bunların sayısı bir veya iki düzine kadardı. Richard bunun yaşanmasını istemiyordu. Ama benimle bir sorunu olsa Sylvie bunu doğrudan yüzüme söylerdi. Bu yüzden...

O'Brien'a baktım. Beni izliyor, yüz ifademi okumaya çalışıyordu. Aklımdan farklı düşünceler geçerken yüzümde ne gördüğünü bilmiyordum. Bugün iyi bir oyuncu olmadığım kesindi.

"Konuş benimle, Blake."

Yarı-gerçeğin yalandan daha iyi olduğuna karar verdim. "Sadece bir tür politikaya karıştığımı düşünüyordum."

"Nasıl?"

"Vampirler. St. Louis'in, Şehrin Başvampiri ile yakın bağlarım var. Heinrick'in bilerek bir vampir için çalışacağını sanmıyorum ama bilmiyor da olabilir. Bu tarz insanlar aracılarla çalışır, bu yüzden kimse yüzlerini görmez."

"Sen Şehrin Başvampiri ile birlikte olduğun için neden bir vampir seni öldürmek istesin?"

Omzumu silktim. "En son bir vampir beni öldürmek istediğinde sebebi aynıydı. Beni gebertmenin, Şehrin Başvampiri'ni... zayıflatacağını, dikkatini dağıtacağını düşünüyorlardı."

Masanın kenarına yaslandı, kollarını karnında birleştirdi. "Sence gerçekten bununla mı ilgili?"

Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum, sanmıyorum ama benim karıştığım tek politika bu."

"Dosyaya bunu not düşeceğim, göz önünde bulunduralım. İstersen yanına polis koruma verebiliriz."

"Bunun için bütçen var mı?"

Gülümsedi ama mutlu değildi. "Heinrick dosyada terörist olarak geçiyor. Güven bana, bu T kelimesi işin içine girince, erkek gücü sorun olmayacaktır."

"Terimin insan gücü olması gerekmez mi?" diye sordum. Duygudan yoksun gözlerine baktım.

Burnundan nefes verdi. "Ah, lütfen, ben dilbilim uzmanı değilim, senin de öyle olduğunu sanmıyorum."

"Özür dilerim, dayanamadım."

"Ayrıca, sen polisle birlikte çalıştığın için bilirsin, genelde bu işe erkekler verilir."

"Çok doğru," dedim.

"Polis eskort veya uzaktan gözetlemeye ne dersin?"

"Bir süre düşünmem lazım."

Masadan uzaklaştı. Tepemde dikilmiyordu ama boyu uzundu. "Neden seni korumamıza izin vermiyorsun ki Blake?"

"Raporun bir kopyasını alabilir miyim?"

Gülümsedi ama hoş bir gülümseme değildi. "Uygun kanallardan iste, eminim birkaç günde eline geçer."

"Buradaki Xerox'u kullansam olmaz mı?"

"Hayır," dedi.

"Neden?"

"Çünkü polislerin seni korumasına izin vermiyorsun, demek ki bir şey gizliyorsun."

"Belki ama bana resimlerin kopyalarını verirsen, kim olduklarını öğrenebilirim."

"Nasıl?"

Omzumu silktim. "Benim de birkaç bağlantım var."

"Senin bağlantılarının istihbaratı hükümetten daha mı iyi?"

"Bağlantılarımın motivasyonunu ve önceliklerini iyi biliyorum, diyelim. Hükümetin her kurumu için aynısını söyleyemeyeceğim."

Birkaç saniye birbirimize baktık. "Bunu seninle tartışmak istemiyorum."

"Güzel, şimdi en azından resimlerin kopyasını alabilir miyim?"

"Hayır." Tartışmanın sonuna gelmiş gibiydik.

"Çocukça davranıyorsun," dedim.

Gülümsedi ama daha çok dişlerini gösterdi, dostça bir hırlama gibiydi. "Sen de bir şey gizliyorsun. Dönüp dolaşır bu soruşturmayı bozarsa, bunun için rozetini senden geri alırım."

Dene bakalım yapabilecek misin, demeyi düşündüm ama vazgeçtim. Rozeti yeni aldığım için ne zaman nasıl elimden alınabileceğinden emin değildim. Belki de detayları iyice öğrenmem gerekiyordu.

"Heinrick'in beni neden takip ettiğini bilmediğime göre bir şey gizliyor olamam, O'Brien."

"Öyle mi?"

İç geçirip yerimden kalktım. "Pekala."

"Sana iyi günler, Blake. Bağlantılarınla konuş, bakalım ne bulacaksın. Ben hükümet kaynaklarına ve Interpol'e güvenmeye devam edeceğim." Abartılı bir biçimde omzunu silkti. "Bir şey bulursan, beni ara."

"Nasıl istersen," dedim.
"Şimdi çıkabilirsin," dedi.
Ben de çıktım.

38

Arabamın kapısını açınca cep telefonumun çaldığını duydum. Yanımda olduğunu bile unutarak sürekli arabada bırakıyordum. Sıcak deri koltukların arasına elimi hızla soktum, kapıyı kapatırken hala lanet olası cep telefonumu arıyordum. Evet, kapı açık olsaydı içerisi daha geniş olurdu ama koltuğun üzerine uzanırken bacaklarımın dışarı çıkmasını istemiyordum. Kötü adamlar peşime düştüğü için değil, sıradan bir kız paranoyasıydı yalnızca.

Sonunda telefonu buldum, telesekretere bağlanmadan açmayı başardım. "Evet, benim, ne var?" Kaba ve nefes nefeseydim ama en azından cevaplamıştım.

"*Ma petite?*" Jean-Claude benimle konuştuğundan emin değilmiş gibi, bu sözü soru şeklinde seslendirdi.

Vites kolu yanıma batarken ve aşırı ısınmış deri, koluma değerken bile, kendimi daha iyi hissettim. Sesini duymak, en çok da Jean-Claude'un beni aradığını bilmek güzeldi. Arıyorsa bana kızgın olamazdı.

"Benim, Jean-Claude, telefonumu yine arabada unutmuşum, özür dilerim." Başka şeyler de söylemek istiyor ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Sorun, doğru sözcüklerin ne olduğunu bilmememdi.

"Polis Jason'ı tutukladı."

"Ne dedin?"

"Polis geldi ve Jason'ı götürdü." Sesi duygusuzdu. Ruhsuz tonlaması, birçok hissi gizlediği ve hiçbirini paylaşmak istemediği anlamına geliyordu.

Vitesin yanıma saplanmasın diye biraz yana kaydım ve bir an için koltuğun üzerinde hareketsiz kaldım. Mideme ilk panik dalgası vurmak üzereydi. "Jason'ı neden götürdüler?" Benim sesim de normal ve Jean-Claude'unki gibi duygusuzdu.

"Bir cinayetle ilgili sorgulamak için." Cinayet kelimesini herhangi bir şey gibi söylemişti.

"Hangi cinayet?" diye sordum. Sesim daha da ruhsuzlaştı.

"Zerbrowski bildiğini söyledi. Jason'ı suç mahalline götürmenin kötü bir fikir olduğunu ekledi. Senin olay mahallerine giderken yanına birilerini aldığını bilmiyordum."

"Arkadaşlarımı ziyarete gidiyormuşum gibi söyledin."

"Üzerine alınma ama Jason neden seninleydi?"

"Araba süremeyecek kadar kötüydüm ve polis kendimi daha iyi hissetmemi bekleyecek durumda değildi."

"Neden araba sürecek durumda değildin?"

"Öncelikle, galiba Asher benden çok fazla kan emdi. Zihnimi ele geçirdiği için vücudum tepki gösteriyordu. Midem çok bulanıyordu."

"Ne kadar kötüydün?" diye sordu. Şimdi sesinde bir şey vardı ama ne olduğunu anlayamadım.

"Birkaç kez kendimden geçtim ve kustum, tamam mı? Şimdi krize odaklanalım. Jason'ı gerçekten tutukladılar mı yani?"

"Ben tam olarak ne olduğunu anlayamadım ama galiba hayır. Bir süre gözetim altında tutulabilir."

"Bilinmeyen veya şüphe duyulan şekil-değiştirenlerde standart bir uygulamadır," dedim. Biraz doğruldum, üzerine uzanmak istesem de koltuğa oturdum. Belli ki aracın önü yatılmak için tasarlanmamıştı. "Eğer onu tutuklamadılarsa, istediği zaman sorgudan çıkabilir, biliyorsun değil mi?"

"Bu sadece bir teori, *ma petite*," dedi. Sesi yorgun gibiydi.

"Bu kanun," dedim.

"Belki insanlar için," dedi.

Öfkemi sesime yansıtmadan duramadım. "Kanunlar herkes için aynıdır, Jean-Claude, sistem böyle işler."

Yumuşak bir kahkaha attı, ilk kez doğasüstü nitelikler taşımayan bir kahkahaydı. "Her zaman bu kadar saf değilsin, *ma petite*."

"Kanunlar herkese eşit uygulanmıyorsa, o zaman işe yaramıyor demektir."

"Seninle bunu tartışmayacağım, *ma petite*."

"Jason'ı Zerbrowski aldıysa, nereye götürdüklerini biliyorum. Merkeze çok uzak değilim."

"Ne yapacaksın?" diye sordu. Sesinde hala kahkahanın izleri vardı.

"Jason'ı çıkartacağım," dedim. Emniyet kemerimi taktım, kontağı çevirmek için telefonu omzumla yanağım arasına almaya çalıştım.

"Sence bu mümkün mü?"

"Tabii ki," dedim. Telefonu neredeyse düşürüyordum ama aracı çalıştırmayı başardım. Son zamanlarda koordinasyon sorunları yaşıyordum.

"Kendine çok güveniyorsun, *ma petite*."

"Güveniyorum." Ben güveniyordum da işte, midemde uçuşan kelebekler böyle düşünmüyordu. "Gitmem gerek."

"Şans seninle olsun, *ma petite*. Umarım kurdunu kurtarırsın."

"Elimden geleni yapacağım."

"Bundan şüphem yok. *Je t'aime, ma petite*."

"Ben de seni seviyorum." Telefonu kapattım, en azından seni seviyorum diyerek kapatmıştık. Birbirimize hakaretler yağdırmaktan iyiydi. Telefonu yanımdaki koltuğa bırakıp vites değiştirdim.

Önceliklerimi belirlemem gerekiyordu. Jason'ı kurtaracak ve Heinrick hakkında bir şey bilmesi muhtemel bazı bağlantılarımla konuşacaktım, sonra da Musette ve arkadaşları onuruna organize edilen şölen için hazırlık yapacaktım. Ah, bir de Asher'ın, Jean-Claude ile arama giren bir takoz olmasını nasıl engelleyeceğimi bulmam gerekiyordu. Hayatımdaki her sıradan gün gibiydi. Bu, belki yeni

ve farklı bir yaşamın, o kadar da kötü olmayacağını düşündüğüm günlerdendi. Ama faturası neredeydi, yirmi yıldan eski bir şeyi iade edebilir miydim? Eski hayatımı nasıl onaracağını bilmezken yeni bir yaşamı nereden satın alabilirdim? Keşke bilseydim.

39

Kapıda beni kimse durdurmadı. Merdivenlerde de karşıma çıkan olmadı. Aslında insanlar, "Merhaba, Anita," deyip durdu. Resmi açıdan ekibin bir parçası olmasam da çok uzun süredir onlarla birlikte çalıştığım için ofis mobilyaları gibi, her zaman görmeye alışkın oldukları bir şeydim.

Sonunda merhabadan farklı bir şey söyleyen Dedektif Jessica Arnet oldu. "Yanında dolaştırdığın yakışıklıya ne oldu?"

"Hangisine?" diye sordum.

Bunu duyunca bir kahkaha attı ve yüzü kızardı. Dikkatimi çeken suratının pembeleşmesi oldu. Her zaman Nathaniel'a kur yapıyordu. Şimdiye kadar üzerinde çok düşünmemiştim. Ta ki yüzünün kızardığını görene kadar.

"Yakışıklılıklardan payını yeterince alıyorsun ama ben menekşe renkli gözleri olandan bahsediyorum."

Nathaniel'ın ismini bildiğinden emindim. "Bugün evde kaldı."

Elindeki dosyaları bir masanın üzerine koydu, kendi masası değildi, siyah saçlarını geriye attı. Aslında geriye atılacak kadar yoktu ama uzun olduğu zamandan kalma eski bir alışkanlık olmalıydı. Kısa, kulaklarına kadar ancak inen saçları yüzüne çok gitmemişti. Ama suratı hala güzeldi, üçgen bir şekli vardı, zarif kemikleri gülümsemesini hoş bir biçimde çevreliyordu. Güzel bir kız olduğunu daha önce hiç farketmemiştim.

Nathaniel biriyle çıkmayı, sadece çıkmayı ister miydi? Efendi-köle ilişkisinden bahsetmiyordum, akşam yemeğine veya sinemaya gitmek gibi bir şeydi aklımdaki. Bir gün *ardeur*'ümü kontrol altına alacak ve bir *pomme de sang*'a ihtiyacım kalmayacaktı, değil mi? Plan buydu. Öyleyse, Nathaniel birileriyle çıkmalıydı. Hep bana ait olmayacaksa bunu yapması gerekirdi.

Gözlerimin ortasına bir sancı girmeye başladı.

Dedektif Arnet tam koluma dokunacakken son anda vazgeçti. "İyi misin?"

Gülümsemeye çalıştım. "Zerbrowski'yi arıyorum."

Bana hangi odada olduğunu söyleyecekken bunu yapmaması gerektiğinin farkında değildi. Gerçi neyi anlatabileceğinden de emin değildim. Teknik olarak, bu da Dolph'un yardımımı istediği soruşturmanın bir parçasıydı, bu yüzden şüpheliler sorgulanırken yanlarında olmaya hakkım vardı. Zihnimde her şey çok mantıklı gibiydi ama

biraz çaresizdim. Sanki kendi kendimi buna inandırmak için fazla çaba sarf ediyordum.

Küçük pencereden içeri bakabilmek için parmakuçlarımda kapının önüne kadar gittim. Televizyon programları sayesinde herkes sorgu odalarının bir duvarının çift taraflı camla kaplı olduğunu düşünüyordu. Ama az sayıda departmanın bunu yapacak bütçesi ve yeri vardı. Televizyoncular, daha dramatik bir etkisi olduğundan ve kameranın işini kolaylaştırdığı için bu teknolojiyi kullanıyordu. Bence gerçek yaşam büyük camlar veya iyi kamera açıları olmadan da yeterince dramatikti. Ya da bugün ruh halim çok kötüydü.

Doğru yere geldiğimden emin olmak için pencereden içeri göz gezdirdim. Jason küçük bir masanın başında oturuyordu. Zerbrowski de karşısındaydı ama beni hazırlıksız yakalayan şey, Dolph'un karşı duvara yaslanmış durmasıydı. Zerbrowski bana, onun birkaç hafta izin aldığını söylemişti. Yoksa yalan mıydı? Hiç iyi değildi. Dolph'un burada ne işi vardı?

Kapıyı çaldım. Beklerken kendime çekidüzen verdim ve sakinleşmeye çalıştım ya da sadece sakin görünmek için uğraştım. Zerbrowski kapıyı araladı. Gözlüğün ardındaki gözlerinde şaşkınlık vardı.

"İyi bir zaman değil," dedi. Gözleriyle bana Dolph'un da odada olduğunu anlatmaya çalıştı.

"Dolph'un içeride olduğunu biliyorum, Zerbrowski. Ben birkaç hafta izinli olduğunu sanıyordum."

Zerbrowski iç geçirdi ama gözlerinde öfke vardı. Sanırım bana öfkeliydi, sıvışmadığım ve her şeyi daha kötüleş-

tirdiğim için kızgındı. Ama işleri karıştırmak, benim uzmanlık alanımdı ve Zerbrowski'nin şimdiye kadar bunu öğrenmesi gerekirdi.

"Komiser Yardımcısı Storr burada çünkü hala Bölgesel Olağandışı Soruşturma Ekibi'nin başında. Bu şüpheliyi sorgulamamız için bize getirdi."

"Şüpheli mi? Jason neden şüpheli?"

"Bunu koridorda tartışmak uygun olmaz, Anita."

"Evet, olmaz. Bu yüzden medeni insanlar gibi konuşabilmek için içeriye gelmek istiyorum. Beni koridorda tutan sensin."

Dudaklarını yaladı, neredeyse arkasına dönüp Dolph'a bakacaktı ama kendine hakim oldu. "İçeriye gel," dedi. Sesini iyice alçaltti. "Ama odanın bu tarafında kal."

Zerbrowski'yi takip edip işaret ettiği yere geçtim. Şimdi Dolph ile aramda masa vardı. Sanki Zerbrowski, Dolph'a tam olarak güvenmiyordu.

Dolph, "Burada kalmasına izin veremezsin," dedi.

Zerbrowski omuzlarını dikleştirip Dolph'a döndü. "Ondan bu davada bize yardım etmesini istedik, Dolph."

"Ben istemedim."

"Aslında, evet, sen istedin."

Dolph ağzını açtı, sonra kapattı ve dudakları incecik bir çizgiye dönüştü. Kollarına sıkıca sarındı, sanki ellerinin neler yapabileceğine güvenmediği için sıkıca birarada durmalarını istiyordu. Gözlerinde öfkeli bir bakış vardı. Normalde gördüğüm en iyi polis gözlerine sahipti, hiçbir şeyi ele vermezdi. Ama bugün çok açık veriyordu. Gerçi öfkesinin nedenini bir türlü anlayamıyordum.

Jason masanın diğer tarafında oturuyor, mümkün olduğunca küçük ve savunmasız görünmeye çalışıyordu. Benden daha uzun boylu olmadığı için de, bunu gayet iyi başarıyordu.

Zerbrowski kapıyı kapatıp masanın Dolph'a yakın ucunda oturdu, beni odanın diğer tarafında yalnız bıraktı.

Ben sandalyelerden birine oturmadım. "Jason'ı neden buraya getirdiniz?"

"Vücudunda suç mahalliyle uyumlu savunma yaraları var."

"Jason'ın bu..." diye cümleye başladım. Uygun kelimeyi bulmaya çalıştım. "Vahşete karıştığına gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi?"

Dolph, "Bir kurtadam ve vücudunda yaralar var," dedi. "Kurbanımıza tecavüz etmediyse, bir başkasına etmiş demektir."

Zerbrowski, "Sorguyu izlemek için buradasınız, Komiser Yardımcısı," dedi. Ama yüz ifadesinden şimdi bu masanın başında oturmak yerine başka bir yerde olmayı tercih ettiği belliydi, Dolph'a kendi işine bakmasını söyler gibiydi.

Dolph bir şey söylemek üzereyken son anda kendine hakim oldu. "Pekala, Zerbrowski, nasıl istersen, devam et," dedi. Son iki kelime ağzından bir orman yangınından daha alevli çıktı.

"Bir saniye," dedim. "Tecavüz mü dediniz?"

Zerbrowski, "İlk olay yerinde sperm bulduk," dedi.

"Çarmıha gerilen adam mı?" diye sordum.

Dolph kabaca, "Hayır," dedi. "Parçalara ayrılan kadın."

"Öyle bir yerde sperm bulmak mutlaka tecavüz anlamına gelmez, belki sadece işinden keyif alıyordur. Mide bulandırıcı ama gerçek anlamda cinsel temas olduğu anlamına gelmez. Cesedi gördüm, geriye çok az şey kaldığı için kadına dokunup dokunmadığını bilemeyiz," diyerek bir açıklama yaptım.

Aklıma bir şey geldi, korkunç bir şeydi. "Lütfen bana kafadan bahsettiğini söyleme."

Zerbrowski başını salladı. "Hayır, her yere saçılmış durumdaydı."

Rahatlayarak iç geçirdim. "O zaman Dolph neden tecavüzden bahsediyor?"

Zerbrowski, "İkinci kadın kurbandan geriye biraz daha fazlası kaldı," dedi.

Zerbrowski'ye baktım. "İkinci bir saldırıdan haberdar edildiğimi hatırlamıyorum."

Dolph, "Bilmen gerekmez," dedi. "Haklısın, seni ilk olay yerine çağıran bendim ama aynı hatayı iki kez yapmayı sevmem."

Dolph'u mümkün olduğunca duymazdan geldim ve Zerbrowski'ye baktım. Dudaklarını kıpırdatarak, "Daha sonra," dedi.

Pekala, Dolph'un yanımızda olmadığı bir zamanda Zerbrowski bana detayları anlatabilirdi. Harikaydı. Sokaklarda dolaşan psikopat şekil değiştiren konusunda elimden bir şey gelmiyordu ama mevcut kriz için hala bir şeyler yapabilirdim.

"Jason'a vücudundaki çiziklerin nereden geldiğini sorduğunuzda ne cevap verdi?"

Zerbrowski, "Bir adamın kiminle birlikte olduğunu herkese söylememesi gerektiğini söyledi," dedi. "Bu açıklama bana bile mantıksız geldi."

Jason'a baktım. *Ne dememi bekliyordun*, der gibi omzunu silkti. Beni iyi tanıdığı için birlikte olduğumuzu kimseye söylememesini isteyeceğimi de gayet iyi biliyordu. Bu konuda haklıydı. Zerbrowski ve Dolph'un bunu öğrenmesini istemiyordum. Tanrım, kimsenin bilmesini istemiyordum. Ama benim utancım yüzünden de Jason hapse giremezdi.

İç geçirdim ve gerçeği söyledim. "Çizikler savunma yaraları değil."

Zerbrowski, "Vücudunda derin çizikler var, Anita, kanıtlamak için Polaroid resimlerini çektik," dedi. "Dolph ilk olay yerinde bazı çizikler görmüş. Şimdi yerinde yok ama yerlerini yenileri almış."

"Onu ben çizdim," dedim. Sesim duygudan yoksundu çünkü öyle olması için uğraş veriyordum.

Dolph burnundan solumakla kahkaha atmak arası bir ses çıkardı. Bana inanmadığı adamın her halinden anlaşılıyordu.

Zerbrowski yüksek sesle, "Buna inanmamızı beklemiyorsun, değil mi Anita?" diye sordu.

Gömleğimin kolunu sıyırdım ve kolumdaki iyileşmeye devam eden çizikleri gösterdim. "Ona daha fazla zarar vermekten korkunca kendi kolumu tırmaladım."

Zerbrowski'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Yüce Tanrım, Blake, hep bu kadar vahşi misin?"

"Asla öğrenemeyeceksin, Zerbrowski."

"Bu, evet demekse, benim için yeterli." Kolumdaki daha derin izlere neredeyse dokunacaktı ama son anda vazgeçti, Jason'ın kolundakilere dokunmak ister gibiydi. "Umarım seks buna değmiştir."

Jason kafasını kaldırdı ve şaşkın bir yüz ifadesine bürünmek için elinden geleni yaptı. Aynı anda hem mahcup hem de halinden memnun görünmeyi başardı.

"Bu yüz ifadesi yeterli olmalı," dedim.

Jason'm mavi gözleri bana bakarken parıldadı. "Siz nasıl isterseniz, Efendim."

Jason'a çok sert bir bakış attım ama bu bile neşesini bozmaya yetmedi.

Dolph duvara dayandığı yerden koluma bakmak için yanıma geldi. "Buna inanmıyorum, Anita. Belki de Jason'ın başka bir yerde olduğunu ispatlamak için gelirken yolda kendi kolunu tırmaladın."

"Yaralar o kadar taze değil, Dolph."

Kolumu tutmaya çalıştı ama geri çekildim. "Yeniden beni kolumdan tutup yerlerde sürüklemeni istemiyorum, teşekkür ederim."

Masanın üzerinden bana doğru eğildi ve Jason olaya karışmak istemiyormuş gibi sandalyesinde geriye yaslandı.

Dolph, "Yalan söylüyorsun," dedi. "Bir şekil-değiştirenin vücudu, gümüşün veya bir başka yaratığın açtığı yaralar hariç her şeyi çabucak iyileştirir. Bunu bana sen öğrettin, Anita. Ona zarar veren sen olsaydın, şimdiye kadar çoktan iyileşirdi."

"Aynı mantıkla hareket edersek, kadın kurbanın bıraktığı izlerin de şimdiye kadar iyileşmesi gerekmez miydi?"

Dolph, "İkinci kurbandan geliyorsa, hayır," diye cevap verdi. Bu bilgiyi bir tokat gibi yüzüme çarptı.

Zerbrowski'ye baktım. "Olayın ne zaman gerçekleştiğini bilmezsem iyileşen veya iyileşmeyen çizikler hakkında konuşamam. Bana zaman vermeniz lazım."

Ağzını açtı ama Dolph araya girdi. "Neden, böylece Jason'ın aynı saatlerde başka bir yerde olduğuna tanıklık etmek için mi?"

"Lanet olsun, Zerbrowski, kıçınızın yapışık olduğunun farkında değildim. Öyleymiş baksana, ne zaman sana bir soru sorsam, cevap Dolph'un ağzından geliyor." Masanın üzerine eğildim.

Dolph, "Onun izleri seninkilerden eski, Anita," dedi. Neredeyse kükrüyordu. "Daha çok iyileşmiş. Hiçbir mahkemede yaraların aynı zamanda açıldığını ispatlayamazsın."

"O bir şekil-değiştiren. Hızlı iyileşiyor. Bunu sana ben öğrettim, hatırladın mı?"

Dolph, "Gerçekten Jason'ın seni becerdiğini itiraf mı ediyorsun?" diye sordu.

Kelime seçimiyle irkilemeyecek kadar öfkeliydim. "Sevişmek kelimesini tercih ederim ama evet, onu da yaptık."

"Bu doğruysa, yaraların şimdiye kadar çoktan iyileşmiş olması gerekirdi. Tabii eğer her zaman bana söylediğin gibi gerçekten sadece insansan."

Gözlerimin arasındaki sancı kafatasımı delerek dışarıya çıkmak ister gibiydi. Bu tartışmaya katlanacak durumda değildim. "Benim ne olduğum veya ne olmadığım seni hiç ilgilendirmez. Ama kendimi kaptırıp vücudunda yaralar açtığımı itiraf ediyorum. Daha da önemlisi, büyük bir

ihtimalle ikinci cinayet işlenirken benimleydi. İstiyorsanız, size saatini söyleyebilirim."

Zerbrowski, "Bu çok iyi olur," dedi. Sandalyesini masadan biraz uzaklaştırdı ama yerinden kalkmadı. Zaten ateş hattında yeterince kalmıştı.

Üzerinde düşünmek zorunda kaldım ama son iki güne ait tahmini saatleri söyledim. Aslında, ilk cinayet için Jason'ı kurtardığımı sanmıyordum ama ikincisi işlenirken benimle birlikte olduğuna emindim.

Zerbrowski saatleri not ederken tarafsız bir yüz ifadesine bürünmek için elinden geleni yaptı. Bütün sorgu kaydediliyordu ama Zerbrowski de Dolph gibi not almayı severdi. Bunu daha önce düşünmemiştim ama bu alışkanlığı Dolph'tan edinmiş olabilirdi.

Dolph ben konuşurken masanın kenarında dikilip hepimize tepeden bakmaya devam etti. Zerbrowski birkaç soru yönelterek zaman aralığını mümkün olduğunca daraltmaya çalıştı.

Jason bütün bu süre boyunca sakin ve sessiz kaldı. Ellerini masanın üzerinde birleştirmişti, başı önüne eğikti. Ara sıra bize kaçamak bakışlar atıyor ama kafasını veya vücudunu hareket ettirmiyordu. Bana, çimenlerin arasında gizlenen bir tavşanı hatırlattı, sanki uzun süre gizlenirse köpekler onu bulamayacaktı. Benzetme komik gelmeliydi. Yani, Jason bir kurtadamdı. Ama hiç komik değildi, doğruydu çünkü. Bir kurtadam olmak, insan kanunlarına karşı Jason'ı korumaz, aksine zarar verebilirdi. Bazen öldürülmenize bile sebep olabilirdi. Böylesi bir tehditle karşı karşıya değildik. Tabii şimdilik.

Bir insanı öldürmekle suçlanan kurtadamın davası hızla görülür ve ardından idam edilirdi. Bir şekil-değiştiren başıboş ortalıkta dolaşıyor ve insanları avlıyorsa, polis de kurtadamı yakalayamıyorsa, mahkeme bu kurtadam hakkında tıpkı vampirlerde yaptığı gibi ölüm emri çıkartırdı. Mantığı aynıydı. Cinayet işlediğinden şüphe edilen, kanun güçlerinden kaçan ve halk için tehdit oluşturan bir vampir hakkında da mahkeme ölüm emri verirdi. Elinizde ölüm emri varsa vampiri bulduğunuz yerde öldürebilirdiniz. Formüldeki vampirin yerine şekil-değiştiren koyacak olursak mantık aynıydı. Başka bir mahkeme veya başka bir şey yoktu –avla ve yok et. Ben de böyle birkaç iş yapmıştım. Fazla değil, bir iki tane.

Birkaç sene önce büyü kullanan bir insan hakkında ölüm emri çıkartılmasıyla ilgili tartışmalar yaşanmış, çok sayıda insan hakları örgütü ayağa kalkmıştı. Bense büyü kullandığım için bu durumdan memnundum. Mahkeme emriyle insanları avlayan bir kadın olarak, birinin peşine düşüp onu öldürmek konusunda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Benim veya yanımdakilerin hayatlarını tehdit eden insanları daha önce de öldürmüştüm. Ama bunlar meşru müdafaaydı, proaktif meşru müdafaa bile aynı şey değildi. Bir insan cadı veya büyücü mahkemeye çıkartılırdı ama büyü güçlerini cinayet işlemek için kullanıyorlarsa, bu otomatikman idam cezası anlamına geliyordu. Suçlanan yüz kişiden doksan dokuzu idam cezası alıyordu. Jüriler büyüyle başkalarını öldürebilen insanların ortalıkta dolaşması fikrinden hoşlanmıyordu. Hayattaki en büyük amaçlarımdan biri de mahkeme salonlarından uzak kalmaktı.

Jason'ın yanlış bir şey yapmadığından emindim ama aynı zamanda sistemin nasıl çalıştığını iyi bildiğim için gerçek insan olmayanlar için masumiyetin çok fazla şey ifade etmediğinden şüphem yoktu.

Zerbrowski, "Bu zaman aralığına şahitlik edecek birileri var mı?" diye sordu.

"Birkaç kişi, evet," dedim.

Dolph, "Birkaç kişi," dedi. Benden tiksiniyor gibiydi, neden böyle hissettiğini anlayamadım. "Babasının kim olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?"

Bunu duyunca araba farlarına yakalanmış geyik numarası yaptım. "Ne demek istediğini anlamadım."

Yalan söylediğime inanıyormuş gibi bir bakış attı. "Dedektif Reynolds bize küçük sırrını anlattı."

Masanın üzerinden yüzüne baktım. Dolph öne eğiliyordu, bense ayaktaydım. Neredeyse göz gözeydik. "Yani?"

Öksürmekle burnundan nefes vermek arası bir ses çıkarttı. "Cinayet mahallinde kendinden geçen ve kusan tek kişi Reynolds değildi." Çok etkili bir silahı en zayıf yerime sapladığına inanıyor gibiydi.

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kırpıştırdım. "Kusura bakma ama sen neden bahsediyorsun?" Mümkün olduğunca şaşkın görünmeye çalıştım.

"Rol yapmak konusunda hiç iyi değilsin, Anita."

"Ben rol yapmıyorum, Dolph, senin söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyor." Sonra aklıma bir şey geldi, bu doğru olamazdı. Dolph gerçekten...

Dolph'a baktım. "Benim hamile olduğumu ima etmeye mi çalışıyorsun?"

"İma etmek mi, hayır."

Biraz rahatladım. Yersiz bir rahatlamaydı oysa.

"Ben sadece çocuğun babasının kim olduğunu bilip bilmediğini soruyorum, yoksa ziyaretçilerinin sayısı çok mu fazlaydı?"

Zerbrowski ayağa kalktı, Dolph bu ani tepki karşısında geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı. Zerbrowski, "Şimdi gitsen iyi olur, Anita," dedi.

Dolph öfkeyle bana bakıyordu. Benim de öfkeli olmam gerekirdi ama çok şaşkındım. "Daha önce de cinayet mahallerinde kustuğum oldu."

Zerbrowski masadan biraz uzaklaştı. Yüzünde endişeli bir ifade vardı, trenin geldiğini gören ve kimsenin vaktinde raylardan uzaklaşamayacağını bilen biri gibiydi. Ben hala durumun o kadar kötü olduğuna inanmıyordum.

Dolph, "Daha önce hiç bayılmadın," dedi.

"Hastaydım, Dolph, araba süremeyecek kadar."

"Şimdi iyi gibisin," dedi. Sesi boğuk ve kısıktı, yüzeyin hemen altında öfkesi gizleniyor gibiydi.

Omzumu silktim. "Şu virüslerden biri olmalı."

"Boynundaki ısırık iziyle bir ilgisi yok, öyle mi?"

Elim boynuma gitti ama dokunmamak için kendime hakim oldum. Aslında, yara izini unutmuştum. "Hastaydım, Dolph, ben de hastalanırım."

"Vlad sendromu için test yaptırmadın mı?"

Derin nefes alıp verdikten sonra içimden küfürler savurdum. Dolph beni rahat bırakmayacaktı. Savaşmak istiyordu. Yapabilirdim. Lanet olsun, çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, ben hamile değilim. Bana inanıp inanmadığın umrumda değil çünkü sen benim babam, amcam veya ağabeyim değilsin, hiçbir şeyimsin. Benim arkadaşımdın ama şimdi arkadaşlığımızı bile tehlikeye atıyorsun."

"Ya bizden birisindir, Anita, ya da onlardan."

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordum. Cevabını biliyor ama yüksek sesle duymak istiyordum.

Fısıltıyla, "Yaratıklardan," diye cevap verdi.

"Benim bir yaratık olduğumu mu söylüyorsun?" Fısıldamıyordum ama sesim alçak ve temkinliydi.

"Bizden biri misin yoksa onlardan mı, bir seçim yapmak zorunda olduğunu söylüyorum." Onlar, derken Jason'ı işaret etti.

"Sen *Vampirlere Karşı İmanlar* gibi aşırı tutucu bir gruba mı katıldın, Dolph?"

"Hayır ama son zamanlarda onlarla aynı fikirdeyim."

"En iyi vampir ölü vampirdir, öyle mi?"

"Onlar zaten ölü, Anita." Zerbrowski ayağa kalktığında attığı geri adımı telafi ederek ona doğru ilerledim. "Lanet olasıca mezarlarında kalmayı akıl edecek kadar sağ duyuları olmayan lanet olasıca cesetler."

"Kanuna göre, hakları olan canlı varlıklar."

"Belki de kanun bu konuda yanılıyordur."

İçimden konuşmalarımızın kaydedildiğini hatırlatmak geldi ama bir yandan da bunu dile getirdiği için mutluydum. Böyle çılgın bir fanatik gibi konuşmaya devam ederse bunun Jason'a faydası olurdu. Dolph'un kariyerini de yok etme ihtimali beni rahatsız ediyordu ama Jason'ı kur-

ban edecek kadar değil. Ben arkadaşlarımın tamamını kurtarmayı tercih ederdim. Yine de içlerinden biri kendini yok etmek istiyorsa, bu konuda yapabileceğim çok fazla şey yoktu. Elime bir kürek alıp başkalarının bokunu temizleyemezdim, tabii eğer onlar da ellerine bir kürek alıp bana yardım etmek istemiyorlarsa.

Dolph, "Ne kadar insan gibi görünüyor ama değil," dedi.

Bu cümlenin arkadaşlarımdan biri için söylenmesi beni rahatsız etti.

"Gerçekten bu adamın sana dokunmasına izin mi verdin?" diye sordu.

Adam. İşte, yaratıklardan nefret ediyor olsa bile, hala Jason için adam kelimesini kullanıyordu. "Evet," dedim.

Zerbrowski, Dolph'un yanından geçti, sanırım Jason'a ulaşmaya ve aralarına girmeye çalışıyordu.

Dolph başını yana yatırıp bana baktı, hala masaya eğilmiş vaziyetteydi, Jason'a kimsenin hoşuna gitmeyeceği kadar yakındı. "Ve boynundaki ısırık, seni beceren kan emiciye mi ait?"

"Hayır," dedim. "Bu yenisi. Artık ikisiyle birlikte oluyorum."

Bir darbe yemiş gibi sendeledi. Masaya iyice yaslandı, bir an için Jason'ın kucağına düşeceğini düşündüm ama güçlükle de olsa kendine geldi. Zerbrowski, Dolph'un koluna dokundu. "Sakin ol."

Dolph, Zerbrowski'nin onu bir sandalyeye oturtmasına izin verdi. Zerbrowski, Jason'ın sandalyesini kendisinden uzaklaştırırken bir tepki vermedi. Kimseyi görmüyor

gibiydi. Acı dolu gözleri sadece bana bakıyordu. "Mezar yemi olduğunu biliyordum ama bir fahişe olduğunu bilmiyordum."

Yüzüm ve ellerim buz kesti. Belki bu kadar yorgun ve stresli olmasaydım tepki vermezdim ama ağzımdan çıkan cümlenin bir bahanesi olamazdı, Dolph canımı acıtmıştı ve ben de onun canını yakmak istiyordum. "Torun sorunu ne alemde, Dolph? Yakında gelinin olacak kız bir vampir, değil mi?"

Zerbrowski bunu duyunca irkildi, o anda bunu sadece benim bildiğimi anladım. "Sırlarını paylaştığın insanların üzerine bu kadar gitmemelisin, Dolph." Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz, söylememiş olmayı arzuladım ama artık çok geçti. Lanet olsun, çok geçti.

Sandalyesinden kalktı, elleri masanın altındaydı. Masayı tuttuğu gibi yere fırlattı. Dört bir yana saçıldık, Zerbrowski karşı duvarda Jason'ın önüne geçti. Ben kapının yanındaki köşeyi aldım.

Dolph odayı dağıtmaya başladı. Bunu başka türlü tasvir etmek mümkün değildi. Sandalyeler duvarlarda parçalandı ve masanın da akıbeti aynı oldu. Sonunda eline aldığı sandalyeye özel bir garezi vardı sanki. Metal sandalyeyi ardı ardına yere vurdu.

Sorgu odasının kapısı açıldı. İçeriye elleri silahlı polisler girdi. Sanırım içeriyi dağıtan bir kurtadam görmeyi bekliyorlardı. Ama kendinden geçmiş Dolph'u görünce oldukları yerde donup kaldılar. Kurtadamı hiç düşünmeden vururlardı ama Dolph'a ateş edeceklerini sanmıyordum. Tabii ki, kimse adamı etkisiz hale getirmeye de çalışmadı.

Metal sandalye kendi üzerine katlandı ve Dolph dizlerinin üzerine çöktü. Odayı nefes sesleri doldurdu, sanki duvarlar nefes alıp veriyordu.

Kapıya gidip polisleri kovaladım. "Tamam," "Sorun yok," "Her şey yolunda," gibi cümleler sarfettim. Dolph'un iyi olup olmadığını bilmiyor ama polislerin kapının önünde dikilmesini de istemiyordum. Dolph'un kontrolünü kaybettiğini görmeleri iyi olmazdı. Adama duyduklarına inanç sarsılırdı. Lanet olsun, benim ona inancım hiç kalmamıştı.

Kapıyı arkalarından kapatıp odanın diğer tarafındaki Zerbrowski'ye baktım. Birbirimize bakmaya devam ettik. Sanırım ikimiz de ne diyeceğimizi veya ne yapacağımızı bilmiyorduk.

Dolph'un sesi uzaktan bir yerlerden geldi, derin bir kuyudan çekilen kova gibiydi. "Benim oğlum vampir olacak," dedi. Öfke ve acıyla bana bakınca ne tepki vereceğimi bilemedim.

"Şimdi mutlu musun?" diye sordu. Gözyaşlarının yüzünde kuruduğunu farkettim. Ortalığı dağıtırken ağlamıştı ama gözyaşları artık akmıyordu. "Gelinim sonsuza kadar yirmi beş yaşında kalması için oğlumu da kendi saflarına katmak istiyor." İnilti ve çığlık arası bir ses çıkardı.

Üzgün olduğumu söylemenin bir faydası olmazdı. Hiçbir sözcük işe yaramazdı. Ama tek yapabileceğim buydu. "Üzgünüm, Dolph."

"Neden üzgünsün ki? Vampirler de insan." Yine, sessizce ağlamaya başladı. Doğrudan yüzüne bakmayan gözyaşlarının aktığını anlayamazdı.

"Evet, bir kan emici ile birlikteyim ve arkadaşlarımdan bazılarının nabzı atmıyor ama ben yine de insanları kendilerine dönüştürmelerini tasvip etmiyorum."

Bana baktı, çektiği acılar öfkesine galip geldi. Gözleri şimdi hem daha sert, hem de bakılması daha kolaydı. "Neden? Neden?"

Bu soruyu sorarken ciddi olduğunu sanmıyordum. Vampirler hakkında neye inanıyorsam o doğruydu. Herhalde evrensel bir "neden ben" haykırışıydı. *Neden ben, neden kızım, neden annem, neden ülkem, neden evim? Neden ben? Neden dünya bu kadar adaletsiz bir yer? Neden herkesin hikayesinin sonu mutlu bitmiyor?* Nedenlere verecek bir cevabım yoktu. Keşke olsaydı.

Bu yüzden esas sorduğu soruya cevap verdim çünkü diğerlerini yanıtlamam imkansızdı. "Artık bir şey bilmiyorum ama ne zaman önceden insan olduğunu bildiğim ve sonradan vampire dönüşmüş biriyle karşılaşsam tüylerim diken diken oluyor." Omzumu silktim. "Sadece, bilemiyorum, rahatsız edici."

Yüksek sesli bir hıçkırıkla karşılık verdi. "Rahatsız edici.." Gülmekle ağlamak arası bir ses çıkarıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağlamaya devam etti.

Zerbrowski'yle birlikte çaresizce dikilmeye devam ettik. Hangimiz daha çaresizdi, bilemiyordum. Zerbrowski sonunda Jason'ı da yanına alarak yanıma geldi.

Dolph bu hareketi hissetti. "Hiçbir yere gitmiyor."

"Bu cinayetlerle bir ilgisi yok," dedim.

Dolph öfkeyle yüzünü sildi. "İlk cinayet işlendiği sırada yanında değildin."

"Sen bir seri katil arıyorsun. Jason cinayetlerden biri işlendiğinde benimleyse, aradığın kişi olamaz."

İnatla başını iki yana salladı. "Onu yetmiş iki saat burada tutabiliriz ve tutacağız."

Mahvolmuş odaya göz gezdirdim, Zerbrowski ile göz göze geldim, Dolph'un bu tarz kararlar verecek nüfuzu kalmış mıydı, bilemiyordum.

"Birkaç gün sonra dolunay var," dedim.

Dolph, "Onu güvenli bir hapishaneye koyarız," dedi.

Güvenli hapishaneleri devlet işletiyordu. Bu yerler, yeni şekil-değiştirenlerin istemeden kimseye zarar vermemesi için gidebileceği yerlerdi. Ana fikir, yaratık üzerinde kontrolünü sağlayana kadar şekil-değiştirenin hapishanede kalmasıydı, sonra normal yaşamına devam etmesine izin veriliyordu. Teori buydu. Ama bir kez içeriye adım attığınızda, kendi isteğinizle olsun veya olmasın, dışarıya asla çıkamazdınız. Bu durumun anayasaya aykırı olduğu ile ilgili davalar yıllardır mahkemelerde devam ediyordu.

Zerbrowski'ye baktım. Artan bir korku ve yorgunlukla bana baktı. Dolph ısrar ederse Jason'ı bu yerlerden birine göndermeyi reddedecek kadar cesur olduğunu sanmıyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

Dolph'a döndüm. "Jason yıllardır kurtadam. Yaratığı üzerinde mükemmel kontrolü var. Neden onu güvenli bir hapishaneye gönderesin?"

Dolph, "Çünkü oraya ait," dedi. Nefreti yeniden acılarına galip geldi.

"Bir hücreye kilitlenmeyi hak etmiyor, bunu sen de biliyorsun."

Dolph sadece bana baktı. "O tehlikeli."

"Neden?"

"Çünkü kurtadam, Anita."

"Sadece kurtadam olduğu için bir hücreye mi tıkılması lazım?"

"Evet."

Zerbrowski durumdan hoşnut değildi.

"Sadece kurtadam olduğu için bir hücreye tıkılmalı," dedim. Ne dediğini bir de benim ağzımdan duymasını ve aklını başına toplamasını istiyordum.

"Evet," dedi. Söyledikleri kayıtlara geçti, arşivlendi, artık sözünü geri alamazdı. Ağzından çıkanlar muhtemelen Dolph'a karşı kullanılacaktı. Ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoktu. İşte o anda Jason'ın güvenli bir hapishaneye gönderilmeyeceğini anladım. Biraz rahatladım ama bir yandan da Dolph için korkuyordum, dilimde metalik bir tat aldım.

Zerbrowski kapıya doğru yürüdü, Jason'ı dışarıya çıkarttı. "Sizi birkaç dakika yalnız bırakacağız, Komiser Yardımcısı," dedi. Bana da başıyla odadan ayrılmamı işaret etti.

Dolph dizi durdurmayı denemedi. Hala yere çömelmiş durumdaydı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı, sanki ağzından çıkan son sözleri ve başına neler gelebileceğini anlamış gibiydi.

Hepimiz dışarıya çıktık ve Zerbrowski arkamızdan kapıyı kapattı. Dışarıdaki herkes bize baktı. Bakmamaya çalıştılar, herkes kendine uğraşacak bir şey buldu. Daha önce hiç bu kadar çok sayıda dedektifi kendi masası veya bir başkasınınkinin başında çalışırken görmemiştim. Tek dertle-

ri konuşulanları duyabilmek için koridora yakın bir yerde oyalanıyor görünmekti.

Zerbrowski en yakındakilere döndü. "Dağılın millet, kalabalığa ihtiyacımız yok."

İnsanlar birbirine baktı. Sanki gitmeli mi, yoksa kalmalılar mı, karar veremiyorlardı. Emri Dolph verseydi hemen çil yavrusu gibi dağılırlardı. Ama sonunda birer ikişer uzaklaştılar. Yakındaki masalarda oturanlar telefonla birilerini aramak zorunda olduklarını hatırladı ve ahizeleri ellerine aldı.

Zerbrowski bana yaklaştı. "Bay Schuyler'i de al ve buradan gidin."

"Dolph ne diyecek?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum ama Schuyler'in o hapishanelerden birine gitmeyi hiç hak etmediğinden eminim."

Jason, "Teşekkürler," dedi gülümseyerek.

Zerbrowski gülümsemeden cevap verdi. "Bazen tam bir baş belası oluyorsun, Schuyler ve bir tüy topusun ama yaratık değilsin."

Erkekler arasında yaşanan özel anlardan biriydi. Kadınlar olsa birbirine sarılırdı ama onlar erkekti, bir el bile sıkışmadılar. "Teşekkürler, Zerbrowski."

Zerbrowski hafifçe gülümsedi. "Bugün birini mutlu ettiğimi bilmek güzel," dedi. Bana döndü. Anlamlı gözlerle birbirimize baktık.

"Dolph'a ne olacak?" diye sordum.

Birden ciddileşti, daha önce de sıkıntılı durduğu için yüz ifadesi çok şey anlatıyordu. "Bilmiyorum."

Dolph kayıtlara geçen konuşmasında işini kaybetmesine sebep olacak kadar çok şey söylemişti. Lanet olsun, ekibin başındaki kişi bu kadar önyargılıysa belki de şimdiye kadar görülen bütün davalar yeniden elden geçirilebilirdi. Hatta geçirilmeliydi.

"Mutlaka iki haftalık iznini kullansın, Zerbrowski, onu buradan uzak tut."

"Artık biliyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Özür dilerim, tabii ki biliyorsun."

"Şimdi git, Anita, lütfen, git."

Zerbrowski'nin koluna dokundum. "Yanına birilerini almadan içeriye girme, tamam mı?"

"Perry bana Dolph'un sana önceki gün neler yaptığını anlattı. Merak etme, dikkatli olurum." Kapıya doğru baktı. "Lütfen Anita, Dolph dışarıya çıkmadan gidin."

Bir şey söylemek istiyordum. Rahatlatıcı veya yardımı dokunacak bir şey ama söyleyecek tek söz bulamadım. Yapabileceğim en iyi şey gitmekti, ben de öyle yaptım.

Merkezi terketmek korkakçaydı ama kalmak da aptalca olurdu. İkisinin arasında bir seçim yapmam gerekirse, her defasında mutlaka aptallığı seçerdim. Bugün ise tam tersini yapmıştım. Ayrıca, Dolph'un azgın bir boğa gibi odadan fırlayıp benim veya Jason'ın üzerine yürümeyeceğinin garantisi yoktu. Sorgu odasında yaşananları gizleyebilirdik ama herkesin ortasında bize saldırırsa kariyeri sona ererdi. Şimdilik, belki de sadece geleceğini ayağından vurmuştu. Büyük ihtimalle. Ama *belki* veya *büyük ihtimalle*, yüzde yüz emin olmaktan daha iyiydi.

Ortalığı yatıştırmayı Zerbrowski'ye bıraktım çünkü ben nasıl yapılacağını bilmiyordum.

Ben bir şeyleri onarmaktan çok yoketmek konusunda uzmandım.

40

Jason başını arabanın yolcu koltuğuna yasladı. Gözleri kapalıydı, çok yorgun gibiydi. Gözlerinin altında torbalar vardı. Normalde soluk değil, açık renkli derisi vampirlerinki gibi soluktu ve çok inceymiş gibi duruyordu. Sanki büyük bir el, gün boyunca gözlerini ve yüzünü ovalamış, tenini iyice aşındırmıştı.

"Korkunç," dedim.

Gözlerini açmadan gülümsedi. "Ne kadar tatlı dillisin."

"Hayır, gerçekten anlamda korkunç görünüyorsun. Bu akşamki yemek için iyi olacak mısın?"

Gözlerini hafifçe araladı ve bana baktı. "Başka seçeneğim var mı? Herhangi birimizin alternatifi var mı?"

Böyle dile getirince... "Hayır, sanırım yok." Birden benim sesim de çok yorgun çıktı.

Tekrar gülümsedi, başı hala koltuktaydı, gözleri neredeyse kapalıydı. "Dolph ortalığı dağıtmasaydı, gerçekten güvenli hapishanelerden birine gönderilir miydim?"

Emniyet kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım.

"Cevap vermek zorunda değilsin," dedi. Ama sesi kararlıydı.

Vitese taktım. "Belki, bilemiyorum. Dolph dediğin gibi kendini kaybetmeseydi, o zaman seni öyle bir yere göndermek aklından bile geçmezdi." Park yerinden çıktım. "Ama seni sorgulamak için çağırabilirdi. Kollarında bir sürü çizik var ve sen bir kurtadamsın."

Kollarını kafasının üzerine kaldırdı, koltukta sırtı yay çizdi, parmakuçlarına kadar gerindi. Garip ama zarif bir eylemdi. Bunu yaparken kollarındaki kesikler açığa çıktı, tişörtünün kolları sıyrıldı, buna bir de titrer gibi bir kıvranma ekledi, ellerinden çıkan bir dalgalanma kollarına, göğsüne, yay çizmiş boynuna, beline, kalçasına, kasıklarına, dizlerine ve ayak parmaklarına kadar indi.

Bir korna sesi ve frenlerin ciyaklaması beni kendime getirerek direksiyon başında olduğumu hatırlattı. Kimseye çarpmamayı başarsam dâ aslında çok yaklaşmıştım. Kaba el hareketleri ve Jason'ın kahkahası arasında yoluma devam ettim.

"Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. Sesi hala neşeliydi.

Kaşlarımı çatarak Jason'a baktım. Mavi gözleri parıldıyor, yüzü neşeyle aydınlanıyordu. Karşı koymaya çalışsam da sonunda ben de gülümsedim. Jason hep böyleydi, istemediğim zamanlarda bile beni güldürürdü.

"Neden bu kadar komik?" diye sordum. Ama sesimde yutamadığım bir kahkaha başlangıcı vardı.

"Flört etmeye çalışıyordum ve işe yaradı. Daha önce bedenime hiç tepki vermemiştin, ben çıplakken bile."

Yola odaklandım ama bu arada yüzüm kızarmaya başladı.

Kıkırdadı. "Benim için yüzün kızarıyor. Ah, Tanrım, evet!"

"Böyle devam edersen beni kızdıracaksın," dedim. Clark'a dönüp Sirk'e yöneldim.

"Hala anlamadın, değil mi?" Bana bakınca yüzündeki ifadeyi okuyamadım. Şaşkınlık, keyif ve başka bir şey daha.

"Neyi anlayamadım?"

"Artık erkek radarında görünmez değilim."

"Ne?"

"Sen erkekleri farkedersin, Anita ama beni hiç farketmiyordun. Kendimi saraydaki harem ağası gibi hissetmeye başlamıştım."

Yola odaklanmadan önce ona dönüp kaşlarımı çattım. Bir kaza tehlikesi daha atlatmak istemiyordum. Günlük adrenalin limitimi doldurmuştum.

"Yapma, ne demek istediğimi biliyorsun."

İç geçirdim. "Belki."

"Belki de sen gelişigüzel seks yapmadığın içindir, belki de biriyle sevişmekten daha fazla anlamı vardır, *ardeur*'ün etkisi altında olsan bile."

Ayakta olsaydım, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine aktarırdım. Arabayı sürmeye odaklanmakta güçlük çektim. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

"Hemen aksileşme, Anita. Demek istediğim şey, bir daha birbirimize dokunmasak bile, bundan sonra artık senin radarındayım. Sen beni görüyorsun. Gerçekten!" Bu durumdan çok hoşnuttu.

Kafam karışıktı. Bu gibi durumlarda işime odaklanmayı tercih ederdim. "Sence kadınlara tecavüz edip öldüren şekil-değiştiren buralı olabilir mi?"

Jason, "Olmadığını biliyorum," dedi.

Jason'a baktım ama kendinden çok emindi. "Nasıl bu kadar eminsin?"

"Bir kurtadamsa, bizim sürüden değil. St. Louis'de, Thronnos Rokke Klanı'nın üyesi olmayan kurtadam yok."

"Kurtadam olduğunu nereden biliyorsun? Yarım düzine şekil-değiştirenden herhangi biri olabilir."

"Kurt gibi kokuyordu." Kaşlarını çattı. "Evdeki kokuyu almadın mı?"

"Ben sadece kan kokusu aldım, Jason."

"Bazen bizden biri olmadığını unutuyorum."

"Bu bir iltifat mı hakaret mi?" diye sordum.

Sırıttı. "İkisi de değil."

"Bizim kurtlardan biri olmadığını nereden biliyorsun?"

"Sürüden biri gibi kokmuyordu."

"Benim insan olduğumu unut, burnumun kokuları ayırt etmekte normal birinden dört yüz kat daha hassas olmadığını varsay, bana basitçe açıkla."

"Benim insan formundaki burnum, kurt formundaki kadar iyi değil. Dünya çok canlı. Koku alma yeteneği görme gibidir. Hiç deneyimlemediysen açıklaması zor ama insanlarda muhtemelen dokunmak ikinci baskın duyu. Kurt

formunda ise görmeden sonra koku alma gelir, ki bazen görmenin de önüne geçer."

"Tamam da bunun soruşturma için anlamı nedir?"

"Katilin kurtadam olduğunu ve bizden biri olmadığını bildiğim anlamına gelir."

"Bunlar mahkeme salonunda işimize yaramaz."

"Yarayacağını sanmıyorum. Açıkçası, senin kokuyu almadığını farketseydim, sana çok daha önce söylerdim." Şimdi endişeli gibiydi ve bu yüzden gözüme daha genç göründü, çekici bir liseli gibiydi.

Söylediği şey çarklarımı harekete geçirdi.

"Burnu iyi koku alan av köpeklerinin bir çoğu kurtadamların veya herhangi bir şekil-değiştirenin izini süremez. Kafaları karışır, havlamaya ve inlemeye başlarlar, korkarlar. Avcılara basitçe, kendi başınızasınız, derler."

"Köpeklerin bizi sevmediğini biliyorum ama bu kadarını bilmiyordum."

"Köpeğin cinsine göre değişir," dedim. "Birçoğu size bulaşmak istemez. Onları suçladığımı söyleyemem."

"O zaman korunma amaçlı köpek almak demode oldu, öyle mi?"

"Öyle de diyebiliriz."

"Pekala," dedi. "Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Yeniden sırıttı.

"Evet, kurt formunda bir şekil-değiştiren, katilin izini sürebilir mi?"

Jason bir süre düşündü, yeniden ciddileşti. "Muhtemelen ama polisin bunu isteyeceğini sanmıyorum. Onlar da bizi çok sevmez."

"Büyük ihtimalle ama Zerbrowski aradığında bu teorimi dile getireceğim."

"Seni arayacağına emin misin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü elimize iki kadın kurban var ve bütün haber kanalları bu cinayetleri veriyordur."

Jason, "Ara sıra televizyon izlesen, gazete okusan veya radyo dinlesen, bu gibi şeyleri bilirsin," dedi.

"Haklı olabilirsin ama bu davanın en kısa sürede çözülmesi lazım ve masum insanların hayatı tehlikede. Zerbrowski beni arayacak çünkü ellerinde hiçbir ipucu yok, olsaydı seni sorguya çekmezlerdi. Dolph'un elinde daha sağlam veriler bulunsaydı, ne kadar aklı başında olmasa da seninle veya benimle uğraşmazdı."

"Bundan emin misin?"

"Her şeyden öte, Dolph bir polis. Peşinde düşecek birini bulursa işini yapar, seninle, benimle zaman kaybetmez."

"Bilmiyorum, Anita, ben bugün o eski polisten eser göremedim. Daha çok, kişisel sorunlarının her şeyi yok etmesine izin veren bir adam gibiydi."

İtiraz edebilseydim, yapardım ama söyleyebileceğim bir şey yoktu. "Ben yine de Zerbrowski'ye fikrimi söyleyeyim, çok çaresiz kalırlarsa bunu deneyebilirler."

"Bunun için ne kadar çaresiz kalmaları gerekiyor?"

Arabayı Sirk'in park yerine çektim. "Belki iki, belki üç ceset daha. Bir kurtadamın izini sürmek için bir başka kurtadamı kullanmak Zerbrowski'nin mizah anlayışına uygun ama esas sorun, üst yönetimi buna ikna etmek."

"İki veya üç kadından daha bahsediyorsun, Anita, neden işler bu kadar kötüye gitmeden şanslarını denemiyorlar ki?"

"Polisler de insanlar gibidir Jason, kalıpların dışına çıkmazlar. Hayvan formunda bir şekil-değiştirenin doğaüstü koku alma yeteneğini kullanmak sıradan kalıpların uzağında bir çözüm."

"Belki," dedi. "Ama üst kattakinin kokusunu aldım, Anita. Çok fazla kan ve et vardı. Bir insanın böyle etle kana dönüşmemesi lazım."

"Hepimiz besin zincirinin bir halkası değil miyiz?" Espri yapmaya çalıştım ama Jason üzerine alınmış gibiydi.

"Öyle olmadığını herkesten çok sen biliyorsun."

"Belki," dedim. Yüzümdeki gülümsemenin yavaşça silindiğini hissettim. "Pekala, üzgünüm, hakaret etmek istemedim ama çok sayıda şekil-değiştiren beni tehdit ettiği için besin zincirinde nerede konumlandığım hakkında garip fikirler edindim. Ve hala çok sayıda şekil-değiştiren zincirin en tepesinde yer aldığına inanıyor."

Jason, "Evrimsel merdivenin en tepesinde olduğumuz saçmalığına beni kimse inandıramaz," dedi. "Gerçekten evrimin kusursuz haliysek, neden binlerce yıldır buradayız? Neden zavallı insanların sayısı bizden daha fazla ve bizi öldürüyorlar?"

Arka girişin önüne park edip motoru kapattım. Jason kapıyı açtı ama dışarıya çıkarken omzunun üzerinden konuşmaya devam etti. "Kendini kandırma, Anita, eski insanların öldürdüğü şekil-değiştirenlerin sayısı bizim öldürdüğümüz insanlardan çok daha fazla." Gülümsedi ama bunu

komik bulmuyor gibiydi. "Hatta bize gerek yok, zaten birbirlerini katletmek konusunda yeterince ustalar." Park yerinde hızlı adımlarla yürüdü, arkasına bile bakmadı.

Jason'ın kalbini kırmıştım. Bu ana kadar böyle bir şeyin mümkün olduğunu bilmezdim. Ya Jason olgunlaşıyor ya da ben diplomatik olma yeteneğimi kaybediyordum. Bu, mümkün olmadığına göre, herhalde Jason olgunlaşıyordu. Uzun zamandır ilk kez, onun sonsuza kadar Jean-Claude'un evcil kurdu ve iştah açıcısı olarak kalıp kalmayacağını merak ettim. Bir de striptizcilik yapıyordu. Sonsuza kadar striptiz yapıp vampirleri besleyemezdiniz, değil mi?

41

Bobby Lee beni kapıda karşıladı. Arkasındaki loş depoyla mukayese edilirse parlaktı. Ama ruh hali için aynı şey söylenemezdi. "Polis senin yanında kalmama izin vermeliydi."

"Sanırım hepinizi yardımcım yaptığıma dair hikayeye inanmadılar."

"Bizim sadece koruma olduğumuzu söyleyebilirdin."

"Bir dahaki sefere onu deneriz, Bobby Lee." Depodan, Lanetliler Sirki'nin yer altındaki bölmelerine doğru uzanan basamakları inerken polis merkezinde öğrendiklerimi anlattım. Merdiven, yan yana dört kişinin yürüyebileceği kadar genişti ama basamakların aralıkları düzensizdi, sanki bir insan için yapılmamışlardı. İki ayaklı yaratıklara uygun tasarlandıkları kesindi.

"Heinrick ismini bilmiyorum," dedi.

Bobby Lee'ye döndüm. Çok ani hareket ettiğim için dengemi kaybettim. Beni kolumdan yakaladı. O anda Bobby Lee hakkında çok fazla şey bilmediğimi anladım. "Rafael için çalışıyorsun, beyazların üstünlüğünü savunan biri olamazsın."

Geniş basamaklardan birine sağlam bastığımdan emin olunca kolumu bıraktı. "Bal-kızım, Rafael'den biraz daha koyu tenli olanlardan nefret eden ırkçıları tanıyorum."

"Gerçek Güneyliler bal-kızım demez."

Bana bakıp sırıttı. "Kuzeyli piçler bunu bekliyorsa, der."

"Missouri'deyiz, burası kuzey sayılmaz."

"Benim geldiğim yere göre kuzey."

"Senin geldiğin yer neresi?"

Gülümsemesi büyüdü. "Böyle acil bir durumun ortasında olmasaydık oturur birlikte bir bira veya kahve içer, sohbet ederdik. Ama şimdi, konsantrasyonumuzu toplamalıyız çünkü boğazımıza kadar pisliğe battık ve batmaya devam ediyoruz."

"Heinrick'i tanımıyorsan, battığımızı nasıl biliyorsun?"

"Rafael'in insanları, beni yanına almadan önce kiralık askerdim. Heinrick gibileri tanırım."

"Böyle birinin benimle ne işi olabilir?"

"Seni bir sebepten dolayı takip ediyorlar, Anita, sen muhtemelen bunun ne olduğunu biliyorsun, sadece düşünüp bulman gerek."

Başımı iki yana salladım. "Bir arkadaşım gibi konuşuyorsun. Kıyamet koptuğunda kötü adamların neden peşimde olduğunu bilmem gerektiğini söylerdi."

"Haklıymış."

"Her zaman değil, Bobby Lee, her zaman değil." Ama bu sohbet bana Edward'ı hatırlattı. Hayatına profesyonel bir kiralık katil olarak başlamıştı ama sonra, insanları öldürmek kolay olduğu için yaratıkları avlamayı seçmişti. Onlar, Edward için uygun hedefti. Vampirlerin ve şekildeğiştirenlerin yanı sıra, seri katillerin, film aktörlerinin, ilgisini çeken herhangi bir şeyin veya kimsenin de peşine düşerdi. Ama hizmetinin bedelinin ödenmesi gerekiyordu. Edward bedavaya iş yapmazdı. En azından, her zaman. Bazen sadece biz ölümlüleri korkutup kaçıran bir şeyin peşine düşmenin heyecanı için avlanırdı.

"Rafael'in yanında hükümet dışı kanallarla bağlantıları olanlar var mı? Kimseye borçlu kalmak istemiyorum. Kimsenin başını belaya sokmasını da arzu etmem. Ben sadece sıradan hükümet kanallarının bilmediği veya St. Louis polisiyle paylaşmadığı şeyler var mı, onu bulmanın peşindeyim."

"Birkaç eski asker, özel kuvvetler mensubu var, onlara sorarım."

Başımla onayladım. "Güzel." Ben de Edward'ı arayıp Heinrick'i tanıyıp tanımadığını soracaktım. Yeniden basamakları inmeye başladım. Bobby Lee de yanımda yürüyordu. Onun boyu çok uzun, benimkiyse kısa olduğu için muhtemelen merdivenden benimle aynı hızda inmesi kolay değildi. Ama şikayet etmedi, ben de adımlarımı hızlandırmadım. Jean-Claude veya Asher'ı görmek için can atmıyordum. Hala ne diyeceğimi bilmiyordum.

Yer altındaki odalara açılan büyük, ağır kapı açığa çıkınca, bizim için aralık bırakıldığını gördüm. Bobby Lee, "Bu

arada, Jean-Claude ve Asher, Jean-Claude'un odasında seni bekliyor," dedi.

İç geçirdim, mutsuzluğum herhalde yüzüme de yansımıştı ki Bobby Lee koluma dokundu. "Suratını bu kadar asma tatlım, sana bir özür borçlu olduklarından bahsediyorlardı."

Kaşlarımı kaldırdım. Bana özür mü borçlulardı? Bunu duymak güzeldi. Çok güzeldi.

42

Benim beklediğim özür değildi ama bu koşullar altında, herhangi bir özürle idare edebilirdim. Tabii ben dilemek zorunda kalmadığım sürece. Ne dediklerini duymam beş dakikamı aldı. Çünkü ikiliyi şölen için giydikleri kıyafetler içinde görünce, gözlerim kör, kulaklarım sağır oldu, konuşamadım.

Bunun büyü veya vampir hilesi olduğunu sanmıyordum. Çok güzel görünüyorlardı. Asher'ın üzerinde koyu renkli nakışlarla süslenmiş, altın renginde bir ceket vardı. Nakışların içinden gerçek altından bir iplik geçiyordu. Yaka, klapalar ve manşetlerde de altın süslemeler vardı. Bu fazladan parıltı, omuzlarına düşen aynı sarı tonundaki saçlarına karışıyor ve el hareketlerini daha belirgin bir biçimde açığa çıkartıyordu. Gömleği, göğsünde ve bileklerinde

beyaz fırfırlardan bir köpük gibiydi, dövülmüş bir buluta benziyordu. Jean-Claude'un dolabını daha önce karıştırdığım için gömleğin göründüğü kadar yumuşak olmadığını biliyordum. Pantolon da ceketle aynı renkteydi ve her iki bacağın yanından aşağıya doğru nakışlar uzanıyordu. Ayaklarını süsleyen istiridye kabuğu renginde botların üst kısmı dizin altında kıvrılmıştı. Soluk kahverengi deri şeritler ve küçük altın tokalarla bağlanmışlardı, hareket ettiği zaman tokaları ışıldıyordu.

Önce Asher'ı farkettim. Belki de vampir güçleri yüzünden ya da altın süslemeli, parıltılı ve göz kamaştırıcı olduğu içindi. Güneşe bakmak gibiydi. Görmemek, sıcaklığına yüzünü dönüp kendini görkemine bırakmamak mümkün değildi. Ama güneş gökyüzündeyken bazen ay da yanında olurdu. Gece güneşin başına gelecekleri usulca hatırlatarak soluk, puslu, sert ve beyaz haliyle havada süzülürdü. Gece olduğunda sadece ay vardı, güneş ortalıkta görünmezdi. Ay gökyüzüne hükmederken başka hiçbir şey dikkatleri dağıtmazdı.

Jean-Claude'un ceketi öylesine yumuşak ve narin bir siyah kadifeden dikilmişti ki, kürk gibi duruyordu. Uzun ceket ayak bileklerine kadar iniyordu. Klapalarda ve geniş manşetlerde koyu mavi tonlarda süsler vardı. Ceketin süslemeleri yeleğinkiyle uyumluydu. Tüm bu siyahlığın ve koyu maviliğin içindeki gömlek, yatağın üzerindeki çarşafın rengindeydi. Gökyüzünün, gündüz ve gece büründüğü renklerin karışımı. Güzelliği iyice ortaya çıkan gözleri, siyah saçlarının ve kusursuz beyaz teninin ortasında mücevher gibi parıldıyordu.

İpek, göğsünde yumuşak fırfırlar halinde toplanmış ve yeleğin içine sokulmuştu. Altın ve safir bir iğne, göğsündeki fırfırlara geçmişti. Safir taş en az mavi gözleri kadar büyüktü. Kol düğmeleri elini hareket ettirince adeta göz kırpıyordu. Altın düğmeleri, göğsündeki kadar büyük, peygamberçiçeği mavisi safir taşlar süslüyordu. Karayip Denizi'nden alınmış bir parça suyun sertleşmiş hali gibiydi.

Omzuna ve yüzüne düşen dağınık buklelerine her zamankinden az özen göstermişti. Saçlarının siyahı adeta ceketinin siyahına karışarak canlı bir aksesuar gibi duruyordu.

Bir an için deri pantolon giydiğini düşündüm ama sonra bacağı boyunca yukarı çıkan siyah çizmeleri gördüm. Üzerindeki siyah pantolon neredeyse hiç farkedilmiyor, sadece hareket ettiği zaman gözüme ilişiyordu. Bilekten kalçaya kadar uzanan çizmeler, gömleğinin rengiyle uyumlu mavi iplerle bağlıydı.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, bir Asher'a, bir Jean-Claude'a odaklanıyordu. Odanın ortasında kıpırdamamayı başardım. Kendimi tutmasam müzik gruplarının kendinden geçen hayranları gibi kendimi ayaklarının dibine atacaktım. Kendime hakim olmam yüksek sesle itiraf edebileceğimden çok daha zor oldu.

"*Ma petite*, sana söylediklerimizi duydun mu?"

Ben bu görkemli sahneyi seyrederken dudaklarının kıpırdandığını hatırlıyordum ama ne dediklerini duymamıştım. Yüzüm kızardı. "Pek sayılmaz."

Jean-Claude şaşkındı, elleri kalçasında ceketini geriye savurdu, bana doğru yürürken çizmelerinin mavi iplikleri parıldadı. "Korktuğum gibi, Asher. Büyülenmiş durum-

da," dedi. Elini havada sallayınca safir yüzüğünü ilk kez gördüm, mum ışığında bana göz kırpıyor gibiydi. "Etkiyi azaltamazsak, bu akşam işimize yaramaz."

"Böylesine bir etki yaratacağını bilseydim kendime hakim olurdum."

Jean-Claude, Asher'a döndü. Ceketinin arkasında da mavi işlemeler olduğunu görebiliyordum. Bir desene veya resme benziyordu ama saçları üzerine düştüğü için neye benzediğini anlayamadım. "Gerçekten olur muydun, *mon ami*, böylesine bir zevkten kendini mahrum eder miydin? Arzularına karşı koyabilir miydin?"

"Böyle olacağını bilseydim, *oui*. Musette ve yanındakilere karşı bizi zayıflatacaksa ne olursa olsun kendime hakim olurdum."

Kaşlarımı çatıp başımı iki yana salladım. "Sakin olun, çocuklar," dedim. Dönüp bana baktılar. İkisi de çok şaşkındı çünkü galiba sesim çok normal çıkmıştı. "Asher'ın güçleri yüzünden değil. Büyülenmenin etkisi Jean-Claude'u da kapsıyor olamaz çünkü ikiniz de mükemmel görünüyorsunuz. İçimden hoplayıp zıplamak ve sevinç çığlıkları atmak geliyor." Gözlerimi kırpıştırırarak yüzümün kızarmaması için çabaladım. "Özür dilerim, en sonuncuyu yüksek sesle mi söyledim?"

İki adam birbirine baktı. Sonra Jean-Claude bana döndü, Asher de gözlerini üzerime odakladı. "Sen ne diyorsun, *ma petite*? Daha önce hiç dilinin tutulduğuna veya böyle anlamsız cümleler kurduğuna şahit olmamıştım."

İki adama baktım ve başımı *hayır* anlamında salladım. "Pekala, bunu unutma, bazen böyle saçmalayabiliyorum."

Yanlarından yürüyüp odanın diğer tarafındaki boy aynasının karşısına geçtim. "Gelin hadi, bütün geceyi tartışarak geçiremeyiz."

Sonunda yanıma doğru süzüldüler, ikisi de hala şaşkındı. İpekler, deriler ve parıltılı süsler içinde bana doğru süzülüşlerini seyrederken yine dikkatim dağıldı. Sonunda aynanın önünde durdular. Aynaya bakmak yerine ikisi de bana bakıyordu.

İkisinin de koluna hafifçe dokunup Asher'ın altın renkli ceketinin Jean-Claude'un siyah ceketiyle yan yana gelmesi için ikisini de aynaya doğru döndürdüm. Şimdi altın renkli dalgalar siyah buklelere karışıyordu. Jean-Claude'un gömleğinin ve safir iğnesinin mavisi, ikisinin de gözlerinin rengini iyice açığa çıkarana kadar onları birbirlerine yaklaştırdım.

"Şuna bir bakın ve bana hangi ölümlünün karşınızda dikilip bu sahneden etkilenmeyeceğini söyleyin."

İkisi birden aynaya bakıp birbirlerini incelediler. Sonunda Jean-Claude gülümsedi. Asher gülümsemedi.

"Asher'ın güçleri yüzünden olsaydı beni de içine almazdı, *ma petite*, haklısın." Yüzünü bana döndü, gülümsüyordu. "Ama seni daha önce hiç böyle görmedim."

"Farketmemişsin."

Başını iki yana salladı. "*Non*, *ma petite*, böyle bir şeyi görseydim hatırlardım."

Omzumu silktim. "Belki de daha önce ikinizi birden böyle görkemli giysiler içerisinde görmediğim içindir. Etki ikiye katlanınca karşı koymak imkansızlaşıyor."

Zarif bir biçimde ekseni etrafında dönebilmek için bir adım uzaklaştı, kıyafetini gösterdi. "Sence abartılı mı?"

Gülümsedim, neredeyse bir kahkaha atıyordum. "Hayır, hiç de değil ama böyle bir güzelliğin karşısında dilimin tutulması normaldir."

"*Très poetic, ma petite.*"

"İkinize birden bakarken, keşke şair olsaydım dedim içimden. Ancak o zaman hakkınızı verebilirdim. Muhteşem, göz kamaştırıcı görünüyorsunuz."

Asher odanın uzak köşesine, göstermelik şöminenin yanma gitti. Karanlık köşeyi tam olarak görmek mümkün değildi ama bu akşam birisi şömine rafının üzerine iki mum koymuştu, kristal mumluk mücevher gibi ışıldıyordu. Asher'ın saçları kararsız ışıkta parıldadı. Bir elini şömine rafının üzerine koydu, sanki Jean-Claude'un koyduruğu yeni ateş siperi muhteşemmiş gibi şöminenin soğuk kalbine baktı. Ateş siperi, camın içine hapsedilmiş devasa, antika bir yelpazeydi. İçinde canlı kırmızılar, yeşiller, göz kamaştırıcı çiçekler ve zarif danteller vardı. Güzeldi ama uzun süre bakacak kadar değil.

Bana bir ipucu vermesi için Jean-Claude'a baktım ama Asher'ın yanına gitmemizi işaret etti. Ben yerimden kımıldamayınca, Jean-Claude elimden tutup beni Asher'ın yanına götürdü.

Asher geldiğimizi duymuş olmalı ki hemen konuşmaya başladı. "Sana sinirlenmiştim Anita, hem de çok. O kadar ki, senin bana kızmaya hakkın olduğunu düşünemedim."

Jean-Claude araya girmeme engel olmak ister gibi elimi sıktı. Ama ben zaten hazırlıksız yakalanmıştım, söyleyecek bir şeyim yoktu. Ayrıca kazanan tarafsam kimsenin lafını bölmezdim.

"Jason ben senin kanını emdikten sonra ne kadar hasta olduğunu anlattı. Eğer onun bahsettiği kadar kötü olduysan, o zaman benim sana yaklaşmamdan korkmakta haklısın." Kafasını kaldırdı. Gözleri büyüyüp vahşi bir hale büründü. Bakışları titreyen mum ışığı ve saçlarının parıltısı arasında kayboldu. "Sana bilerek zarar vermem," dedi. "Daha önceki..." Doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "Kurbanların hiçbirinde bu kadar kötü bir etki yaratmamıştı."

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü sözlerine katılıyordum. Önceden ne olacağını söylemeyerek beni güçlerinin kurbanı yaptığına inanıyordum. Ama farkında olsam da olmasam da, gün boyunca zihnimin bir köşesinde bu sorunu düşünüp duruyordum çünkü tek bir şeyden emindim, benim de aklım başımda değildi. *Lanet olsun.*

Jean-Claude'un elini bıraktım. Tenine dokunmak konsantre olmamı engelliyordu.

"Seninle kanımı paylaşmanın sonuçlarını önceden bildiğimi nereden çıkardın, anlamadım. Beni ısırmanı istedim, seni beslemeyi teklif ettim. Haklısın, ısırığının benim doğal savunmamı geçeceğinin de farkındaydım." Şimdi, hiçbir zaman alevlerin dokunuşunu hissedemeyecek ateş siperine bakma sırası bendeydi. "O kadar kendimden geçmiştim ki, doğru dürüst düşünemiyordum. Ama bu senin hatan değildi. Sen sadece benim yüksek sesle söylediğimi yaptın."

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Of, lanet olsun, Asher, sen o anda benim zihnimi okuyabilseydin, senin olmayı ne kadar çok istediğimi anlardın. O anda, kurallarım veya sınırlarım yoktu." Nefesimi verirken ürperdim.

Bir yandan korkuyor, bunları yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum. Tutku, aşk ya da adı her neyse, beni tüketmesini istemiyordum. "Jean-Claude benimle sevişirken seni istedim. Yeniden eskisi gibi birlikte olmamızı arzuladım."

Asher, "İkimiz için eski diye bir şey yok ki, Anita," dedi. Jean-Claude'a baktı. "Görüyor musun, korktuğumuz gibi, benden bu kadar etkilenmesinin sebebi senin anıların. Bana karşı hissettikleri gerçek değil. Benim güçlerim olsun veya olmasın, sahte duygular."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum, Asher," dedim. "Sen beynimi becerdiğin için sana karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını hiçbir zaman bilemeyeceğim. Ama şunu söyleyebilirim, senin için daha öncesinde hissettiklerim gerçekti. Benim aklımdaki Asher, eski, kutsal sudan önceki Asher değildi, seni olduğun gibi seviyordum."

Başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı. Saçları aramızda bir bariyer gibiydi, yüzünü göremiyordum. "Ama ben seni etkilemek için güçlerimi kullandım, bir yılanın bir kuşu büyülemesi gibi. Zihnini ele geçirdim ve bunu yapmayı çok istedim."

Saçına dokundum ama irkilerek geri çekildi, benden uzaklaştı. Asher'ı takip etmeye çalışmadım. Ciğerlerimi havayla doldurdum ve yavaşça nefes verdim. Bu konuşmayı yapmak yerine bir düzine kötü adamla karşılaşmayı tercih ederdim.

"Seni savunmak için söylüyorum, sen zihnimi ele geçirmeden önce biz zaten çıplaktık ve edepsizliğe başlanmıştık."

Kafasını kaldırdı, başı hala gölgelerin içindeydi ama şaşkın olduğunu anladım. "Edepsizlik?"

Jean-Claude, "Seks yapmak," dedi. "Garip ve hoş bir Amerikan argo deyimi, edepsizliğe başlamak." Yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

Asher, "Ah," dedi. Şaşkınlığı az öncekinden daha az değildi.

Devam ettim. Kararımı verdiysem geri dönmezdim. "Söylemeye çalıştığım şey, zaten sekse başlamıştık. Hepimiz kıyafetlerimizi çıkarırken sen benim zihnimi ele geçirmemiştin. Ön sevişme sırasında da senin etkin altında değildim. Dizlerinin arkasını ve başka yerlerini yalarken de güçlerinin etkisinde değildim." Sakin gözlerine bakmakta güçlük çektim. "Hepsi için kendim gönüllü oldum. Dişlerini kullanmadan senin de içimde olmana bir çözüm bulabilseydim, bulurdum ama ikinizi birden içimde hissetmek istiyordum."

Yaşadıklarımız yeniden gözümün önünde canlanınca dizlerimin bağı çözüldü ve gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Görüntünün ardından zevk dalgası geldi ama bu sefer havayı tırmalamadım. Nefes nefese şömine rafına tutunmak zorunda kaldım.

"*Ma petite*, iyi misin?"

Başımı iki yana salladım. "Orgazm anını ilk yaşayışımla karşılaştıracak olursak, iyiyim."

Asher, "*Quelle?*" diye sordu.

"Bugün erken saatlerde, birlikte olduğumuz anın zevkini yaşamış."

Asher mutsuz görünüyordu. "Bütün semptomlar var. Böyle olacağını düşünmemiştim. Nekromansi onu korur sandım."

"Sanırım bugün bu kadar kötü olmamda Belle Morte'un da katkısı var. İkiniz sayesinde gün boyunca benimle ve Richard'la beslendi."

Jean-Claude sırtını duvara yasladı, kollarını göğsünde birleştirmişti. "Jason bize anlattı, *ma petite*. Ama ben hala senin gücünün gün boyunca Asher'ınkiyle savaştığını düşünüyorum. Karşı koyulmaz bir kuvvet, yerinden oynamayan bir nesneyle karşılaşırsa ne olur, cevabını bulmamız gereken soru bu."

"Asher karşı konulmaz kuvvet, ben de yerinden oynamayan nesne miyim?"

"*Oui*."

Bu benzetmeye itiraz etmek isterdim ama çok yerinde gibi duruyordu. "Bunun yeniden *ménage à trois* olmamıza etkisi nedir?"

Jean-Claude'un yüzü bir anlığına aydınlandı, sonra yine duygusuz maskelerinden birini takındı. Konuşan Asher oldu. "Bunu yeniden yapmayı istiyor musun?"

Şömine rafını bırakmaya hazırlanırken, fikir değiştirdim, tutunmaya devam ettim. "Belki," dedim. Jean-Claude'un güzel yüzüne baktım. "Sanırım Jean-Claude sonunda üzerinde uzlaşmayacağı bir şey buldu."

"Ne demek istiyorsun, *ma petite*?"

"Asher'ı kaybedersen, bu sorun hep bizim aramıza girecek."

"O zaman ben Jean-Claude ile birlikte olmak için yatağına aldığın bir şey miyim?" Asher birden öfkelendi, gözleri mavi, sıvı bir ateşle doluydu. İnsanlığı birden ortadan kayboldu, geriye soluk vampir hali kaldı ama hala muhte-

şemdi. Adeta oyulmuş kayaların ve işlenmiş değerli taşların büyüsüne sahipti. Sert, içinde hayat olmayan ışıltılı bir güzellikti, yumuşak ya da insani bir yönü yoktu. Sarı saçları bir hale gibi yüzünü kuşatıyor, sanki kendi rüzgarında savruluyordu. Görkemli ve ürkütücüydü, korkunç bir güzellikti, ölüm meleğini görmek gibiydi.

Asher'dan korkmuyordum. Bana bilerek zarar vermeyeceğini biliyordum. Jean-Claude da buna izin vermezdi. Bu kadarı bana yetmişti. Garip bir biçimde ruh hallerimiz birbirine çok benziyordu, Asher'ın da benim de terapiye ihtiyacımız vardı. Kişisel yakınlaşmamızın yarattığı sorunlar ve hayatımızdaki karmaşık denklemler o kadar fazlaydı ki, artık çok yorulmuştum.

Kemerimi çözmeye başladım, yeterince serbest kalınca, omzumdaki silah kılıfının halkasına bağlı olduğu yeri de çözdüm.

Asher odada yankılanan ve tüylerimi diken diken eden bir ses tonuyla, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Kemerimle işim bitti, silah kılıfımı da çıkarttım. "Soyunuyorum. Jean-Claude'un buralarda bir yerlerde benim için de uygun giysileri olmalı. Ama sizinkilere benzer bir şey giymem, bunların içinde nasıl hareket ediyorsunuz?"

"Korkma, *ma petite*, senin tercihlerini göz önünde bulundurarak bir seçim yaptım." Jean-Claude bana elini uzatırken aşırı dramatik bir poza büründü. "Bizim giysilerimiz de güzel, içinde rahat ediyoruz."

İkimiz de bize öfkeyle bakan vampiri görmezden geliyorduk. Öfkeli görünmeye çalıştığınız zaman insanların size umursamaması kadar sinir bozucu bir şey yoktu.

Gömleğimi çıkarmaya başladım ama yarı yolda vazgeçtim. Yeniden parıldayan haç olayını yaşamak istemiyordum. Bununla uğraşamazdım. Bu yüzden ayakkabılarımdan kurtulmak için yatağa oturdum.

"Jason size Belle'in yaptıklarını anlattı mı?"

"Sana ilk işareti vermiş, *oui*."

"Biliyor, Jean-Claude, Richard'la benim, dördüncüye sahip olmadığımızı biliyor." Kemerimi ve silah kılıfımı yatağın üzerine koydum. Ayakkabılarımın bağcıklarını çözmeye başladım, konuşmanın korktuğum yerlere gitmesini istemiyordum.

"Şimdi bana bakmıyorsun, *ma petite*. Neden, söyleyeceklerimden mi korkuyorsun?"

"Bana dördüncü işareti verirsen beni rahatsız edemeyeceğini biliyorum. Güvende olurum."

"*Non*, *ma petite*. Birbirimize yalan söylemeyelim. Seni kendisinin diye işaretleyemez ama güvende de olmazsın. Bunu, senden arta kalan son parçaya sahip çıkmak için bir fırsat olarak görebilirim ama yapmayacağım çünkü Belle'in yapabilecekleri beni korkutuyor."

Kafamı kaldırdım, ayakkabılarımdan biri elimdeydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdilik, seni insan hizmetkarı olarak yanına alabileceğini düşünüyor. Kendi gücünü arttırmak için seni kullanabileceğine inanıyor. Sana artık ulaşamayacağını düşünürse, ölmenin daha iyi olacağına karar verebilir."

"Belle'in olmayacaksam, kimsenin olamam, öyle mi?"

Başıyla onayladı, özür diler gibi bir hali vardı. "İşini bilen bir kadındır."

"Hayır, işini bilen bir vampir. İnan bana, Jean-Claude, bu, işini bilmek konusunda yeni bir çığır açmak anlamına geliyor."

Başıyla onayladı. "*Oui, oui*, elimden gelseydi itiraz ederdim ama yalan söylemek istemiyorum."

Asher bize doğru yürüdü. Gözlerinde hala, kafasının içini kış göğü doldurmuş gibi aynı boğucu parıltı vardı ama geri kalanı her zamanki gibi sıradandı. Ki sıradan olan zaten farklıydı. Ama en azından doğaüstü güçleriyle bir rüzgar estirmiyor veya yerden birkaç santimetre yukarıda süzülmüyordu.

"İkiniz de dördüncü işareti paylaşmadığınız için zayıfsınız. Onsuz yeterince güçlü olamayacaksınız. Bunu biliyorsun, Jean-Claude."

"Biliyorum ama Belle'i de tanıyorum. İşine yaramayanı yok eder."

Asher, "Ya da bir kenara atar," dedi. Sesi yumuşaktı ama içindeki hüznü duyunca benim boğazım düğümlendi.

Çoraplarımı, çıkardığım ayakkabıların içine koydum. "Seni bir kenara atmak, seni yok etmek demekti," dedim. Yumuşak bir ton kullanmaya çalışsam da sesim her zamankinden farklı çıkmadı.

Öfkeyle bana baktı, göz bebekleri mavi ateşin içinde birer ada gibi yüzüyordu.

"Demek istediğim Asher, sana ölümden daha çok acı verecek olanı seçti. Seni terketti, Jean-Claude'un yatağından mahrum etti çünkü onun yatağı Belle'indi."

"Beni öldürmedi çünkü Jean-Claude'a öldürmeyeceğine dair söz verdi."

Jean-Claude'a baktım.

"Yüz yıllığına ona geri döndüm, Asher'm hayatını bağışlaması şartıyla. Asher ölürse, serbest kalacaktım."

Asher, "Belle de bu yüzden beni öldürmedi," dedi. Sesi acı doluydu. "Bazı akşamlar sana bütün benliğimle lanet ettim, Jean-Claude."

"Biliyorum, *mon ami*. Belle Morte seni öldürmesine izin verirsem, bu kadar acı çekmeyeceğini söyleyip durdu."

"Sana bu seçimi sunduğunu bilmiyordum."

Jean-Claude bakışlarını kaçırdı, Asher'ın gözlerine bakamadı. "Bencillikti. Sen ya yaşayacak ve benden nefret edecektin ya da ölecek ve yok olacaktın." Kafasını kaldırdı, yüzüne duyguları yansıdı, her zamanki tarafsız haline hiç benzemiyordu. "Yanılıyor muyum, Asher? Uzun zaman önce ölmeyi mi tercih ederdin?"

Yatağın üzerine oturup onlara baktım. Asher'ın cevap vermesini bekledim. Ben sadece izleyiciydim, sanki odada değildim.

"Ölümü arzuladığım anlar oldu."

Jean-Claude başını yana çevirdi. Asher koluna dokundu, parmakuçları kadife kumaşın üzerindeydi. Bu küçük temas, Jean-Claude'u dondurdu. Nefes alıyorsa da, ben farkedemiyordum. "Dün akşam o anlardan biri değildi."

Birbirlerine baktılar. Asher'ın parmakuçları hala Jean-Claude'un kolundaydı. Aralarında çok fazla şey geçmişti, yüzlerce yıllık aşk, nefret ve acılar. Sanki hepsi birden kaynamaya başladı ve buharı neredeyse titreyen mum ışığında görünecekti. Öpüşün ve barışın, demeyi istedim ama bunu yapmayacaklarını biliyordum. Birbirleri ile ne gibi sorun-

lar yaşadıklarını bilmiyordum ama Julianna'ları olmadan bir şeyler hep eksik gibiydi. Julianna ikisi arasındaki köprüydü. Birbirlerini sevmeyi sağlayan şeydi. O olmadan, bir uçurumun kenarında dikilip birbirlerine bakıyorlardı, aralarındaki boşluğun nasıl aşılacağını ikisi de bilmiyordu.

Ben asla Julianna olamazdım. Ona ait çok fazla anım vardı. Tanrı aşkına, nakış işleyen bir kadındı. Zarif ve nazikti, tam tersimdi. Benim yapabileceğim tek bir şey vardı.

Yataktan kalktım, yeniden öfkesine yenik düşmemesi için önce Asher'ın yanına gittim. Parmakuçlarımda yükseldim, hafifçe eğilmek zorunda kaldı ama yanağına öpücük kondurmama izin verdi. Zarif bir taştan işlenmiş bir kupaymış gibi yüzünü ellerimin arasına aldım, yanlış bir şey yaparsam kırılmasından korkuyordum. Nazikçe yanağını öptüm, kupadan kutsal hediyesini içtim. Dudaklarımda hala Asher'ın tadı varken Jean-Claude'un yanına gittim. Asher'a yaptığım gibi yüzünü ellerimin arasına alıp Jean-Claude'u da öptüm. Bunu yaparken hiç kıpırdamadı.

Geri çekilip ikisine birden baktım. "Tamam, öpüştük ve barıştık. Şimdi beni giydirmeniz lazım, yemekten önce konuşmamız gereken şeyler var."

Jean-Claude'un sesi kısık ve boğuk çıktı, sanki nefes alamıyordu. "Neyi konuşacağız, *ma petite*?"

"Karanlığın Annesi'ni."

"Jason biraz bahsetti ama seni yanlış anladığını ümit ettim," dedi.

Asher, "O olamaz," dedi. "Binlerce yıldır uyanmadı."

"Uyanmadı, Asher ama uykusunda huzursuzca kıpırdanıyor."

İki adam birbirine baktı. Konuşan Asher oldu. "Ben bu ölümcül gizemi çözene kadar kendi zavallı sorunlarımı bir kenara koymaya hazırım."

"Hangi zavallı sorunların?" diye sordum.

"Bir *ménage à trois* olacak mıyız, olmayacak mıyız."

Başımı iki yana salladım. "Sana hayranım, Asher ama benim bu kadar duygusal saçmalıkla uğraşacak gücüm kalmadı. Kişisel yakınlık konusunda benden daha takıntılı olduğunun farkında mısın?"

Ağzını açtı, sonra kapatıp omzunu silkti.

"Ölümüne bir mücadeleye girişmiş iki denk güç gibiyiz ama şimdilik bu kişisel saçmalıkları bir kenara bırakalım. Tamam mı, lütfen?"

Zarif bir selam verdi. "Leydim nasıl emrederse, ben itaat ederim."

"Senin için de sorun olmayacaksa," dedim.

Bir kahkaha attı. İyi niyetli bir gülüştü, tenimi okşayan ve bedenimin alt kısımlarını ürperten bir sesti. Dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı. "Şimdi, bu akşamki küçük felaket için hazırladığınız giysilerim nerede?"

43

Tabii ki, giysilerimden şikayetçiydim. Siyah kadife ve mavi ipek yüzünden göğüslerim hem solgun hem de olgun meyvelere benziyordu. Renkler tenimin yarı-saydama yakın tonunu açığa çıkarıyor, buna maviler de ekleniyordu. Ama mavilerin ne olduğunu biliyordum –kan. Damarlarımın içinde mavi akan kan, oksijenle birleşirse kırmızılaşacaktı.

Stephen saçımı ve makyajımı yaptı. Daha önce de özel günler için kuaförüm olmuştu. Suçlu Zevkler'de çalışan striptizciler için bu işi sürekli yapıyordu. Saçlarımı gevşek bukleler halinde tepede toplamasını istedim. Beyaz boynum böylece açıkta kaldı. Asher'ın diş izleri belli oluyordu.

"Boynumla göğüslerimin üzerinde 'gel beni al' tabelası varmış gibi duruyor."

Stephen göz kalemini sürerken bir adım geriledi. "Çok tatlı görünüyorsun, Anita," dedi. Muhtemelen ciddiydi. Mavi gözlerini işine odaklamıştı. Beni bir tuval gibi görüyordu. Hafifçe kaşlarını çattı, gözlerimin kenarına son dakika rötuşları yaptı. Biraz da Kleenex'in ardından yeniden bir adım geri çekildi.

Saçlarımın tepesinden çeneme kadar beni inceledikten sonra başıyla onayladı. "Güzel."

"Çok iştah açıcı." Micah'nın sesi kapının eşiğinden geldi. Odaya girip kapıyı arkasından kapadı. Micah'yı görünce ne giydiğimle ilgili sızlanma hakkını tamamen yitirdiğimi biliyordum.

Rengi turkuvaz mavisiydi, gözlerinin yeşilini iyice ortaya çıkarıyordu. Gömleğin omuzların tam tepesinde, kolunun üst kısmında ve iki tane de alt kısmında olmak üzere dörder deliği vardı. Siyah iplikler kumaşın içinden geçiyor ve dirseğinin etrafına dolanıyor, deliklerin altından ve üstünden geçerek kumaşın kaymasına engel oluyordu. Manşetler geniş ve kaskatıydı, parlak siyah düğmeleri vardı, alt kısmına kesilerek şekil verilmiş ve bu sayede çıplak bilekleri açığa çıkarılmıştı, dirseklerindeki delikler de tam olması gereken yerdeydi. Turkuvazın altında teni çok esmer, çok düzgün ve çok sıcak görünüyordu.

Pantolonu, gömleğiyle sadece renk olarak değil, her anlamda uyumluydu. Yanlardaki deliklerden kalçasının mükemmel pürüzsüzlüğü ortaya çıkıyor, bacakları görünüyordu. Delikler muhtemelen daha aşağıya da iniyordu ama siyah çizmeler, dizden aşağısını gizliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Kumaştan çok delik var."

Gülümsedi. "Ben yiyeceğim, bu yüzden kana kolay erişilmesi lazım. Jean-Claude kimsenin, üzerindeki kıyafeti çıkarmak zorunda kalmasını istemiyor."

Jean-Claude'a baktım. "Jean-Claude misafirlerimizle beslenmeyecek."

"*Non, ma petite*, o sadece ve sadece bizim ama onu soymak zorunda kalmak istemeyiz. Hepimizin kıyafetleri üzerinde kalırsa, onlarınki de kalır. Onlar yiyeceklerini soyar da biz soymazsak bu çok büyük bir *faux pax* olur. Ev bizim, kurallar da bizim."

Böyle söylenince itiraz etmek zordu, yine de karşı çıkmak istiyordum. Sonra Micah'nın yüzüne daha yakından baktım. "Gözleri boyalı," dedim. Stephen benimle ilgilenirken oturduğum sandalyeden kalkıp Micah'nın yanına gittim. Sadece gözlerinde boya yoktu. Ama makyajı o kadar ustaca yapılmıştı ki uzaktan anlaşılmıyordu.

Jean-Claude, "Gözlerine karşı koyamadım," dedi. "Süslenmeyi hak ediyorlardı."

Micah'nın saçları tamamen geriye taranmış ve tepesinde bir sanat eseri gibi toplanmıştı. "Buklelerin nereye gitti?" diye sordum.

Jean-Claude, "Saçlarına fön çekildi," dedi. Yanımıza geldi, neredeyse Micah'nın saçına dokunacak, ne kadar güzel olduğunu gösterecekti. "Onu daha muhteşem göstermek için ne yaptıysak itiraz etmedi." Jean-Claude sürmeli gözleriyle bana bir bakış attı. "Ferahlatıcı bir değişim, değil mi? Ne dersin?"

Micah birinin sanatı sayesinde daha da görkemli hale gelen gözlerini kırpıştırdı. "Sevmedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Evet, sevdim. Demek istediğim, çok güzelsin." Omzumu silktim. "Sadece her zamanki halinden farklı görünüyorsun." Jean-Claude'a döndüm. "Seni böyle bir makyajla hiç görmemiştim."

"Belle Morte yüzünden kendimi böyle görmeye dayanamıyorum." Bunu söylerken bakışlarını kaçırdı, sanki kelimeler ağzından çıkarken aklından geçen anıları kimseyle paylaşmak istemiyordu.

"Öyleyse Micah'yı neden bu kadar süslediniz?"

Micah, "Sevmedin," diye tekrarladı.

Kaşlarımı çattım. "Sorun sevmemem değil. Neden şimdi? Sen böyle göründüğün zaman bunun bize faydası nedir? Sakın bana bunun bir amacı olmadığını söylemeyin." Jean-Claude'a bakarken sandalyesinde oturan Asher'ı da görmek için yana döndüm. "Hiçbiriniz bu gece için sebepsiz bu kadar zahmete girmezsiniz. Ben sizden sadece herkesin hazırlanması için yeterince vaktimiz olmadığı konusunda hayıflandığınızı duydum." Micah'yı işaret ettim. "Çok zaman almıştır. Bu yüzden, ikinize birden soruyorum, neden?"

Jean-Claude ve Asher birbirine baktı, ardından Asher bakışlarını yere indirdi. Mükemmel manikürlü parmaklarını inceliyor gibiydi ama kanmadım.

Jean-Claude'a döndüm. "Sen cevap ver."

Omzunu silkti. Utanmış gibiydi, hareketi bu sefer her zamanki gibi zarif değildi. "Musette sonunda ziyaretçi listesini bize vermek zorunda kaldı. Bizden üç ismi gizlemiş çünkü bunlar Belle'in hediyelerinin bir parçası."

"Üç gizemli misafir, bunun Micah'yı baştan aşağıya boyamanızla ne ilgisi var?"

"Bu akşam bize katılacak vampirlerden biri, güzel erkeklerden hoşlanır. Asher ve ben onunla pek anlaşamayız."

"Ve," dedim.

"Böylesine seçkin bir konuğu ağırlayıp dokunmasına veya tatmasına izin vermemek hoşumuza gidecek."

"Öyleyse bunu sadece eğlenmek için mi yaptınız?"

Jean-Claude birden sinirlendi, öfkesi yüzüne de yansıdı, gözleri mavi bir alevle doldu. "Anlamıyorsun, *ma petite*. Belle, Paolo'yu bize işkence etmesi için gönderdi. Bize kimliğimizi ve ne kadar çaresiz olduğumuzu hatırlatmak için. Biz Belle'in istediği her yere gittik, herkese. Öyle arada sırada da yapmazdı. Bir başkasının yatağına girmemiz ona bir çıkar sağlayacaksa, bizi istediği gibi kullanır ve başkalarının kullanmasına da izin verirdi."

Odada daireler çizmeye başladı. Uzun, siyah ceketi kara kanatlar gibi arkasında savruluyordu. "Paolo ile aynı masada oturma düşüncesi midemi bulandırıyor ve Belle bunu biliyor. Paolo'dan, kelimelere dökmek istemeyeceğim kadar nefret ediyorum. Ama ona zarar veremeyiz, *ma petite*. Belle sadece varlığı ile bize işkence etmesi için onu buraya gönderdi. Sırıtacak, kıkırdayacak ve her hareketinde bize dokunuşlarını hatırlatacak çünkü bunu yapmasına izin veriliyordu."

Jean-Claude önümde durdu, öfkesi görünmez alevler gibi havayı dövüyordu. "Ama bunu yapabiliriz, *ma petite*, elimizdekilerin ne kadar güzel olduğunu gösterebiliriz. Paolo'ya, benim ve Asher'ın neye dokunabildiğini ama kendisinin neye dokunamayacağını gösterebiliriz. Paolo her zaman başkalarının sahip olduklarını isteyen bir adam-

dır. İstediğini veya arzuladığını elde edemezse, bu durum ruhunu kemirir." Parmakuçlarıyla boynuma dokundu, derimde öylesine bir sıcaklık bıraktı ki nefesimi tuttum, hem acı hissettim hem zevk aldım. "Paolo'nun acı çekmesini istiyorum, az da olsa çünkü ona arzu ettiğim gibi acı çektirmem mümkün değil."

Jean-Claude'un kızgın yüzüne bakıp iç geçirdim. "Öyleyse, bütün gece böyle mi olacak? Belle sadece sizi huzursuz edecek, sizin nefret ettiğiniz veya sizden nefret eden kişileri mi göndermiş?"

"*Ma petite*, Musette ve Valentina'dan korkuyoruz. Bence Bartolomé sıkıldığı için burada. Paolo ise beni en çok öfkelendiren isimdi."

Jean-Claude'un yüzüne dokundum, öfkesini avcuma aldım. Gözleri olabildiğince normale döndü. Arkasında duran Micah'ya baktım. "Erkek bir vampiri taciz etmekle ilgili sorunun yok, öyle mi?"

"Eyleme geçmediğimiz sürece, rolümü oynarım."

Bunu duyunca gülümsedim. "Micah için sorun yoksa benim için de yok." Jean-Claude'un yüzünü ellerimin arasına aldım. Öpücük kondurmayacaktım, göz teması yakalamaya çalıştım. "Ama dikkatimizi dağıtmayalım, bu akşam intikam için burada değiliz."

Ellerini, ellerimin üzerine koydu ve yüzünü ellerimize yasladı. "Bu akşam buradayız çünkü Belle Morte bizim *le sourdre de sang*'ımız, bize ziyaretçiler gönderme hakkına sahip ve onu reddedemeyiz. Ama sakın aksini düşünme, *ma petite*, Musette ve yanındakiler intikam için burada."

"Neyin intikamını alacaklar?"

Cevabı veren Asher oldu. "Onu terketmemizin intikamını, tabii ki."

Asher'a baktım. "Neden tabii ki?"

Birbirlerine baktılar, bu bakışı yorumlayamadım. Soruma cevap veren Jean-Claude oldu. "Belle Morte, kendisinin bu dünyadaki en arzulanan kadın olduğuna inanıyor."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Güzel bir kadın, buna itirazım olmaz. Ama dünyanın en güzel kadını mı, yapmayın! Demek istediğim, güzellik anlayışınıza göre değişir. Bazısı esmerleri sever, bazıları sarışınları."

"En güzel değil, en çok arzu edilen dedim, *ma petite*."

"Farkı anlayamadım."

Kaşlarını çattı. "Belle'in yatağından atılınca kendini öldüren erkekler var. Belle Morte'u bir başkasıyla paylaşma düşüncesiyle çılgına dönen ve birbirleri ile savaşan lordlar vardı."

Kaşlarımı çatma sırası bendeydi. "Belle Morte'la bir kez birlikte oldun mu, bir başkasını gözün görmez, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Belle böyle olduğuna inanıyor."

Jean-Claude'a baktım. "Sen ve Asher, onu iki kez terkettiniz."

"*Exactement ma petite*, anlamıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Biz onu terkettiysek, bir başkasının dokunuşunu ona tercih ediyorsak, belki de dünyanın en çok arzu edilen kadını değildir."

Durup düşündüm. "Öyleyse, bu ziyaretin esas sebebi sizi cezalandırmak mı?"

"Tam olarak öyle olduğunu söyleyemeyiz. Bence, Belle bizi ziyaret etmeden önce, bizi test etmek istiyor?"

"Bizi neden ziyaret etmek istesin ki?"

"Politik bir sebebi olacak, bundan emin olabilirsin."

"Öyleyse, sizi neden cezalandırıyor?"

Yine birbirlerine baktılar. Jean-Claude'un yüzüne dokunup bana bakmasını sağladım. "Hayır, gizemli bakışmaları bırakıp sadece söyleyin."

"Belle dünyanın en çok arzu edilen kadını, bütün gücü ve imajı bunun üzerine kurulu. Bizim kendisini neden terkettiğimizi ve niye ondan uzak durduğumuzu anlamak istiyor."

"Öyle mi?"

Asher, "Hala anlayamadın mı?" diye sordu. Ayağa kalktı ve yanımıza geldi.

"İyi o zaman, sen anlat."

"Belle daha önce Julianna'yı bir tehdit olarak gördüğü gibi, seni de öyle görüyor. Ama biz onu, kendisini bir başka kadın için terketmediğimize inandırmak istiyoruz. Bunu bir erkek için yaptığımızı düşünürse hiç sorun olmaz çünkü Belle erkekleri kendine rakip olarak görmez. Anladın mı şimdi?"

"Bu yüzden mi Micah'yı allayıp pulladınız?"

Asher, "Ve diğerlerini," diye cevap verdi.

Jean-Claude'a baktım. "Diğerleri?"

Utanmış gibi duracak kadar kibardı ama çok inandırıcı değildi. Belli ki bu durumdan keyif alıyordu. "Musette, Belle'e erkeklerden bir haremim olduğunu söylerse, Belle de seni rahatsız etmekten vazgeçer."

Başımı iki yana salladım. "Hiç sanmıyorum, Jean-Claude. Sanırım benim tadımı bir kez aldı. Şimdi ya benden korkacak ya da gücümün çekimine girecek."

"Bence seni bana işkence etmek için işaretledi, *ma petite*. Seni gerçekten insan hizmetkarı olarak yanında görmek istemiyor, Belle bana kızgın, bana sahip olduğun için de sana." Başını iki yana salladı. "Bir kadın gibi düşünüyor, *ma petite*, eski tarz bir kadın gibi. Sen ise bir erkek gibi düşünüyorsun, anlatması çok zor."

"Hayır, sanırım artık anladım. Siz, Belle'in insanlarını, Belle'i bir kadın için değil, bir sürü erkek için terkettiğinize inandırmaya çalışacaksınız."

"*Oui*."

"Ve çok sayıda çekici erkeğin birarada olması Paolo'ya acı verecekse, daha da iyi."

Gülümsedi ama gözleri sert ve acımasızdı. "*Oui, ma petite*."

Bunu yüksek sesle dile getirmedim ama eylemleri birden fazla amaca hizmet eden sadece Belle Morte değildi.

44

Ziyafet, Sirk'in iç kısmındaki salonlarından birinde, daha önce hiç görmediğim bir yerdeydi. Mekanın çok büyük olduğunu biliyordum ama bu büyüklükte bir yeri gözden kaçırdığımın farkında değildim. Devasa bir mağaraya benziyordu. Zaten birkaç milyon yıl önce, suyun kayaların içini oyarak açtığı büyük bir mağara sayılırdı. Ama artık su yoktu, sadece kayalar ve serin hava vardı. Havanın tadı ve insanın tenine dokunuşu, bu karanlık görkemin bir insanın değil, doğanın elinden çıktığını anlamak için yeterliydi. Doğal mağaralarla insanların kazdıkları arasındaki farkları bilmiyordum ama havada farklı bir şeyler vardı.

Gece için meşaleler görmeyi bekliyordum. Onların yerine gaz lambalarını görünce çok şaşırdım. Karanlığı kova-

lamak için dört bir yana yerleştirilmişlerdi. Jean-Claude'a, gaz lambalarının mağaraya ne zaman koyulduğunu sordum. Yasak döneminde içki kaçakçılarının yerleştirdiğini ve mağaranın içki satılan bir yer olduğunu söyledi. Jean-Claude'dan önceki başvampir Nikolaos, içki kaçakçılarının mekanı kiralamasına izin vermişti. Vampirleri de sarhoş müşterilerle beslenmişti. Yakalanmadan beslenmek için iyi bir yoldu bu. Av, kanunlara karşı geldiği için polise gidemez ve vampirlerin saldırısına uğradığını anlatamazdı.

Tamamı gaz lambaları ile aydınlanan bir odada daha önce bulunmamıştım. İçerde, ateşin ışığının yumuşaklığı vardı ama daha dirençli ve berraktı. Havada gaz kokusu duymayı bekledim ama yoktu. Jean-Claude öyle bir koku alırsam bunun bir kaçak olduğu anlamına geleceğini ve cehennem köpekleri tarafından kovalanıyormuş gibi koşmamızı söyledi. Tamam, aslında *en kısa sürede oradan ayrılın*, dedi ama ben onun ne demek istediğini biliyordum.

Yemek masası güzel ve garip bir tasarıma sahipti. Altın çatal bıçak takımları ışıl ışıldı ve beyaz Çin seramiklerinin altın yaldızlarını açığa çıkarıyordu. Beyaz peçetelerin altın peçete halkaları vardı. Masa örtüsü üç kattı, beyaz katı neredeyse yere kadar uzanıyordu. Üzerine altın iplikle yapraklar ve çiçekler işlenmişti. Orta katman zarif bir altın dantelden ibaretti. En üstteki ise farklı bir altın katmanıydı, sanki biri altın boyasını almış ve bir süngerle beyaz kumaşın üzerine sürmüştü.

Koyu renkli ve yüksek arkalıklı sandalyelerin minderleri beyaz ve altın sarısıydı. Masa, gazla aydınlanan odanın ortasında parıldayan bir ada gibiydi. İki şeye şaşırdım.

Öncelikle, herkesin önünde gereğinden çok altın çatal bıçak vardı. İki sivri ucu bulunan küçük çatalla ne yapacaktım? Tabağın üzerine konulmuştu, bu yüzden salata, tatlı veya benim aklıma gelmeyen bir şey için kullanılıyor olmalıydı. Hangi çatalın salata için olduğunu bildiğime inanıyor ve masada salata görmeyi arzuluyordum. Daha önce bir vampir ziyafetine katılmamıştım ve iki sivri uçlu çatalın başka ne işe yarayabileceği hakkında spekülasyon yapmak istemiyordum.

Ayrıca, zeminde de oturma yerleri sıralanmıştı. Her birinin üzerinde, minyatür piknik örtülerine benzer beyaz, büyük peçeteler seriliydi. Sandalyelerin arasına düzgünce yerleştirilmişlerdi, bu yüzden sandalyeleri ileri geri hareket ettirmek kolaydı. Her şey... çok garipti.

Siyah ve koyu mavi elbisemin içinde mavi ışıltılar saçıp yüksek topuklarımı yere vururken, neden yerde tabaklar olduğunu anlamaya çalıştım.

Jean-Claude yemeğin yenileceği yer ile yandaki daha küçük odayı birbirinden ayıran uzun siyah perdelerin arasından süzülerek açığa çıktı. Şimdi herkes diğer odada kaynaşıyordu. Ben normal partilerde bile bundan nefret ederdim. Ama bu akşamki sohbetlerin birden fazla anlamı vardı. Herkes birbirine inceden hakaret etmeye çalışıyordu. Herkes çok kibar, düşmanını sırtından bıçaklamaya hazırdı. Benim böyle bir sohbette yeteneklerim sınırlıydı ve Musette ile maiyetinin ortasında silahsız sayılırdım. Bir şeyleri kırıp dökmeye başlamadan önce bir araya ihtiyacım vardı. En azından Musette'in yaşı küçük *pomme de sang*'ı bu akşam bize katılmayacaktı. Beni rahatsız ettiği için kızın Avrupa'ya geri

gönderildiği söylenmişti. Bence, işler daha kötüye giderse, Musette oyuncağını kaybetmek istemiyordu.

Asher tüm bu karanlığın içinde altın bir melek gibiydi. Jean-Claude'un arkasından süzülmedi, resmen koşarak onun yanına gitti. Musette, Asher'ın bize ait olduğuna inanmaya hazır değildi. Ben de bundan yüzde yüz emin olmadığım için, tam anlamıyla bir yalan sayılmasa da, fikrimi sorarsa kararsız kaldığımı hissedecekti. Asher'ı kendi haline bırakmamalıydım ama çok yorgundum. Vampir politikalarından sıkılmaya başlamıştım. Başlatmadığım ve anlamadığım sorunların ortasında kalmak istemiyordum.

"*Ma petite*, misafirlerimiz seni soruyor."

"Bahse girerim öyledir."

Jean-Claude yavaş ve zarifçe göz kırptı, bu işaret alaycı sözlerimin veya argo terimlerimin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığını gösteriyordu. Eskiden inanılmaz uzun kirpiklerini göstermek için bu hareketi bir bahane olarak kullandığını düşünüyordum çünkü bir başkası için sinir bozucu olarak nitelendirilebilecek bir alışkanlık, Jean-Claude'da görkemli durabiliyordu.

Asher, "Musette gerçekten seni soruyor," dedi. Kadının sesini taklit etti. "Yeni sevgilin nerede? Yoksa seni hemen terk mi etti?" Mavi gözleri bir anlığına parıldadı ve yüzeyin altındaki korku açığa çıktı.

"Böylesine önemli ve bizim için çok tehlikeli olabilecek bir organizasyonda düşüncelere dalıp yanımızdan uzaklaşmazsın sen. Neyin var, *ma petite*?"

"Şey, bilmiyorum. Uluslararası bir terörist beni takip ediyor, kasabada bir vampir konseyi toplanıyor, bu gör-

kemli gecede herkesin ağzından zehir damlıyor, Asher. Her zamanki gibi değişken mizaçlı, en sevdiğim polislerden biri olan arkadaşım kendini kaybediyor, dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşan bir seri katil kurtadam var, ha, bir de Richard'la kurtlarının henüz gelmemesi ve telefonlarını açmamaları var. Birini seç." Sözlerim bittiğinde yüzümdeki gülümsemenin hoş görünmediğinin farkındaydım. Meydan okuyan bir gülümsemeydi. *Nasıl gergin olmayayım ki*, der gibiydi.

"Richard'ın başına bir şey geldiğini sanmıyorum, *ma petite*."

"Hayır, sen bu geceye hiç katılmamasından korkuyorsun. Çünkü bu bizi zayıf gösterir."

Asher, "Damian dışarı çıktı," dedi. "Yakınlarda bir yerdelerse, onları bulacak."

"Ya yakınlarda bir yerde değillerse? Richard kendini o kadar iyi koruyor ki, bazen ne Jean-Claude ne de ben ona ulaşabiliyoruz. Genelde sebepsiz yere böyle yapmaz, sinir bozucu bir nedeni olmalı."

Asher iç geçirdi. "Senin kurt kralın hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum ama tek sorunumuz Richard değil." Bana bakarken yakışıklı yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Ve ben değişken mizaçlı değilim."

Asher'la tartışmaya gerek görmedim. Ama ruh hali sürekli değişiyordu, bundan emindim. "Güzel ama Musette bu yalanı sezer. Bana ait olup olmadığını sorarsa ve ben evet dersem, bana inanmaz çünkü ben de inanmakta güçlük çekiyorum. Sen tamamen benim değilsin. Henüz gerçek hissetmek için çok erken ve seni de bu yüzden rahat-

sız ediyor. Seni becerip becermediğimi sormak için odada beni neredeyse kovalayıp durdu, bu da beni deli ediyor." Başımı iki yana salladım, saçlarımın tenime değmesini özlemiştim. Çıplak boynuma dokununca kendimi savunmasız hissettim.

Asher, "Sadece Musette yüzündense, anlıyorum," dedi.

"Hayır, lanet olsun, biz seninle gerçek anlamda ilişkiye girmedik."

Asher bana baktı, sonra Jean-Claude'a döndü. Jean-Claude, "Bu konuda çok Amerikanca düşünüyor," dedi. "İlişkiye girmediysen, Anita ile seks yapmamışsın demektir. Çok Amerikanca bir düşünce tarzı."

"Sırtına tohumlarımı döktüm, sayılmıyor mu?"

Birden yüzüm kızarınca başım döndü. "Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?"

Jean-Claude omzuma dokununca irkilerek geri çekildim. Rahatlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden buna izin veremezdim. Mantıklı olmadığını biliyordum ama yine de doğruydu. Kendi sorunlarımı kendi kendime konuşarak çözmeye çalışmaktan sıkılmıştım. Bir çelişkiler yumağıydım. Gerçi herkes öyle değil miydi? Yine de, belki ben diğerlerine göre daha fazla tutarsızlık barındırıyordum.

Jean-Claude'dan ve Asher'dan uzaklaştım ama bunu yapınca ışığı da geride bırakıp beni bekleyen karanlığa doğru adım atmış oldum. Durdum. Karanlığa girmek istemiyordum. Hafifçe yan döndüm, arkamı siyahlığa tamamen dönmemeliydim. "Neden yerde tabaklar var?"

Jean-Claude bana baktı, uzun botları, etrafında salman siyah ceketi ve ışığı yakalayınca parıldayan işlemeleri ile göz

kamaştırıcıydı. Mavi gömleği karanlığın içinde yüzüyor gibiydi. Yüzünü açığa çıkartıyor, güzelliğini vurguluyordu. Bu etkiyi önceden planladığına şüphe yoktu.

Sesi mağaranın içinde sıcak bir fısıltı gibiydi. "Sakin ol, *ma petite*."

"Yapma," dedim. Sırtımı karanlığa döndüğümü farkettim, güneşe doğru yönelen çiçekler gibi Jean-Claude'a doğru döndüm ama onun yüzüne bakamadım. Bu, vampir gücü değilse de üzerimde çok etkiliydi ve her zaman da öyle olmuştu.

"Neyi yapmayayım?" diye sordu. Sesi hala rahatlatıcı bir battaniye gibi sıcak ve huzurluydu.

"Sesini benim üzerimde kullanma. Ben tatlı sözler ve yumuşak ses tonuyla sakinleştirebileceğin bir turist değilim, tamam mı?"

Gülümsedi, saygıyla beni selamladı. "*Oui* ama en az bir turist kadar gerginsin. Her zamanki gibi değilsin, diken üzerindesin." Gülümsemesinin yerini çatık kaşları aldı.

Ellerimle kollarımı ovuştururken *Keşke bu ipek ve kadife kumaş tenimi kapatmasaydı,* dedim içimden. Kendi ellerimle kendime dokunmam gerekiyordu. Mağara gerçekten serindi, uzun kollu giymeden donardınız ama tenime dokunmak, benim için daha zaruri bir ihtiyaçtı. Tepemizde yükselen mağaraya göz gezdirdim. Karanlık üzerimize çullanıyor gibiydi. Gaz lambalarının üzerinde geziniyor, parıltıların kenarından gölgeden bir el gibi bize uzanıyordu.

İç geçirdim. Sonunda, "Karanlık yüzünden," dedim.

Jean-Claude gelip yanımda durdu, bana dokunmaya çalışmadı çünkü zaten bir defa irkilmiştim. Tedbirli olmayı

öğrenmişti. Tavana şöyle bir göz gezdirdikten sonra yeniden yüzüme baktı. "Karanlığa ne olmuş, *ma petite*?"

Kendime sarınırken başımı iki yana salladım ve uygun kelimeleri bulmaya çalıştım. Üzerimde haçım vardı. Gümüş zincir, düşük yakalı kıyafetimin cömert dekoltesine doğru iniyordu. Gümüş haçın üzerini, olmadık bir anda parıldamasın diye siyah bir bant ile kapatmıştık. Belle ve Karanlık Anne'nin beklenmedik ziyaretlerinden sonra artık hiçbir yere haçsız gitmiyordum. Şimdilik bunun Jean-Claude veya başka bir vampirle seks yapmama engel olup olmadığını bilmiyordum ama hiçbir seks, bu riski göze almaya değmezdi.

Jean-Claude nazikçe elime dokundu. İrkildiğim halde geri çekilmedim. Bunu bir davet olarak algıladı. Zaten her zaman açıkça gösterdiğim tepkiler dışında her şeyi bir davet olarak görüyordu. Gelip yanımda durdu, ellerini benimkilerin üzerine koydu. "Ellerin buz gibi olmuş," dedi. Beni bedenine yasladı, kolunu belime dolayıp kendine çekti.

Yanağını başıma dayadı. "Tekrar soruyorum, karanlığa ne olmuş?"

Kendimi kollarına bıraktım, sıcaklığında rahatladım ama sanki kaslarım yumuşak veya gevşetici bir şeye dokunmayı istemiyordu. Onu duymazdan gelerek önceki soruma geri döndüm. "Neden yerde tabaklar var?"

İç geçirdi ve bana sarılmaya devam etti. "Kızma ama bunu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok. Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum fakat Belle eski-kafalı bir vampirdir."

Asher yanımıza geldi. "İlk teklifi, insanları büyük tepsilerin üzerine kızarmış domuzlar gibi koymamız, onların ellerini ve kollarını bağlamamızdı. Böylece herkes bir damar seçer ve ziyafetin keyfini çıkarırdı."

Başımı Jean-Claude'un ceketinin kadife yüzeyine sürterek dönüp Asher'a baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. "Lanet olsun, ciddisin." Jean-Claude'a bakmak için kafamı kaldırdım. İtaatkar bir biçimde bana bakıyordu. Yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi ama Asher'ın yalan söylemediğinden emindim.

"*Oui*, *ma petite*, hepimiz için üç insanın yeterli olacağını söyledi."

"Bu kadar çok vampiri üç insanla besleyemezsin."

"Bu doğru değil, *ma petite*."

Bakışlarını kaçırana kadar yüzüne bakmaya devam ettim. "Birden fazla ısırık ile kanını tamamen emmekten mi bahsediyorsun?"

"Evet, evet, demek istediğim buydu." Sesi yorgundu.

Gergin kollarına kendimi bırakmaya çalıştım ve iç geçirdim. "Söyle bana Jean-Claude, Belle'in bu konuda ısrarcı olduğuna inanıyorum. Sizden daha kötü şeyler de istediğine inanıyorum, anlat bana."

Kulağıma fısıldamak için başını öne eğdi, nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim. "Biftek yemek için ineği masada yanma oturtur musun?"

"Hayır," dedim. Sonra yüzüne bakmak için kafamı kaldırdım. Gözlerindeki bakış yeterliydi. "Sakın..." Galiba düşündüğüm gibiydi. "Yerde kim oturuyor?"

"Yiyecek olan herkes," dedi.

Sert bir bakış attım.

Gözlerime bakarak cevap verdi. "Sen masada oturuyorsun, *ma petite*, tıpkı Angelito gibi."

"Ya Jason?"

"*Pomme de sang*'lar yerde oturacak."

"Ve Nathaniel da," dedim.

Başıyla onayladı. Bunu öğrenince vereceğim tepkiden ne kadar çekindiği yüz ifadesinden belliydi.

"Tepkimden bu kadar çekiniyorsan, neden bana daha önce söylemedin?"

"Doğruyu söylemek gerekirse, sana söylemeyi unuttuğum bir sürü şey var. Bunlar eskiden benim için çok normaldi, *ma petite*, Belle eski tarzı severdi. Ama ondan daha geri kafalı olanlar da var. Yiyeceğin yere oturmasına bile izin vermezler." Başını iki yana sallayınca saçları yüzüme değdi. Kolonyanın, başka bir şeyin ve bedeninin kokusunu aldım. "Görmek veya bilmek istemeyeceğin ziyafetler var, bazıları gerçekten çok korkunçtur."

"Sen o ziyafetleri korkunç bulmuyor muydun?"

"Bazılarını, *oui*." Gözlerinde, kaybettiği masumiyetini ve yüzlerce yıllık acıları temsil eden hüzünlü bir bakış vardı. Sıklıkla olmasa da bazen gözlerine bakınca neleri kaybettiğini anlardım.

"Bundan daha kötüleri de olduğunu söyleseydin, itiraz etmezdim. Sana inanırdım."

Bana şaşkın bir bakış attı. "İtiraz etmez miydin?"

Başımı iki yana salladım ve göğsüne yasladım. Kolları beni bir ceket gibi sardı. "Bu akşam etmezdim."

"Bu mucizeyi sorgulamamam gerekir ama senden bazı kötü huylar edindim, *ma petite*. Sanırım bir kez daha sormak zorundayım, sorun nedir?"

"Söyledim ya, karanlık."

"Daha önce hiç karanlıktan korkmadın."

Yumuşak bir ses tonuyla, "Karanlığın Annesi ile tanışmamıştım," dedim. Ama ismi adeta karanlığın içinde yankılandı. Sanki karanlık bunu duymayı bekliyordu ve ağzımdan çıkan sözcükler onu bize getirecekti. Evet, bunun doğru olmadığını biliyordum ama yine de ürperdim.

Jean-Claude bana daha sıkı sarıldı. "*Ma petite*, anlamıyorum."

Arkamızdan yükselen bir ses, "Nasıl anlamazsın?" diye sordu.

Jean-Claude sesin kimden geldiğini anlamak için beni kollarında döndürdü –dans eder gibi bir hareketti. Sol elimin sağ eliyle buluşmasıyla son buldu. Ceketiyle eteğim savrulurken fısıltıya benzer sesler çıktı. Kıyafetlerimiz, Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın gotik versiyonlarıymışız gibi uçuşmaya ve sağa sola savrulmaya hazırdı.

Asher hızlı adımlarla bize doğru yürürken hareketlerinde bir gariplik vardı. Yüz ifadesi hala kusursuzdu ama tekme yemeyi bekleyen bir köpek gibi hafifçe kamburunu çıkarmıştı. Beyaz çizmeleriyle telaşla ilerlerken bile çok güzeldi ama zarafetten yoksundu. Korkuları zarafetine izin vermeyecek kadar yoğundu.

Jean-Claude elini uzattı ve Asher kendisine uzanan eli tuttu. Birlikte yan yana durduk, çocuklar gibi dip dibeydik. Karşımızda duran vampirin kim olduğu düşünülecek

olursa komik bir sahneydi ama bizi birbirimize yaklaştıran Valentina değildi. Sanırım üçümüz için de gecenin kendisiydi. Odadaki her şey ve temsil ettiklerinin hepsiydi.

Valentina perdenin önünde dikiliyordu. Asher gibi masanın ışıltısına uyum sağlasın diye beyazlar ve altın renklerine bürünmüş oyuncak bir bebeğe benziyordu. Musette'in yanındaki herkes masayla uyumluydu. Demek ki bu da üzerinde uzlaşılan şeylerden biriydi. Benim listemde kıyafetler üst sıralarda yer almazdı ama sonuçta bu bendim.

Valentina'nın kıyafeti minyatür bir on yedinci yüzyıl giysisiydi. Etekleri iki yana saçıldığı için oval bir formu vardı. Belden aşağısı kabarıktı. Yürürken ayağındaki altın terlikler ve çok sayıdaki iç etek belli belirsiz görünüyordu. Kafasına, buklelerini gizleyen beyaz bir peruk takmıştı. Zarif, beyaz boynu için fazla ağır gibiydi ama mücevherler ve tüylerle süslenmiş peruk hiç ağır değilmiş gibi yürüyordu. Mükemmel bir duruşu vardı. Bunun, elbisenin altındaki korseden kaynaklandığı belliydi. Bu kıyafetler, altında gerekli parçalar yoksa kimsenin üzerine tam oturmazdı.

Tenini daha beyaz göstermek için makyaja ihtiyacı yoktu, sadece parlak kırmızı ruj yetmişti. Ah, bir de ağzının kenarında minik bir kalp gibi duran siyah beni vardı. Komik görünmesi gerekirdi ama öyle değildi. Uğursuz bir bebek gibiydi. Altınlı ve dantelli yelpazesini birden açınca havaya sıçradım.

Bir kahkaha attı ama çocuksu bir tepkiydi. Uzun zaman önce ne olduğunu hatırlatır gibiydi.

"Hiçliğin eşiğinde durdun ve ona baktın. O da sana baktı, değil mi?"

Cevap vermeden önce yutkundum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, hafifçe titredim. "Biliyor gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum." Bize doğru yürüdü, havada süzülürken çok zarifti. Bir çocuğun bedenine sahip olsa da bir çocuk gibi hareket etmiyordu. Yüzlerce yıllık antrenman herkese havada uçmayı öğretebilirdi.

Yetişkin birinin duracağı yerden daha uzakta durdu, böylece bana bakmak için kafasını kaldırması gerekmedi. İçeride de bunu yaptığına şahit olmuştum. "Bir zamanlar bu beden gerçekten bir çocuğa aitti," dedi. "Her çocuk gibi etrafı keşfetmeyi severdim." Büyük kahverengi gözlerini üzerime dikti. "Kapısı kilitli olmayan bir oda buldum. Bir sürü penceresi vardı..."

"Ama hiçbiri dışarıya bakmıyordu," diye tamamladım.

Gözlerini kırpıştırdı. "*Exactement.* Pencereler nereye bakıyordu?"

"Bir odaya," dedim. "Devasa bir oda." Mağaranın tavanına baktım. "Bunun gibi ama daha büyük ve pencereli oda hepsinin tepesinde duruyordu."

"Sen bizim özel odamıza girmedin, bundan eminim ama gerçekten benim durduğum yerde durmuş gibi konuşuyorsun."

"Fiziksel olarak değil ama oradaydım," dedim.

Birbirimize baktık, paylaşılan korkuyu, bilgiyi ve dehşeti anlatan bir bakıştı.

"Yatağa ne kadar yaklaştın?" diye sordu.

"İstediğimden daha fazla," diye fısıldadım.

"Siyah örtüye dokundum çünkü uyuduğunu düşündüm."

"Uyuyor," dedim.

Valentina başını iki yana salladı. "*Non*, uyuduğunu söylemek, vampirlerin uyuduğunu söylemeye benziyor. Bu, uyku değil."

"Ölü değildi, diğerleri gibi uyurken ölü gibi durmuyordu," dedim.

"Doğru ama uyumuyordu."

Omzumu silktim. "Ne dersen de, uyanık değildi."

"Ve bunun için minnettarız, değil mi?" Kısık sesle konuştuğundan sesini duymak için öne eğilmek zorunda kalmıştım.

"Evet," diye fısıldadım. "Öyleyiz."

Uzandı ve boynuma dokundu. İrkildim ama temas yüzünden değil, ağzımızdan çıkan sözcükler yüzündendi. Bu sefer hiç mi hiç gülmedi. "Karanlık yalnızca sana ve bana dokundu."

"Ve Belle Morte'a," dedim.

Valentina bana şaşkın gözlerle baktı.

"Karanlık etrafımızı kuşattığında Belle benimle garip bir rüyanın içindeydi."

Valentina, "Bunu bize söylemedi," dedi.

"Çünkü henüz çok yeni, bugün erken saatlerdeydi," diye açıkladım.

Valentina, "Hmmm," dedi. Yelpazesini kapatıp minik ellerini üzerinde gezdirdi. Her bir tırnağında altın ojeler vardı. "Musette'in bunu bilmesi gerek." Bana baktı, sanki göründüğünden çok daha fazlasına sahip bir kızdı. Sekiz yaşında olabilirdi ama gözlerinde bir yetişkinin uyanıklığı ve bilgeliği vardı.

"Buraya beklenmedik misafirler gelmek üzere. Sürprizi bozmak istemiyorum, bunu yaparsam Musette çok kızar. O zaman da Belle öfkelenir ama sanırım senle ben bu durumdan hiç hoşnut kalmayacağız. Sanırım nasıl bir felaketle karşı karşıya olduğumuzu sadece ikimiz biliyoruz."

"Anlamıyorum," dedim.

"Jean-Claude, geldiklerinde sana ne olduklarını açıklar ama sadece sen ve ben burada bulunmalarının bir felaket anlamına geldiğini sezebiliriz."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilerim ama kafam karıştı."

İç geçirdi ve çevik bir hareketle yelpazesini açtı. "Sürprizden sonra yeniden konuşuruz," dedi. Perdelere doğru yürümeye başladı.

Arkasından seslendim. "Seni karanlıktan ne kurtardı?"

Bana döndü, yelpazeyi kapattı. Sanki elindekini sürekli açıp kapatmayı alışkanlık haline getirmişti. "Seni ne kurtardı?"

"Bir haç ve arkadaşlarım."

Gözlerini bir kış fırtınası gibi boş ve gri gösteren bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İnsan bakıcım."

"Yatağın üzerinde ne olduğunu gördü mü?"

"Hayır ama o, bakıcımı gördü. Kadın çığlık atmaya başladı. Bağırdı, çığırdı ama yerinden kıpırdayamadı. Bakışlarını boşluğa dikti ve sonunda öldü. Kimse odaya girmek istemediği için cesedi uzun süre yerde kaldı."

Valentina sert bir biçimde yelpazesini açtı. Bu sefer havaya sıçramadım. "Koku leş gibi olmalı," dedim. Gülmedi. Bunun bir espri olduğunu anladı ama yüz ifadesi neşesine uyum sağlayamadı. Gülümsemesi ne kadar zalim olursa ol-

sun, bakışları lanetlenmiş gibiydi. Siyah perdeleri dalgalandırarak ortadan kayboldu.

Perdeler kapandıktan sonra üçümüz de bariz bir biçimde rahatladık ve birbirimize baktık. "Neden içimde bu akşam tek gergin olan ben değilmişim gibi bir his var?"

Asher, Jean-Claude'un elini bırakmadı ama yüzlerimize bakabilmek için yana geçti. "Musette yalanın kokusunu alır ve bizi rahat bırakmaz."

"Valentina'yla az önce bütün vampirlerin anası hakkında sohbet ettik ama sen hala Musette'ten bahsediyorsun."

Jean-Claude elimi sıktı ve iç geçirdi.

"Tatlı Karanlık bu gece beni almayacak. Beni bir masaya yatırıp giysilerimi çıkararak zorla bana sahip olmayacak. Ama Musette bunu yapabilir."

"Artık bizim yatağımızdasın, kurallara göre sana sahip olamaz."

"Ama bunun bir yalan olduğunun kokusunu alır."

"İlişkiye girmememizin bir vampirin radarına takılıp birbirimizi becerdiğimiz konusunda yalan söylediğimiz anlamına geleceğini sanmıyorum."

"Musette bunun doğru olmamasını arzuluyor, *ma petite*. Kendine rahat hareket imkanı sağlayacak bir açık arıyor. Senin ve Asher'ın şüpheleri ona bunu veriyor."

Gözlerimi kapattım ve yavaşça ona kadar saydım. Gözlerimi açtığımda ikisinin de yüzü ifadesizdi. Birden üç boyut kazanmış iki boyutlu bir resme bakmak gibiydi, gerçekçiydi ama sanki canlı değildi.

Jean-Claude'un elini sıktım, aynı şekilde karşılık verdi. "Üzerime gelmeyin, zaten başımda yeterince dert var."

İkisi birden gözlerini kırpıştırdı, uzun ve zarif bir kırpmaydı. Gözleri yeniden *canlandı*. Ürperdim ve elimi çektim. "Bu, çok rahatsız edici," dedim.

"*Pourquoi, ma petite?*"

"Neden mi? Bir de neden diye soruyor." Başımı salladım, kollarımı göğsümde birleştirirken göğüslerimi sarmalamam gerekti. Sutyenim ve yakam beni buna mecbur bırakıyordu çünkü.

Siyah perdelerin arasından Damian çıktı. Kızıl saçları eski tarz, krem ve altın rengi kıyafetini tamamlıyordu. Dizine kadar gelen pantolonunun altındaki beyaz çorapları ve garip, yüksek topuklu, tokalı ayakkabıları ile bir on yedinci yüzyıl resminden fırlamış gibiydi. Sadece serbest bıraktığı ışıltılı saçları, onu tanımama yardım etmişti. Jean-Claude'un tatlı erkeklerinden biri olmak için gönüllü değildi. Damian homofobikti. Çocukken yanlış türden vampirlerin eline düşmüştü.

Halının üzerinde kararlı adımlar attı ve önümde diz çöktü. Bu gecelik çok resmiydik, bir itirazım yoktu. Elimi uzattım. O da tutup dudaklarına götürdü. "Ulfric ve partisi gelmek üzere."

Jean-Claude, "Neredelermiş?" diye sordu.

Damian kafasını kaldırarak bize yemyeşil gözlerini gösterdi. Makyajı olmasaydı ortama uyum sağlayamazdı. Sanırım bu partiye katılan herkes göz makyajı yapmıştı. Dudağının kenarı hafifçe titredi, gülmemeye çalıştığını farkettim. "Ulfric'in saçlarını düzeltecek birini bulmaları gerekiyormuş. Sürülerinde berber yokmuş."

Jean-Claude, "Saçlarını düzeltecek biri mi?" diye sordu.

İç geçirdim. "Sen bana yerdeki tabaklardan bahsetmeyi unuttun ya," dedim.

"*Oui.*"

"Ben de Richard'ın saçlarını kestiğini söylemeyi unuttum. Berbere gidip düzgün bir biçimde kestirmekten bahsetmiyorum. Makasla kendisi halletmiş."

Jean-Claude da en az benim kadar dehşete düştü. "O güzel saçlarını."

"Evet," dedim. "Biliyorum." Bunu düşünmemek için elimden geleni yapmıştım. Richard, birlikte olmadığımızı söylemişti. Saçlarının uzunluğu benim derdim değildi. Ama esas endişem, aklı başında kimsenin, evde eline makas alıp saçlarını kesmeyeceği gerçeğiydi. Bu şekilde traş olmak, kalıcı bir biçimde kendine zarar vermenin alternatifiydi. Her psikolog bunu söylerdi.

Damian dizlerinin üzerinde, hala elimi tutuyordu. "Düzeltecek birini bulmuşlar ama saçları iyice kırpılmış."

Jean-Claude hasta gibi duruyordu. Hali, bir vampir için dikkat çekiciydi. "Bu geceyi atlatabilecek durumda mı?" diye sordu. Kime sorduğunu bilmiyordum. Belki herkese, belki de hiç kimseye sormuyordu. Ama Richard'ın bu eyleminin kötüye işaret olduğunu anlamıştı.

"Herhangi birimiz bu geceyi atlatabilecek durumda mıyız, bilemiyorum," dedim.

Bana sert bir bakış attı. "Biz düşündüğünden daha güçlüyüz, *ma petite.*"

"Güçlü, evet ama yorgunuz. Sanırım sadece kendi adıma konuşabilirim. Ancak Musette yanıma gelir ve Asher hakkında bir soru daha sorarsa, onu tokatlayacağım."

"Bu, kurallara aykırı, *ma petite*."

"Asher hakkında bizi rahatsız etmesini engellemek için ne yapmamız lazım? Gözleri önünde sevişsek yeterli olur mu acaba?"

Damian ellerimi okşuyordu. Ellerimi çekip aldım. "Sakinleşmek istemiyorum. Öfkeliyim ve böyle hissetmeye hakkım var."

"Hakkın var, *oui* ama buna lüksün yok, *ma petite*."

"Bu da ne demek?"

"Amaçsız öfke bu akşam bizim için lüks, *ma petite*, şu anda ihtiyacımız yok. Dikkatlice çizdiğimiz sınırları geçmesi için Musette'e bir sebep vermek istemiyoruz."

Haklıydı, bundan nefret ediyordum. "Tamam, tamam, doğru söylüyorsun, sen her zaman politik saçmalıklar konusunda haklısındır. Ama o zaman Musette'in Asher hakkında sorular sormasına nasıl engel olacağız?"

Jean-Claude, "Aklımda bir çözüm var," dedi.

Ama çözüm beklemek zorundaydı çünkü perde aralandı, Micah, yanında Nathaniel ve Merle ile yanımıza geldi.

Nathaniel'ın neredeyse hiçbir yerini kapatmayan kıyafetinin büyük kısmı krem rengi deri şeritlerden ibaretti. Önünü beyaz bir tanga kapatıyordu ama kalçası açıktaydı. Önden dizlerine kadar çıkan, arkası açık, krem rengi çizmeler giymişti. Bu yüzden yürürken bacaklarını görmek mümkündü. Çizmelerin yüksek topukları vardı ve Nathaniel onların üzerinde yürümeyi iyi beceriyordu. Suçlu Zevkler'de bundan daha açık saçık giyindiğini biliyordum, yine de bu durum beni rahatsız etti. Nathaniel sorun olmadığını söyleyerek beni rahatlattı. Stephen, Nathaniel'ın

saçlarını arkada, yukarıda toplayarak gördüğüm en büyük Fransız örgüsünü tasarlamıştı. Ama örgülerinin dizlere kadar inmemesi gerekiyordu. Zarif göz makyajı menekşe renkli gözleri için çok fazlaydı, Gözleri inanılmaz güzeldi, şok ediciydi. Rujla şekil alan dudaklarının öpülesi bir hali vardı, uzaktan bakıldığında bile. Bir kıza benzemesi gerekirdi ama kıyafeti sayesinde bedenin bir erkeğe ait olduğuna şüphe kalmıyordu.

Merle'ün üzerinde bütün korumaların giydiğine benzer bir kıyafet vardı: Siyah deri. Gümüş uçlu, siyah çizmelerin üzerinde siyah deri pantolon, siyah deri ceketin altında siyah bir tişört. Bu kıyafet Merle'e yakışmıştı. Boyu bir seksenin üzerindeydi, grileşmiş saçları omuzlarına düşüyordu. Bıyığı ve sakalı, saçlarından daha koyu renkliydi. Düzenli spor yapan sert bir adama benziyordu. O an çok kızgın görünüyordu. Öylesine kadar öfkeliydi ki içinde yuvarlanıp duran yaratığın görünmez varlığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Merle kükredi. "O piç benim Nimir-Raj'ıma bir daha dokunursa, kolunu kopartır kıçına sokarım."

Jean-Claude ve Asher birlikte, "Paolo," dedi.

Merle, "Evet," diye kükredi.

Micah bu durumdan eğleniyor gibiydi. Bunun Micah'yı rahatsız ettiğini sanmıyordum çünkü onu çok fazla şey rahatsız etmezdi. Tanıdığım en yumuşak başlı insanlardan biriydi. Sanırım erkek arkadaşım olarak kalması için de böyle davranması gerekti.

"Beni rahatsız etmiyor, Merle."

İri yarı adam, "Sorun bu değil," dedi. "Bize hakaret ediyor. Demek ki bize hiç saygısı yok."

Asher, "Paolo'nun Belle dışında kimseye saygısı yoktur," dedi.

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Paolo, Nathaniel'ı da taciz ediyor."

Merle tüyler ürperten bir kükremeyle karşılık verdi.

Perdeler açıldı ve Bobby Lee'nin kafasıyla omuzları açığa çıktı. "Misafirleri parçalamamıza izni vermeyecekseniz, buraya gelmeniz iyi olur."

Birbirimize baktık, grup olarak iç geçirdik ve perdeye doğru yürüdük.

45

Fareadam, çakaladam ve leoparadam korumalarımızın oluşturduğu siyah deriden bir duvarla karşılaştık, bu yüzden acıklı çığlığı atanı göremedik.

"Yol açın," dedim. Kimse beni duymadı.

Merle kükredi. "Yolu açın." Korumalardan oluşan siyah deri okyanusu ikiye yarıldı.

Sesi çıkartan Stephen'dı. Karşı duvara sırtını vermişti, sanki duvarın içine geçmek ve diğer taraftan çıkmak istiyordu. Valentina önünde dikiliyordu. Gördüğüm veya hissettiğim kadarıyla Stephen'a bir şey yapmıyordu. Ama çok yakındaydı ve minik ellerinden biri Stephen'a doğru uzanmıştı.

Gregory de farklı bir köşedeydi. Bartolomé önünde dikiliyordu, yüzünde zevkten dört köşe olmuş bir ifa-

de vardı. Vampire odaklandım ve beslendiğini hissettim, Gregory'nin korkusu ile besleniyordu. Ben korkuyla beslenmek yerine başkalarının içine korku salabilen birkaç vampirle tanışmıştım. Bunun, Belle'in soyuna özel bir güç olduğunu biliyordum.

Stephen bir çığlık attı ve başını yana çevirince Valentina'nın, elini, adamın çıplak karnı üzerine koyduğunu gördüm. Korkuyla beslenmiyordu. Gördüğüm kadarıyla Stephen'a zarar da vermiyordu. Stephen yüzünü gizledi, uzun, sarı bukleleri makyajlı yüzünü örttü, bedeninin çıplak üst kısmını taşa yasladı, sanki biraz daha yaslanırsa ortadan kaybolacağına inanıyordu.

Valentina minik elini adamın beline doğru indirdi, beyaz deri pantolona doğru kaydırdı ve Stephen'dan bir çığlık daha geldi. Birden, ikizlerin çocuklardan neden korktuğunu anladım.

Bobby Lee yanıma geldi. "Korumaların en önde olması lazım, Anita, arkada değil."

Öfkemi umursamadım çünkü hayalkırıklığından geldiğini biliyordum. Hiçbir koşulda şiddete başvuramayacağımızı korumalara söylemiştik, bunu ancak barışı ilk olarak Musette ve yanındakiler bozarsa yapabilirdik. Bildiğim kadarıyla, bu eylem, savaş borusu çalmak demekti.

Stephen'a doğru bir adım attım ve garip bir vampir önümü kesti. Birden, korumalarımızın neden elleri ceplerinde dikildiğini anladım. Bu vampir çok uzun boylu olmasa da yapılıydı ve sadece kaslı da değildi. Omuzlarının bükülüş şeklinde bir gariplik vardı. Kafasında da bir terslik vardı. Tam olarak ne olduğunu bilemiyordum ama rada-

rımda bu adamı insan olarak algılamıyordum. Diğer vampirlerden farklıydı.

Aynı zamanda gördüğüm az sayıdaki siyah vampirden biriydi. Bazıları, Afrikalı insanların sıtmadan etkilenmemesine sebep olan genlerin, onların vampir olma şansını da azalttığına inanıyordu. Karşımda dikilmiş bana bakıyordu. Siyah derisi garip bir biçimde soluktu, fildişi ve çikolata arası bir renkti. Gözleri altın sarısıydı ve gözlerine bakınca karşımda duranın insan olmadığını düşündüm.

Odada bir çığlık daha yankılandı. Önümde ne olduğu veya ne olmadığı farketmezdi. Umrumda değildi.

Vampirin yanından geçmeye çalıştım ama o da benimle birlikte hareket etti. Tehditkar değildi ama geçmeme izin vermiyordu. Oda birden çok sessizleşti. Bu gergin sessizliği bozan Gregory'nin sesi oldu. "Bunu bana yaptırmayın, Tanrım, lütfen yaptırmayın!"

Jean-Claude, Musette'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Kadının sesini duydum, Fransızca birkaç kelimeyi anladım. Barışı bozmadıklarını, bunun sadece eğlence olduğunu söylüyordu.

Omuzlarım gevşedi, kararımı vermiştim. Karşımda dikilen vampire baktım. "Sen çocukları taciz eden korkak ve çirkin bir piçsin."

Vampir bir tepki vermedi, beni umursamadı, bunun sadece koruma soğukkanlılığı olduğunu sanmıyordum. Birkaç hakaret daha denedim, fiziksel görünümünden ailesine kadar birçok şeye değindim, sadece gözlerini kırpıştırdı. İngilizce bilmiyordu. *Mükemmel.*

"Bobby Lee," dedim.

Bana yaklaştı, şimdi bile iri yarı vampirle arama girmeye çalışıyordu. "Evet, madam."

"Şu adamı etkisiz hale getirin."

"Onu kesebilir miyiz?"

"Hayır."

"O zaman onu uzun süre tutamayız."

"Benim sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Başıyla onayladı. "Bu kargaşada bir dakika verebiliriz."

Gözlerine baktım. "Yapın."

"Tamam, madam."

Bobby Lee eliyle işaret verince bütün fareadamlar hepbirlikte harekete geçti. Ben siyah deri kitlesini geride bıraktım ve çabucak Valentina ile Stephen'ın yanına gittim.

Yanlarına varmadan konuşmaya başladım. Çok fazla zamanım yoktu. Micah yanımda belirdi. Micah'nın korumaları Merle ve Noah hemen yanımıza geldi. Bütün korumaların vampirle ilgilendiğinden emin olmak istedim. İşler kötüye giderse, Merle veya Noah'nın beni koruyacağından emin değildim, Micah'yı riske atmak istemezlerdi çünkü.

Yürürken, "Stephen çocukken taciz edildi, kendi babası tarafından seks için kullanıldı ve başka erkeklere satıldı," dedim. Jean-Claude'un gözlerini hatırladım, Valentina kendi geçmişi yüzünden çocukları taciz edenlerden nefret ediyordu.

Minik kalp şeklindeki yüzünü bana çevirdi, eli hala Stephen'ın omzunu okşuyordu. Stephen iki büklüm olup cenin pozisyonu almıştı.

Şimdi yanlarındaydım ama arkamdan sesler geliyordu. Kısa süre sonra ortalık karışacaktı. "Yemin ederim söyle-

ıklerim doğru. Yüzüne bak, senin dokunuşunun onu ne kadar korkuttuğunu görebilirsin."

Stephen ikimize de bakmıyordu. Gözleri kapalıydı, gözyaşları makyajını eritip siyah izler bırakarak yanağından aşağıya akıyordu. Hala bir çocukmuş gibi, kendini bırakmış ve teslim olmuştu.

Valentina, Stephen'a baktı ve yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi. Minik eline baktı, sanki kolunun ucunda korkunç bir şey vardı.

Başını iki yana salladı. "*Non, non*," dedi. Ardından Fransızca bir şeyler daha söyledi.

Merle, "Geliyor," dedi. Noah ile birlikte, Micah'yla benim önüme geçtiklerini hissettim.

Valentina'nın koluna dokundum, cam gibi gözlerini bana odakladı. "Bartolomé'ye Gregory'nin kendisinden neden korktuğunu söyle."

Vampirin Merle ve Noah'nın üzerine çullandığını hissettim, iki koruma öne çıktı ve dövüşü bizden birkaç metre uzaklaştırdı. Micah yanımdaydı, hazır bekliyordu. Şekil değiştirip pençelerini kullanabilirdi ama vampiri durdurabilecek kadar iri yarı değildi.

Valentina'nın sesi odada yankılandı. Sesini yükseltmek ve herkese duyurmak için vampir güçlerini kullandığını hemen farkettim. "Barışı önce biz bozduk, ilk kanı biz döktük."

Musette, "Valentina!" diye haykırdı.

Valentina bu sefer aynı sözleri Fransızca olarak tekrarladı. Kızın sözlerinin ardından kavganın şiddeti azaldı ve bir süre sonra ortalık yatıştı.

Valentina, tepeden tırnağa beyazlara bürünmüş, bir geline benzeyen Musette'e döndü. "Bu doğru, Musette. Bu iki adama yeterince eziyet ettik. Bunun daha fazla devam etmesine izin veremem."

Bartolomé, "Benden çok korkuyordu, Valentina. Böyle bir korkuyla beslenmek çok güzeldi," dedi. "Şimdi her şeyi berbat ettin." Çocuk neredeyse tamamı altın renginde bir kıyafet giymişti. Eski tarz bir şeydi, on yedinci yüzyıla ait olmalıydı, yürürken parıldıyordu.

Valentina kısık ve yumuşak ses tonuyla Fransızca bir şeyler söyledi, Bartolomé'nin yüzü solmadı ama kafasını çevirip Gregory'ye baktı. Sonra bana döndü. "Bu doğru mu? Kendi babaları mı?"

Başımla onayladım.

Sessizlikte Gregory'nin hıçkırıkları hala duyuluyordu.

Bartolomé, "Çocukları taciz etmek şeytani bir kötülüktür," dedi. "Ama bunun için kendi oğullarını kullanmak," dedikten sonra yere tükürdü, ardından İspanyolca bir şeyler söyledi, ne dediğini anlayamadım.

"Onları buraya, korumam altında güvende olmaları için ben getirdim. Babaları şehre geldi ve onlarla yeniden buluşmak istiyor. O adi adam tarafından bulunmak istemedikleri için buradalar. Siz ikiniz aklıma gelmemiştiniz."

Bartolomé, "Haberimiz olsa bunu yapmazdık," dedi.

Jean-Claude'un sesi yükseldi. "Musette'in haberi vardı," dedi.

Hep birlikte Jean-Claude'a döndük. Yakınımızdaydı, benim Stephen'a erişmeme engel olan vampir gibi Gregory'e erişilmesini engelleyen vampiri etkisiz hale geti-

ren korumaların yanındaydı. "Ona Stephen ve Gregory'nin geçmişinden bahsettim çünkü Stephen bana Valentina ve Bartolomé'yi gördüğü anda, onları besleyemeyeceğini söylemişti. Zihninde canlanacak anılara katlanamayacağını dile getirmişti. Musette'e bunların hepsini anlattım. Onu uyarmasaydım, Stephen'la Gregory'yi, yanında ben veya Anita olmadan sizinle yalnız bırakmazdım."

Şimdi herkes Musette'e bakıyordu. Kafasında peruğu yoktu ama muz renginde kıvırcık saçları ile porselen bir bebeğe benziyordu. Dudakları kıpkırmızıydı, göz makyajı titizlikle yapılmıştı, derisi bembeyazdı. Üzerinde on yedinci yüzyıla ait beyaz bir elbise vardı. Hiçbir şey güzelliğini azaltamazdı fakat fiziksel güzellik sadizme bahane değildi.

Valentina, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"*Ma poulet*, böyle bir şey yapar mıyım?"

Valentina, "Evet," dedi. "Evet, yaparsın."

İki çocuk vampir Musette'e bakıyor, o da sessizce karşılık veriyordu ama bakışlarını ilk kaçıran Musette oldu. Büyük mavi gözlerini kırpıştırdı. Bir an için asla göremeyeceğim bir şeyi gördüm. Musette utanmıştı.

"Bobby Lee, Musette'i yakala."

"*Ma petite*, ne yapıyorsun?"

"Kuralları biliyorum, Jean-Claude, bize verdikleri sözü tutmadılar. Bu yüzden, bölgemizi terkedene kadar Musette'i gözetim altında tutma hakkına sahibiz."

Jean-Claude, "Ama ona zarar veremeyiz, Belle için çok önemli," dedi.

"Tabii ki," dedim. Bobby Lee'ye baktım. "Odasına kadar eşlik edin ve kapısının önüne haç koyun."

Bobby Lee önce bana, sonra Jean-Claude'a baktı. "Sadece bu mu, onları gözetim altında mı tutacağız?"

Başımla onayladım.

İç geçirdi. "Keşke sorun çıkartan şekil değiştirenler olduğunda da her şey bu kadar kolay olsaydı."

"Bazen, medeni vampirlerin de işe yaradığı oluyor."

Bobby Lee bana bakıp sırıttı, Claudia ve yarım düzine daha şekil-değiştirenle birlikte Musette'e doğru yürüdü. Angelito önlerine geçmeye çalıştı ama adamın arkasından Musette'in berrak sesi geldi. "Korkma, Angelito, fareadamlar bana dokunamaz."

Bobby Lee ve Claudia şimdi Angelito'nun karşısındaydı. Adamın yanında ikisi de küçük duruyordu. Bobby Lee, "Bunun bir kolay, bir de zor yolu var," dedi. "Kenara geçersen herkes sessizce odalarına çekilir. Karşımda dikilmeye devam edersen de canını acıtmak ve seni odana kadar yerde sürüklemek zorunda kalırız." Sesindeki heves, kavga çıkartmaya niyetlendiğini belli ediyordu. Sanırım hepsi aynı durumdaydı. Hiçbiri, Gregory ve Stephen'a işkence edilmesinden hoşlanmamıştı.

Musette, "Kenara çekil, Angelito," dedi. "Şimdi."

Angelito kenara çekildi. Yüz ifadesinden isteksizliği belliydi. Musette'in iş birliği yapması beni çok şaşırttı. Çığlıklar atıp tekmeler savurarak karşı koyacağını sanmıştım.

Bobby Lee, Musette'e uzandı. Musette, "Bana dokunma," dedi. Bobby Lee'nin eli havada dondu kaldı.

"Götür onu buradan, Bobby Lee," dedim.

"Bunu yapamam," dedi. Sesinde daha önce duymadığım bir şey vardı. Korku.

"Yapamam da ne demek?" diye sordum.

Elini geriye çekti ve canı yanmış gibi göğsüne koydu. "Bana dokunma dedi, dokunamam."

"Claudia," diye haykırdım.

Kadın başını iki yana salladı. "Yapamam."

Sorunun ne olduğunun ilk işareti, Musette'in beyaz etekleri dibinde beliren gerçek bir fare oldu. Hayvanın minik düğme gözlerine baktım.

Musette'e döndüğümde mavi gözleri rengini yitirmişti. Şimdi kör bir sarışın bebeğe benziyordu. Yüzünde zafer kazanmanın mutluluğu vardı.

"Senin çağırdığın hayvanlar fareler," dedim.

"Jean-Claude sana söylemedi mi?" diye sordu. Sesindeki neşe, söylemediğini bildiğini belli ediyordu.

"Söylemeyi unutmuş," dedim.

Jean-Claude, "Bilmiyordum," dedi. "İki yüz sene önce sadece yarasalarla arası iyiydi." Sesine duyguları yansımadı, ne hissediyorsa gizliyordu.

Asher, "İkinci hayvanını yaklaşık elli sene önce aldı," dedi.

Asher'a öfkeli bir bakış attım. "Bunu önceden bilmek iyi olurdu."

Omzunu silkti. "Korumaların Musette'e dokunacağı aklıma gelmedi."

Söz konusu vampire döndüm. "Neden güçlerini farea-damlardan daha önce kurtulmak için kullanmadın?"

"Bunun bir sürpriz olmasını istedim," dedi. Gittikçe büyüyen gülümsemesi, dişlerini açığa çıktı. Halinden çok memnundu.

"Pekala," dedi. "Fareadamlar dışında herkes, götürün bu kadını."

Musette, "Öldürün onları," dedi. Bobby Lee ile konuşuyordu. Olacakları hiç mi hiç tahmin edememiştim. *Lanet olsun!*

Ama Bobby Lee ve Claudia başlarını iki yana sallayıp geri çekildi. "Bize sana zarar vermememizi emredebilirsin ama başkalarını incitmemizi isteyemezsin. Sende böyle bir güç yok, kızım."

Fareadamlar geri çekilmeye başladı, kafaları karışmıştı ve yüzlerinde endişeli bir ifade vardı. Mağaradan gerçek fareler gelmeye başladı. Doğal bir mekan kullanmanın dezavantajlarından biri de fazla natürel olmasıydı. Doğa her zaman güzel veya dost değildi.

Öne çıkanlar çakaladamlar oldu. Leoparadamlardan sadece iki tanesi korumaydı ve ikisi de Micah'nın yanında dikiliyordu. Geriye kalanları gece için yiyecek yapmıştık. Yemekler savaşmaz, sadece kanını verirdi.

Daha önce farketmediğim bir şeyi farkettim, içeride Stephen dışında kurtadam yoktu. Diğerleri nereye gitmişti ki?

Musette bir şey söyledi. Fransızca değildi. Benim bilebileceğim bir dil de değildi. Fildişi gri derileri ve altın renkli gözleriyle iki vampir öne çıktı.

Jean-Claude, "Korumaları geri çağır, hepsini birden kaybetmek istemem," dedi.

"Sadece iki kişiler Jean-Claude."

"Ama göründükleri gibi değiller."

Herkesi geri çağırdım ve Jean-Claude'a döndüm. "Ne?"

Valentina öne çıktı ve soruma cevap verdi. "Tatlı Karanlık'ın hizmetkarlarının beklediği, uyuduğu bir oda var. Konsey üyeleri bazen odaya girer ve onları kendilerine hizmet etmeye çağırır."

Önce iki vampire, sonra Valentina'ya baktım. "Bu ikisi uyandı, öyle mi?" diye sordum.

"Sadece ikisi değil," dedi. "Efendimiz altı tanesini uyandırdı. Bunu, artan gücünün bir sembolü olarak görüyor."

Valentina ile göz göze geldik. "Karanlığın Annesi uyanıyor ama hizmetkarları ondan önce uyanıyor, öyle mi?" diye sordum. Fısıltıyla konuşmuştum ancak fısıltı bile olsa odada sesimin ekosu dans etti.

Valentina, "Ben öyle olduğuna inanıyorum," dedi.

"Belle Morte her zamankinden daha güçlü. Tatlı Anne'mizin hizmetkarları Belle'in emrinde. Bu, onun ne kadar büyük olduğunun bir işaretidir." Sesine gururu yansıdı.

"Sen bir aptalsın. Musette, karanlık uyanıyor. Burada dikilmeleri bile bunun işareti. Gerçek efendileri uyanana kadar Belle Morte'a hizmet edecekler ama sonrasında Tanrı hepimize yardımcı olsun."

Musette ayağını yere vurdu. "Eğlencemizi bozamazsın. Bana dokunamazsın, sana izin vermezler."

Vampirlere baktım ve kaşlarımı çattım. "Sadece vampir değiller, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun, *ma petite*?"

Bizimle aynı odada bulunmaması gereken bir varlığı hissediyordum. "Şekil-değiştiren gibiler ama vampirler şekil değiştiremez." Bu cümle ağzımdan çıktıktan sonra doğ-

ru olmayabileceğini hissettim. Karanlığın Annesi bir şekildeğiştiren ve vampirdi.

"Ben Tatlı Anne'nin ilk vampir, sizinse yaratan varlık olduğunuzu düşünüyordum."

"*Oui, ma petite.*"

"Konseyde onun soyundan gelen kimse var mı?"

Jean-Claude bir süre düşündü. "Hepimiz onun soyundan geliyoruz."

"Onu sormadım."

Cevap veren Asher oldu. "Doğrudan onun soyundan geldiğini iddia eden kimse yok ama vampirler konseyini o kurdu. Medeniyetimizi başlattı, bize kurallarımızı verdi. Böylece yalnız yaratıklar olmaktan ve birbirimizi gördüğümüz yerde öldürmekten kurtulduk."

"Öyleyse, sizin kültürel anneniz, soyunuzun başlangıcı değil."

"Bundan kim emin olabilir, *ma petite*? Bugün olduğumuz her şeyin başlangıcı. Önemli olan her şeyimizin anası olması."

Başımı iki yana salladım. "Her şeyinizin anası olmak zorunda değil," dedim. Geri adım attım. "Dillerini konuşan biri benim için tercümanlık yapsın."

Valentina öne çıktı. "Artık Fransızca'yı anlıyorlar."

"Pekala, Jean-Claude."

"Musette'in barışı bozduğunu ve onu gözetim altında tutmamız gerektiğini söyle. Zarar görmeyecek ama bir başkasını incitmesine de izin verilmeyecek."

Jean-Claude Fransızca konuştu, söylediklerinin birçoğunu anladım. Geçen yıllar boyunca kelime haznem geniş-

lemişti ama hızlı konuşulduğunda hala ne dendiğini çözmekte güçlük çektiğim oluyordu. "Söyledim."

"O zaman bunu da söyle. Musette'i tutuklayabilmemiz için önümüzden çekilmezlerse, o zaman Karanlığın Annesi'nin koyduğu kuralları uygular ve kurallara karşı çıktıkları için onları öldürürüz."

Jean-Claude şüpheci görünüyordu.

"Sen sadece tekrarla," dedim. Bobby Lee'nin yanına gittim. Ter içindeydi, iyi görünmüyordu.

"Özür dilerim, Anita. Seni hayalkırıklığına uğrattık."

Başımı iki yana salladım. "Henüz değil."

Kaşlarını çattı.

"Ceketini aç," dedim.

Dediğimi yaptı.

Omuz askısından silahını alırken gözüm belindeki ikinci silaha takıldı. Kurallara göre sadece korumalar tabanca taşıyabilirdi. Silahı yere doğrulttum ve emniyetini açtım.

Gözleri iyice açıldı. Silahı almama izin verip vermeyeceğini bilmiyordum. Ama verdi, ben de dikkatlice ön saflara doğru ilerledim.

Silah görünmezdi, siyah eteğimin içine gizlemiştim. "Ne dediler, Jean-Claude?"

"Kimsenin kendilerine zarar veremeyeceğini, yenilmez olduklarını söylediler."

"Ne kadar zamandır uyuyorlar?"

Jean-Claude sordu. "Tam olarak bilmiyorlar."

"O zaman yenilmez olduklarını nereden biliyorlar?"

Jean-Claude soruyu tekrarlayınca beyaz ceketlerinin altından kılıçlarını çektiler. Kısa kılıçlardı, koyu renkli ve çe-

likten daha ağır bir şeyden yapılmışlardı. Bronz muydu? Emin değildim. Sadece çelik olmadığını biliyordum.

Kılıçlar çekilince, neden yapılmış olursa olsun, hepimiz geri çekildik. Jean-Claude, "İnsanların yaptığı hiçbir silahın kendilerine zarar veremeyeceğini söylüyorlar," dedi.

Musette bir kahkaha daha attı. "Dünyanın en iyi savaşçıları ile karşı karşıyasınız. Onlar beni koruduğu sürece bana dokunamazsınız."

Geri adım attım, yüksek topuklarımın izin verdiği kadar dengeli bir duruş aldım, silahımı kaldırdım. Kafaya nişan aldım ve hedefi vurdum. Vampirin kafası etrafa kan ve beyin parçaları saçarak patladı. Silahın sesi sonsuza kadar yankılanacak gibiydi. Üzerime yürüyen vampirin savaş narasını duyamadım. Onun da kafası ilkininki gibi patladı. Dünyanın en iyi yakın dövüş eğitimini de alsanız, düşmanın yakınına giremezseniz bir işe yaramazdı.

Musette gözlerini kırpıştırdı, yerinden kıpırdayamadı. Üstü başı kana ve ete bulanmıştı. Sarı saçları ve solgun yüzü kırmızı bir maskeydi. Mavi gözlerini kırpmaya devam etti. Beyaz elbisesinin yarısı da kıpkırmızı olmuştu.

Silahımı şaşkın yüzüne doğrulttum. Tanrı şahidimdi, tetiği çekmeyi çok istedim. Ama kendime hakim olmak için Jean-Claude'un korku dolu sesine gerek yoktu. "*Ma petite*, lütfen, bizim için, bunu yapma." Belle Morte'un misillemesinden korktuğum için Musette'i öldüremezdim. Ama Musette'in gözlerimde, yüzümde, duruşumda kendisini gebertebileceğimi, bunu çok istediğimi görmesini istedim. Bir daha böyle bir fırsat elime geçerse, Belle Morte'un intikamını unutup tetiği çekebilirdim.

Musette'in gözlerinde yaşlar parıldadı. Aptaldı ama o kadar da aptal değildi. Yine de emin olmak zorundaydım, yanlış anlaşılmaya imkan tanıyamazdım. "Yüzümde ne görüyorsun, Musette?" diye sordum. Sesim kısıktı, neredeyse bir fısıltıdan ibaretti çünkü bağırırsam elimin yapabileceklerinden korkuyordum.

Yutkundu, sesini duydum. "Yüzünde ölümümü görüyorum."

"Evet," dedim. "Evet, görüyorsun. Bu anı hiç unutma, Musette. Bir daha böyle bir şey olursa, sonun olacağına yemin ederim."

Titreyerek nefes verdi. "Anlıyorum."

"Umarım anlamışsındır, Musette, umarım." Silahımı yavaşça indirdim. "Merle, Musette ve Angelito'ya odalarına kadar eşlik et, hemen şimdi."

Merle öne çıktı, yanında çakaladamlardan küçük bir ordu vardı. "Nimir-Ra'm konuşuyor, ben de emrine itaat ediyorum," dedi. Daha önce Micah için böyle cümleler kurduğunu duymuştum ama benim için bunu hiç yapmamıştı.

Merle ölü vampirlerin cesetleri üzerinden atladı ve Musette'in kolunu tuttu. Çakaladamların yüzü solgundu ama daha mutlu görünüyorlardı. Odadaki bütün kaslıları mutlu etmiştim çünkü şimdi her şey daha kolaydı. Artık önümüze çıkanı öldürebilirdik.

Jean-Claude'un yüzüne baktım. Mutlu görünmüyordu. Askerlerin işini kolaylaştırırken politikacılarınkini zorlaştırmıştım. Hayır, galiba işin politik kısmını içinden çıkılmayacak hale getirmiştim.

Merle, Musette'i cesetlerin üzerinden atlatırken nazik değildi. Angelito'nun tökezleyen kadına yardım etmesine çakaladamlar engel oldu. Musette dengesini sağladı ve odaya birden güllerin kokusu doldu.

Musette kafasını kaldırdığında gözleri koyu bal rengindeydi. Kendi nabzımda boğulacağımı hissettim.

46

Belle Morte, bakışlarını Musette'in gözlerinden çekip bana doğrulttu. Sanırım nefes almayı unutmuştum. Sadece kendi kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını duyuyordum. Sesler normale döndü ve Musette'in ağzından Belle Morte'un sesini duydum.

"Sana çok öfkeliyim, Jean-Claude."

Merle kadını odada sürüklemeye devam etti. Ya nasıl bir pisliğe bulaştığının farkında değildi ya da Merle için bütün vampirler aynıydı. Kötü bir ders almak üzereydi.

Musette sakin bir ses tonuyla, "Bırak beni," dedi.

Merle elini canı yanmış gibi geri çekti. Bobby Lee'nin Musette'ten uzaklaştığı gibi Belle Morte'tan uzaklaştı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı, canı yanıyormuş gibi elini tutuyordu.

Jean-Claude, "Onun hayvanı leopardır," dedi. Bu cümle ile odaya ağır bir sessizlik çöktü. Ama sessizliği düşünecek vaktim yoktu çünkü Belle konuşuyor ve korkunç şeyler söylüyordu.

"Şimdiye kadar toleranslı olmaya çalıştım." Arkasına döndü ve yerdeki iki cesede baktı. "Konseyin Anne'nin ilk çocuklarını uyandırmak için ne kadar zamandır uğraştığını biliyor musunuz?"

Sanırım hiçbirimiz soruyu üzerine almadı, cevap vermeye korkuyorduk.

Yüzünü yeniden bize çevirdi. Musette'in teninin altında bir şey dalgalandı, yüzeye çıkmaya çalışan bir balık gibiydi. "Ama onları ben uyandırdım, ben, Belle Morte, Anne'nin çocuklarını uyandırdım."

"Hepsini değil," dedim. Aslında konuşmamayı arzuluyordum.

Bana kavurucu sıcaklıkta, öfkeli bir bakış attı. Öylesine soğuktu ki ürperdim. Sanki öfke ve nefrete dair her şey bu bakışta biraraya gelmişti. "Hayır, hepsini değil ama şimdi sen iki tanesini benden aldın. Seni cezalandırmak için ne yapmalıyım?"

Nabzımı aşıp cevap vermeye çalıştım ama benim yerime konuşan Jean-Claude oldu. "Musette barışı bozdu ve teslim olmadı. Biz harfi harfine kanuna uyduk."

Valentina, "Bu doğru," dedi. Siyah, deri giysili kalabalık, çocuğun öne çıkması ve Musette/Belle'in yanında durması için kenara çekildi. Valentine kadının kendisine dokunamayacağı bir yerde durdu. Bunu farkettim.

"Konuş, küçük kız."

Valentina, Musette'in küçükken babalarının tacizine uğrayan ikizlerle ilgili bilgiyi kendilerinden sakladığını söyledi ve sonrasında olanları anlattı. Musette dönüp Stephen ve Gregory'ye baktı. Gregory ağabeyine sarılmıştı. Stephen artık hiçbir şeye veya hiçkimseye bakmıyordu. Bakışları ne görüyorsa, odada var olan bir şey değildi o.

Belle tekrar bize döndü. Yine yüzünün derisinin altında başka bir yüz dolaştı ama bu sefer Musette'in suratının üzerine geçmiş bir hayalete benzediğini gördüm. Hayaletin siyah saçları, sarı saçların üzerine düştü, elmacık kemikleri daha kalın bir yüz, bir an için açığa çıktı, sonra Musette'in yumuşak suratının içine girdi.

"Barışı ilk Musette bozdu. Bunu kabul ediyorum."

Neden Belle bunu söylerken kalp atışlarım hiç yavaşlamamıştı?

Sonraki kelimeler ağzından bir mırıltı gibi çıktı, kürke benzer bir ses derimi okşadı ve zihnime değdi. "Siz kanunlara uydunuz. Ben de öyle yapacağım. Musette ve yanındakiler geri dönerken, Asher de onlarla birlikte gelecek."

Jean-Claude, "Bir süreliğine," dedi. Ama sesinde şüphe vardı.

"*Non*, Jean-Claude, eskisi gibi benim olacak."

Jean-Claude derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Senin kanunlarına göre, bir başkasına ait olanı sonsuza kadar yanında tutamazsın."

"Birine ait olsaydı, bu doğruydu. Ama kimsenin *pomme de sang*'ı, hizmetkarı veya aşığı olmadığı için, bu kesinlikle saçma."

Jean-Claude, "Hayır," dedi. "Bizim aşığımız."

"Musette benimle iletişim kurdu, yalanınızın kokusunu aldığını, Asher'ı yatağından uzak tutmak için çabaladığınızı söyledi."

Belle de yalanların kokusunu alabiliyordu. Tabii eğer ne dendiğini anlıyorsa. Anlamadığı bir konuysa, hiçbir vampir gerçekle yalan arasındaki farkı ayırt edemezdi. Bir vampir sadık değilse, başkasında sadakat arayamazdı, bunun gibi bir şeydi o da. Ben, ona anlayacağı bir şey vermek için elimden gelen çabayı göstermeye karar verdim.

"Ben Musette ile aynı fikirde değilim," dedim.

Jean-Claude bana ters bir bakış atınca başımı iki yana salladım. Jean-Claude kenara çekildi çünkü bir planım olduğunu farketmişti ama kafamın içinde sesini duydum. "Dikkatli ol, *ma petite*."

Evet, dikkatli olacaktım.

Belle ödünç aldığı bedeni bana çevirdi. "Öyleyse, yalan söylediğinizi itiraf mı edeceksin?"

"Hayır, ben sadece aynı fikirde olmadığımı söyledim. Ben bu ilişkiyi utanç verici, coşkulu, harika ve korkutucu buluyorum. Asher ile aynı yatağa girmek tam olarak hayal ettiğim gibi değildi."

"Henüz yalan söylemedin," dedi. Sesi çok tatlıydı, sanki yere yatıp üzerinde yuvarlanabileceğim yumuşak ve sıcak bir halıydı. Jean-Claude ve Asher'ınki gibi büyüleyiciydi ama aynı zamanda insanın içine korku salıyordu.

"Asher'ı yatağımıza aldık, Avrupa standartlarına göre sevgiliyiz."

"Avrupa standartlarına göre mi?" diye sordu. Şaşkındı, yüzü Musette'inkinin önüne geçti. Bu sefer bir maske gi-

biydi. Musette'in yüzünü iten daha büyük, daha tehlikeli bir şeydi. Jean-Claude'un anılarından Belle'in fiziksel olarak Musette'ten daha büyük olmadığını biliyordum ama karşımızda duran Belle Morte için fiziksel büyüklük göreceli bir şeydi. "Avrupa standartlarına göre ne demek?"

Benim adıma Jean-Claude cevap verdi. "Amerikalılara göre bir kadınla bir erkek ancak cinsel ilişkiye girdiyse gerçek anlamda seks yapmış demektir. Bunun dışındakiler seksten sayılmaz."

"Gerçek tadı alıyorum, çok garip."

"Evet, garip ama gerçek." Omzunu silkti.

"Musette'in kokusunu aldığı yalanımız değildi," dedim. "Benim Asher ile cinsel ilişkiye girmememizden kaynaklanan tereddüt ve endişemdi. Ama inan bana, yatakta hepimiz çıplaktık ve kan ter içinde kaldık."

O garip yarı-yüz bana döndü. Yüzünü Musette'in uzun muz renginde saçları çevrelemeseydi daha korkunç görünecekti. Shirley Temple görünüşü Belle'e göre değildi. "Sana inanıyorum ama sizin standartlarınıza göre sevgili olmadığınızı sen itiraf ediyorsun. Asher benim."

"Gerçekler senin umrunda olmaz, değil mi? Unutmuşum," dedim.

Bal rengi gözlerini kıstı. "Sen bir şey unutmadın, beni tanımıyorsun."

"Ama Jean-Claude'un anıları bende, bu yeterli. Önceki deneyimlerinden gerçeği söylemenin bir işe yaramayacağını bilmeliydim."

Bana doğru yürüdü, bunu yaparken bedeni Musette'inkinin üzerine katlandı. Artık sadece bir yüz de-

ğildi, buna koyu altın renginde bir elbise ve bakır renkli tırnaklı bir el de eklendi. Musette'in üzerine geçmiş bir hayalet gibiydi. Ara sıra bedenin altındaki kadının hatları belli oluyordu. Mükemmel bir görüntü değildi, Belle Morte fiziksel olarak yanımızda değildi ama yine de sinir bozucuydu.

Jean-Claude, Belle karşıma dikildiğinde bana sarılabilmek için arkama geçti. Sırtımı Jean-Claude'a verdim çünkü Belle beni bir kez işaretlemiş ve bunu bana dokunmadan yapmıştı. Jean-Claude'a yaslanırken kollarını bir kalkan gibi bedenime sarmasını istememek için kendimi zor tuttum.

Belle o kadar yakınıma girdi ki Musette'in etekleri ayağıma değdi. Belle'in hayalet elbisesi ayaklarımın üzerine akıyor, bileklerime sürtünüyordu. Nefesimi tuttum.

Jean-Claude bizi geri çekti, beni bize doğru uzanan güçten uzaklaştırdı. Kollarını bedenime doladım. Lanet olsun, korkuyordum.

Belle, "Gerçek işe yaramıyorsa, ne işe yarar, *ma petite*?" diye sordu.

Sesimi buldum ama korkumu belli etmemem mümkün değildi ve bunun için yapabileceğim bir şey yoktu. "Ben Jean-Claude'un *ma petite*'iyim, başka kimsenin olamam."

"Ama o neye sahipse benimdir, bu yüzden benim *ma petite*'imsin."

Şimdilik bu tartışmaya girmek istemedim. Kazanmam gereken daha önemli argümanlar vardı. "Gerçek işe yaramıyorsa neyin işe yarayacağını sordun."

"*Oui, ma petite*, sordum."

"Seks veya güç," dedim. "Bunlar işe yarar. Mümkünse, ikisini birden tercih edersin."

"Bana seks mi teklif ediyorsun?" Mırladı ve bu sesi duyunca baştan aşağıya ürperdim, Jean-Claude'un kollarına biraz daha sarıldım. Belle ile oyun oynamak istemiyordum, hiçbir şekilde.

"Hayır," dedim. Sesim bir fısıltıdan ibaretti.

Bana uzandı, koyu bakır rengi tırnaklı, beyaz, zarif bir eldi. Musette'in elinin altına eklenmiş bir hayal gibiydi. Sanki Belle'in narin eli, garip metafizik bir eldivendi.

Jean-Claude yeniden bizi geriye çekti, birkaç santimetre uzaklaştık, uzun tırnaklar yanağımı sıyırdı geçti.

Belle, Jean-Claude'a baktı, uzun siyah saçları odada bir rüzgar esiyormuş gibi dalgalanmaya başladı. Ama rüzgar yoktu, sadece Belle'in gücü vardı.

"Tek bir dokunuşla onu senden almamdan mı korkuyorsun?"

Jean-Claude, "Hayır," dedi. "Ama senin dokunuşunun neler yapabileceğini biliyorum, Belle Morte, Anita'nın bunu isteyeceğini sanmıyorum."

Gerçek ismimi kullanmıştı, bunu nadiren yapardı. Belki de *ma petite*'i Belle kullandığı için söylemek istememişti.

Belle'in öfkesi gerçek bir ateş gibi önümüzdeki havayı ısıttı, ciğerlerimizdeki oksijeni aldı, nefes almak güçleşti ancak sıcaklığı ciğerlerimize çekersek soluk alabilirdik. Bunu yaparsak ciğerlerimiz kavrulurdu ve ölürdük.

Sıcaklık kelimelerini de doldurdu, sözcüklerin havayı yakıp kavurmasını bekler gibiydim. "Dokunmamı isteyip istemediğini sordum mu?"

Jean-Claude, "Hayır," dedi. Sesi çok sakindi, kollarını hala bana dolasa da, sindiğini hissettim. Her şeyden gizlenmek istediği zaman kaçtığı sakinliğin içine çekildi. Bir an için o yeri gördüm, benim öldürürken çekildiğim yerden daha sessiz bir yerdi. Jean-Claude'unkinde parazit bile yoktu, sadece kusursuz sessizlik.

Sessizliği güllerin tatlı kokusu doldurdu, boğucu bir kokuydu. Nefesimi tuttum, sadece güllerin tadını alıyordum. Jean-Claude beni yakaladı, yoksa yere düşecektim. Burnuma, ağzıma ve gırtlağıma güllerin esansı doldu. Yutkunamadım, parfümden başka bir şeyi içime çekemedim. Çığlık atmam gerekirdi ama ciğerlerimde hava yoktu.

Jean-Claude'un bağırdığını duydum. "Dur!"

Belle bir kahkaha attı, boğularak ölmek üzere olsam da, bu ses ne yaptığını bilen bir el gibi bedenimde gezindi.

Bir el beni yakaladı, biraz hava gırtlağımdan aşağıya indi, Belle'in gücüne karşı koydu. Yine, yeterince hava olsaydı, çığlık atacaktım. Tepemde Micah'nın yüzü belirdi. Micah'nın eli elimdeydi.

"*Non, mon chat*, onun gibi, sen de benimsin." Belle yanıma çömeldi, Micah'nın yüzüne doğru uzandı.

Jean-Claude yine bizi geriye çekti, hepimiz dizlerimizin üstüne düştük, bize doğru uzanan elden son anda kaçmayı başarmıştık ama bu kadarı bile yeterliydi.

Belle'in gözleri bal renginde bir ateşle yanıyor ve elinin tırnakları bakır renginde alevler akıtıyordu. Micah'ya doğru uzandı. Jean-Claude yine bizi geri çekmek istedi ama uzun eteklerin ve uzun ceketlerin içine düşmüştük. Modaya uygun ölüm bu olsa gerekti.

Belle, Micah'nın yüzüne dokundu, parıldayan pençesini yanağında gezdirdi. Güllerin kokusu tatlı bir zehir gibi üzerime çöktü ve yeniden boğulmaya başladım.

Bir başka el bana dokundu. Bu temas sıcak değildi, *ardeur'ü* alevlendirmedi, yaratığımı çağırmadı. Daha soğuk ve kendinden emin bir şeyi yaklaştırdı. Nekromansim kabardı ve derimi, bedenimi kapladı. Belle'in yanan gözlerine baktım. Gırtlağım çok acısa da nefes alabiliyordum.

Gözlerimi hareket ettirince Damian'ın diğer elimi tuttuğunu gördüm. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve korkusunu hissedebiliyordum ama yanımdaydı, yere çömelmişti, Belle Morte ile yüzleşiyordu.

Belle, Micah'nın yüzünü kendine doğru çekti. Derisi beyaz ışıktan yapılmıştı sanki. Saçları siyah alevlerden ibaretti, tırnakları ve gözleri erimiş metal gibi ışıldıyordu. Dudakları da taze akan kan gibi parıldadı.

Micah'nın eli kasıldı, elimi sıktı ve acı beni kendime getirdi, düşüncelerim berraklaştı. Belle ağzını dudaklarına dayarken Micah'dan zayıf bir ses çıktı. Belle'e dokunmak istemediğini ama karşı koyamadığını biliyordum.

Ama Micah benimdi, Belle'in değil. Benim. Bir elimi Micah, diğerini Damian tutarken doğruldum. Sıcak ve soğuk, ölü ve canlı, tutku ve mantık gibiydiler. Jean-Claude'un eli de hala çıplak omuzlarımdaydı. Bana güç verdi, ben de ona güç verdim ama bu güç bana aitti, ona değil. Leoparları ben çağırabilirdim, onlar benimdi.

İçimde, leoparlarla kurduğum bağıma uzandım ve ilk kez bunun Richard veya Jean-Claude ile ilişkisi olmadığını farkettim. Leoparlar benim ve Belle'indi.

Oturdum, yüzüm Belle'inkine o kadar yakındı ki sıcaklığı yüzümü okşuyordu. Bu sıcaklığın verdiği zevkle baştan aşağıya ürperdim. Belle'in dokunuşuna karşı düşündüğüm kadar dayanıklı değildim. Ama benim de kendi dokunuşum vardı.

Genelde yaratığımla savaşırdım, tadı nasıl olursa olsun. Ama bu akşam karşı koymadım. Bu akşam yaratığımı kucakladım, belki de bu yüzden kavurucu bir güç gibi içime aktı. Gerçekten bir şekil-değiştiren olsaydım, canavarım etrafa sıcak sıvılar saçarak derimden dışarıya çıkardı ama değildim. Yaratık derimin altında gezindi, benim ağzımdan bir çığlık attı ve gücüm devasa ve sıvı kastan bir tren gibi Micah'nın bedenine çarptı. Ağzını Belle'inkinden aldı ve benimkine benzer bir çığlık duyuldu. Yaratığım Micah'nın bedeninde kükredi ve onunkini de harekete geçirdi. Derinliklerden gelen yaratığı benimkiyle buluştu, yüzeye doğru çıkan iki balina gibiydik.

Birlikte o hayali yüzeye çarptık ve yaratıklarımız birbirine kenetlendi, dev kediler gibi yuvarlandık, tüylerin ve kasların dokunuşuyla rahatladık. Gözlerle görülebilecek bir şey yoktu, sadece hissedilebilecek şeyler vardı.

Belle parıldayan ellerini tepemizde gezdirdi, enerjiyi okşadı. "*Très de bon gout*," dedi. Micah'nın derisine dokundu ve enerji Belle'e de sıçrayarak kadının nefesini tutmasına sebep oldu. Micah yüzünü çevirdi, sanırım yine Belle'e gidecekti ama yüzünü ellerimin arasına aldım. Ve öpüştük.

Öpüşme dudaklarımızın buluşmasıyla başladı, dillerimizin keşfe çıkmasıyla devam etti, ağızlarımız birbirine yapıştı. Yaratıklarımız ağızlarımıza aktı, sanki iki ruh yer değiş-

tiriyordu. Enerji bedenlerimizi birbirine yapıştırdı, tırnaklarımı Damian'ın eline geçirdim. Jean-Claude'un tuttuğu omzum kasıldı. Jean-Claude'un bedeninin ve Damian'ın elinin geri çekildiğini hissettim, gücün içlerine akıp gırtlaklarından acıdan çok zevke ait sesler çıkartmadan bir saniye önce kendilerini kurtardılar.

Micah ve ben bir bütündük, ağızlarımız sonsuz bir öpücükle mühürlenmişti, sanki yaratıklarımız birleşmişti. Sonra yavaşça, birbiri içine geçmiş enerjiler çözüldü ve her biri kendine ait bedene geri döndü.

Kendime geldiğimde yerde yatıyordum. Micah tepemdeydi. Damian da yerdeydi ve elimi tutmaya devam ediyordu. Jean-Claude sırtını dikleştirmiş, yerinde hafifçe sallanıyor, sanki benim duyamadığım bir müzikle dans ediyordu. Sanırım düşmemeye çalışıyordu ama bu eylemi bile zarifti.

Belle yüzünde coşkulu bir ifadeyle bize tepeden baktı. "Ah, Jean-Claude, Jean-Claude, kendine nasıl oyuncaklar seçmişsin."

Ben hala nabzımı aşıp nefes almaya çalışırken Jean-Claude sesini buldu. Micah'nın kalbi göğsünden dışarıya çıkacakmış gibi atıyordu. Damian'ın avcundaki nabzı ikinci bir kalbim varmış gibi hızla atıyordu. Geriye kalanların hiçbirinin sesini çıkartacak hali yoktu.

"Oyuncak değiller, Belle, oyuncak değil."

"Hepsi oyuncaktır, Jean-Claude, bazılarını kullanmak diğerlerinden zordur. Ama hepsi oyuncaktır." Parıldayan eliyle Micah'nın özenle yapılmış saçlarını okşadı.

Enerjisi Micah'nın bedeninde gezindi. Bunu hissedince hepimiz iç geçirdik, bir kasın seğirmesi gibi engelleye-

meyeceğimiz bir şeydi bu. Belle'in dokunuşu altında sessiz kaldık.

Belle tepeden bize baktı, parıldayan maskenin ardındakini görmek zordu ama sanırım kaşlarını çatıyordu. Parmakuçlarını Micah'nın yüzünde gezdirdi ve bir tepki alamadı. Yaratığına seslendi ama Micah'nınki beslenmişti, uyuyordu ve halinden memnundu.

Hala kendime gelemediğim için sesimi kendim bile tanıyamadım. "Leoparlar benim, Belle."

"Leopar benim ilk çağırdığım hayvandır, Anita, onları ben çağırırım."

Yerde yatmaya devam ettim, halimden memnundum. Micah yanağını göğüslerimin üzerine koyabilmek için yana döndü. Baygın gözlerle Belle'e baktık, bunu sadece kediler yapabilirdi. Korkmam gerekirdi ama korkmuyordum. Gücün içimize akması korkumu da alıp götürmüştü. Düşüncelerim berrak ve güvendeydi.

Belle üzerimize gizemli gücünü akıttı ama sadece tüylerimiz diken diken oldu ve ağızlarımızdan bir inilti daha çıktı, başka bir şey olmadı. Micah'yı yaratığı olarak çağıramıyordu çünkü Micah benimdi. Benim yaratığımı uyandıramıyordu çünkü Micah'nındı. Gerçekten Nimir-Ra ve Nimir-Raj'dık, birlikte Belle'i kendimizden uzak tutabiliyorduk.

Belle altın alevlerle dolan gözlerini arkamızda birine odakladı, leoparlardan birine uzandığını hissettim. Bir şekilde, bunun Nathaniel olacağını biliyordum. Bunu, Micah ve ben birleşmeden önce yapsaydı, Nathaniel yanına giderdi ama artık çok geçti. Kapıları kapatmış ve kilitlemiş-

tik. Belle Morte, bu akşam leoparlarımıza kesinlikle dokunamazdı.

"Bu imkansız," dedi. Sesi ruhları okşayan niteliğini kaybetti.

Kadının şüphelerini dile getiren Jean-Claude oldu. "Neredeyse bütün büyük kedilere hükmedebilirsin ama Yaratıkların Efendisi'ne cevap verenleri çağıramazsın."

"Padma'nın konseyde sandalyesi var, sen benim çocuklarımdan birisin. Konsey üyesi olan birine ait olanı alamayacağım doğru sayılır. Ama benim çocuklarımdan birinin sahip olduklarını benden kaçırması imkansızdır."

Jean-Claude, "Belki," dedi. Ayağa kalktı. Elini Micah'yla bana uzattı. Normalde, insanların beni ayağa kaldırmasına izin vermezdim ama üzerimde uzun bir etek ve ayağımda yüksek topuklular vardı, ayrıca herkesin gözü önünde metafiziksel seks yapmıştım. Birlikte bize uzanan elleri tuttuk ve Jean-Claude bizi ayağa kaldırdı. Damian hala elimi sıkıca kavrıyordu ama dizleri üzerinde kaldı, gözleri yarı kapalıydı, sanki kontrolden çıkan gücümüz herkesden çok onu sarsmıştı. Zaten bir Başvampir veya başka bir şey olmayan tek kişi de oydu. Damian'ı bacaklarıma doğru çektim ama ayağa kaldırmaya çalışmadım, buna henüz hazır değildi.

Jean-Claude, "Amerikan standartlarına göre," dedi. "Bu, seks sayılmıyor."

Belle bir kahkaha attı, kadının sesi tüylerimi ürpertti ama etkisi daha azdı. Ya baştan aşağıya uyuşmuştum ya da dokunuşuna karşı korumamız vardı. "Amerikalılar bunu seksten saymıyor mu? Bu çok saçma."

"Belki ama gerçek. Sen ve ben bunu seks olarak nitelendiririz, değil mi?"

"Ah, *oui*, benim eğlencelerimden biri için yeterli bir seks."

Jean-Claude neredeyse gülümseyecekti. Bunun geldiğini görmedim. "Asher ile bunu ve daha fazlasını yapmadığımızı mı sanıyorsun?"

Belle, Jean-Claude'a baktı, öfkesi cehennemden gelen bir rüzgar gibi odayı dövdü. "Bu kadar kolay vazgeçmem," dedi. Yerdeki iki vampire baktı. "İnsan hizmetkarının benden ne aldığı hakkında en ufak bir fikrin yok. Onlar sadece vampir değildi."

"Onlar şekil-değiştiren," dedim.

Belle bana baktı, şimdi gözlerinde öfkeden çok merak vardı. Belle için her zaman güçlü olmak güzel olmaktan daha önemliydi ama ikisi birden olabiliyorsa, en iyisiydi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yaratıklarını hissettim, bugün Tatlı Anne'nin yaratığını da hissettim."

"Tatlı Anne mi?" Görkemli gücüne rağmen şaşkın görünmeyi başardı.

Jean-Claude, "Tatlı Karanlık," dedi.

"Uykusunda kıpırdandığını hissettim, Belle. Karanlığın Annesi uyanıyor, çocukları da bu yüzden başkalarının çağrılarına cevap vermeye başladı."

"Onları ben uyandırdım," dedi.

"Sen bütün büyük kedilere hükmedebiliyorsun, bu yaratıklar, birçok şeyin yanı sıra birer kedi. Bahse girerim Yaratıkların Efendisi de denerse onları çağırabilir."

Bir an için ayağını -Musette'in ayağını- yere vuracağını sandım. "Sadece benim çağrıma kulak verirler, bir başkasınınkine değil."

"Karanlığın çocuklarının uyanması seni rahatsız etmiyor mu? Korkutmuyor mu?"

"Ben karanlığın çocuklarını uyandıracak güce sahip olmak için uzun süredir mücadele veriyorum."

Başımı iki yana salladım. "Bugün onu hissettin, Belle, nasıl olur da karşıma dikilir ve bunları söylersin? Senin gücün yeni bir seviyeye çıkmadı, onları uyandıran Karanlığın Annesi."

Belle Morte başını iki yana salladı. "*Non, ma petite*, sen intikamımdan kurtulmak için dikkatimi dağıtmak istiyorsun. Ben bir hakareti asla unutmam ve eninde sonunda bunun bedelini insanlara ödetirim." Bize doğru yürüdü, parıldayan güç eteklerime dolandı ama bu sefer nefesim kesildi. Güç, derimde gezinen yüzlerce böceğe benziyordu ama baştan çıkartıcı değildi, özel değildi. İçimize o kadar çok güç dolmuştu ki, artık ne eğlence ne de oyunlar için başka enerjileri emecek durumdaydık.

Elini Micah'nın göğsünde gezdirdi. Micah'nın bedeninin kasıldığını hissettim ama önceki etkiyi bırakmadı. Belle, Jean-Claude'un yüzüne doğru uzandı, Jean-Claude itiraz etmedi.

"Harika, her zamanki gibi, Belle."

"Her zamanki gibi değil." Sonra bana döndü.

Bana dokunmasını istemiyordum ama şimdi bunu yapmasına izin verebilirdim. Etten ve kemikten bir kadın olarak yanımızda değildi, gücü sınırlıydı. Aklım bunu söylese

de, midemdeki soğuk ve sert his kendinden o kadar emin değildi. Parıldayan elini yüzüme koyarken olduğum yerde hareketsiz kaldım. Eli dokunduğu yeri yakmadı, güç yüzeyde dolaştı, başımdan aşağıya dökülen sıcak su gibi bedenime yayıldı. Ürperdim ve geri çekilmek istedim ama buna dayanabilirdim. Geri çekilmek zorunda değildim. Kaçmak zorunda değildim.

Belle elini geri çekti ve bir an için eliyle yüzüm arasında enerjinin varlığını hissettim. Ellerini Musette'in eteğine götürdü. Musette'in hala orada olup olmadığını merak ettim. Neler yaşandığını biliyor muydu? Yoksa gitmiş miydi? Belle gittikten sonra mı geri gelecekti?

Son olarak Damian'a döndü. Damian canının yanmasından korkan bir köpek gibi bacaklarıma sarıldı ama kaçmadı. Belle yüzüne dokundu. İrkildi, kadının gözlerine bakamadı ama ayaklarımın dibinde otururken gücün vücuduna yayılmasından daha kötü bir şey olmadı, yavaşça kafasını kaldırdı. Gözlerinde şaşkınlık vardı ve şaşkınlığın ardında, kazandığı zaferin mutluluğu.

Belle ateşe değmiş gibi elini birden geri çekti. "Damian benim soyumdan, seninkinden değil, Jean-Claude. Hissettiğim senin gücün değil." Bana baktı, güzel ve garip gözlerinde anlayamadığım bir şey vardı. "Neden senin gücünün tadını alıyorum, Anita? Sende onun gücünün tadı yok ama onda seninki var."

Gerçeği söylemek işe yarar mıydı bilemiyordum ama yalan da söyleyecek halim yoktu. "Bunun neden gerçekleştiği konusunda emin olmadığımı söylersem bana inanır mısın?"

"*Oui* ve *non*. Gerçeği söylüyorsun ama gizlediğin bir şey var."

Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Belle'in bu kısmı bilmesini gerçekten istemiyordum. Bu konunun konseyde gündeme gelmesini istemiyordum.

Bana baktı, gözleri şaşkınlıkla açıldı, parıldayan gücün bir kısmı geri çekildi, Musette'in bedeninin içine girdi, şimdi bal renginde gözleri bana bakan Musette'ti. "Bir şekilde, senin hizmetkarın. Efsanelerde bundan bahsedildiğini duymuştum. Eskiden nekromansırları gördüğümüz yerde öldürmemizin bir sebebi de buydu."

"Eski günleri geride bırakmanıza sevindim," dedim.

"Bırakmadık ama senin Jean-Claude'un insan hizmetkarı olduğunu düşündüğümüz zaman, bunda bir terslik yoktu çünkü senin gücün ona aitti." Başını iki yana salladı, bir an için sarı saçların üzerinde siyah saçlar belirdi, kanlı beyaz elbisenin yüzeyinde karanlık bir hayalet gezindi. "Artık eskisi kadar emin değilim. Sende Jean-Claude'un gücü var, *oui* ama Damian'da sadece seninki var. Ve leoparlarda da sadece senin gücünün tadı var. Daha önce hiçbir nekromansırın çağıracak hayvanı olmadı."

Başını iki yana salladı. "Jean-Claude yeni insan hizmetkarı ve korumaları ile beni durdurmayı başardı. Ama ben ruhen değil gerçekten yanında olsaydım, bence seni hiçbir şey kurtaramazdı."

Jean-Claude, "Tabii ki, kurtaramazdı," dedi. "Güzelliğin hepimizin aklını başından alırdı."

"Sahte iltifatları sevmem, Jean-Claude, biliyorsun."

"Sahte olduğunu bilmiyordum."

"Güzelliğimin herhangi birinizin aklını başından alıp alamayacağını bilmiyorum." Beni işaret etti. "Bu kadın, bir şekilde, leoparlarla olan bağımı kesti ve doğrudan senin soyundan gelen vampirlere de erişmeme engel oldu."

Kalp atışlarım biraz hızlandı çünkü Meng Dei veya Faust'a hükmetmeye çalıştığını hissetmemiştim. Gösteriden mümkün olduğunca uzakta duruyorlardı, üzerlerinde koruma kıyafetleri vardı. Gösterinin başrolünde oynayanlarla mukayese edilecek olurlarsa rolleri küçüktü. Ama Meng Die korkmuş gibiydi, Faust değildi. Bu da, herhangi bir şey veya hiçbir şey anlamına geliyordu.

"Ama bu odadaki vampirlerin hepsi senin soyundan gelmiyor, Jean-Claude. Yanında değilim diye beni kendi süründen uzak tutabilirsin ama eskiden bana ait olandan beni uzak tutamazsın."

Korkarım ne demek istediğini biliyordum, umarım düşündüğüm gibi olmazdı.

Belle Morte yanımızdan geçti, gücünün ateşi sıcak bir rüzgar gibi tenlerimize dokundu. Asher'a doğru gidiyordu. Asher'ı kendisi yaratmıştı ve Jean-Claude'dan da daha eskiydi. Asher, herhangi bir vampirin Şehrin Başvampiri'ne ettiği yeminler dışında Jean-Claude'a bir şey borçlu değildi, belki bir de aralarındaki sevgi vardı, aşk vardı. Ama bu sevginin Asher'ı Belle Morte'tan kurtarabileceğini sanmıyordum. Ben aşka inanıyordum ama kötülüğe de inanıyordum. Ne aşk ne de kötülük her şeye hükmedebilirdi ama kötülüğün hileleri daha fazlaydı.

47

Kurtlar uzaktaki perdeyi aralayıp içeriye girmek için çok uygun bir zaman seçti. Kurtların gelişi bir an için her şeyi durdurdu çünkü korumalarımızın sayısı iki misline çıktı. Belle'in bu durumdan hoşlanmadığını anlamak için Musette'in yüzüne bakmam gerekmiyordu. Omuzlarının gerilişi ve hafifçe sıkılan elleri her şeyi anlatıyordu. Birden, eriyen bir buzun yüzeyine çıkan bir sinek gibi, Musette'in, Belle'in önüne geçtiğini farkettim.

Koyu mavi şeritlerden bir kıyafet giyen Jason'ı da o zaman gördüm. Üstündeki şeritler tıpkı Nathaniel'ınki gibi vücudunun sadece az bir kısmını kapatıyordu. Birkaç saniye öncesine kadar odada hiç kurt olmadığını farkettim, sadece Micah'yla evimden gelen Stephen var-

dı. Richard'ın geç kaldığını biliyordum ama diğer kurtların bizimle birlikte olmadığını farketmemiştim. Genelde, Jean-Claude'un yanında hep birkaç kurt olurdu. Dizlerine kadar gelen mavi deri çizmeler giyen Jason sırıtarak yanımıza geldi. Gözlerinde bir şey vardı, ne olduğunu anlayamadığım bir uyarıydı sanki. Micah ve Nathaniel gibi makyajlı olacağını düşünmüştüm ama erkek kurtların hiçbiri değildi.

Richard göründü, sürüsünü oluşturan siyah derilerin arasında farkedilmesi kolaydı. Saçlarını katlettiğini bilsem de görene kadar durumun vahametini anlayamamıştım. Berberin elinden geleni yaptığından emindim ama yapabileceği çok şey yoktu. Saçlarını makineyle iki santimetre uzunluğa kısaltmak zorunda kalmışlardı. Bu kadar kısa olunca daha koyu renkliydi, altın ve kırmızı tonlardan yoksundu. Bu haliyle ağabeyi Aaron'la babasına çok benziyordu. Benzerlik her zaman vardı gerçi ama şimdi klonları gibiydi.

Üzerinde siyah bir takım, koyu mavi bir gömlek ve uyumlu bir kravat vardı. Yeni saç tarzı ve resmi kıyafetiyle, ortama hiç uymuyordu.

Benimle göz göze geldi, hala ne kadar yakışıklı olduğunu görünce baştan aşağıya ürperdim. Saçlar insanın dikkatini dağıtmayınca, elmacık kemiklerinin kusursuzluğu ve yüzünün erkeksi havasını bozmayan yanağındaki gamzelerin güzelliği daha da açığa çıkıyordu. Omuzları genişti, beli ince değildi ama geniş de değildi. Zaten Richard'ın hiçbir yeri ince değildi. Bir dansçıdan çok Amerikan futbolu oyuncusuna benziyordu.

Richard'ın Hati ve Skoll'u, Ulfric'in kişisel korumaları Jamil ve Shang-Da, onun yanında dikiliyordu. Jamil sıradan deri pantolonu ve kısa çizmelerinin üzerine siyah deri şeritlerden bir gömlek giymişti. Saçlarının örgüleri arasındaki parlak kırmızı boncuklar, siyah deri ve esmer tenden arka planın üzerinde, koyu renkli kandamlaları gibi duruyordu. Benimle göz göze geldi ama Jason'ın gözlerinde olduğu gibi Jamil'inkinde de anlayamadığım bir uyarı vardı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı, bizim yaşadıklarımızdan başka bir şeydi ama neydi?

Shang-Da her zamanki kıyafetleri içerisinde huzursuz gibiydi ama siyah deri vücuduna herhangi bir zırh gibi yakışıyordu. Shang-Da gördüğüm en uzun boylu Çinliydi. Fiziksel standartlar açısından ürkütücüydü. Ayrıca, bir savaşçıydı ve Ulfric'i korumak için elinden geleni yapıyordu. Richard'a çektirdiğim acılara engel olamadığından benden nefret ediyordu. Korumalar duygusal stres için bir şey yapamazdı. Shang-Da benimle göz göze gelmedi.

Jason bedenini baştan çıkarıcı bir biçimde sergileyerek bana doğru yürüdü. Striptizci olduğu için bu gibi konularda iyiydi. Vücut dili seks diyordu ama gözlerinde başka bir şeyin gölgesi vardı. Yanıma gelince bir kolunu omzuma koydu, bedenini bedenime bastırdı ama kulağıma tatlı sözler değil, bir uyarı fısıldadı.

"Richard'm erkekliği tuttu ama bunu önce Jean-Claude'a karşı kullanmaya karar verdi." Bunu söylerken gülümsedi, yüzünde de baştan çıkarıcı zevkler vaat eden bir ifade vardı. Ellerini boynumda gezdirdi, parmakuçlarıyla köprücük kemiklerime dokundu.

Kulağına fısıldadım. "Bu ne demek?"

Yüzümü Richard'dan ve sürüden gizlemek için başımı yana çevirdi. Flört ediyor gibiydi. "Richard kurtlarını Jean-Claude'tan almayı deneyecek."

Başımı diğer tarafa çevirdiğim için mutluydum çünkü yaşadığım şokun yüzüme yansımaması mümkün değildi. Yüz ifademi kontrol altına almaya çalıştım, Jason komik bir şey söylemişim gibi bir kahkaha attı. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve bana kendime gelmem için vakit tanıdı.

"Seni de mi götürecek?" diye fısıldadım.

Hala gülümsüyordu ama gözlerini görmeme izin verdi, gözlerinden mutsuz olduğu belli oluyordu. "Beni de," dedi. Dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı ve gülümsemeye devam etti.

Shang-Da birden yanımızda bitti. Jason'ın kolunu yakalamak istedi ama Jason kenara çekildi. Dikkatli bakmayan bu yaşananları çıplak gözle göremezdi.

Shang-Da'nın ağzından kısık sesli bir hırıltı çıktı, bu sesi duyunca tüylerim diken diken oldu.

Jason da hırlayarak karşılık verdi, o kadar yakınımdaydı ki hırıltısıyla sanki tenime fısıldıyordu. Ürperdim, ürperdiğim uzaktan bile belli oluyor olmalıydı.

Richard, "Shang-Da," dedi. Tek kelime, sadece ismini söyledi, Shang-Da bir kez daha uzanıp Jason'ı yakalamayı denemedi. Başını önüne eğdi ve hırıltılı bir sesle karşılık verdi. "Bir adam iki efendiye birden hizmet edemez."

Fazla dikkat çekmemeye çalışıyordu, bu yüzden yüzünü Jason'a değil bana doğru eğmişti. Yüzüne bir yumruk atmamdan korkmuyor gibiydi. Öpülecek kadar yakınım-

da duran suratına baktım. "Sana Jason'a sürünün liderinin kim olduğunu hatırlatman mı emredildi?"

Bakışlarını Jason'dan kaçırıp bana odakladı, düşmanca bir bakıştı. "Ulfric'imin emirleri seni ilgilendirmez." Bunu fısıldayarak söyledi çünkü saflardaki bölünmeyi kötü adamlara belli etmek istemiyordu. O anda, benden ne kadar nefret etse de, Richard'ın verdiği kararı tamamen tasvip etmediğini, şehirde düşmanlarımız varken bunu yapmak istemediğini anladım.

Gözüme bir hareketlilik ilişti. Jean-Claude, Richard'ın yanına gitmişti. Kısık sesle, hararetli hararetli bir şeyler konuşuyorlardı. Jean-Claude, Richard'm kulağına bir şey fısıldamak için öne eğilmek istedi ama Richard geri adım attı. Ona çok yakın durmak istemediği her halinden belliydi.

Daha arkaya bakınca Musette'in hala Asher'ın yanında dikildiğini gördüm. Ama yalnız değillerdi, etraflarını leoparadamlar kuşatmıştı, Asher'ı koruyorlar denemezdi ama Musette elini uzatacak olursa ilk dokunacağı kişi Asher değil korumalardan biri olacaktı. Micah benimle göz göze geldi, hafifçe başıyla onayladı. Sen özgür kalana kadar ben bu konuyla ilgilenirim, der gibiydi. Micah'nın dikkati dağılmazdı. Merle beyazlar içerisindeki Musette'e tepeden bakan öfkeli kara deriden bir dağ gibiydi. Musette kendindeydi, düzelmiş olmalıydı.

Shang-Da kafasını çevirip Musette'e baktı. Sanki tehlikenin kokusunu almıştı. Aynı anda kafalarımızı çevirip göz göze geldik. Öpüşebilecek kadar yakındık ama hissettiğimiz şey yakınlık değildi, neredeyse korkutucu bir his-

ti. Çünkü ikimiz de birbirimizi anlıyorduk ve böyle bir şey daha önce olmamıştı.

Sürünün Bolverk'i olduğumu ve Ulfric'in emirlerinin beni de ilgilendirdiğini söylemedim. Shang-Da sürü için bir şey ifade etmediğimi düşünüyordu. Mantıklı olmayı denedim. Kulağına eğildim ve fısıldadım. "Richard'ın niyeti her ne ise, bu akşam uygun bir akşam değil. Burada başımız dertte."

Gözlerinde bir parıltı belirdi, bakışlarını kaçırdı ama kısa saçlarının benimkilere dokundu, iyice yakınıma girdi. "Onunla konuştum, bu akşam kimseyi dinlemiyor." Benimle göz göze geldi, gözlerinde şimdi anlayamadığım bir şey vardı. Acı. "Sylvie düşmanlarımız gidene kadar beklemesi için Richard ile tartıştı."

"Sylvie'yi görmüyorum," dedim. Hiç düşünmeden biraz daha yakına girdim.

"Bizimle değil," dedi. Nefesini yanağıma verdi.

Tepki vermiş olmalıydım, hemen ek'edi. "Ölmedi."

Başımı geriye çekince gözlerini gördüm. "Sylvie ile dövüştü mü?"

"Sylvie ona meydan okudu."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Richard kazandı."

Shang-Da başıyla onayladı.

"Yaralı mı?"

Yeniden başıyla onayladı.

"Durumu kötü mü?"

"Yeterince kötü," dedi. İlk kez yüzünde Ulfric'i desteklemediğini gösteren bir ifade belirdi. Yarın benden nefret etmeye devam edecekti ama bu akşam tehlikeli bir akşam-

dı. Richard bunu göremese de, Shang-Da bunu anlayacak kadar iyi bir askerdi.

"Jason benimle gelmeli," dedi. Sesinde yalvarır bir ton yoktu, Shang-Da kimseye yalvarmazdı ama biraz yumuşaklık vardı, hareket alanı bırakmış gibiydi.

"Şimdilik," dedim.

Jason arkama geçerek beni Shang-Da ile arasında bir kalkan olarak kullandı. Ve Jason'lığına devam etti, arkama geçmesini fırsat bilerek neredeyse tamamen çıplak olan bedenini benimkine yasladı. Boynuma hafif bir öpücük kondurdu ve ürperdim. "Sıradan bir sürü üyesi olmaya geri dönemem, bunu yapamam."

Ne demek istediğini biliyor ya da bildiğimi düşünüyordum. Göz göze gelmeden cevap verdim, Jason bu sırada omzumun boynumla birleştiği yeri öpüyordu. Jason boynumla oynarken konsantre olmakta güçlük çekiyordum. "Sadece bu gecelik," dedim.

"Senin neyin var, Anita? Herkes seni becermek mi istiyor?" Konuşan Richard'dı. Öfkelendiğinde, gazabı daha önce birlikte olduğum erkeklerden katbekat şiddetli oluyordu. Becermek kelimesini kullanması bile bu akşamın ne kadar zor geçeceğini gösteriyordu. Tanrım, bunu yapmak istemiyordum, tepemize büyük kötü vampirler çökmüşken bu duygusal saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu benim.

Shang-Da'ya gözlerinin içine bakacak kadar yakındım, Ulfric'in söyledikleri hoşuna gitmemiş gibiydi. Ben yüzüne dokununca havaya sıçradı. Richard'ın bakış açısından bir öpücük veriyormuşum gibi görünmesi için öne eğildim,

Shang-Da'nın dudaklarına fısıldadım. "Jason bu gecelik sesin ama sonsuza kadar değil."

Shang-Da yakınımda kaldı, nefesini dudaklarıma verdi. "Sonra konuşuruz."

Geriye çekilirken uzanıp elimi başının arkasına koydum. "Konuşacak bir şey yok."

Yüzü her zamanki gibi nefretle kasıldı. Başını öylesine sert bir biçimde geriye attı ki, ya bunu yapmasına izin verecek ya da bir tutam saçını kopartacaktım. Geri çekilmesine izin verdim.

Elini öne doğru uzattı. "Ulfric'ciğin, kurtların yanına dönmeni istiyor." Sesinde sadece tek bir duygu vardı, o da öfke.

Jason arkamdan çekildi, açıkta kalan nerem varsa parmakuçlarıyla dokundu, ben ürperene kadar da buna devam etti. Shang-Da kolundan tutarak Jason'ı uzaklaştırdı. Jason bakışlarını üzerimden çekmedi, ürkütücü yabancılar tarafından kaçırılan bir çocuk gibiydi. Şimdilik tehlikede değildi ama bunu odada yüksek sesle dile getiremezdim. Ne yazık ki.

"Belki de seni Bolverk değil Erato yapmam gerekirdi." Erato erotik şiirlerin ilham perisiydi, başka vazifeleri de vardı. Bu unvan, yeni genç kurtlara seks sırasında yaratıklarını kontrol altına almayı öğretenlere verilirdi. Eros, aşk ve şehvet tanrısı, bunun erkek olanıydı. Şekil-değiştirenler arasında, ilk kez biriyle ilişkiye girdiğinde kontrolünü kaybedip insanları seks sırasında öldürenlerin sayısı az değildi. Sonuçta, orgazmın da amacı kontrolünü kaybetmek değil miydi?

Odanın diğer tarafındaki Richard'a baktım, öfkeli kahverengi gözleriyle buluştum ve bir şey hissetmedim. Kızgın değildim. Musette ve bunca insanın önünde bizimle kavga etmesi çok komikti. Sadece komik değildi, aynı zamanda aptalcaydı.

"Bunu misafirlerimiz gittiği zaman konuşuruz, Richard," dedim. Sesimde öfke yoktu. Mantıklı ve sıradan bir ses tonuna büründüm.

Richard'ın yüzünde bir ifade belirdi, koruma kalkanlarının arasına bir şey sızdı. Öfke. Çok öfkeliydi. Öfkesini kendine yöneltmiş ve depresyon sonucu kendi saçlarını kesme noktasına gelmişti. Şimdi depresyondan çıkmıştı ama hala öfkeliydi. Öfke artık içinde kalamıyorsa dışarıya çıkmak zorundaydı. Dışarısı ise ben anlamına geliyordu. Harika, çok harikaydı.

"Bolverk isen, gel sürünün yanında dur," dedi. Sesi kontrol etmekte güçlük çektiği öfkesiyle titredi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Gerçekten klanın Bolverk'iysen, bizim yanımızda durman gerek." Gözlerime baktı, artık irkilmiyordu, bakışlarında yumuşaklık yoktu. Bunu başarmasını çok istemiştim. Ama böyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Jamil odanın diğer tarafından Stephen ile geri döndü. Gregory hala Stephen'ın elini tutuyor, onunla birlikte hareket ediyordu. Jamil kurtlarla geri dönünce Richard, "Gregory bizden değil, bizim yanımızda duramaz," dedi.

Jamil'in ne dediğini duymadım ama sanırım Richard'ı bunun gerekli olmadığına ikna etmeye çalışıyordu. Richard başını salladı, sonra Jamil bir hata yaptı. Bana baktı, sanki

benden yardım istiyordu. Bunu daha önce de yapmıştı, birçok kez, birçoğu yapmıştı. Richard bu akşam bunu farketti, anladı ve tolerans göstermedi.

Gregory'nin bileğini tuttu ve Stephen'dan koparmaya çalıştı. Stephen bir çığlık attı ve Jamil'in kollarında çırpındı, iki eliyle kardeşine tutundu.

Bu kadarı yeterdi. Belle'in her şeyi duyması umrumda değildi. Sürüye doğru yürüdüm. "Richard, zalimlik yapıyorsun."

İkiliyi birbirinden ayırmaya çalışmaya devam etti. "Zalim olmamı istediğini sanıyordum."

"Güçlü olmanı istiyordum, zalim değil." Neredeyse yanlarına ulaşmıştım ama ne yapacağımı bilemiyordum.

"Sen güçlüsün, sen zalimsin."

"Aslında, ben güçlü ve pragmatik biriyim, zalim değilim." Yanlarına ulaştım, kimseye dokunamayacağımı biliyordum. Richard'a veya ikizlere dokunursam her şey daha da kötüye gidecekti. Bunu hissediyordum.

Stephen canlı canlı parçalanan bir bebek tavşan gibi kulakları tırmalayan bir ses çıkartıyordu. Elleriyle mücadeleye devam ediyor, Gregory'i tutmaya çalışıyordu. Gregory ağlıyor ve kardeşini bırakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Pragmatiğim, sen bizi bir konsey üyesinin önünde zayıf gösteriyorsun. Zalimim çünkü senin buna cesaretin olmadığı için Bolverk'im."

İkizleri çekiştirmeyi bıraktı, Jamil bir an için tereddüt etti, sonra kenara çekildi. Tabii bu durumda ben Richard'ın karşısında yalnız kaldım. Richard'ın fiziksel olarak ne ka-

dar ürkütücü olduğunu anladığım anlardan biriydi. Richard normalde insanın gözüne çok büyük görünmeyen ama birden dev boyutlardaymış izlenimi verebilen biriydi. Ah, Tanrım, artık çok geçti.

Birbirimize bakarak dikildik. Stephen ve Gregory'e zarar vermeye çalışana kadar Richard'a kızgın değildim. Ama ben öfkelendim mi, öfkem çabuk geçmezdi. Öfkemin tadını çıkartırdım, bu sahip olduğum tek hobiydi.

Aklıma bir düzine alaycı söz geldi ama ağzımı kapalı tuttum. Dudaklarımı aralarsam çok ağır bir söz söylemekten korkuyordum. Öne adım attım, aramızdaki mesafeyi iyice kapattım. Gözlerinde öfkeden başka bir şey daha gördüm - panik. Beni bu kadar yakınında istemiyordu. Harikaydı.

Bir adım daha attım ve Richard geri adım attı, sonra ne yaptığını farketti. Ben bir adım daha atınca yerinden kıpırdamadı. Eteklerim bacaklarına sürtünene kadar yakınına girdim; eteklerim artık cilalanmış ayakkabılarının üstünü kapatıyordu. Karşılıklı dikilmek yerine birbirimize dokunmanın çok daha doğal olacağı kadar birbirimize yakındık.

Bedenini aşağıdan yukarıya doğru süzdüm ve gözlerine ulaşınca klasik takımın altındakinin her santimetresini bildiğimi belli eden bir bakış attım.

Ben kafamı kaldırdığımda Richard bana değil, dekolteme bakıyordu. Derin bir nefes aldım, göğüslerim alttan bir el tarafından itiliyormuş gibi yukarıya çıktı, sonra yeniden aşağıya indi.

Kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. Yüzündeki öfke neredeyse saf bir şeydi. Amaçsız ve formsuz bir öfke. Her şeyi

kavuran vahşi alevler gibiydi. Böyle bir ateş, sanki artık yakıta ihtiyacı yokmuş, varolmak için bir şeyleri yakması gerekmiyormuş gibi, kendisine yaşam bulurdu. Yakar, kavurur ve yok ederdi ama yakıta ihtiyacı olduğu için değil, bunu yaptığı ve yapabildiği için.

Richard'ın öfkesini kendi öfkemle karşıladım. Onunki yeni ve tazeydi, ruhuna kadar inecek zamanı bulamamıştı, içinde öfkeden başka bir şey barındırmayan bir boşluğu doldurmuştu. Benimki ise eskiydi, kendimi bildim bileli vardı. Richard savaşmak istiyorsa savaşırdım. Sevişmek istiyorsa, sevişirdim. Şu anda ikisi de bizim için eşit derecede yıkıcıydı.

Yaratığı, efendisinin sesini duyan bir köpek gibi öfkeye tepki verdi. Herhangi bir güçlü duygu beraberinde değişimi de getirirdi ama bu öfke Richard'ın sahip olabileceği en güçlü duyguydu.

Yaratığının enerjisi bir yaz günü asfalttan yayılan sıcaklık gibiydi, görünür bir güç dalgasıydı. Bedenimin çıplak yüzeyleri üzerinde gezindi. Eskiden yaratığını içimde hissederdim. Ama bu akşam başka şeyler yapacaktık. Eğlenceli olacağını sanmıyordum.

Musette kana bulanmış beyaz elbisesi ile bize doğru süzüldü. Gözleri yeniden maviydi. Ellerini Richard'ın yaratığının enerjisinin içine soktu, ikimizin arasında bir yerde oynattı, kimseye dokunmadan o enerjiyle oynadı. "Ah, seni yemek çok güzel olur, *très bon, très très bon.*" Bir kahkaha attı, sesin kaynağına bakma arzusu uyandıran bir kahkahaydı, ilgi çekmek için atılmıştı. Yüzünde bir maske gibi kuruyan kana pek yakışmıyordu.

Richard öfkesini gözlerine doldurdu ve Musette'e odakladı. Sanırım odadaki herkes bu bakışa maruz kalınca geri adım atardı ama Musette kahkahasına devam etti.

Richard kadına doğru döndü. Öfkesi hedefin kim olduğuyla ilgilenmiyordu, herhangi biri olurdu. "Bu, seni ilgilendirmez. Biz işimizi bitirdiğimiz zaman, ancak o zaman, vampirlerle konuşacağız."

Musette başını geriye attı ve kıkırdadı. Duyulan sesin başka bir açıklaması olamazdı. Gözlerinden yaşlar akana kadar güldü, kurumuş kanın içinde kanallar açıldı. Kahkahası azaldı, yeniden gözlerini açtığında renkleri bal rengiydi.

Richard nefesini tuttu. Bir anlığına nefessiz kaldığını anlayacak kadar yakınındaydım.

Her yere güllerin kokusu doldu. "Beni hatırlıyorsun, kurt, korkunun altındakini hissedebiliyorum." Mırıltıya benzer ses tüylerimi ürpertti ve Richard'ın da ürperdiğini farkettim. "Seninle daha sonra oynaşırız, kurt ama şimdilik," dedi. Asher'a doğru döndü. "Onu istiyorum."

Asher sırtını duvara vermişti, sadece eski vampirlerin sahip olduğu o sakinliğe bürünmüştü. Kendisini sonsuzluğun sessizliğine bırakmıştı, apaçık ortada olmasına rağmen gizlenmeye çalışıyordu. İşe yaramayacaktı.

Musette'in bedeni Asher'a doğru süzüldü ve Belle'in formu açığa çıktı. Beyaz elbisenin üzerinde koyu altın renkli bir elbise belirdi. Siyah saçlar hayalet alevlere benziyordu, odayı bulandıran bir rüzgarla, Belle'in gücünün rüzgarıyla dalgalanıyorlardı.

Richard, "Neler oluyor?" diye fısıldadı. Cevap bekleyip beklemediğini bilmiyordum ama yine de verdim.

"Musette, Belle Morte'un vekili."

Richard bedenin üzerini kaplayan hayaletimsi forma bakıyordu. "Bunun anlamı nedir?" diye sordu.

"Burnumuza kadar boka battık demek."

Bana baktı. "Ben Ulfric'im, Anita, kasabaya yüksek rütbeli bir vampir geldi diye bu durum değişmez."

"Ulfric ol, Richard, harika, keyfini çıkart ama bunu yaparken bizi de yok etme."

Öfkesinin bir kısmı korkunun akıntısına kapılıp gitmişti. Belle'in gücüne bu kadar yakın olup korkmamak mümkün değildi.

"Ben ya Ulfric'im, ya değilim, Anita. Ya efendiyim, ya köleyim, ikisi birden olamam."

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet, aslında, olabilirsin." Elimi havaya kaldırdım. "Bunun için hiç vaktim yok, Richard. Yarın eğer hala hayatta olursak, bu konuyu tartışırız, tamam mı?"

Kaşlarını çattı. "Belle burada değil, Anita, bu sadece metafizik bir oyun. Ne kadar kötü olabilir?"

Bunu duyunca Richard'ın hala kendi dünyasında yaşadığını farkettim. İnsanların adil olduğu ve korkunç şeylerin asla yaşanmadığı bir yerde. Yaşamak için güzel bir yer olmalıydı, Richard gibilerin eviydi. Ben bu görüşü her zaman takdir etmiştim ama orada yaşayamazdım. Sorun, Richard'ın da orada yaşamıyor olmasıydı.

Sessizliği bozan ilk çığlık geldi. Leoparadamlar geri çekilmiş, Belle Morte'un ayakları dibine çömelmişti. Sadece Micah ayaktaydı. Asher'ın önüne geçmişti ama benim gibi küçüktü, Asher'ı tamamen gizleyemezdi.

Richard'a baktım, gözlerinden ne kadar acı çektiği belliydi. Uyanıp kanın kokusunu asla alamayacaktı. Asla tamamen değişmeyecekti.

Richard'a sırtımı döndüm ve Asher ile Micah'ya doğru yürümeye başladım. Jean-Claude yanıma geldi ve elini uzattı, tuttum. Bizden başka kimse yerinden kıpırdamamıştı. Fareadamlar Musette'e saldıramazdı. Leoparadamlar ellerinden geleni yapıyordu ama yeterli değildi. Sadece kurtlar bize yardım edebilirdi ama Richard buna izin vermezdi.

O anda, Richard'dan nefret etmeye ne zaman başlayacağımı merak ettim.

48

Asher'ın neden çığlık attığını anlayamadım. Görünürde kan veya et yoktu ama yine de çığlık atıyordu. Sonra yakına girince yüz derisinin azalmaya başladığını gördüm. Sanki deri kafatasına yapışıyor, Belle'in dokunuşu sadece kanını değil her şeyini kurutuyordu.

Jean-Claude'a baktım, çok korkuyor gibiydi, oysa bir saniye önce yüzünde hiçbir şey yoktu. Gizlendiği boşluğun içine çekildiğini hissettim. "Bu şekilde Asher'ı kurutabilir, öldürebilir," dedi. Sesi de boştu.

"Ama sen bundan etkilenmezsin, değil mi? Seni o yapmadı."

"O bizim *sourdre de sang*'ımız, hiçbirimiz onun dokunuşuna karşı koyamayız."

Durup Jean-Claude'u geriye ittim. "O zaman sen burada kal. İkiniz için birden endişelenemem."

İtiraz etmedi ama benim arkamdaki Asher'a baktı. Beni duyduğundan bile emin değildim ama durup kontrol edecek vaktim yoktu. Ben yarı koşarak Asher'ın yanına giderken, Micah bütün bedenini kullanarak Belle'i geriye itti, Asher'ın yüzüne dokunmasına engel oldu.

Asher duvarın dibine yığıldı ve Belle'in parıldayan dudakları Micah'yı öptü. Dudakları birbirine değer değmez odayı sıcak su gibi *ardeur*'ün doldurduğunu hissettim, tenime sıcak damlaları dökülüyordu. Duvara yapışmış Asher ile parıldayan öpücüğe kendini bırakmış Micah'nın ortasında dikildim.

Ardeur ile Micah'yı birkaç gün içerisinde kurutup öldürebileceğimi biliyordum ama Belle'in bunu çok daha kısa sürede yapacağına emindim.

Asher'ın eli bana uzandı, çok zayıf bir eldi, sanki çubukların üzerine kağıt geçirilmişti. Micah, Musette/Belle'in bedeninden kendisini kurtarmaya çalışıyordu ama Belle kollarını Micah'nın sırtına atmıştı, parıldayan koyu renkli dudakları yüzünde kırmızı bir kurbağa gibi duruyordu. Bir an için Asher'ın öldüğünü, solduğunu hissettim, daha iyi bir tasvir bulamadım. Jean-Claude yanına gitti ama Jean-Claude'un paylaşacak bir yaşamı yoktu. Sonra göğsümde bantlı haç parıldamaya başladı.

Siyah bant bütün sıcaklığı içinde tutuyormuş gibi tenimi yaktı. Ben bandı çıkartmaya çalışırken bir çığlık attım. Ardından haç, beyaz ve sıcak, tutsak bir yıldız gibi ışığa çıktı.

Micah, Belle Morte'tan kurtuldu. Jean-Claude siyah ceketiyle kendisinin ve Asher'ın üzerini örttü. Diğer vampirler yüzlerini gizledi ve ışığa tısladı. Gözucuyla bir hareketlilik gördüm, hemen ardından Angelito bana çarptı. Adamı durdurmama imkan yoktu. Haç, çift taraflı bir bıçaktı.

Beni bir kolumdan tuttu ve ayaklarımı yerden kesti, diğer eliyle haçı kavradı. Birer mızrak ucu gibi sertleştirdiğim üç parmağımı Angelito'nun boğazına batırdım. Öğürerek beni bıraktı ama haçı tutmaya devam etti. Ben düşerken zincir kopup boynumu kesti. Haç Angelito'nun eline geçince parıltısını kaybetmeye başladı.

Musette'in bedeni bana döndü, gözleri altın ateşten havuzlar gibiydi ama bu sefer gerçek bir bedenin üzerine geçirilmiş bir hayalete benzemiyordu, sanki çift görüyordum. Gözlerim Musette'i yanlış renklerde görüyordu. Ama kafamın içinde görüntü Belle'e aitti. Gerçek Belle, Musette'ten biraz daha uzundu, uzun siyah saçları dizlerine kadar iniyordu, koyu altın renginde elbisesi vücudunun bir kısmını açıkta bırakıyordu, yüzü inciden yapılmış gibiydi, dudakları kıpkırmızıydı. Beyaz ellerini kollarıma doladı, uzun tırnakları kadife kıyafetimin kollarında gezindi. Bedenini bedenime yasladı, ağzını ağzıma koyarak bana bir öpücük vermek istedi.

Kafamın içinde bir ses çığlık atıyordu. "Sana dokunmasına izin verme." Yerimden kıpırdayamadım, kaçamadım, kaçmak istediğimi de sanmıyordum.

Kırmızı ağız benimkinin üzerine çöktü. Nefesini dudaklarımda hissettim. Dünya gül kokuyordu. Sonra birden dudaklarımda Asher'ın öpücüğünün tadını aldım. Sanki

bir saniye önce Asher'ı öpmüş gibiydim. Bu tat gözlerimi açmamı sağladı ve geri çekilecek gücü kazandırdı. Belle'den uzaklaşmak istiyordum.

Gözleri tepeden bana baktı, üzerine güneş vuran kahverengi suya benziyordu. Kendimden geçtiğimi farkettim. Sanki dans ederken beni geriye yatırmıştı. Eli başımın arkasındaydı, dudaklarıyla buluşmam için kafamı kaldırıyordu.

Arkamda bir hareketlilik hissettim ve gözlerimi devirince Richard'ı gördüm. Belle de gördü. "Müdahale edersen içine *ardeur*'ü salarım, kurt. Yanında kadın getirmedin. Sence bu seni kurtarır mı? Kurtarmaz. *Ardeur* sadece beslenmek ister, kurt, nasıl olduğu önemli değil."

Richard tereddüt etti. Ağzımda korkusunun tadı vardı ama altından hala Asher'ın öpücüğünün tadı geliyordu.

Jean-Claude birden Belle'in yanında bitti. "Sen beni istiyorsun," dedi. Kollarını dramatik bir biçimde iki yana açtı, saçları omuzlarına düştü. "Ben buradayım."

Ne olacağını veya Belle'in ne diyeceğini bilmiyordum çünkü bir saniye sonra beni ele geçiren Asher ile sevişmemiz oldu. Jason'ın yanındayken olduğu gibi orgazm kendini yineledi ama bu çok daha kötüydü. Sırtım gerildi, Belle'in kollarında kıvrandım, bir çığlık attım, havayı ve Belle'in yüzünü tırmaladım. Belle beni bıraktı. Beyaz bir pencereden dışarıya bakıyormuş gibi, bulanık bir biçimde ellerinin Jean-Claude'a uzandığını gördüm.

Richard ben yere düşmeden beni yakaladı, kollarına aldı. Çok endişeli görünüyordu. Elleriyle yüzüme dokundu. "Anita, iyi misin?"

Başımı iki yana salladım, Richard'ın yüzü benimkine bu kadar yakınken ve endişeliyken bile, başımı Asher'a doğru çevirdim. Buna engel olamadım. Asher'ın saçları bir Noel ağacının sarı simleri gibi cansızdı ve deriden çok kemiği olan bir kafayı süslüyordu. Sivri dişlerinin etrafında dudakları ince bir çizgi çizmişti. Sadece gözleri Asher'ın gözleriydi, kış gökyüzü alevlenmiş gibi soluk mavi bir ateşe benziyordu.

Asher'ın gözlerini görünce Richard'ın kollarından kurtulup Asher'a doğru sürünmeye çalıştım.

"Anita, Anita, sorun nedir?" Beni tuttu, kendisine bakmam için yüzümü çevirdi.

Sesimi buldum ama ağzımdan sadece tek bir kelime çıktı. "Asher."

Yerdeki vampire baktı, yüz ifadesinden tiksindiği belliydi. "Biliyorum, Anita, üzgünüm."

Özür dilediğini sanmıyordum ama umrumda değildi. Beni endişelendiren başka bir şey vardı, unuttuğum bir şey. Ama Asher'ın gözleri dışında bir şey göremiyor ve yanına gitmek istiyordum. Bunu yapmak zorundaydım.

Richard birden ayağa kalktı, ben hala kollarındaydım. Binlerce minik pençe yeri tırmalıyormuş gibi bir ses duydum. Telaşlı bir biçimde koşturan binlerce fare ciyaklayan bir dalga gibi odanın zeminini kapladı.

Asher'ın gücü azaldı, beni bırakmak istemediğini anladım. İşte o anda, Asher'ı hayatta tutabilecek tek kişi olduğumun farkına vardım.

Richard hayalkırıklığı ile inledi ve yüzünün neden solduğunu bana göstermek için beni yana çevirdi. Kafalarının

tepesini uçurduğum iki vampir yavaşça yerlerinden kalktı. Yaraları iyileşmişti. Garip kedi gözlü yüzleri yeniden bir bütündü. Mermilerin girdiği yerde bir iz bile yoktu.

"Siktir," dedim.

Çakaladamlardan birisi kontrolünü kaybetti ve kıvranan fare yığınının içine ateş etti. Ardından bir silah sesi daha geldi ve sırtında bir delikle yere yığıldı, farelerin içine düştü. Fareler üzerine çıktı ve bedeni gözden kayboldu. Ama sesleri hiçbir şeyi perdelemiyordu. Silahlara sesleriyle sağır olacak kadar yakın değildim, ilk kez bunun için üzgündüm. Deriyi kemiren minik dişlerin sesi ve bir adamın üzerinden gelen zayıf ciyaklamalar hepimizi boğdu.

Fareadamlardan biri sanki birden elinde belirmiş gibi silahına bakıyordu. Bembeyaz bir yüzle bize döndü. Sanırım, "Özür dilerim," gibi bir şey söyledi. Ardından Bobby Lee'nin sesi yükseldi. "Silahlarınızı indirin, lanet olasıca silahlarınızı indirin, hemen. Kimse ateş etmesin." Silahını odanın diğer tarafına fırlattı ve diğer fareadamlar da aynısını yaptı.

Çakaladamlardan bazıları silahlarını indirdi ama sadece bir tanesi silahını attı. Bobby Lee dizleri üzerine çöktü ve ellerini başına koydu. Ardından Claudia da aynısını yaptı, diğerleri de peşinden geldi. Neden olduğunu biliyordum, Musette/Belle isterse fareadamlara hükmedebilirdi. Ama ben etrafımda fareler varken yere çömelmek istemiyordum.

Sonunda aklıma Jean-Claude'un yaşamı için savaştığı geldi. Ama baktığım zaman düşündüğüm gibi olmadığını gördüm. Belle, Jean-Claude'un yüzünü elleri arasına almıştı ama Jean-Claude hala ayaktaydı. Jean-Claude da Belle'in

yüzünü elleri arasına almıştı, kadının ellerini yüzüne bastırıyordu. Suratı hala mükemmeldi, kusursuzdu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Belle'in gözleri faltaşı gibi açıktı, yüzünden mutsuz olduğu belliydi. Jean-Claude, Belle'in Asher'a yaptığı gibi kadını yiyemiyordu ama Belle de bunu Jean-Claude'a yapamıyordu.

Fareleri Belle/Musette'in çağırdığını biliyordum. Gecenin iki çocuğunun kendini yenilemesiyle bir ilgisi olmadığını biliyordum. Vampirler yere çömelmişti, biri diğerinin ayağa kalkmasına yardım etti ama Belle'e veya bir başkasına bakmıyorlardı. Bir an için intikam peşinde koşup koşmayacaklarını merak ettim ama sonra fare dalgası çakaladamlardan birinin üzerine sıçradı, minik dişleri siyah deriyi kemirmeye başladı. İnsanlar çığlık atıyordu, çakaladamlar farelere ateş etmeye başladı, minik bedenler kırmızı kütlelere dönüştü. Ama sayıları çok fazlaydı.

Fareler, kendilerine dönüşenlerin yanından geçerken bir kayaya rastlamış su gibi aralandı.

Richard, "Ayakta durabilir misin?" diye sordu.

"Sanırım."

Beni nazikçe yere indirdi, sonra mutsuz bir grup gibi duran iki kurda döndü. Richard galiba Sylvie ile dövüşürken aşırı güç kullanmıştı, kurtların hiçbiri emirlerine karşı gelmiyordu. Pekala, sadece Jason kendisini tutan Shang-Da'nın elinden kurtulmaya çalışıyordu ama geriye kalanlar yardımımıza gelmiyordu. Tanrı aşkına, Richard, Sylvie'ye ne yapmıştı?

Havayı birden kurt kürkünün kokusu doldurdu, yaprak küfünün nemli ve zengin kokusu da buna eklendi. Noel

ağacı yeşillerininkiyle birlikte, sanki omzum sakin ve sessiz bir sabahta üzerinde hala çiy taneleri duran yapraklara dokunmuştu.

Richard kehribar renginde kurt gözleriyle bana baktı. Aramızdaki işaretleri alevlendirdi. Başını geriye attı ve uludu, bir düzine kurt karşılık verdi, sonra kurtlar kara bir yıkım duvarı gibi öne atıldı.

Shang-Da ve Jamil, Richard'ın arkasında kaldı. Tırnakların olması gereken yerde pençeler vardı, çok erkeksi bir yarı-değişimdi. Geriye kalanların derilerini sıyırdığını hissettim, enerjiyi küçük patlamalar halinde midemde hissedebiliyordum.

Jean-Claude'un benimle olan bağını sıkıca kapattığını farkettim. Jean-Claude'a bakabilirdim ama ilk kez onun varlığını hissedemedim. Ölmeyi bekliyordu ve bizi de yanında götürmek istememişti.

Fareadamlardan birinin yere attığı silahlardan birini aldım ve kendimi çok daha iyi hissettim. Elimde silahın ağırlığını hissetmek güzeldi.

Ne yazık ki, eline silah alan tek insan hizmetkar ben değildim. Angelito çakaladamlardan birine ateş etti, ekseni etrafında dönen koruma farelerin içine düştü. Çığlıklar attı ve kıvranarak farelerden kurtulmaya çalıştı.

Yakınındaki farelere ateş ettim ama sayıları çok fazlaydı. Suya ateş etmek gibiydi, harekete sebep oluyor ama zarar veremiyordum.

Fareleri durdurmanın tek bir yolu vardı. Silahımı Musette/Belle'in başına doğrulttum. Kadını öldürürsem fareler geldiği yere geri dönerdi.

Nefes verdim, Jean-Claude'a çok yakın olduğu için beni huzursuz eden Musette'e odaklanmak için sakinleşmeye çalıştım. Bir fare elime atladı ve dişlerini etime geçirdi. Fare dalgası elbiseme tırmanmaya başladı, pençeleri kumaşa tutundu. Çığlık attım ve Micah birden yanımda bitti, yarı yere çömelmiş farelere hırlıyordu. Yerdekiler etrafa saçıldı, ciyaklayarak kaçıştı. Ama sanki bedenimdekiler korkuya karşı bağışıklık sahibiydi. Micah fareleri teker teker almama ve fırlatmama yardımcı oldu. Fareler yaralı arkadaşlarının üzerine düştü ve onları da yemeye başladı.

Fareler, kurtlardan çok leoparlardan korkuyor gibiydi. Leoparadamlar duvarın dibinden öne adım attı. Hırlayarak küçük kemirgenleri kaçırdı, bize geniş bir alan kazandırdı.

Öldürdüğümü düşündüğüm iki vampirin daha önce hiçbir vampirde görmediğim kadar büyük pençeleri ve dişleri vardı. Etrafa kan ve beyaz kemikler saçarak kurtların arasına daldılar.

Büyük bir pençe Shang-Da'nın sırtına inmek üzereydi, hiç düşünmeden ateş ettim, bu sefer ateş edebildim çünkü leoparların oluşturduğu çemberin içindeydim. Vampirin kafası yine patladı. Ölü kalmalarını istiyorsak kalplerini de çıkartmalı ve geriye kalanları yakmalıydık. Külleri farklı akan sulara dökmenin de kimseye bir zararı olmazdı.

Shang-Da bana doğru kısa bir bakış attı ama sonra diğer vampir onlara doğru atıldı ve üç kurt birden yere düştü, üzerlerini fareler kapladı.

Belle'in sesi bir fırtına gibiydi, gök gürültüsüne benzer sesi diğer bütün sesleri bastırdı. Fareler bile olduğu yerde dondu kaldı. "Yeter!"

Belle geriye bir adım atınca Jean-Claude kahkahalara boğuldu. İnsanın derisini okşayan ve aklına seksi getiren kahkahası değildi. Gülüşü, saf neşe barındırıyordu.

Belle, "Daha fazla savaşmayacağız," dedi. Sesi hala derinden gelmesine rağmen seksi mırıltısını kaybetmişti. Öfkeli değildi ama çok şaşırmış gibiydi.

Fareler tüylü bir okyanus gibi geri çekildi. Ciyakladılar ve ciyakladılar, sonra da ortadan kayboldular. Kurtadamların birçoğunun üzerinde minik ısırıklar vardı. Yere düşen çakaladamın cesedi çok büyük bir ağırlıkla dövülmüş gibiydi.

Jean-Claude konuştu, sesi de en az kahkahası kadar neşeliydi. "Benimle beslenemezsin. Bana verdiğini geri alamazsın çünkü artık senin soyundan değilim. Artık kendi soyumun *sourdre de sang*'ıyım."

Belle, Jean-Claude'a baktı, duygudan yoksun yüz ifadesi bana çok tanıdıktı. Neler hissettiğini gizliyordu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, Jean-Claude."

"Artık bana soyundan gelen sıradan biriymişim gibi davranamazsın, Belle. İki *sourdre de sang*'ın birbirine karşı gözetmesi gereken kurallar vardır."

Belle eliyle eteklerini düzeltti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, Jean-Claude da benzerini yapardı. Belle endişeliydi. "Öncekileri yapmaya hakkım vardı çünkü ne sen ne de ben biliyorduk."

"Doğru ama artık bildiğime göre, insanlarını da alıp burayı terket. Bu akşam topraklarımızdan çıkın çünkü bu akşamın sonunda hala bizim bölgemizdeyseniz, hayatlarınız riskte demektir."

"Musette'i gerçekten öldürmezsin, değil mi?" Sesinde az da olsa kararsızlık vardı.

"Musette'i yasal hakkım olarak öldürmek, politik sonuçları olmaksızın..." Bir ıslık çaldı. "Bu, birçok Başvampir'in en büyük arzusudur ve ben de fırsatını bulursam bunu yaparım, Belle. Sözlerimin doğru olduğunu hissedebilirsin."

Belle hafifçe irkildi. "Topraklarınızdan çıkana kadar Musette'i kontrol altında tutacağım. Son zamanlarda öfkesi başına dert açmaya başladı."

Jean-Claude, "St. Louis'de öfkesine yenik düşmesi çok kötü olur," dedi. Sesi boştu, neşesi kaybolmaya başlamıştı.

Cherry benim yanıma geldi. "Böldüğüm için özür dilerim, vampirler konusunda uzman değilim ama sanırım Asher ölüyor."

49

Asher karşı duvarın dibindeydi. Kurumuş parşömene benzer derili bir iskeletti. Noel ağacı süsleri gibi altın renkli bir yatağın, saçlarından arta kalanın üzerinde yatıyordu. Kıyafetleri de bedenine yapışmış bir balon gibi sönmüştü. Gözleri kapalıydı, sadece incecik derisinin altındaki gözleri eskisi gibiydi. Geriye kalan her şey büzüşmüştü.

Yanında diz çöktüm çünkü ayakta duramadım.

"Henüz ölmedi." Valentina'nın çocuk sesi geldi ama kendisi bizden uzak kaldı. Avutmak istiyordu ama aptal bir kız değildi.

Asher'ın o inanılmaz güzelliğinden geriye kalanlara baktım ve gözlerime inanamadım. Kadın ne hale gelmişti böyle.

Jean-Claude, "Gözlerinden başka bir şeyle bak ona, *ma petite*," dedi. Yanıma çömelmedi, hala Belle'in karşısında ayakta dikiliyordu. Sanki kadına sırtını dönmek istemiyordu.

Jean-Claude'un dediğini yaptım, fiziksel gözlerim yerine gücümle baktım. Asher'ın içinde bir kıvılcım hissettim, içinde hala yanan bir yer vardı. Ölmemişti ama her an ölebilirdi. Jean-Claude'a döndüm. "Kan emecek kadar güçlü değil."

Belle Morte, "Ve insan hizmetkarı da yok," dedi. "Çağıracak hayvanı da yok." Durdu ve bir sonraki kelimeyi seçmek için uğraştı. Sonunda, "Kaynakları tükendi," dedi.

Kaynak güzel bir kelimeydi. Ama ne derse desin, haklıydı. Asher sadece kanla beslenebilirdi ama beslenemeyecek kadar güçsüz ise... Kafamdaki düşüncenin sonunu getiremedim.

Jean-Claude, "Belle Morte onu kurtarabilir," dedi. Sesi tarafsız, bomboştu.

Kafamı kaldırıp önce Jean-Claude'a, sonra Belle'e baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Asher'ı o yarattı, hala onun *sourdre de sang*'ı. Çaldığı enerjinin bir kısmını geri verebilir."

Belle, "Ben bir şey çalmadım," dedi. Duygusuz sesinde belli belirsiz bir öfke vardı. "Kendine ait olanı alman çalmak değildir, Asher benim, her parçası bana ait, Jean-Claude, derisi ve kanıyla. Ben müsamaha gösterdiğim için yaşıyor, ben izin vermezsem ölür."

Jean-Claude eliyle bir işaret yaptı. "Belki de çalmak uygun bir tabir değildir ama yaşam enerjisinin bir kısmını

ona geri verebilirsin. Kanla beslenebilecek kadar güçlenmesini sağlayabilirsin."

"Yapabilirim ama yapmam." Öfkesi kavurucu bir rüzgar gibiydi, tenime dokunduğu yerleri yaktı.

"Neden?" diye sordum. Benden başka kimse bunu sormaya cesaret edemedi, bilmem gerekiyordu.

"Sana kendimi açıklamak zorunda değilim, Anita."

Silahım hala elimdeydi. Birden ağırlaştı, sanki bana orada olduğunu hatırlattı, silahımı havaya kaldırmak kendimi yeniden iyi hissetmem için yeterliydi. Doğruldum ve Musette'in göğsüne nişan aldım. "Asher ölürse, Musette de ölür."

Belle, "Küçük silahınla vampirleri öldürmek konusunda pek iyi olmadığını ispatladın," dedi. Kendine güveniyor gibiydi. Riske attığı kendi bedeni değildi tabii.

"Bence Anne'nin çocukları özel. Ateşten başka hiçbir şeyden etkilenmezler. Ama Musette için bunun doğru olduğunu sanmıyorum." Ciğerlerimdeki havayı verdim, böylece hiç kıpırdamadan ayakta durabilecektim. Boştaki elim arkamdaydı, kalçamı tutuyordu. Ateş etmek için favori pozisyonumdu.

"Angelito seni durdurur," dedi.

Kafamı çevirince Angelito'yu üç kurdun yanında dizleri üzerinde gördüm ama hey... "Bu işe karışırsa o da ölür. Musette'i öldürmeme engel olamaz."

Belle Morte'un gözleri genişledi. "Buna cesaret edemezsin," dedi.

"Tabii ki ederim," dedim. Gülümsedim ama gülümsemem gözlerime ulaşmadı çünkü onlar Musette'in bede-

nine odaklanmıştı. Musette'in bedenini kaplayan Belle'in formunu görmezden geliyor, üzerinde kurumuş kan olan beyaz elbiseye odaklanıyordum. Ne kadar konsantre olursam, Musette o kadar belirginleşiyordu, çift görmek gibiydi, Musette'in göğsünü fiziksel gözlerimle, Belle'i ise zihnimle görüyordum. Diğerlerinin Belle'in ne kadarını gördüğünü merak ettim, yoksa nekromansim sayesinde bunu sadece ben mi yapabiliyordum? Birine sormam lazımdı. Ama daha sonra.

"Jean-Claude, buna izin veremezsin."

"*Ma petite*'in de öfkesini kontrol edemediği zamanlar vardır ama artık kurallar eskisi gibi değil. Benim ikinci adamıma zarar verdiğiniz için, *sourdre de sang* olarak, sizden birini cezalandırmaya hakkım var. Kurallarımıza mükemmel uyuyor."

"Asher'm kanını emdiğim zaman senin ikinci adamın olduğunu bilmiyordum."

Kolum hala sabitti ama bu durum uzun sürmeyecekti. Tek elli ateş pozisyonunda sonsuza kadar kalamazdım. Lanet olsun, çift elle de olsa bunu yapmak mümkün değildi. "Artık biliyorsun," dedim. "Henüz ölmedi, bu yüzden bilerek başka bir *sourdre de sang*'ın yardımcısını öldürmüş sayılmazsın."

Jean-Claude, "Asher'ın yaşamı için Musette'inkini almak bizim hakkımız," dedi. "Daha dikkatli olmalıydık, Belle. Senin için değerli olan insanları çok uzağa gönderirsen onların güvende olmasını sağlaman da zor olur."

Kolumun titrememesi için amansız bir savaş veriyordum. Sonunda mutlaka kaybedecektim. "Bunu senin

için kolaylaştırayım, Belle. Asher'a şimdi yardım et, yoksa Musette'i öldürürüm."

Gözlerimle gördüğüm ile zihnimde canlanan görüntü arasındaki tek ortak şey kahverengi gözlerdi. O gözler bana baktı, çekim gücünü hissettim. Silahımı indirmemi istiyordu, kolum acıyordu, öyleyse neden indirmiyordum? Kolumu indirmeye başladım ama Jean-Claude omzuma dokunmadan kendime geldim.

Kolum yine eski pozisyonunu aldı. Ama indirip kaldırmak laktik asidi arttırmıştı. Artık çok uzun süre böyle kalamazdım.

Jean-Claude, "Musette'in yaşamı ile oyun oynamak istiyorsan, sen bilirsin," dedi. Sesi tenimin üzerinde dans etti, tüylerimi diken diken etti, ellerim kasıldı, sadece çok deneyimli olduğum için tetiği çekmedim. Ama durmasını söylemedim çünkü Belle vampir güçlerini kullanarak zihnimi bulandırmaya çalışıyordu. Uzun süredir bir vampir beni böyle hazırlıksız yakalamamıştı.

Jean-Claude'un seks arzusu tenimde gezinirken vücudumun geri kalanı korkuyla buz kesiyordu. Belle yenilmemişti, zafere yaklaşmamıştık. İnat daha fazla insanın ölmesine sebep olabilirdi. Bu yüzden gerçeği dile getirdim. "Kendine sorman gereken soru şu, Belle," dedim. Nefes alıp verişime odaklandığım için çok sakin bir ses tonuyla konuşuyordum. Ateş ettiğimde hareketsiz olmak istiyordum. "Musette'e olan aşkın Asher'a olan nefretinden daha mı fazla?"

"Kendinden daha zayıf olanlardan nefret etmezsin, Anita, onları cezalandırırsın." Kendinden çok emindi.

Jean-Claude tek bir kelimeyle cevap verdi. "Yalancı."

Koyu kahverengi gözler Jean-Claude'a odaklandı ama içlerinde sevgi yoktu. Jean-Claude'dan da nefret ediyordu. İkisinden de nefret ediyordu. Bana neden olduğunu söylemişlerdi. Bildiğim kadarıyla, Belle'in yatağını kendi isteğiyle terkeden sadece iki erkek vardı, biri Jean-Claude, diğeri Asher'dı. Belle Morte'u terketmişlerdi ve kimse Belle Morte'u terkedemezdi çünkü bunu kimse istemezdi. Garip olan onların gidişinin Belle'in benliğini etkilemiş olmasıydı. Ama bu bilgiyi paylaşmadım çünkü Belle Morte'un gururunu zedelemenin kimseye bir faydası olmazdı. Gururunu kurtarmak için Asher ve Musette'i feda ederdi. Bundan emindim. Kelimelerimi yuttum, yüz ifademi kontrol etmeye çalıştım ama kadının bir *sourdre de sang* olduğunu ve beni işaretlediğini unutmuştum. Endişelenmem gereken kendi yüzüm değildi.

Başımın içinde güllerin kokusuyla birlikte Belle'in sesi yankılandı. "Gururum düşündüğün kadar kırılgan değil, Anita."

Jean-Claude'un yanağıma kondurduğu öpücük güllerin kokusunu savuşturdu, sesi ruhumu titretti. "*Ma petite, ma petite*, iyi misin?"

Başımla onayladım. "İspatla," dedim. "Asher'ı iyileştir."

Jean-Claude kiminle konuştuğumu sormadı. Ya kafamın içindeki sesi duymuştu, ya da tahmin ediyordu ama sormadı çünkü zamanımız azalıyordu.

Valentina, "Siz konuşurken Asher ölecek," dedi.

Benim dışımda herkes çocuk vampire baktı. Ben hala Musette'in göğsüne nişan almaya odaklanmıştım.

Valentina, "Ona yaşam öpücüğünü vermezsen, bir süre sonra onu sen bile kurtaramazsın, Belle Morte," dedi.

Belle sakinliğini bozmamaya çalıştı ama öfkesi odaya yatıldı. Ya da ben öfkesine karşı aşırı duyarlıydım. "Taraf mı değiştirdin, *petite morte*?"

"*Non* ama kazayla Musette'i kaybetmek istemiyorum. Asher'ın ölmesini isteyebilirsin, bu bir şeydir. Ama onu kurtarma şansını elinin tersiyle itmek, bambaşka bir şeydir."

Aralarında bir paylaşım oldu. Okuyamadığım bir şeydi. Belle derin ve sabırsız bir nefes aldı, eteklerini düzeltti ve öne adım attı. Musette'in bedeninin normal süzülüşü gibi değildi. Vampirler sinirliyken süzülmekte güçlük mü çekiyordu bilemiyordum ama Belle sinirliydi. Bunu sezebiliyordum.

Belle yürürken silahımı indirdim çünkü Asher'ı kurtaracak, Musette de yaşayacaktı. Anlaşma buydu. Ayrıca, omzum ve elim ağrımaya başlamıştı. Bu kadar uzun süre nişan almak zorunda kalacağımı bilsem, silahımı sıkı sıkı iki elimle kavrardım.

Belle Morte odayı baştanbaşa geçerken kendine geldi, Asher'ın yanına ulaştığında artık kusursuz bir biçimde havada süzülüyordu ve Musette'in beyaz elbisesi artık tamamen Belle'in altın renkli elbisesinin altındaydı, en azından benim gözlerim için.

Jean-Claude'un elleri omzumu sıktı ve duygularını bana belli etmemek için büyük çaba sarf ettiğini anladım. Şimdilik hislerini paylaşmak istemiyordu ama bunun için onu suçlayamazdım. Duyguları çok kişisel, çok ürkütücüydü.

Richard da bağını kesmişti. Hala odada olduğunu anlamak için başımı çevirip bakmak zorunda kaldım, kendini o kadar sıkı koruyordu. Koruma kalkanlarını ne zaman açtığını bilmiyordum, bu çok garipti. Farketmem gerekirdi. Bakışımı farketti ve tutkusunu veya acısını yüzüne yansıtmamayı başaramadı. Ama Asher için acı çektiğini sanmıyordum.

Jean-Claude'un elleri gerildi ve bu hareketle dikkatimi yeniden Belle'e odakladım. Saçları siyah bir pelerin gibi omuzlarından aşağıya dökülüyordu, bu siyahlığın içinden altın renkli elbisesi çok az görünüyordu.

Jean-Claude'un kendine geldiğini hissettim, sanki iradesini odaklamak fiziksel bir güç istiyordu. Tüylerini düzelten bir kuş gibi yerinde sallandı. Arkamdan çıktı ve bana elini uzattı, fazlasıyla resmiydi. Ben bir an için tereddüt ettim ama sonra koluna girdim. Hala kendini benden gizliyor, duygularını hiç belli etmiyordu fakat sadece arkadaşı bile olsam ne düşündüğünü bilebilirdim. Asher'ı bu halde görmek mutlaka ki çok acı veriyordu. Benim Asher'la yüzlerce yıllık bir geçmişim bulunmasa da beni bile üzüyordu.

Birlikte öne adım attık, yere çömelen vampir ve ikimizin de sevdiği adamdan arda kalana doğru yürüdük. Asher'a olan sevgimin kaynağının Jean-Claude'un hisleri olup olmadığını hiçbir zaman bilemeyecektim. Muhtemelen öyleydi ama kendi hislerimi Jean-Claude'unkinden ayıramazdım. Bunun bende paniğe sebep olması gerekirdi ama olmuyordu. Her daim korkmaktan sıkılmıştım. Vücudumun geri kalanı gibi kalbimin de her zaman cesur olmasını is-

tiyordum. Ayrıca, Richard'da fazla dikkatliydim ve sonunda birbirimizin kalbini kırmıştık. Jean-Claude'un kolunda yürürken Richard'a baktım. Yüzünü görünce kalp atışlarım hala hızlanıyordu. Sabah erken saatlerde barışmaya hazırdım. Gerçi buna her zaman hazırdım ama Richard'ın bana doğru bir adım atmasını bekliyordum. Sorun, Richard'ın bu adımı hiç atmıyor olmasıydı.

Kendisine baktığımı gördü, gözlerinde bir şey vardı, bir acı, bir kaybolmuşluk, okyanus kadar derin, deniz kadar genişti. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Belki de hep sevecektim. İçimden ona doğru koşmak, beni kollarına almasına izin vermek ve gözlerindeki bakışı silmek geldi. Ama muhtemelen beni kollarına almazdı. Muhtemelen neler olduğunu anlamadan bana bakardı. Böyle bir şey olursa ondan nefret ederdim. Richard'dan nefret etmek istemiyordum.

Yüzümü diğer tarafa çevirdim. Özlemle veya nefretle bana bakan yüzünü görmek istemiyordum.

Richard'ı, bana dokunmadan önce yanımda hissettim. Kafamı kaldırıp yüzüne bakarken çok şaşkındım. Yüzüne duygularını yansıtmamaya çalışıyordu. Beni kollarına almadı ama bana kolunu uzattı. Tereddüt ettim, Jean-Claude'a olduğu gibi ama sonra yavaşça koluna girdim. Elini elimin üzerine koydu, çok sıcak ve çok sertti, kaslı kolunun ağırlığını yanımda hissettim.

Beni nasıl etkilediğini görmemesi için bakışlarımı kaçırdım. Hepimiz birer orospu çocuğu gibi kendimizi koruma kalkanlarıyla kuşatmıştık, kendi düşüncelerimizden kaçıyorduk.

Richard ve Jean-Claude göz göze geldi. Bu bakışın ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bizi kusursuz bir üçlü yapacak bağları açmadan sadece birbirimize bakıyor olmamız çok aptalcaydı. Bağlarımız açılsaydı birbirimizin düşüncelerini okuyabilirdik. Ama bu, Richard'ın aylardır bizim yanımızda olduğu ilk andı. Sanırım üçümüz de bu anı bozmamak için mümkün olduğunca dikkatliydik.

50

Belle, Asher'ın yanına çömeldi, Asher'ı öpecekmiş gibi öne eğildi. Ama bedenini bedenine yaslamadı, bir eli yerdeydi, diğerini duvara koymuştu. Öpüşme çok özel bir şeye benziyor ama Belle yerde yatan adama dokunmamak için elimden geleni yapıyor, bu da görüntüyü bozuyordu.

Asher'a pompaladığı enerjiyi hissedebilmem gerekirdi ama ben de kalkanlarımı açmıştım. Bu konuda çok başarılı olmadığım için, neyin içeri gireceğini, neyin dışarıya çıkacağını bir türlü seçemiyordum. Kendimi bu kadar zorlayınca da tabii her şey dışarıda kalıyordu. Belle'in yaptığını hissetmek istiyordum. Asher'ın içindeki kıvılcımın canlanıp canlanmadığını inanılmaz derecede merak ediyordum.

Kalkanlarımı birazcık araladım, kameranın görüş açısını büyütmek gibi bir şeydi, sadece birazcık açıklık verdim, uzanıp kıvılcıma dokunabilecek kadar.

Ağzımda Asher'ın öpücüğünün tadını hissettim, sanki tadını Asher'dan almış bir şarap içiyordum. Kıvılcım ateşe dönüşmüştü, soğuk alevler bedenini dolduruyor ve Belle hala enerji pompalıyordu. Asher zihnimde bir çığlık attı ve bunu duyunca seneledim, Jean-Claude ve Richard beni tutmuyor olsaydı yere düşebilirdim.

Richard, "Anita, neyin var?" diye sordu.

"*Ma petite*, iyi misin?"

Açıklayacak vaktim yoktu. İki adamı da bıraktım, karşı koymadılar. Belle Morte'un omzunu ve saçlarını tuttum, Belle'i geri çekerken Musette'in buklelerinin parmaklarım altında ezilişini hissetmek şok ediciydi. Elimin altında Belle'in saçlarını hissetmeyi bekliyordum ama Belle yanımızda değildi. Odada hiç bulunmamıştı. Bir illüzyon değildi ama gerçek de değildi.

Belle'i Asher'dan uzaklaştırdım, Musette'in beyaz, uzun elbisesinin ucuna basarak kaydı. Ama odayı dolduran Belle'in gür sesi oldu. "Sen bana dokunmaya nasıl cesaret edersin."

"Eskiden olduğu gibi, onu kendine bağlamaya çalışıyorsun. Bağlanmak istemiyor."

"Benim verdiğim güç olmasaydı solacak ve ölecekti." Birinin kendisine yardım etmesini beklermiş gibi etrafına bakındı. Ama Belle'e yardım edebilecek herkes gözetim altındaydı, kimse kıpırdamadı. Sonunda kendi kendine doğruldu ama tutunacak bir yer olmayınca, bir de üzerinde eski

tarz bir korse olunca, zarif bir doğruluş olmadı. Bazı modaların vampirlerde bile işe yaramadığını bilmek güzeldi.

Belle kahverengi bir alevle yanan gözlerini bana odakladı. "Asher ben olmadan ölür. Şu haline bak, ondan geriye kalana bak, hayatta kalamaz."

Belle'in gücü, kurumuş derinin altına biraz et akıtmıştı ama yeterli değildi. Sanki derinin altındaki kasları ve bağları teker teker görebiliyordum, bir tıbbi diyagram gibi, neyin neye bağlı olduğunu biliyordum. Ama hala bir insana benzemiyordu. Saçları hala altında altın renkli kuru bir yuva gibiydi, derisi zayıf bir bedenin üzerine gerilmiş solgun parşömene benziyordu. Ama gözleri, gözleri bir insanınkilere benziyordu, sıradışı buz mavisi renkleri hariç. İnsanken bile, gözleri mutlaka sıradışı bir görüntüye sahipti.

Asher gözlerine hapsolmuş gibiydi. Zayıf ve yarı-ölü bir bedenin içinde tutsaktı. Bana baktı, gözlerinde her şeyin ağırlığını hissettim.

Belle, "Kan hayatını kurtarabilir," dedi. "Ama ona kaybettiklerini geri kazandırmaz. Sadece onu yapan veya ondan özünü alan, kaybettiklerini geri verebilir." Musette'in gözlerinden parıltılı bir karanlık yayarak ayakta dikiliyordu. Hem Asher'ı yaratan, hem de özünü çalan olduğu için, Asher'ı eski görkemine geri döndürebilecek tek kişi olduğunu eklemedi. Belle Morte apaçık ortada olanı dile getirmeyecek kadar kendini beğenmiş bir kadındı. Ama sözlerinin ne anlama geldiği belliydi.

"Sadece güce ihtiyacı var," dedim. "Seninki olmak zorunda değil."

Belle, "Bir insan hizmetkarı veya çağıracak hayvanı olsaydı, belki ama hiçbir şeyi yok," dedi. Sesinde, gizleyemediği ya da gizlemek istemediği bir memnuniyet vardı. "Asher yalnız ve kendini bana bağlamak tek seçimi, tabii eğer sonsuza kadar bu halde kalmasını istemiyorsan." Memnuniyet göz açıp kapayıncaya kadar zalimliğe dönüştü.

Richard, "Onu böyle bırakamayız," dedi. Sesinde acıma vardı, evet ama başka bir şey daha vardı, korku. "Belle Morte'a bağlanmak bundan daha kötü olamaz."

Jean-Claude, "Belle Morte'a bağlanmanın ne olduğunu bilseydin, bu kadar çabuk karar vermezdin," dedi.

Richard, Jean-Claude'a baktı, sonra Asher'a döndü, ardından Belle'e odaklandı. "Anlamadım."

"Hayır," dedim. "Anlamadın." Kafamı kaldırıp hafifçe koluna dokundum. "Sonsuza kadar Raina ile kapana kısıldığını düşün."

Yüzünde tiksindiğini belli eden bir ifade dalgalandı ama bunu hemen gizledi. Ben hala Raina'nın ruhunun anısından bir parçayı içimde taşıyordum. Raina sadist ve seks düşkünü bir kadındı ama işkence ettiği insanları aynı zamanda vahşice koruyordu. Kadının terapiye ihtiyacı vardı. Ama sonunda terapi olarak gümüş kurşunlara maruz kalmıştı. Raina'yı öldürdüğüm için kendimi kötü hissetmiyordum. Bu çok komikti.

Richard başıyla onayladı. "Anlıyorum ama..." Çaresizce Asher'ı işaret etti. "Bu..." Uygun kelimeleri bulamadı.

Richard'ı suçlayamazdım. Asher'ın kaderinin sonraki birkaç yüz yılı böyle geçirmek olduğunu düşününce ben de söyleyecek bir şey bulamıyordum. Dayanılmazdı. Kelime-

lere dökülemeyecek bir şeydi. Ama Belle ipleri eline almadan enerjisini geri vermeyecekti. Vampir enerjisinin doğasında bu ipler vardı. Bir vampiri kendisini yapana, konseye ve dünyanın güç düzenine bağlardı. Birine ait değilsen her şey yok olurdu. Efendisi olmayan şekil-değiştirenler vardı ama efendisi olmayan vampir yoktu. Efendilerini kaybeden vampirler vardı ama hemen kendilerine yeni bir efendi aramak, yeni bağlılık yeminleri etmek, kendilerine hükmedecek birini bulmak zorunda kalıyorlardı. Yeni bir vampir efendisi yoksa bu yüzden ölebilirdi. Böyleleri, gün doğarken uykuya dalar ve bir daha uyanmazdı.

Bunların hepsini biliyordum. Biliyordum ama umrumda değildi. Asher'ın düşüncelerini, hayır iradesini hissedebiliyordum. Belle'e bağlanmak yerine ölmeyi tercih ederdi. Yeniden kadının kölesi olmak istemiyordu.

Asher'ın yanına diz çöktüm. Ona temiz bir ölüm verebilirdim. Ölüm hakkında her şeyi biliyordum. Asher'a dokunmak istedim ama tereddüt ettim. Dokunmak istemiyordum. Canlı deriden arda kalanı hissetmek istemiyordum. Asher'a ait son anımın bu olmasını istemiyordum. Ama korkaklıktan nefret ederdim, neredeyse her şeyden çok. Asher bu bedenin içine hapsolduysa, ona son bir kez dokunmak istedim.

Elimi yüzüne koydum, nazikçe, çok nazikçe. Derisi kağıt gibiydi, kurumuş ve kırılgandı. Bastırırsam, parmaklarımın eski bir kitabın sayfalarına benzeyen derisinin içine girmesinden korkuyordum.

Bütün vampir güçlerinin dokunuştan daha güçlü olduğunu unuttum. Bir an hassas derisini hissediyordum, bir

an sonra üzerine devrildim, Asher ile sevişmemi hatırladım ve kıvranmaya başladım.

Eller beni kavradı ve Asher'ın üzerinden aldı, ellere karşı koydum, dirseğimi bir kasığa geçirdim. Ama eller beni bırakmadı, birinin ardı ardına ismimi haykırdığını duyuyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım, uyanmak gibiydi ama gözlerimi kapatmadığımı biliyordum. Richard'ın elleri hala üzerimdeydi ama canı yanıyor gibiydi.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama ağzımdan çıkan kelimeler özür olmadı. "Beni neden durdurdun?"

"Onu ezeceğini düşündüm."

Samimi yüzüne bakarken ciddi olduğunu anladım. Bir saniye önce parmağımın Asher'ın derisini delip geçmesinden korkmuyor muydum? Ama bir şekilde bunun olmayacağını biliyordum. Göründüğünden daha dayanıklı olduğunu biliyordum.

Jean-Claude gelip yanımda dikildi, yüzündeki ifade Richard'ın anlamadığını anladığını gösteriyordu. Ama Richard ölüler konusunda iyi değildi. Uzmanlık alanı bu değildi. Jean-Claude yüzüme dokundu, nazikçe, sanki kendimi kaybetmemden korkuyordu. "Seninle beslendi. Ona ait anınla beslendi."

Başımla onayladım. "Evet."

Belle, "Kaç tane vampire hizmet edebilirsin?" diye sordu. Görünüşe göre, neler olduğunu hisseden sadece Jean-Claude değildi.

Asher'ın beni işaretlediğini düşünüyordu ama bu olmamıştı. "Beni işaretlemedi, Belle, düşündüğün gibi değil."

"O zaman gücünle nasıl besleniyor?" diye sordu.

"Sürpriz," dedim. "Galiba yeni bir güç kazanan tek vampir Jean-Claude değil."

"Bu imkansız."

"Ama doğru," dedim. Sesimdeki zafer havasını belli etmemeye çalışmadım. Artık Belle'e ihtiyacımız yoktu. Kadına ihtiyacımız kalmamıştı.

Richard hala beni kollarında tutuyordu. Richard'a baktım. "Bırak beni."

Kaşlarını çattı, Ya anlamamıştı, ya da beni bırakmak istemiyordu.

Bir kez daha, nazikçe tekrarladım. "Bırak beni, Richard, lütfen."

Richard duvarın dibinde hala ölü gibi yatan Asher'a baktı. "Bunun hakkında son koştuğumuzda sen de benimle aynı fikirdeydin. Kimse seninle beslenemezdi."

Richard, Asher'ın güzelliğinden geriye kalana bakarken, ben Richard'm yüzünü inceledim. Bakışlarında konuşabileceğim, açıklama yapabileceğim birini aradım ama böyle birinin var olup olmadığından emin değildim.

"Beslenmesine izin vermezsem, Richard, sonsuza kadar böyle kalacak. Ölmeyecek. Çürümeyecek. Böyle kalacak."

Bakışlarını Asher'dan kaçırdı ve bana çevirdi. "Kan emmedi."

"Enerjiyle beslenmek gibi, *ardeur* gibi." O anda, Asher'ı gerçekten yatağıma aldığımı Richard'ın bilmiyor olabileceği aklıma geldi. Geçmişte birçok kez kötü adamları kandırmak için bir veya birden fazla erkeği sevgilim olduğuna inandırmıştım. Richard hala bunun bir oyun olduğuna

inanıyor olabilirdi. Ama kanlı detayları açıklayacak zamanım yoktu. Richard'ın zihnimde duyduğum sesinin doğruyu söyleyip söylemediğini daha sonra öğrenebilir, artık birlikte olmadığımız için yatağıma kimi aldığımla ilgilenip ilgilenmediğini öğrenebilirdim. Gerçekten ciddiyse, hayalkırıklığına uğrardım. Ciddi değilse, Asher'ı öğrenmek Richard'ı hayalkırıklığına uğratırdı. Her halükarda, beklemek zorundaydım.

Kollarımı hala bırakmamıştı. "Asher'ın seninle beslenmesine daha önce izin verdin mi?"

Buna ne cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü kollarımdan birini bırakmıştı. Elini uzatıp çeneme değdi. Ne yapacağını biliyordum ve buna engel olamadım. Başımı yana çevirdi ve boynumdaki vampir ısırığı açığa çıktı.

"Kan paylaşmaya ne zaman başladınız?"

"Dün gece."

Elini indirdi, gözlerine baktım. Bir bakış yeterliydi. Richard da benim gibi seksin daha önemsiz bir günah olduğuna inanıyordu. Bir şeyin daha önemsiz olmasının sorunu başka bir şeyin daha önemli olmasıydı.

"Sadece Jean-Claude mu, yoksa..." Bakışları Asher'a kaydı.

"Bunu yarın konuşuruz, Richard, söz veriyorum ama şimdi Asher'a yardımcı olmam gerek."

Başını iki yana salladı. "Boynundakiler Jean-Claude'un izleri mi?"

İç geçirdim ve yere baktım. Gözlerine bakmaya çalıştım ama lanet olsun, bunun için ne zamanım ne de enerjim vardı. "Hayır," dedim.

Bakışları yeniden Asher'a kaydı. "O mu?"

"Evet."

"Seninle beslenmesine nasıl izin verirsin?"

"Asher'ı dün akşam beslememiş olsaydım, bu akşam ölecek veya sonsuza kadar Belle Morte'un büyüsüne kapılacaktı. Bunu yapmamın sebeplerinden biri de buydu."

"Senin enerjinle beslenebileceğini biliyor muydun?" Kaşlarını çattı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır ama Musette, Asher'ın kimseye ait olmadığı için Belle'e ait olduğunu söyledi. Biz de, bize ait olmasını sağladık."

"Biz?" Önce Micah'ya baktı.

Micah mümkün olduğunca renk vermemeye çalıştı.

"Micah değil, Jean-Claude."

Önce Jean-Claude'a sonra Micah'ya baktı. "Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?"

Micah, "Yardımı olacağını bilsem Asher'ı ben beslerdim," dedi.

Richard'ın gözleri iyice açıldı, yüzündeki ifade anlaşılmazdı. "Anlamıyorum."

Micah sadece Richard'a baktı, sonra bana döndü, bunun benim için, nizim için, hepimiz için neye mal olduğunu anlıyor gibiydi.

Richard sonunda kolumu bıraktı. Aslında, bir de geriye doğru adım attı, sanki yakınımda olmak istemiyordu. Pis bir şey yapmışım gibi davranıyordu. Bir bilseydi. Ya da belki de seksi o kadar dert etmeyecekti, belki de sorun sadece beslenmekti. Benim ahlaki standartlarım ise eskisi kadar berrak değildi.

İç geçirdim ve Jean-Claude'a döndüm. "Sen de Asher'ın beslenmesini hissettiğin için, belki benim yerime seninle de beslenebilir."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Belki."

"Ben Asher'a dokunurken bana dokunur ve zihnindeki kalkanları indirirsen, deneyebiliriz. İkimiz birden denersek onu kanla beslenecek duruma geri getirebiliriz, böylece eski görkemli görünüşünü yeniden kazanabilir."

"Denemeyi istiyorum," dedi.

Richard'a bakmamak için kendimi zor tuttum. "Biliyorum." İkisine birden sırtımı dönüp Asher'ın yanına gittim. Asher'ı besleyip sağlığına kavuşturmak istiyordum ama aslında bu gece hayatımdaki bütün erkeklerden bıkmıştım.

51

Jean-Claude ile birlikte Asher'ın yanına çömeldik. Biraz enerji aldığı için gülümseyecek kadar hali vardı. Gülümsemesi eskisinin bir hayaleti gibiydi ama bunu görünce o kadar rahatladım ki ben de gülümsedim.

Jean-Claude'un elini sol elime aldım ve sağ elimi Asher'ın yanağı üzerine koydum. Ben Asher'a dokunur dokunmaz, gördüğüm en güzel şeye dönüştü. Asher'a dokunmaktan başka bir şey istemiyordum. Yanında olmaktan başka bir şey umrumda değildi. Asher'dan başkası önemli değildi. Sanki dünya küçülüp Asher'ın gözlerine, bedenine dolmuştu. Güneş Asher'm etrafında dönüyordu.

Zihnimin bir köşesinden gelen ses Asher'ın benim üzerimde vampir güçlerini kullanmadığını söyledi. Bundan önce ne hissediyorsam, gerçekti. Çünkü bu gerçek ola-

mazdı. Daha önce kimse için böyle bir şey hissetmemiştim çünkü aşk veya tutku değildi, saplantıydı. Asher'a dokunmazsam öleceğimi biliyordum. Ben bunu düşünürken, doğru olmadığını bilsem de, gerçek gibiydi. Gerçekse, Tanrı yardımcım olsun, diye düşündüm.

Sol elimi kurtarmak istedim ama bir şey iki elimle birden Asher'a dokunmama engel olmak için elimi bırakmıyordu. Asher'a iki elimle de dokunmam gerekti. Bedenimi Asher'ın bedeninin üzerine yasladım ve bedenini okşadım.

Yüzümü elleri arasına aldı, aslında ellerimin altındakinin çubukların üzerine geçmiş eski deriye benzediğini biliyordum ama vampir hilelerine maruz kaldığım ilk günden beri, ilk kez karşı koymadım. Asher'ın gücünün korkunç olabilecek bir şeyi erotik ve güzel bir şeye dönüştürmesine izin verdim.

Kendimi tamamen açtım ve Asher'ın uzun süredir bir barajın ardında kapana kısılmış bir nehir gibi akmasına, uzun süredir susuz kalan bir diyarı ele geçirmesine izin verdim. Gücüne ben hükmetmiyordum, Asher'ın gücü beni ele geçiriyordu, sanki binlerce dalganın altında kalmıştım, beni kuma yaslıyor, bir okyanusun dibinde tutuyordu. Boğulmuyor değildim ama boğulmak umrumda değildi.

Uyandım, uygun terim bu olsa gerekti, bedeni beni sert taşlara bastırıyordu. Saçlarından oluşan dalgaya bakıyordum, ışığın parıltısıyla altın renkli bir peçeye benziyordu. Ellerimi saçlarında gezdirdim, yeniden yumuşak ve canlıydı. Yanağının kenarını gördüm, yeniden yaralı ve dolgundu. Tanıdık izlere dokundum, yüzünü tamamen bana döndü ve suratını görünce nefesimi tuttum.

Alnının kavisinden yanağının çizgisine ve dudaklarının dolgunluğuna kadar, yeniden her şeyi mükemmeldi. Bu yüzü süsleyen gözler, incilerle altınların arasında duran buzlu safirler gibiydi.

Asher'ı görünce bir kahkaha attım, neşeli bir sesti. Yüzümü elleri arasına aldı ve parmaklarını öptüm. Bedeninin bedenime yaslanışı, hissettiğim en güzel şeylerden biriydi ama aynı zamanda geri döndüğünün, iyi olduğunun, bir bütün olduğunun işaretiydi.

Yarı yuvarlandı, yarı beni yerden kaldırdı, şimdi kucağında oturuyordum. Sırtını yeniden duvara verdi. Beni kollarında tutarak döndü ve odanın diğer tarafındaki Belle Morte'a baktı. Yüzündeki ifadenin düşmanca olduğunu bilmem için suratına bakmam gerekmiyordu.

Jean-Claude, "Etkileyici, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, değil. Sadece kanını aldığı ve zihnini ele geçirdiği zavallılarla beslenebilir. Sen de benim gibi çok iyi biliyorsun, Jean-Claude, kurbanların hepsine bunu yapmasına izin veremezsin. Bir süre sonra evinde, gittiği her yerde Asher'ı takip eden bir aşk sarhoşu aptallar ordusu bulursun."

Aşk sarhoşu aptal tasviri hoşuma gitmemişti ama itiraz da etmedim. Bu akşam kazanıyorduk. Kazanırken tartışmazdım.

"Dediğin gibi olsun, Belle ama Asher eski haline geri döndü. Bu akşam artık sana daha fazla ihtiyacımız yok, bu yüzden sen ve yanındakiler yarın akşama kadar bölgemizi terketmiş olun."

"Gerçekten hepimizi öldürür müsün?"

"*Oui.*"

"Benim intikamım çok korkunçtur."

"*Non*, Belle, konsey kanunlarına göre bir başka *sourdre de sang*'a soyundan gelen bir vampir muamelesi yapamazsın. Öfken korkunç olacaktır ama intikamın beklemek zorunda kalır."

"Konseyin başındaki benim intikamımı onaylamıyorsa," dedi.

"Ona dokundum, Belle, senin intikamın umrunda bile değil. Sen veya ben veya bir başkası da umrunda değil."

"Anne çok uzun zamandır uyuyor, Anita, bu uyku sona erince konseyden emekli olabilir."

Bir kahkaha attım ama neşeli değildim. "Emekli olmak mı? Vampirler emekli olmaz. Ölürler ama emeklilik yaşayamazlar."

Yüzünden bir şey belli olmuyordu ama omuzlarında bir gerginlik vardı ve kolu hareket etti. Bunu görmemi neyin sağladığını bilemiyordum. Asher'm gücü veya başka bir şeydi. Bunu gördüm ve aklıma harika, korkunç bir fikir geldi.

"Sen onu öldürmeyi planlıyorsun. İlk Karanlığı öldürüp konseyin başına sen geçeceksin."

Yüzü ifadesizdi. "Saçmalama. Kimse Anne'ye saldırmaz," dedi.

"Evet, biliyorum, bunun da çok iyi bir sebebi bar. Seni öldürür, Belle. Seni ve senin olan her şeyi yok eder."

Denedi ama küstahlığını yüzüne yansıtmamayı beceremedi. Sanırım İsa'nın ölü kaldığı süreden daha uzun yaşayınca, küstahlık kaçınılmazdı.

Jean-Claude, "Şimdi birine savaş ilan edersen, Belle," dedi. "Bir *sourdre de sang* olarak, ne ben ne de benim insanlarım senin çağrına kulak vermek zorunda değiliz. Buradan yardım göremezsin."

"Senden yardım istemek mi? Senin yerine geçecek başkalarını buldum." Musette'in eteklerini savurarak arkasına döndü. "Gelin, gidelim, bu küçük kasabanın ayakkabılarımıza bulaşan tozunu temizleyelim."

"Bir saniye." Konuşan Valentina'ydı. Beyaz ve altın renkli elbisesi içerisinde Belle'in önünde reverans yaptı. "Musette, benim ve Bartolomé'nin onurunu lekeledi."

"Ne demek istiyorsun, *poppet*?"

Valentina başını kaldırmadan konuşmaya devam etti, sanki sonsuza kadar bu pozisyonda kalabilirdi. "Geride kalıp şekil-değiştirenlere kendimizi affettirmemiz için bize izin vermenizi istiyoruz."

Belle, "*Non*," dedi.

Valentina bakışlarını kaldırdı. "Benim taciz edildiğim gibi onlar da taciz edilmiş ve biz her şeyi daha da kötüleştirdik. Geride kalıp hatamızı telafi etmemiz için sizden izin istiyorum."

Belle, "Bartolomé," dedi.

Bartolomé öne çıktı ve bir dizi üzerine çöktü, başı önüne eğikti. "Evet, Efendim."

"Sen de bunu mu istiyorsun?"

"Hayır ama onurum bu hatamı telafi etmem gerektiğini söylüyor." Kafasını kaldırdı ve yüzünde eski insan haline aitmiş gibi duran bir ifade belirdi. "Yetişkin birer erkek olmuşlar ama çocukken aldıkları yaralar çok derin. Valen-

tina ve ben bu yaraları daha da derinleştirdik. Bundan pişmanlık duyuyorum, bilirsiniz ben çok fazla şeyden pişmanlık duymam."

Belle'in hayır demesini, insanlarını toplayıp gitmesini bekliyordum ama bunu yapmadı. "Onurunuzu kurtarana kadar kalın, sonra bana geri dönün." Jean-Claude'a baktı. "Tabii eğer sen de kalmalarına izin veriyorsan."

Jean-Claude başıyla onayladı. "Onurlarını kurtarana kadar, *oui*."

Buna katılmıyordum ama Belle'in yüzünden, Jean Claude'unkinden ve Asher'ın bedeninin gerilmesinden, bilmediğim bir şeyler olduğunu anladım.

"Kurtlar misafirlere odalarına kadar eşlik ederse, sonrasında hemen havaalanına doğru yola çıkalım."

Richard birden kendine geldi, sanki o da bir büyünün etkisi altındaydı. Ama böyle olduğunu sanmıyordum. Asher'ın kucağındaydım, bana baktı, Micah arkamızdaki duvara yaslanmıştı. Nathaniel bize doğru süründü, bir elimi kaldırdım, başını ve omuzlarını kucağıma koymasına izin verdim.

Richard, "Biz eşlik ederiz," dedi. Ama sesi duygusuzdu. Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama arkasına döndü ve kurtları da yanına gitti. Belle'in insanları bir araya toplandı ve teker teker kurtların gözetiminde odayı terketti.

Belle son bir kez parıltılı giysileri içerisindeki Valentina ve Bartolomé'ye baktı. Ama bu tek bakış içinde çok şeyi barındırıyordu. Emin olamazdım ama sanırım Belle sadece Valentina için değil, Bartolomé için de kendini suçlu hisse-

diyordu. Valentina'yı anlayabilirdim çünkü korkunç hatayı yapan Belle'in vampirlerinden biriydi. Ama Bartolomé'yi çocukken vampir yapmak iş gereğiydi. Belle'in bu durumdan rahatsız olduğunu sanmıyordum. Ama yine de sonsuza kadar bir çocuğun bedeninde kalmasına sebep olmuştu. Bir erkeğin iştahına sahip bir çocuk bedeni. Belle kalmalarına izin vermişti ama bahanesi zayıftı. Belle kalmalarına izin vermişti çünkü suçluluk duygusu ölüler arasında bile harika bir motivasyondu.

52

Etrafımda bedenlerin rahatlatıcı ağırlığı ile karanlıkta uyandım. Karanlığın kalitesi ve yakındaki banyodan gelen zayıf ışıktan, Jean-Claude'un yatağında olduğumu biliyordum. Jean-Claude'un bizi yatağa yatırdığını hatırladım ama saat çok geçti, zaten kimsenin önceki akşamı tekrarlamak isteyeceğini sanmıyordum. Garip olan, Asher'a yaptığım şeyin *ardeur*'ümü tatmin etmiş olmasıydı. Ya da belki de çok yorgundum. Bir defasında benzer bir durumu *ardeur* üzerindeki kontrolümün arttığı şeklinde yorumlamıştım ama artık *ardeur* hakkında varsayımlarda bulunmaktan kaçıyordum. Çünkü hep yanılıyordum.

Etrafımı görmeme yetecek kadar ışık yoktu ama yanağımdaki kalın buklelerden Micah'nın başını boynuma yasladığını anladım. Kolu karnımın üzerinde ağır ve sıcaktı,

bacağını bacağımın üzerine atmıştı. Kalçamda bir kol daha vardı, yanıma değen bir başka yüz, bacaklarını karnına çekip yanıma kıvrılmış biri. Nathaniel olduğunu anlamak için başına dokunmam gerekmiyordu.

Banyodan gelen ışık Micah'nın bacaklarından biri üzerinde duran solgun bir kolu aydınlatıyordu. Örtüler yüzünden sadece kolu görebiliyordum. Kolu tanıyordum, örtülerin altında bir yerde Zane'in ve Cherry'nin geri kalanının olduğunu biliyordum. Bu kadar çok sayıda insanla aynı yatakta olmak rahatsız edici değildi ama örtüler için savaşmak zorunda kalmak güzel değildi. Cherry tek başına kötü değildi ama Zane ile yan yana gelince, örtünün her bir santimetresi için savaşmak gerekiyordu, bu yüzden vazgeçmek daha iyiydi. Ayrıca Jean-Claude'un ipek çarşaflarını uyurken çekiştirmek oldukça zor bir işti.

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum ama leoparadamların benden daha iyi duyma ve koku alma yetileri olduğunu biliyordum. Onlar uyanmamışsa, muhtemelen bir rüyaydı.

Sonra sesi duydum, çok zayıf bir sesti. Telefonum derin bir kuyunun dibinde çalıyor gibiydi. Doğrulmaya çalıştıysam da başaramadım. İki adam beni yatağa çiviliyordu.

Bir inilti geldi ve Micah'nın bacağındaki kol, örtülerin arasında kayboldu. Sonra bir tıkırtı, bir patırtı, bir küfür ve karıştırılan kıyafetlerin hışırtısı geldi. Cherry'nin sesi boğuktu. "Evet."

Ardından sessizlik. "Hayır, ben Anita değilim, bir saniye." Diğer eliyle örtülerin altındaki büyük kitleyi dürttü. Zane'in sesi geldi. "Ne!"

Cherry, "Telefon," diye inledi.

Telefonu eline aldı ve ben bir şey diyemeden cevap verdi. "Merhaba."

Zane de bir süre sessiz kaldı, sonra ekledi. "Bir dakika, burada, bekleyim." Örtülerin içinden daha erkeksi bir kol çıktı ve telefonu bana doğru uzattı ama ben hala yerimden kıpırdayamıyordum. Telefona uzanmam mümkün değildi.

Sonunda Micah'nm kolunu üzerimden almayı başardım, doğruldum ve oturdum. "Micah, kıpırda, telefona uzanmam lazım."

Anlaşılmayan bir ses çıkarttı ve yana döndü, sırtı gözler önüne serildi. Ben telefonu alamadan Nathaniel uzandı ve telefonu aldı.

Sesi neredeyse uyanık gibiydi. "Kimsiniz?"

Sonunda telefona doğru uzanmayı başardım. "Telefonu bana ver."

Nathaniel, "Zerbrowski," diyerek telefonu bana uzattı.

Telefonu birkaç saniye elimde tuttum. İç geçirdim ve kulağıma götürdüm. "Evet, Zerbrowski, ne oldu?"

"Kaç kişiyle aynı yataktasın, Blake?"

"Seni ilgilendirmez."

"Birinin sesi kadın gibiydi. Böyle gruplarla birlikte olduğunu bilmiyordum."

Saatimin düğmesine bastım, ekran aydınlanınca saatin kaç olduğuna baktım. "Zerbrowski, sadece iki saattir uyuyoruz. Seks yaşamım hakkında konuşmak için aradıysan, uykuma geri dönmek istiyorum."

"Hayır, hayır, özür dilerim," dedi. Bir kahkaha attı. "Sadece hazırlıksız yakalandım. Seninle az dalga geçmek için

elimden geleni yaparım ama lanet olsun, her zaman elime bu kadar malzeme geçmiyor. Dikkatim dağıldığı için beni suçlayamazsın."

"Sadece iki saat uyuduğumu söylemiş miydim?"

"Söyledin," dedi. Sesinde uykudan eser yoktu. Kahve içtiğine dair bahse girebilirdim.

"Üçe kadar sayacağım, hala ilgimi çeken bir şey söylemediysen, çağrıya son verip telefonumu da kapatacağım."

"Yeni bir cinayet işlendi."

Sırtımı dikleştirdim ve yatak başına dayadım. "Dinliyorum," dedi. Micah hala yanımdaydı, sırtı bana dönüktü ama Nathaniel o kadar yakınımdaydı ki hala bana değiyordu. Cherry ve Zane örtülerin altında hareketsizdi. Sanırım yeniden uykuya dalmışlardı.

"Yine şekil-değiştiren tecavüzcü." Sesinden neşesi yok oldu, çok yorgun gibiydi. Önceki akşam kaç saat uyuduğunu merak ettim.

Şimdi tamamen uyanıktım, nabzım gırtlağımda atıyordu. "Ne zaman?"

"Şafaktan hemen sonra bulundu, biz de yeni geldik."

"Ben de geliyorum ama Dolph orada mı?"

Zerbrowski, "Hayır," dedi. "İzinde." Sesini alçalttı. "Üst yönetim, *ya kendi isteğinle izne ayrılırsın ya da biz seni ücretsiz izne çıkartırız*, dedi."

"Tamam, sen neredesin?"

Yine Chesterfield'ta bir yerdi. "Çok küçük bir alanın içine sıkışmış durumda," dedim.

Zerbrowski, "Evet," dedi. Bu tek kelime, içinde yorgunluk barındırıyordu.

İçimden nasıl olduğunu sormak geldi ama bu soru erkeklere sorulmazdı. Hiçbir şey farketmemiş gibi davranmak gerekiyordu. Bunu yapmazsam, bir cevap alamazdım. Bazen, kadın olduğum için, erkek kodunu çiğniyordum ama bugün bunu yapmamaya karar verdim. Zerbrowski'nin önünde uzun bir gün vardı ve soruşturmanın başındaki kişiydi. Şimdi hislerini gözden geçirecek lüksü yoktu. Kendini nasıl hissettiğinden çok kendini iyi tutması daha önemliydi.

Zerbrowski yolu tarif etmeye başladı ve kalem kağıt alana kadar beklemesini söyledim. Odada kağıt ve kalem yoktu. Sonunda tarifi rujla aynaya yazmak zorunda kaldım. Ben ruju bulup aynaya yazı yazmaya başladığımda Zerbrowski kahkahalarla gülüyordu.

Sonunda bir nefes aldı. "Teşekkürler, Blake, buna çok ihtiyacım vardı."

"Gününü aydınlattığıma sevindim," diyerek yatağa geri döndüm.

Jason'ın bir kurtadamın izini sürebileceği teorisi aklıma geldi. Bu fikrimi Zerbrowski ile de paylaştım.

Bir dakika sessiz kaldı. "Olay yerinin yakınına başka bir şekil-değiştirenin girmesi için izin almam mümkün değil."

"Ama sen soruşturmanın başındasın," dedim.

"Hayır, Anita, yanında bir şekil-değiştiren getirirsen, Schuyler gibi sorguya alınır. Bunu yapma. Bu olay bir cadı avına dönüşmek üzere."

"Ne demek istiyorsun."

"Sanırım bütün şekil-değiştirenleri teker teker sorguya çağıracaklar."

"Buna izin verecek misiniz?"

"Evet, birkaç kişiyi içeriye alıp sorgulamadan içleri rahat etmeyecek."

"Ama buralı şekil-değiştirenlerden biri değil, Zerbrowski," dedim.

"Yukarıdakilere bizim katilin buralı şekil-değiştirenler gibi kokmadığını söyleyemem, Anita. Suçlanmak istemedikleri için, yerel şekil-değiştirenlerin bunu uydurduğunu söylerler."

"Ben Jason'a inanıyorum."

"Belki ben de inanıyorum, belki inanmıyorum, farketmez, Anita. Gerçekten farketmez. İnsanlar çok korkuyor. Eyalet senatosunda Missouri'de eski kanunların yeniden yürürlüğe girmesi tartışılıyor."

"Eski kanunlar mı, Tanrım! Zerbrowski! Batı eyaletlerinin kitaplarında yazanlardan bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Evet, önce öldür, kan testi şekil-değiştiren olduğunu ispatlarsa, nefsi müdafaadır, cinayet değil, mahkemesiz."

"Bunu asla yürürlüğe koyamazlar," dedim. Kendimden çok emindim.

"Hemen şimdi olmayabilir, Anita ama birkaç kadın daha bu şekilde parçalanırsa, bilemiyorum."

"İnsanların bu kadar aptal olamayacağını söylemek hoşuma gitmiyor," dedim.

"Ama nasıl olduklarını biliyorsun," dedi.

"Evet."

İç geçirdi. "Bir şey daha var." Sesi çok mutsuz gibiydi.

Sırtımı biraz daha dikleştirdim, Nathaniel kıpırdanmak zorunda kaldı.

"Bana kötü bir haber verecek gibisin, Zerbrowski."

"Seninle, Dolph'la ve üst yönetimle, hepinizle birden savaşmak istemiyorum."

"Sorun nedir, Zerbrowski? Neden sana kızayım?"

"Unutma, Anita, Dolph hala ekibin başında."

"Söyle bana." Midem ne söyleyeceğini bilmesem de kasılmaya başladı.

"İlk olay yerinde bırakılan bir mesaj vardı."

"Ben mesaj görmedim."

"Arka kapının üzerindeydi, Dolph görmene izin vermedi. Ben de yeni öğrendim."

"Mesaj neydi, Zerbrowski?" Aklımdan bir sürü şey geçti. Mesaj bana mı bırakılmıştı?

"İlk mesajda, *bunu da çiviledik* diyordu."

Anlamam birkaç saniye sürdü, sanırım neden bahsettiğini biliyordum. İlk cinayet, yemek odasının duvarına çivilenen adamdı. Ama adamın ölümünü diğer cinayetler ile ilişkilendirecek bir şey yoktu. Belki sadece garip bir mesaj dışında.

"Sen Wildwood'daki ilk adamdan bahsediyorsun. Mesaj her şey anlamına gelebilir, Zerbrowski."

"İkinci cinayete kadar biz de senin gibi düşünüyorduk, Dolph'un senin görmene izin vermediği cinayet."

"Bir başka mesaj mı vardı?" diye sordum.

"*Bir tanesini daha çiviledik*," dedi.

"Belki sadece bir tesadüftür, çivilemek seks anlamına da gelebilir."

"Bugünkü mesaj, *çarmıha gerilmeye yetecek kadarı kalmadı*."

"Bu kadınları katleden kadın bu kadar düzenli biri değil, en azından ilk cinayeti işleyecek kadar değil."

"Biliyorum," dedi. "Ama biz bunu gizli tuttuk ve ilk kurban çarmıha gerilmişti. Bunu sadece katil bilebilir."

"Katillerden biri," dedim. "Adamı birden fazla kişi öldürdü." Aklıma bir şey geldi. "Cinayetlerin işlendiği yerlerden alınan sperm örnekleri bizden fazla kişiye mi ait?"

"Hayır."

"Öyleyse ne, tecavüzcü cinayetler arasında bağlantı olduğunu düşünmemizi mi istiyor, neden?"

"Bu çılgın psikopat neden bir şey düşünmemizi istesin, Anita? Bence bundan keyif alıyor."

"İlk kurban hakkında ne öğrendiniz?"

"Eski asker."

"O evi ve kapalı havuzu emekli maaşıyla almış olamaz."

"Ticaret yapıyor. Dünyanın dört bir yanına gidip ülkeye mal getiriyor."

"Uyuşturucu mu?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

Aklıma başka bir şey geldi, iki saatlik uykuyla bile kafam çalışıyordu. "Sık ziyaret ettiği ülkeleri sayar mısın?"

"Neden?" diye sordu.

Heinrick hakkında bilmediklerini anlattım.

"Ölü adam da aynı ülkeleri ziyaret ettiyse, bir anlamı olabilir."

Zerbrowski, "Bir ipucu," dedi. "Gerçek bir ipucu olsa bile ama bununla ne yapacağımı bildiğimi sanmıyorum."

"Elinde bir sürü ipucu var, sadece şimdilik işe yaramıyorlar."

"Bunu ben de farkettim."

"Heinrick ölen adamı tanıyorsa, bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum."

"Ben de. Sen sadece hemen buraya gel. Ve yanında şekil-değiştiren olmasın."

"Anladım," dedim.

"Umarım," dedi. Birkaç saniye başkasıyla konuştu. "Hemen geliyorum," dedi. Sonra bana geri döndü. "Acele et," dedi. Telefonu kapattı. Sanırım Dolph hepimize kapatırken vedalaşmamayı öğretmişti.

53

Önceki olay mahalli çok kötü olduğu için manzaranın korkunç olacağını tahmin ediyordum. Ama bu kadarını beklemiyordum. Tecavüzcü katilimiz ikinci cinayeti için banyoya geçmişti, ya da yeni bir katilimiz vardı. Evde yürürken yine aynı hamburger kokusunu aldım. Zerbrowski bana plastik galoşlar verdi ve bir eldiven kutusu uzattı. Zeminin kaygan olduğu ile ilgili bir şey söyledi. Zerbrowski'nin detayları hafif göstermek konusunda uzman olduğunu bilmiyordum.

Oda kırmızıydı. Sanki birisi duvarları kan kırmızısına boyamıştı ama temiz bir işçilik de değildi. Sadece kırmızı veya koyu kırmızı değildi, kurumaya başladığı yerlerde yakut ve kiremit kırmızısı tonlar vardı, o kadar koyu bir renkti ki siyaha yakındı. Koyu renkli bir taş gibi parıldıyordu.

Sakin kalıp bütün kırmızı tonları incelemeye çalıştım, duvara kanla yapışmış ince uzun et parçasını görene kadar. Sanki katil bir bağırsak parçasını kenara fırlatmıştı.

Oda birden ısındı, bakışlarımı duvardan kaçırmak zorunda kaldım ama zemin daha kötüydü. Yerdeki fayanslar sıvıyı emmiyordu. Zemin kanla kaplıydı, o kadar derindi ki nereye baksam kırmızı ve parıldayan sıvılar vardı. Oda küçüktü ama yine de tek bir oda için çok fazla kan vardı.

Odanın kapısını sıkıca tuttum. Galoşlu ayaklarım hala odanın kısmen temiz bir kısmmdaydı, banyo küçüktü, bir tuvalet masası ve ardında lavabo vardı. Yatakodası daha gerideydi ama yatağın örtüsü üzerindeydi, yatağa dokunulmamıştı.

Kapının eşiğindeki mermer, kan gölünün önünde baraj vazifesi görüyordu. Bu taş diğer odaların kana bulanmasına engel olmuştu. Bunun için mutluydum.

Yeniden duvarlara baktım. Uzak köşedeki duşakabinin cam kapılarına sıçrayan kan kuruyarak koyu kırmızı bir tona dönüşmüştü.

Duş kısmı odanın diğer duvarları gibi tamamen kana bulanmamıştı. Nedenini henüz bilmiyordum.

Odanın geri kalanının neredeyse tamamını bir küvet kaplıyordu. Jean-Claude'unki kadar büyük değildi ama en az benim evimdeki kadar büyüktü. Ben küvetimi severdim ama bunu gördükten sonra birkaç gün içine giremeyeceğimi biliyordum. Bu sahne bir süre küvet zevkimi köreltecekti.

Küvet açık kırmızı kanla doluydu. Güneşte çok fazla kalan kırmızı güllerin rengiydi, tam olarak pembeye benze-

meyen bir pembe tonuydu ama sanki daha kırmızı olması gerekirdi. Pembe kanlı su, küveti ağzına kadar doldurmuştu, meyve suyu ile dolu bir kupa gibiydi. Çok kötü bir benzetmeydi bu.

Şimdi herhangi bir yiyeceği veya içeceği düşünmek iyi bir fikir değildi. Kafamı çevirip odalara bakmak zorunda kaldım, yatağı ve uzaktaki odada gezinen polisleri gördüm. Kimse bu turda bana eşlik etmeye gönüllü olmamıştı. Onları suçlayamazdım ama kendimi izole edilmiş gibi hissettim. Sadece üç oda uzaktaydılar ama aramızda binlerce kilometre vardı gibiydi. Sanki çığlık atsam kimse duymayacaktı.

Uzaktaki kapı çerçevesine tutunarak diğer odanın lavabosuna ulaşmayı başardım. Soğuk fayansa yaslandım ve ellerime soğuk su akıttım. Yeterince soğuk olduğuna kanaat getirince yüzüme su çarptım. İçeride havlu yoktu, muhtemelen paketlenip laboratuvara gönderilmişti, üzerinde saç veya kıl olup olmadığına bakacaklardı. Tişörtümü pantolonumun içinden çıkarttım ve yüzümü kurulamak için kullandım. Geri adım attığımda yüzümde birkaç koyu renkli leke vardı. Önceki gecenin makyajından son kalanlardı. Parıldayan geniş aynaya baktım, tepedeki ışıkla aydınlanıyordu. Gözlerimin altında maskara ve göz kaleminin kalıntılardı vardı. Su geçirmez oldukları yalandı. Suya dayanıklıydı ama su geçirmez değillerdi. Tişörtümün ucuyla izlerin çoğunu silmeyi başardım. Şimdi tişörtüm kirlenmişti ama farketmezdi.

Zerbrowski kapının eşiğinden bana baktı. "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Başımla onayladım ama konuşmaya cesaret edemedim.

Birden sırıttı, kendimi daha iyi hissetseydim ağzından nasıl alaycı bir yorum çıkacağını merak ederdim ama bugün çok hissizdim. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Hiçbir şey için kanlı banyoya geri dönmek istemiyordum, yine de dönmek zorundaydım. Bu yüzden hiçbir şey umrumda değildi. İçim boşalmıştı, sesim çıkmıyordu ve başka hiçbir şey yoktu.

"Bu sabahki kız kimdi? Bahisler başladı. Bazı insanlar onun senin en iyi dostun Ronnie Sims olduğunu düşünüyor. Ben sanmıyorum, o kız hala Washington'daki profesöre aşık. Ben her zaman evinde olan sarışın leoparın üzerine bahis oynadım. Adı neydi?"

Sadece gözlerimi kırpıştırdım.

Kaşlarını çattı ve küçük odaya adım attı. "Anita, iyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, değilim."

Yüzü endişeliydi, yanıma geldi, neredeyse kolumu tutacaktı ama buna engel oldum. "Sorun nedir?"

Lavabonun başında sallanarak arkamı işaret ettim ama işaret ettiğim yere bakmadım, bakmak istemedim.

İşaret ettiğim yere baktı, sonra çabucak bakışlarını bana geri çevirdi. "Ne olmuş?"

Sadece Zerbrowski'ye bakmakla yetindim.

Omzunu silkti. "Evet, çok kötü. Ama daha önce de böyle şeyler gördün."

Musluğa bakmak için başımı önüme eğdim. "Bir ay izin aldım, Zerbrowski. Bir tatile ihtiyacım olduğunu sanıyordum ve gerçekten de vardı ama belki bir ay yeterli değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Aynaya baktım, yüzüm bembeyazdı, gözlerim yüzümde kara delikler gibiydi, geriye kalan göz kalemi izleriyle gözlerim olduğundan daha da iri görünüyordu, her zamankinden daha kayıp duruyorlardı. İçimden artık bunu yapıp yapamayacağımı bilmediğimi söylemek geldi ama ağzımdan başka bir şey çıktı. "Yatakodasının çok kötü olduğunu düşünüyordum ama bu daha kötü."

Başıyla onayladı.

Derin bir nefes almaya başladım ama son anda kokuyu hatırladım ve içime daha az hava çektim, böylesi psikolojime daha iyi gelmedi ama midem için daha iyiydi. "İyiyim."

Benimle tartışmadı çünkü Zerbrowski çoğunlukla bana bir erkekmişim gibi davranırdı. Bir erkek iyi olduğunu söylüyorsa ona inanmak gerekti, aksine inanılsa bile. Tek istisna birinin hayatının tehlikede olduğu durumlardı, işte o zaman erkek kodu bozulabilirdi ama kodu bozan muhtemelen bunun için hiçbir zaman affedilmezdi.

Doğruldum, ellerimle lavaboyu hala sıkı sıkı tutuyordum. Aynaya bakıp birkaç kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra diğer taraftaki odaya yöneldim. Bunu yapabilirdim. Mecburdum. İçeride ne olduğunu görmek ve mantıklı düşünmek zorundaydım. Kendimden bunu istemem çok zalimceydi, en azından bunun farkındaydım. Banyodaki gibi bir sahneyi görmenin bir insanın ruhunu yok edebileceğini biliyordum. Biliyordum ve yürümeye devam ettim.

Yeniden banyonun kapısındaydım. Zerbrowski de benimle geldi ama arkamda kaldı. Kapının eşiği yan yana iki kişinin rahatça durabileceği kadar geniş değildi.

İçeriye baktım, kana ve ete bulanmış duvarları inceledim. "İçeride kaç kişi öldürülmüş?" diye sordum.

"Neden?" diye sordu.

"Yapma, Zerbrowski, bugün bunun için sabrım yok."

Yine, "Neden?" diye sordu. Bu sefer savunmaya geçmiş gibiydi.

Yüzüne baktım. "Senin neyin var?"

Katliamı işaret etmedi. Birkaç saniyeliğine, kendi işime bakmamı söyleyeceğini bile düşündüm. "Dolph neden diye sorsaydı, itiraz etmez, hemen cevap verirdin."

İç geçirdim. "Dolph'un rolüne bürünmek zor mu?" diye sordum.

"Hayır ama kendimi tekrarlamaktan sıkıldım, oysa Dolph hiçbir zaman bunu yapmak zorunda kalmıyor."

Zerbrowski'ye baktım ve dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Aslında, ben Dolph'u kendini tekrarlamak zorunda bırakıyorum."

Gülümsedi. "Pekala, pekala, belki bunu yapıyorsun ama sen zaten tam bir başbelasısın, Anita."

"Bu konuda yetenekliyim," dedim.

Kapının eşiğinde dikildik ve birbirimize baktık. Oysa odada hiçbir şey değişmemişti. Duvarlarda bir damla daha az kan veya bir parça daha az et yoktu ama biz kendimizi daha iyi hissediyorduk.

"Şimdi," dedim. Hala gülümsüyordum. "Banyoda kaç kişi öldürüldü?"

Gülümsemesi geniş bir sırıtmaya dönüştü. "Neden sordun ki?"

"Tam bir piçsin," dedim.

Gözlüklerinin üzerinden kaşlarını oynattı. "Annem öyle demiyor ama bu konuda spekülasyon yapan ilk kişi de değilsin."

Yarım bir kahkaha attım ve kaybettiğimi kabul ettim. "Çünkü, Zerbrowski, odanın duvarlarından sadece iki tanesi tamamen boyanmış, ikisinde de o kadar çok kan ve et parçası var ki, bana iki kişi öldürülmüş gibi geldi, biri bir duvarda, diğeri ötekinde."

"Ya küvet?" diye sordu.

"Su açık renkli. Küvete kanını akıtarak ölmüş birini görmedim, bu yüzden suyun rengi bu kadar açık mı olur, yoksa daha koyu mu olur, bilmiyorum. Ama içimden bir ses küvette kimsenin öldürülmediğini söylüyor. Kadınlar küvette ölmüş olabilir ama kanın büyük bir kısmı duvarlarda ve yerde."

"Emin misin?"

"Hayır, dediğim gibi, daha önce küvette ölmüş birini görmedim ama aynı zamanda küvetin neden ağzına kadar dolu olduğunu merak ediyorum. Genelde birçok küveti bu kadar çok dolduramazsın, taşmasını engelleyecek küçük delikler olur. Bu o kadar dolu ki, ayağımı bile içine soksam etrafa su saçılır."

Ben konuşurken yüzüme baktı, sonra bakışlarını yavaşça banyoya çevirdi, sonra zeminin üzerinde durduğumuz temiz kısmına baktı.

"En az iki kişinin öldürüldüğü konusunda haklıyım, değil mi?"

Şimdi yüz ifadesini kontrol ediyordu, gözlerime baktı. "Belki."

İç geçirdim ama artık hayalkırıklığıma uğruyordum. "Bak, Dolph için yıllarca çalıştım ve onu severim. Yöntemlerine saygı duyarım ama lanet olsun, Zerbrowski, onun rolüne bu kadar iyi bürünmek zorunda değilsin. Her zaman yirmi tane soru sormak zorunda kalmaktan nefret ederdim. Başka bir şey deneyelim, soruları ben sorayım, sen cevapla."

Hafifçe gülümsedi. "Belki."

Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Çok sakin bir ses tonuyla konuşmaya başladım. "Duvarlarda en az iki kişi öldürülmüş." Güçlükle de olsa arkama döndüm ve bahsettiğim duvarlara baktım. Şimdi yanımda konuşacak başka bir insan daha vardı, her ne kadar beni sinir etse de, rahatlatıyordu. Duvarlar aslında tamamen kana boyanmamıştı. Bazı yerlerde fayanslar görünüyordu ama fayansların sıradan kahverengi bir rengi vardı, bu yüzden ilk bakışta her şey olduğundan daha kötü görünüyordu ama Tanrım, zaten yeterince kötüydü.

Zerbrowski'ye döndüm. "Tamam, her biri bir duvarda, iki kişi öldürülmüş. Ya da en azından duvarların önünde doğranmışlar." Yeniden küvete baktım. "Küvette ceset parçaları var mı?"

"Dolph seni balık tutmaya gönderirdi."

Zerbrowski'ye baktım. "Belki, muhtemelen. Ama sen Dolph değilsin ve ben de bu oyunu oynayacak durumda değilim."

"Parçaları senin için içeride bıraktık, Anita. Şaka yapmıyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Yaratık uzmanı olsan sensin ama bu bir yaratık değilse, nedir bilemiyorum."

Haklıydı. "Katil bir yaratık, Zerbrowski ama bir insan-yaratık mı, yoksa başka bir şey mi? Altmış dört milyar dolarlık soru bu."

"Ben altmış dört bin dolar olduğunu sanıyordum."

"Enflasyon," dedim. "Hiç değilse daha uzun eldivenlerin falan var mı?"

"Yanımda yok."

"Senden nefret ediyorum."

"Bugün bunu söyleyen ilk kişi değilsin," dedi. Yine gözüme çok yorgun göründü.

"Bu kadar çok kan görmekten nefret ediyorum."

Elini lavabonun altına soktu ve bir çöp poşeti çıkarttı. "Odadan dışarıya adım atmadan önce galoşlarını bunun içine at."

"Küvetin içine bakarak ne öğreneceğim?"

"Muhtemelen hiçbir şey," diye cevap verdi.

Başını iki yana salladı. "O zaman bunu neden yapıyorum ki?"

"Çünkü sen gelene kadar bir şeye dokunmadık. Yaratıktan arta kalan bir kalıta zarar veririz diye küveti odadan dışarı çıkarmadık, senin farkedeceğin bir detayı çöpe atmak istemedik."

"Kalıt mı?" diye sordum. "Katie sana yine yetişkin kitaplarını mı okuyor?"

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana baktı. "Bunu ne kadar hızlı yaparsan, buradan o kadar çabuk dışarıya çıkarız."

"Vakit geçirmeye çalışmıyorum," dedim. Ama öyleydi.

"Evet, tabii ki, seni suçlayamam."

Önce kanlı banyoya sonra Zerbrowski'ye baktım. "İşe yarar bir şey bulmazsam, senin kıçını tekmeleyeceğim."

Sırıttı. "Yalayabilirsen."

Başımı iki yana salladım, derin bir nefes aldım ve eşiği geçtim.

54

Kan, galoşların etrafını kuşattı, ayakkabılarıma bulaşmıyordu ama çok yakına geliyordu. Galoşa ve ayakkabıya rağmen, kanın soğukluğunu hissedebiliyordum. Aslında serindi. Bu, hayal gücümün bir ürünü müydü, bilemiyordum. Galoşla ayakkabı varken kanı hissedebileceğimi sanmıyordum. Ama öyle geliyordu. Bazen cinayet mahallerinde hayalgücüm başıma dert oluyordu.

Ayağımı öne attım, bir elim hala kapının çerçevesindeydi. Yerde bu kadar çok sıvı varken plastik galoşların kayacağını sanmıyordum ama deneyip öğrenmek de istemiyordum. Bu odada istemediğim iki şey vardı. Kan gölünün ortasına düşmek, birincisiydi. İkincisi ise elimi küvetin içine sokmaktı. İkinciyi yapmak zorundaydım ama birincisini yapmak yerine ölmeyi tercih ederdim.

Ayağımı yavaşça, dikkatlice öne attım, parmaklarım hala kapı koluna tutunmaya çalışıyordu. Aslında banyo o kadar da büyük değildi, kapıyla küvet arasında çok fazla mesafe yoktu. Küvetin kenarını ellerimle sıkı sıkı kavradım ve ayaklarımı yere mümkün olduğunca sağlam basmaya çalışarak suyun içine baktım.

Kırmızı bir çorbaya benziyordu. Çoğunluğunun su olduğunu biliyordum ama rengi... Paskalya yumurtalarını boyamak için kullanılan kaplar aklıma geldi. Her şeyde olduğu gibi burada da doğru karışım yakalanmayınca, ortaya tam bir kırmızı veya pembe değil, ikisinin karışımı çıkmıştı. Paskalya yumurtaları düşüncesine odaklandım, sirke kokusuna ve bundan daha iyi zamanlara.

Su dönüyor gibiydi, sanki olduğundan daha ağırdı. Muhtemelen bir illüzyondu ama yüzeyin hemen altında bir şeyin yüzdüğü hissine kapıldım. Birden yüzeye çıkıp beni yakalayacak bir şey. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Çok fazla korku filmi seyretmiş olmalıydım ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Zerbrowski'ye baktım. "Bunu yapacak çaylaklarınız yok mu sizin?"

"İlk parçayı nasıl çıkarttık sanıyorsun," dedi.

"Bu, ben içeriye girerken bir memurun çalıların arasına neden kustuğunu açıklıyor."

"İşte ilk haftasıydı."

"Tam bir piçsin."

"Belki ama başka kimse elini suyun içine sokmak istemedi. Sen işini bitirince uzmanlar gelip suyu dışarıya pompalayacak ve sonra kanıt aramak için filtreleyecek. Ama

önce senin şansını denemen lazım. Bana bunun bir şekil-değiştiren cinayeti olmadığını söyle, Anita, ben de basına söyleyeyim. Böylece cadı avı yavaşlar."

"Ama histeri sona ermez, Zerbrowski. İkinci bir katil varsa, o zaman St. Louis'de şimdiye kadar görmediğimiz kadar psikopat iki katil var demektir. Şekil-değiştiren olmadığını ispatlamak hoşuma gider ama değilse, başka bir sorunumuz var demektir."

Bana göz kırptı. "Aynı şekil-değiştiren çıkarsa mutlu olacak gibisin."

"Geleneksel olarak, iki ayrı katil bir taneden daha fazla insan öldürür."

"Hala bir yaratık uzmanından çok bir polis gibi düşünüyorsun, Anita."

"Teşekkürler." Küvete geri döndüm ve birden bunu yapmaya karar verdim. Ellerimi suyun içine eldivenlerin izin verdiğinden daha çok sokamazdım, bu çok sağlıksız olurdu. Ama kısa eldivenlerle de bir şey bulabilirdim.

Su soğuktu, eldivenlerim olsa bile. Suyun içine uzandım, soğukluk koluma tırmandı. Elimi yarıya kadar içeriye soktuğumda sert bir cisme çarptım.

Bir an için dondum kaldım, kesik bir nefes aldım ve elimi dokunduğum şeyin üzerinde gezdirdim. Hem yumuşak hem de sertti, etliydi. Kemiğe ulaştım, tutup suyun dışına çıkartabileceğim gibi bir şeydi. Bir kadının kolundan kalanlardı. Üzerindeki su yere akınca pembemsi kemik açığa çıktı. Omuza bağlandığı yer ezilmişti. Böyle bir zararı insan yapımı aletler de verebilirdi ama kimsenin bununla vakit harcayacağını sanmıyordum.

Kolu bir kenara koydum ve onu bulduğum yere geri döndüm. Elimi suya biraz daha fazla soktum ve neredeyse etsiz bir kemik çıkarttım. Bir insana aitmiş gibi durmuyordu, ben de öyle olduğunu düşünmedim. Sanki ormanda bir hayvan bulmuştum ve hayvanı neyin kemirdiğini bulmaya çalışıyordum. Büyük dişler, ezici bir kuvvet uygulamıştı. Az sayıda hayvanın bir kemiğe bunları yapabilecek bir gücü vardı ama birçok şekil-değiştiren bunu yapabilirdi. Hayvanat bahçesinden kaçan bir çakalın gelip banyoda dehşet saçtığını sanmıyordum.

Kemiği yeniden suya bıraktım, yavaşça çünkü üzerime su sıçratmasını istemiyordum.

Küvete sırtımı dönüp dikkatle kapı eşiğine yürüdüm. Eldivenlerimi çıkartıp Zerbrowski'nin benim için açtığı torbaya attım. Kapıya yaslandıktan sonra galoşlarımı çıkartarak çöpe attım. O korkunç banyodan çıkıp yan odanın içlerine doğru ilerledim.

Burada hava daha temiz ve solunabilirdi.

Zerbrowski beni takip etti ama konuşan Merlioni oldu. "Yaptı, değil mi?"

"Evet."

Merlioni zayıf bir zafer çığlığı attı. "Biliyordum, kazandım," dedim.

Önce Merlioni'ye sonra Zerbrowski'ye baktım. "Özür dilerim, ne dedin?"

Zerbrowski'nin utanır bir hali yoktu. "Gerçekten küvete elini sokup sokmayacağın üzerine bahse girdik."

İç geçirdim ve başımı iki yana salladım. "Siz kelimenin tam anlamıyla birer piçsiniz."

Merlioni, "Kelimenin tam anlamıyla, ha," dedi. "Böyle zor sözcükler kullanırsan, Blake, bize hakaret ettiğini anlayamayız."

Zerbrowski'ye döndüm. "Bir şekil-değiştiren. Aynısı olup olmadığını bilmiyorum. İlk kurban yataktaydı. İkincisi de öyle miydi?" Zerbrowski başıyla onayladı. "Bu seferki banyoda. Küvette en az iki kişi öldürülmüş."

Zerbrowski, "Neden iki?" diye sordu.

"Çünkü etrafa saçılanlar bir kadına ait olamayacak kadar fazla, özellikle bu herifin parçaların bir kısmını yediğini düşünecek olursak."

"Herif dedin, tanıyor gibisin."

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum ama erkek olduğunu tahmin ediyorum çünkü böyle bir şeyi yapmaya cesaret edecek kadın sayısı azdır. Ve kadın seri katiller çok fazla değildir."

"Elimizdeki tanığın ifadesine göre evin sahibi kadın ve kız arkadaşı saat iki sularında eve girerken görülmüş." Zerbrowski ezberden okur gibi gözlerini kapattı. "Sarhoş gibiymişler ve yanlarında bir erkek varmış."

"Bir tanığınız mı var?"

"Onları eve getiren adam şekil-değiştirense, küvetteki onun parçaları değilse, evet."

Bu, aklıma gelmemişti. "Küvette olabilir. Bu arada, su neden çok fazla, taşmasını engelleyen delikler neden işe yaramıyor?"

"Çaylağımız deliğe bir parçanın sıkıştığını söyledi."

Ürperdim. "Kusmasına şaşırmamak lazım."

Merlioni, "Onu kaybettim," dedi.

"Neyi kaybettin?" diye sordum.

"Birçoğumuz senin de kusacağını düşünüyordu."

"Kusmayacağıma dair bahse giren kimdi?"

Zerbrowski boğazını temizledi. "Ben."

"Ne kazandın?"

"Tony's de iki kişilik akşam yemeği."

Merlioni'ye döndüm. "Küvete elimi sokacağını bildiğin için sen ne kazandın?"

"Para," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hepimizden nefret ediyorum." Kapıya doğru yürüdüm.

Merlioni, "Dur, bir bahse daha girdik," dedi. "Zerbrowski seni aradığında yanındaki kadın kimdi?"

Ben bir çığlık atmaya hazırlanırken kapının yakınından gelen ses beni durdurdu. "New Mexico'dan beri bu kadar kötüsünü görmemiştim."

Kafamı çevirince en sevdiğim FBI ajanını kapının eşiğinde gördüm. Özel Ajan Bradley Bradford gülümseyerek bana elini uzattı.

55

Bradley, doğaüstü suçları araştırmak için kurulan Özel Araştırma Birimi'ndendi. En son New Mexico'daki kanlı cinayetlerde birlikte çalışmıştık.

Elini sıktım. Gülümsedi. Sanırım ikimiz de birbirimizi gördüğümüz için memnunduk. Ama bakışları Zerbrowski'yi bulana kadar odada gezindi. "Zerbrowski, haklı olmalısın."

Zerbrowski bize doğru geldi. "Ne demek istiyorsunuz, Ajan Bradford?"

Bradford ince bir dosyayı havaya kaldırdı. "Dün akşam iki kadının gittiği kulübün karşısında bir dükkan var. Geçen sene soyulunca sağlam bir güvenlik sistemi kurulmuş."

Bütün şakalaşmalar sonra ermişti, Zerbrowski birden ciddileşti. "Ve?"

"Kameralar, komşunun iki kadının yanında gördüğü erkeğin eşgaline uyan bir adamın görüntüsünü çekmiş. Görüntüde adam ve kadınlar dükkanın önünden geçiyormuş." Dosyayı açtı. "Ben de dükkandan fotoğrafın bir kopyasını aldım."

Merlioni, "Ve bütün adamlarına dağıttın," dedi.

"Hayır, dedektif, tek kopya bu ve önce buraya getirdim," dedi.

Merlioni itiraz edecek gibiydi ama Zerbrowski araya girdi. "Bu adamı yakaladığımız sürece davayı kimin çözdüğü umrumda değil."

Bradley, "Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi.

Bradley'e inanmıyordum. En son konuştuğumuzda, küçük grubu dağılma tehlikesi ile karşı karşıyaydı, üzerinde çalıştıkları davalar Seri Katiller Birimi'ne verilmişti. Bradley iyi adamlardan biriydi, kariyerinden çok davaların sonlandırılmasına önem verirdi ama yeni birimini de önemsiyor olmalıydı. Federallerin böyle bir birime ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Ben de aynı fikirdeydim. Şimdi neden görüntünün tek kopyasını bize veriyordu? Paylaşmak mantıklıydı ama resmi vermek, hayır.

"Ne düşünüyorsun, Anita?" diye sordu.

Fotoğrafa baktım. Siyah beyazdı ama oldukça kaliteliydi. İki kadın, ortalarındaki uzun boylu adama bakıp kahkaha atıyordu. Soldaki esmer, aşağı kattaki resimlerle uyumluydu. Evin sahibi olan kadının ismini sormamıştım. Zaten bilmek de istemiyordum. Çünkü bilmemek, banyoya girip kadından arda kalanı görmeyi kolaylaştırıyordu.

Diğer kadın garip bir biçimde tanıdıktı. "Bu kadın aşağıdaki fotoğraflardan birinde yok muydu? Bir partide çekilmiş gibi duranda."

Zerbrowski, "Kontrol ederiz," dedi.

Bradley, "Ya adam?" diye sordu.

Adama baktım. Bizim katilimiz de olabilirdi, küvetin dibindeki kemiklerin sahibi de. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Düz kahverengi saçları atkuyruğu yapılmıştı. Kadınlardan biri atkuyruğunu çekiştiriyor, oyun oynuyordu. Elmacık kemikleri kalktıktı. Yakışıklıydı. Richard kadar yakışıklı değildi ama bence birbirlerine benziyorlardı, ikisi de uzun boylu ve geniş omuzluydu. Ama adamın yüzünde, fotoğrafına bakarken bile beni korkutan bir şey vardı.

Bunun sebebi muhtemelen resimdeki iki kadınının saatler sonra katledileceğini bilmemdi. Belki sadece hayal gücümdü ama kafasını kaldırıp kamerayı gören adamın yüzündeki ifade hoşuma gitmemişti. Garip görünmesinin sebebinin bu bakış olduğunu farkettim.

"Kamerayı farketmiş," dedim.

Zerbrowski, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Merlioni, "Sanırım bu görüntülerin başına iş açacağını biliyordu," dedi. "Kadınlarla görülmek istemiyordu."

"Belki, muhtemelen." Yüzüne bakmaya devam ettim. Tanıdık gibiydi.

Bradley, "Adamı tanıyor musun?" diye sordu.

Kafamı kaldırdım. Yüz ifadesi duygudan yoksundu ama masum görünüşüne inanmadım. "Neden?"

"Adam bir şekil-değiştiren, bizim adamımızsa, belki onu buralarda görmüşsündür."

Bradley yalan söylüyordu, bunu hissedebiliyordum. Yalancılığını yüzüne vuracak kadar cesurdum ama çalmaya başlayan cep telefonum Bradley'i kurtardı. Bugün cep telefonu yanımdaydı, kemerime asılıydı. Musette ve yanındakiler şehri sessizce terketmeyebilir diye tedbirliydim. Aptalcaydı belki ama onlara güvenmiyordum.

"Alo."

"Anita Blake ile mi konuşuyorum?" Arayan bir kadındı. Sesini tanıyamadım.

"Evet."

"Ben Dedektif O'Brien."

Vampir oyunları ve yeni cinayetlerle meşgul olduğum için, uluslararası terörist Leopold Heinrick'i unutmuştum. "Dedektif O'Brien, aramana sevindim, nasıl gidiyor?"

"Dikkatini çeken iki fotoğraftaki adamları teşhis ettik."

"Gerçekten mi? Etkilendim, fotoğraflar çok kaliteli değildi."

"Komiser Yardımcısı Nicols... Daha önce tanışmışsınız, adamları teşhis etti."

İsmi ve sahibini hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Lindel Mezarlığı'ndaki Nicols mü?"

"Evet, ta kendisi. Senin seçtiğin fotoğrafları seçti, daha önce bir kez karşılaştığınız için..."

Ama kadın cümlesini bitirmeden ben araya girdim. "Korumalar, lanet olasıca korumalar. Canducci ve..."

"Balfour," dedi.

"Evet, doğru. Onları hatırlamadığıma inanamıyorum."

"Onlarla bir kez karşılaşmışsın, Blake, Nicols'ün dediğine göre dul kadın ortalığı birbirine katmış."

"Evet ama yine de adamları sorguya aldınız mı?"

"Kimse nerede olduklarını bilmiyor. Güvenlik ajansındaki işlerinden siz onları gördükten sonra ayrılmışlar. Orada sadece iki hafta çalışmışlar. Verdikleri bütün referanslar sahte."

"Lanet olsun," dedim. Bradley'nin görebilmem için hala önüme doğru tuttuğu fotoğrafa baktım. Bu karenin nereden tanıdık geldiğini birden anladım. Heinrick'in bilinen ortaklarından biriydi. Ya da tıpatıp benzeriydi. Ama tesadüflerin bu kadar iç içe geçebileceğine inanmamıştım.

Bradley'e baktım. Fotoğrafı hala benim görebileceğim ama diğer iki adamın göremeyeceği bir yerde tutuyordu. Belki sadece kibarlık yapıyordu, belki de yapmıyordu. Benimle göz göze geldi. Yüzü hissizdi. Polis suratı.

"Ya sana şimdi Heinrick'in ortaklarından birinin fotoğrafına baktığımı ve onun da St. Louis'de olduğunu söylersem ne yaparsın?"

"Resmi nereden buldun?"

"Uzun hikaye. Ama kasabadaki cinayetlerle ilgisi olabileceğini düşünüyoruz."

"Hangi adam?"

"Sanırım uzun saçlısı. Fotoğrafta atkuyruğu yapmamıştı ama omuzlarına kadar düştüğü kesin."

Kağıtların hışırtısı geldi. "Buldum." Yine kağıtlar hışırdadı, ardından bir ıslık geldi. "Roy Van Anders. Çok kötü bir adam, Blake."

"Ne kadar kötü?"

"Garip ama Bay Van Anders'la ilgili dosya bugün elimize ulaştı. Cinayet mahalli fotoğrafları mideni bulandırır."

"Çok fazla kan var ve cesetlerden geriye neredeyse hiçbir şey kalmıyor, değil mi?"

Zerbrowski'nin gerildiğini hissettim.

"Evet ama nereden biliyorsun?"

"Sanırım şu anda Van Anders'in cinayet mahallerinden birindeyim."

"Şekil-değiştiren davası üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Dosyasında insan olduğunu söyleyen bir şey yok. Hasta ruhlu bir orospu çocuğu. Kadınlara tecavüz edip öldürmekten hoşlanıyor."

"Cesetleri nasıl parçaladığını veya geriye kalan parçaların nereye gittiğini öğrenen olmuş mu?"

"Henüz raporun tamamını okumadım ama hayır. Suçların birçoğu elimizde resmi olduğu için kendimizi şanslı hissedeceğimiz ülkelerde işlenmiş. Basit teknolojisi ve az parası olan ülkeler, detaylı bir araştırma yapacak şansları olmamış."

"İnsan yapımı aletlerle dişler arasındaki farkı anlamak için ne kadar detaylı bir araştırma gerekli?"

"Seri katillerin birçoğu dişlerini kullanır, Blake." Uzakta bir yerde görevlerini yapmaya çalışan polisleri savunma ihtiyacı hissetmiş gibiydi.

"Biliyorum, O'Brien ama lanet olsun. Her neyse, önemli olan şimdi St. Louis'de bir yerlerde. Ne mutlu ki teknolojik imkanlarımız neredeyse sınırsız ve bu adamın izini sürecek kadar paramız var."

"Haklısın, Blake. Şimdiki zamana odaklansak daha iyi olacak."

"Artık Heinrick ve arkadaşını sorguya çekecek kadar bilgi sahibi miyiz?"

"Sanırım öyle. Heinrick'in arkadaşının hobilerini bildiğinden bahsedebiliriz. Bu, adamı istemediği bir konumda bırakabilir."

"En kısa sürede orada olacağım."

"Blake, bu senin davan değil. Sen potansiyel kurbanlardan birisin. Davaya çok yakın olduğun için objektif olamayabilirsin."

"Yapma, O'Brien, sana hep dürüst davrandım."

"Bu bir oyun değil, Blake, bir iş. Yoksa başarıyı tamamen üstlenmek mi istiyorsun?"

"Ben öyle bir şeyle ilgilenmiyorum. Sadece sen Heinrick'i sorgularken yanında olmak istiyorum."

"Buraya zamanında gelirsen yanımda olursun ama geç kalırsan seni bekleyemeyiz."

"Tamam, O'Brien, tamam, davadan sorumlu dedektif sensin."

"Hatırlaman iyi." Telefonu kapattı.

Ağzımdan çok içten bir "Orospu!" çıktı.

Zerbrowski ve Merlioni'nin hevesli yüzlerinde beklenti vardı. Bradley içinse aynısını söyleyemezdim. Heifte polis suratı vardı ama bir aktör değildi. Onları konu hakkında bilgilendirdim. Zerbrowski sadece beni dışarıda bıraktığı için değil, kendi birimiyle bağlantıya geçilmediği için O'Brien'a çok kızdı.

"Adamları ne için içeriye aldılar, seni takip ettikleri için mi? Bizim elimizde ise dört veya daha fazla cinayet var." Bana baktı. "Sirenler ve polis arabalarıyla sana eşlik etme-

mizi ister misin? Böylece O'Brien davamızı berbat etmeden oraya zamanında ulaşabilirsin."

'Davamız' kısmı hoşuma gitmişti ve benimle gelmek istemesi de güzeldi. Dolph bana çok kızgın olmasa bile bunu yapmazdı.

Başımla onayladım. "Oraya gidip yetkinin kimde olduğunu göstermeyi çok isterim."

Zerbrowski sırıttı. "Bana herkesi hazır etmem için on dakika ver, sonra aşağıda buluşalım. Devriye arabalarından birini ödünç alacağız. İnsanlar her zaman polis arabalarının önünden daha hızlı çekilir." Dışarıya çıktı ve merdivenleri indi.

Merlioni arkasından gitti ve seslendi. "Ölüm küvetini temizlemek için burada kim kalacak?" Merlioni'nin temizlikte rol almak istediğini sanmıyordum. Ayrıca buna şaşırmamak lazımdı.

Bradley ve ben yalnız kaldık. Sanırım bir federalin, ya da iki federalin böyle bir cinayet mahallinde yalnız kalması duyulmamış şeydi. Yerel polis federallerden, federaller de yerel polisten nefret ederdi.

Bradley'e baktım. "Artık benden istediğin bütün bağlantıları kurduğuma göre, bana neden burada olduğunu söyleyecek misin?"

Dosyayı kapatıp bana uzattı. "Bu davayı kapatmak için."

"Davayı çözmek birimine saygınlık kazandırır. Son konuştuğumuzda buna ihtiyacınız vardı."

Dikkatlice beni süzdü.

"Resmi olarak mı buradasın, Bradley?"

"Evet."

Yüzüne baktım. "Sadece bir FBI ajanı olarak mı buradasın?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Bir defasında hükümetin hoş olmayan birimlerindeki insanların dikkatini üzerime çekeceğimi söylemiştin. Sanırım onlara hortlaklar demiştin. Van Anders hortlak mı?"

"Aklı başında hiçbir hükümet böyle bir hayvanı ülkesinde istemez."

"Konuş benimle, Bradley, konuş benimle, yoksa bir dahaki sefere sana bugünkü kadar çabuk güvenmeyeceğim."

İç geçirdi, çok yorgun görünüyordu. Parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Bu cinayetler ilgimizi çekti. Benzerlerini daha önce de görmüştüm. Farklı bir ülkede, çaresiz kadınları korumaktan çok elindeki gücü kaybetmemek isteyen bir hükümetin olduğu bir yerde." Gözlerinde dalgın ve acı dolu bir bakış belirdi.

"Bu işleri bıraktığını söylemiştin."

"Bıraktım." Bakışlarını üzerime dikti, artık polis bakışları değildi bunlar. "Van Anders gibi adamlar bırakmamın esas sebebiydi. Ama bazı insanlar Van Anders'in Amerika Birleşik Devletleri'nde elini kolunu sallayarak dolaştığını öğrenince buna sevinmedi. Bir defalığına, bana buradakilere yardım etme izni verildi."

"Bu yardımın bedeli nedir?"

"Heinrick'e, ülkeden çıkana kadar eşlik edeceğiz. Birlikte içeriye alınan ikinci adamın ismi hiçbir yerde geçmeyecek. Her şeyin üstü örtülecek."

"Heinrick bir terörist, sence elini kolunu sallayarak gitmesine izin verirler mi?"

"Güçlü bağlarımız olan beş ülkede aranıyor. Onu kime vereceğiz, Anita? Gitmesine izin vermek daha iyi."

"Neden burada olduğunu merak etmiyor musun? Ben beni neden izlediğini öğrenmek istiyorum."

"Bu tarz insanların seni neden istediğini söylemiştim."

"Onlar için ölüleri dirilteyim diye. Belki politik bir lider, belki birkaç zombi koruma." Şakalaşmaya çalıştım ama Bradley gülmüyordu.

"Yemek odasının duvarına çivilenen adamı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Heinrick ve Van Anders'i tanıyor, onların aşırıya kaçtığını düşünüyordu. Bu yüzden ortadan kayboldu, gizlendi ama izini kaybettirmekte yeterince iyi değilmiş."

"Bu bir infaz ise, neden ayinsel bir cinayet gibi gösterdiler?"

"Bir infaz gibi görünmemesi için."

"Neden umurlarında olsun ki?"

Başını iki yana salladı. "Bir mesajdı, Anita. Adamın ölmesini istiyorlardı, öyle bir biçimde ölmeliydi ki gazetelere haber olmalıydı. Kendilerini terkedenleri uyarmak istiyorlardı."

"Bundan emin olamazsın, Bradley."

"Doğru ama bu işe bulaşan herkes Van Anders'in yakalanmasını ve Heinrick'in gitmesini istiyor."

"Ya diğerleri?"

"Bilmiyorum."

"Onlar da gidecek mi, yoksa hala endişelenmeli miyim?" diye sordum.

"Endişelen, Anita, yerinde olsam bunu yapardım."

"Harika." Aklıma bir şey geldi. "Bunların hiçbirinin kayıtlara geçmeyeceğini biliyorum. Bu yüzden sana kayıt dışı bir soru sorabilir miyim?"

"Söz veremem ama nedir?"

Bradley'e Leo Harlan'ın ismini verdim ve neye benzediğini tasvir ettim çünkü isim değiştirmek çok zor bir şey değildi. "Bir kiralık katil olduğunu söyledi. Ona inandım. Buraya tatile geldiğini söyledi. Buna da inandım. Ama St. Louis birden kötü adamların favori mekanı haline gelmiş durumda ve ben de müşterimin diğerleriyle bir bağlantısı olup olmadığını merak ediyorum."

"Araştırırım."

"Radarlarınıza takılırsa, ondan uzak duracağım ve atasını mezarından kaldırmayacağım. Aksi halde istediğini yapacağım."

"Bir kiralık katil olsa bile mi?"

Omzumu silktim. "Ben kimim ki insanları mesleklerine göre yargılayayım, Bradley? İnsanları gereğinden fazla sorgulamam."

"Ya da, belki de katillerin yanında kendini daha iyi hissediyorsun."

"Evet, benim bütün arkadaşlarım ya suçlu, ya yaratık, ya da polis."

Bunu duyunca gülümsedi.

Zerbrowski'nin sesi geldi. "Anita, hey, biz hazırız."

Bradley'e cep telefonumu verdim. Bir kenara not etti. Aşağı kata koştum.

56

Biz merkeze ulaşmadan O'Brien sorguya başlamıştı. St. Louis'deki insanlar, polis sirenlerin yolumuzdan çekilin anlamına geldiğini anlamıyor gibiydi. Bütün ışıkları yanan bir devriye arabası dikkatleri üzerine çekiyordu. İnsanlar polislerin ne acelesi olduğunu anlamaya çalıştığı için yoldan çekilmeyi unutuyordu.

Zerbrowski'yi hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Lanet olsun, adamı öfkeli bile görmemiştim. O'Brien'ı sorgu odasından dışarıya çıkartabilmek için ortalığı birbirine kattı ama kadın aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "İşimiz bitince sizindir, neden acele ediyorsunuz?"

Zerbrowski'nin sesi o kadar kısıktı ki dinlemesi acı vericiydi. Bu ses tonunun sıcaklığı beni huzursuz etti. O'Brien'sa etkilenmemiş gibiydi.

"Sizce de adamı, katledilen üç veya dört kadın hakkında sorgulamak federal bir mareşalin peşine neden düştüğünü öğrenmekten daha önemli değil mi, dedektif?"

"Ben zaten adamı seri katil hakkında sorguluyorum." Kaşları çatıldı. "Üç veya dört de ne demek?"

"Son olay yerindeki parçaları hala sayıyoruz. İki kurban olması muhtemel."

"Hala emin değil misiniz?"

Zerbrowski ciğerlerindeki havayı dışarıya verdi. "Bu cinayetler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu adamı biz olmadan sorgulayacak kadar çok şey bilgin yok." Kadının suratına bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Siz içeriye girebilirsiniz ama o giremez." Eliyle beni işaret etti.

"Aslında dedektif, teknik olarak beni bu sorgudan uzak tutamazsınız çünkü Heinrick'in artık doğaüstü nitelikleri olan bir cinayetle bağlantısı var."

O'Brien bana baktı, dostça bir bakış değildi. "Bunu daha önce yaptım, şimdi de yapabilirim."

"Ah," dedim. Gülümsedim, elimde değildi. "Ama o zaman Heinrick'in terörist olması muhtemeldi ve yasadışı silah bulundurmak dışında bir suçu da yoktu. Benim federal statümü ilgilendiren bir şey değildi yani. Sizin de daha önce belirttiğiniz gibi, ben sıradışı bir federalim. Sıradan suçlar üzerinde hiçbir yasal yetkim yok ama söz konusu doğaüstü suçlar ise bu ülkenin tamamında yetki sahibiyim. Davetinizi beklemek zorunda değilim." Cümlem sona erdiğinde yüzümde kendini beğenmiş bir ifade olduğunun farkındaydım ama ne yapayım elimde değildi.

O'Brien sorun çıkartıyordu ve bunun için mutlaka cezalandırılmalıydı.

O'Brien tadı acı bir şey kemiriyor gibiydi. "Bu benim davam."

"Aslına bakarsan, O'Brien, bu artık herkesin davası. Benim çünkü federal kanunlara göre yetkim var. Zerbrowski'nin... Çünkü bu yaratıklarla ilgili bir dava, bu da Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı'na ait olduğu anlamına gelir. Aslında, senin bu cinayetler üzerinde hiçbir yetkin yok. Senin bölgende işlenmediler ve biz elimizdeki bir bilgiyi seninle gönüllü olarak paylaşmasaydık Heinrick'in işin içinde olduğunu bile asla bilmeyecektin."

Zerbrowski, "Sana adil davrandık," dedi. "Şimdi sen de adil ol, hepimiz kazanırız." Sesi neredeyse normaldi. Ürkütücü tonunu kaybetmişti.

O'Brien dramatik bir biçimde parmağı ile beni işaret etti. "Ama gazetelere onun ismi çıkacak."

Başımı iki yana salladım. "Tanrı aşkına, O'Brien, her şey bununla mı ilgiliydi? İsminin gazetelere çıkmasını mı istiyorsun?"

"Bir seri katil davasını çözmenin beni terfi edeceğini biliyorum."

"İsminin öne çıkmasını istiyorsan, tamam ama şimdilik kimin isminin gazetelere çıkacağından çok davayı çözmeye odaklanalım."

"Böyle demek senin için kolay, Blake. Dediğin gibi, senin riske attığın bir kariyerin yok. Bu davayı çözmenin sana bir faydası olmaz ama yine de bütün ilgiyi üzerine çekecek kişi sensin."

Zerbrowski yaslandığı duvardan öne adım attı. Masanın kenarındaki dosyaya dokundu. Bir fotoğrafı dışarıya çıkartacak kadar dosyayı araladı ve çıkardığı resmi O'Brien'a doğru fırlattı.

Bir renk ve şekil karışımıydı. Büyük bir kısmı kırmızıydı. Çok fazla bakmadım. Gerçeğini görmüştüm, hatırlamama gerek yoktu.

O'Brien baktı, sonra yeniden baktı. Kaşlarını çattı, fotoğrafa doğru uzandı ama sonra bakışlarını resme dikti. Biraz daha odaklandı. Neye baktığını anlamaya çalışıyor, zihni gördüklerini inkar etmek için uğraşıyordu. Ne olduğunu anladığı anda yüzünün rengi değişti. Yavaşça kendi tarafındaki sandalyeye çöktü.

Bakışlarını resimden almakta zorlanıyordu. Zayıf bir ses tonuyla, "Hepsi böyle mi?" diye sordu.

Zerbrowski, "Evet," dedi. Sesi yumuşaktı, sanki diyeceğini demişti ve bir şey söylemesine gerek yoktu.

O'Brien bana baktı, bakışlarını resimden alması çok zor olmuştu. "Yeniden medyanın sevgilisi olacaksın," dedi. Artık bir önemi olmasa da sesi yumuşaktı.

"Muhtemelen," dedim. "Ama bunu istediğim için değil," diye devam ettim.

"Lanet olasıca, çok fotojeniksin," dedi. Sesine yine eski öfkesi yansıdı ama sonra kaşlarını çatıp resme bir kez daha baktı. Ne dediğinin farkına vardı, önünde bu korkunç resim dururken bunu söylediği için kendisinden utandı.

"Öyle demek istemedim..." dedi. Öfkeli yüzü geri geldi. Şimdi öfkesinin altında yatanları gizlemek için bir maske olarak kullanıyordu.

Zerbrowski, "Endişelenme, O'Brien," dedi. Alaycı bir ses tonuna büründü. Ben adamı iyi tanıdığım için ardından gelecek cümleyi korkuyla bekledim ama O'Brien tehlikenin farkında değildi. "Ne demek istediğini biliyoruz. Anita çok çekici bir kadın."

Zayıf bir gülümseme ile karşılık verdi. "Onun gibi bir şey, evet," dedi. Gülümsemesi yüzünde hiç belirmemiş gibi birden kayboldu. O'Brien işinden kendini soyutlayabilen bir kadın değildi. "Bunun bir başka kadına daha olmamasını sağlamak şerefini kimin kazanacağından çok daha önemli."

Zerbrowski, "Hepimizin aynı fikirde olması güzel," dedi.

O'Brien ayağa kalktı. Fotoğrafı Zerbrowski'ye doğru itti. Bakmamak için elinden geleni yapıyordu. "Heinrick'i ve arkadaşını sorgulayabilirsiniz, gerçi diğeri fazla konuşmuyor."

"İçeriye girmeden önce bir planımız olmalı," dedim.

İkisi birden bana baktı.

"Van Anders, aradığımız adam. Bunu biliyoruz ama aradığımız tek adam olduğundan emin değiliz."

"Sence buradaki adamlardan biri bunu yaparken Van Anders'e yardım mı etti?" Zerbrowski'nin yeniden dosyanın içine koyduğu resmi işaret etti.

"Bilmiyorum," dedim. Zerbrowski'ye baktım ve benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. İlk mesajda, 'Bunu da çiviledik' diyordu. Biz çiviledik anlamına geliyordu. Heinrick'in bu *bizin* bir parçası olmadığından emin olmak istiyordum. Cinayetlere karıştıysa hiçbir yere

gitmiyordu. Tabii buna gücüm yeterse. Başarının kime mal edildiği umrumda değildi.

Ben davanın çözülmesini istiyordum. Bir daha bugünkü banyo, küvet ve içindekiler kadar kötü bir manzara ile karşılaşmak istemiyordum. Polise adalet duygum yüzünden yardım ettiğimi, masumları korumak istediğimi, bir nevi kahraman kompleksi yaşadığımı düşünüyordum ama son zamanlarda bazen davaları çözmek istememin çok daha bencilce bir sebebi olduğunu anlamıştım. Bir daha benzer bir cinayet mahaline adım atmamayı istemek gibi.

57

Heinrick küçük masanın başında oturuyordu, sandalyesine çöküp kalmıştı. Arkalığı çok dik olduğu için aslında bunu yapmak kolay değildi. Özenle kesilmiş kısa sarı saçları hala düzgündü ama gözlüklerini masanın üzerine koymuştu. Gözlüğü olmadan daha genç duruyordu. Dosyasında otuzdan çok kırka yakın olduğu yazıyordu. Demek ki yaşını belli etmiyordu. Masum bir yüzü vardı ama bunun yalan olduğunu biliyordum. Otuzundan sonra bu kadar masum görünen biri ya yalancıydı ya da Tanrı tarafından kutsanmıştı. Leopold Heinrick'in biz aziz olduğunu sanmıyordum. Geriye tek bir seçenek kalıyordu, adam yalan söylüyordu. Ama ne hakkında? Cevabını bulmamız gereken asıl soru işte buydu.

Önündeki köpük bardağın içinde kahve vardı. Uzun süredir durduğu için kreması koyu sıvıdan ayrışmaya başlamış, üzerinde açık renkli bir katman oluşmuştu.

Zerbrowski ile ikimiz içeri girince kafasını kaldırdı. Gözlerinde bir parıltı belirdi. İlgi, merak, endişe? Ben anlamını çözemeden parıltı kayboldu. Gözlüğünü eline aldı ve bana doğru masum bir bakış attı. Gözlüğünü takınca gerçek yaşını gösteriyordu. Yüzünün düzgün hattını bozduğu için ilk görünen o parlak camlar oluyordu.

Otururken, "Taze bir bardak kahve ister misin?" diye sordum. Zerbrowski karşı duvara, kapının pervazına yaslandı. Bir yere varıp varmayacağımı görmek için ilk önce Heinrick'i ben sorguya çekecektim ama ben dahil kimse Heinrick ile aynı odada yalnız kalmamı istemiyordu. Çünkü adam beni takip ediyordu ve nedenini bilmiyorduk. Ajan Bradford bunun sebebinin kötü adamlardan birini mezarından kaldırmamı istedikleri olduğunu ima etmişti. Bradford emin değildi. Emin olana kadar da tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi. Lanet olsun, tedbirli davranmak hep daha iyiydi.

Heinrick, "Hayır," dedi. "Kahve istemiyorum."

Bir elimde taze bir bardak kahve, diğerinde dosyalar vardı. Kahveyi masanın üzerine koydum ve dosyaları düzgün bir biçimde yanına yerleştirdim. Dosyalara baktı, sonra sakin bakışlarını bana odakladı.

"Kahveyi fazla mı kaçırdın?" diye sordum.

"Hayır." Biraz temkinli gibiydi. Kendisini endişelendiren bir şey vardı. Dosyalar mıydı? Sayısı çok mu fazlaydı? Biz böyle görünmesini istemiştik. Alttaki dosyaların Leo-

pold Heinrick, Van Anders veya koridorun diğer ucunda, bir odada oturan isimsiz adamla ile ilgisi yoktu. İçinde isim olmayan bir askeri geçmişe sahip olmak imkansızdı. Koyu renkli saçlı Amerikalıysa bunu başarmıştı. Dosyası boşluklarla doluydu. Kimsenin John Doe'muza bir isim vermemesi ama eskiden silahlı kuvvetler mensubu olduğunu kabul etmesi rahatsız ediciydi. Hükümetin nasıl bir şey planladığını merak ettim.

"Başka bir şey içmek ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Uzun süre burada kalabiliriz."

Zerbrowski, "Konuşmak insanı susatır," dedi.

Heinrick bakışlarını Zerbrowski'ye çevirdi, sonra yine bana döndü. "Sessiz kalmak susatmaz," dedi. Dudakları hafifçe büküldü, neredeyse bir gülümsemeye benziyordu.

"Bu sorgunun bir yerinde neden beni takip ettiğinizi söylemek istersen çok mutlu olurum ama bu konu şimdilik bizim için ikinci planda."

Şaşkın gibiydi. "Bizi arabadan indirirken bu senin için çok önemli gibiydi."

"Öyleydi, hala nedenini merak ediyorum ama önceliklerimiz değişti."

Kaşlarını çattı. "Oyun oynuyorsunuz, Bayan Blake. Oyunlardan sıkıldım."

Korkusu yoktu. Yorgun ve temkinliydi, mutlu değildi ama korkmuyordu da. Polisten, benden veya hapse girmekten korkmuyordu. Polis sorgusunda insanların içini kemiren endişeden eser yoktu. Bu çok garipti. Bradley bizimkilerin Heinrick'i serbest bırakacağını söylemiş-

ti. Adam bunu biliyor muydu? Biliyorsa, nereden biliyordu? St. Louis'de bir hapishaneye tıkılmaktan neden çekinmiyordu?

İlk dosyayı açtım, içinde eski cinayetlerin bulanık fotoğrafları vardı. Van Anders'in başka ülkelerde katlettiği kadınların resimleriydi.

Resimleri önüne koydum, siyah beyaz katliamı düzgün bir biçimde yan yana sıraladım. Bazılarının kalitesi o kadar kötüydü ki, insanlardan arda kalanlara baktığını bilmeyen biri resimdekilerin ne olduğunu anlayamazdı. Van Anders kurbanlarını Rorschach testlerine indirgiyordu.

Heinrick sıkılmıştı sanki, tiksinir gibi bir hali vardı. "Dedektif O'Brien bana bunları gösterdi. Yalanlarını dinledim."

"Hangi yalanlar?" diye sordum. Kahvemi yudumladım, tadı çok kötü değildi. En azından tazeydi. Bunu yaparken adamın suratına baktım.

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Şehrinizde bunlara benzer yeni cinayetler işlendiğini söyledi."

"Yalan söylediğini düşünmene sebep olan neydi?"

Bir şey söyleyecekti ama son anda vazgeçti, dudakları öfkeli bir çizgiye dönüştü. Öfkeyle bana baktı, gözleri alev alev yanıyordu.

İkinci dosyayı açtım ve renkli fotoğrafları, siyah beyazların üzerine dizmeye başladım. Parlak olanlar masanın üzerinde yerlerini alırken Heinrick'in rengi solmaya başladı. Ben arkama yaslandığımda rengi neredeyse griydi. Bazı görüntüleri işaret etmek için öne eğilmek zorunda kaldım çünkü benden çok uzaktaydılar.

"Bu kadın üç gün önce öldürüldü." Bir başka dosyayı elime aldım. Açtım ve resimleri önüne koydum ama diğerleri gibi yan yana sıralamadım. Elimdekileri cinayet mahalleri ile eşleştirebileceğimi sanmıyordum. Arkalarında numaralar olması gerekirdi ama bunu yapmamıştım, bu yüzden riske girmek istemiyordum. Mahkeme salonunda avukatlar kanıtlar ve benzeri şeyler hakkında çok titizdi.

Dosyadaki fotoğrafları işaret ettim. "Bu kadın iki gün önce öldürüldü."

Zerbrowski öne çıktı ve içinde polaroidlerin durduğu torbayı bana uzattı. Torbayı bilerek Heinrick'e doğru fırlattım. Yere düşmemesi için havada yakalamak zorunda kaldı. En üstteki resmi görünce gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Bu kadınlar dün gece öldürüldü. Biz iki kurban olduğunu düşünüyoruz ama doğruyu söylemek gerekirse henüz parçaları toplama işini bitiremedik, bu yüzden yüzde yüz emin değiliz. Daha fazlası da olabilir, tek bir kadın da ama bir kadın için çok fazla kan var, değil mi?"

Fotoğrafların bulunduğu torbayı dikkatle masanın üzerine koyarken diğer resimlere dokunmamak için özen gösterdi. Bembeyaz bir yüzle resimlere baktı. Gözleri iyice açılmıştı. Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi boğuk bir ses tonuyla, "Ne bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bunların tekrarlanmasını engellemek istiyoruz."

Resimlere bakıyor, sanki gözlerini onlardan alamıyordu. "Burada bunu yapmayacağına söz vermişti. Kendini kontrol edecekti, söz vermişti."

"Kim?" diye sordum. Evet, resmi kaynaklar bize bir isim vermişti ama aynı kaynaklar John Doe'yu gizliyordu.

"Van Anders," diye fısıldadı. Kafasını kaldırırken şaşkın gibiydi. "Diğer dedektif, onun Van Anders olduğunu bildiğinizi söyledi."

Harika. Şüpheliye size verdiğinden daha fazla bilgi vermemek gibisi yoktu.

Omzumu silktim. "Görgü tanıkları olmadan emin olmak zor."

Gözlerinde bir umut ışığı belirdi ve yeniden eski rengini kazanmaya başladı. "Sizce bunu yapan bir başkası mı? Van Anders olmayabilir mi?"

Yeniden dosyaları karıştırdım ve Heinrick irkildi. İçinde Van Anders ve iki kadının fotoğrafı olan ince dosyayı açtım. Resmi gösterdim. "Van Anders dün akşamki vahşetten önce kadınlarla birlikteydi."

Vahşet kelimesini duyunca yüzünü buruşturdu. Dudakları kansızdı. Bir an için kendinden geçeceğini düşündüm. Daha önce sorguya çektiğim biri hiç bayılmamıştı.

Sesi kaba bir fısıltıdan ibaretti. "O zaman Anders'tir." Alnını masaya koydu.

"Suya veya daha sert bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum. Ama aslında verebileceğim en sert şey sert bir kahveydi. Şüphelilere alkol vermekle ilgili kurallar vardı.

Başını yavaşça kaldırdı ama korkunç görünüyordu. "Anders'in deli olduğunu söyledim. Onu ekibe katmamaları gerektiğini söyledim."

"Kime söyledin?" dedim.

Sırtını biraz dikleştirdi. "Buraya gelmeyi istemesem de kabul ettim. Ekibin çok hızlı toplandığını biliyordum. Böyle bir işte aceleci olursanız, sonu kötüye varır."

"Hangi iş?" diye sordum.

"Seni bir görev için tutmak."

"Hangi görev?"

Başını iki yana salladı. "Artık bir önemi yok. Adamlarımızdan bazıları yerel mezarlıkta bir ölüyü kaldırırken senin videonu çekti. Beni kiralayanların arzu ettiği kadar canlı görünmüyordu. Bir zombi gibiydi ki, bu da yeterli değildi."

"Ne için yeterli değildi?"

"Bir ülkeyi, liderlerinin hala yaşadığına ikna etmeye."

"Hangi ülke?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Yüzünde bir gülümsenin hayaleti dolaştı. "Burada uzun süre kalmayabilirim, Bayan Blake. Beni buraya gönderenler her şeyin icabına bakacaktır. Ya beni en kısa süre içerisinde serbest bıraktırmak için ellerinden geleni yaparlar ya da öldürtürler."

"Bu konuda çok sakinsin."

"Ben serbest kalacağıma inanıyorum."

"Ama emin değilsin."

"Hayatta her zaman emin olamazsın."

"Ama ben tek bir şeyden eminim."

Bana baktı. Sanırım planladığından daha fazlasını söylemişti. Artık başka bir şey demesine gerek yoktu.

"Van Anders bu akşam birini daha öldürecek," dedim.

Gözleri yine acıyla doldu. "Onunla yıllar önce tanıştım, o zamanlar ne olduğunu bilmiyordum. Öfkesini kontrol edebildiğine inanmamam gerekirdi. Neler olacağını tahmin etmeliydim."

"Seni tutanlar Van Anders'in burada kasaplık yapmasına izin mi verecek?"

Bana baktı. Yüz ifadesini yine okuyamadım. Kararlılık, suçluluk. Daha pek çok şey vardı.

"Van Anders'in nerede kaldığını biliyorum. Size adresi vereceğim. Artık patronlarımın onun ölmesini istediğini biliyorum. Bize çok fazla sorun çıkarttı."

Adresi aldım ama hemen dışarıya çıkıp timlere katılmadım, filmlerin aksine, baskına katılmama izin verilmezdi. Gösteriyi St. Louis'in SWAT timi yapacaktı. İçeriye girmek için vücut zırhları ve tam otomatik silahları olan adamlar varken, geriye kalanlar bir işe yaramazdı.

Son bir dosyayı açtım ve duvara çivilenmiş adamı gösterdim. "Van Anders bunu neden yaptı? Hiç tarzı değil."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

İnkar edecekti, pekala. Bu cinayetten suçlu olduğunu ispatlasak bile, adamı mahkemeye çıkartabileceğimizi sanmıyorduk. "Bunu senin ve ekibinin yaptığını biliyoruz. Sadece neden olduğu konusu karanlıkta." Bradley doğruyu söylüyorsa, benim hiçbir fikrim yoktu.

"Bir şey bilmiyorsun," dedi. Kendinden çok emindi.

"Size bu adamı öldürmeniz emredildi çünkü kaçmıştı. Sizin gibilerden, Van Anders gibi insanlardan kaçmıştı."

Bana baktı, endişeli gibiydi. Ne kadarını bildiğimi anlamaya çalışıyordu. Çok fazla değildi, belki de yeterli değildi. "Adamı çarmıha germek kimin fikriydi?"

"Van Anders'in." Ekşi bir şey yutmuş gibiydi. Sonra hafifçe gülümsedi. "Farketmez, Bayan Blake. Ben asla mahkemeye çıkmam."

"Belki de ama neyin neden yapıldığını öğrenmeyi seviyorum."

Başıyla onayladı. "Van Anders adamı vurduğumuz için çok kızdı. Mücadele etmiyorsa birini çarmıha germenin anlamı olmadığını söyledi." Lanetli gözlerle bana baktı. "Ne demek istediğini bilmem gerekirdi."

"Runik yazı kimin fikriydi?"

Başını iki yana salladı. "Benden daha fazlasını öğrenemezsin."

"Hala anlamadığım bir şey var," dedim. Aslında anlamadığım birçok şey vardı ama kötü adamların önünde kafamın karıştığını belli etmek iyi olmazdı.

"Daha fazla konuşmayacağım, Bayan Blake."

"Van Anders'in neler yapabileceğini biliyorsan, onu neden yanında getirdin? Neden ekibin bir parçası olmasına izin verdin?"

"Kurbanlarına neler yaptığını gördüğünüz için artık biliyorsunuz, o bir kurtadam. Sizin de şekil-değiştiren olduğunuza inananlar vardı. Bizimle savaşırsanız, hastalık kapmadan sizi etkisiz hale getirecek birine ihtiyacımız vardı."

"Beni kaçırmayı mı planlıyordunuz?"

"Son çare olarak," dedi.

"Ama Balfour ve Canducci benim zombimi beğenmeyince plan rafa kaldırıldı, öyle mi?"

"Bu isimler gerçek isimleri değil ama evet. Bize gelen bilgilerde sizin kaldırdığınız zombilerin hala yaşadığına inandığı ve bir insandan farksız olduğu vardı. Videoda neler yaptığınızı görünce patronlarım büyük hayalkırıklığına uğradı."

Marianne ve cadılarına bir teşekkür kartı borçluydum. Bana cadılık numaralarını öğretmeseydiler, mezarından

kaldırdığım zombi canlı ve gerçek bir insan gibi görünecekti, ben de belki kaçırılacak, Van Anders'in merhametine kalacaktım. Belki de Marianne'ye çiçek göndermeliydim, kart yeterli olmazdı.

Birkaç soru daha sordum ama Leopold Heinrick söyleyeceği her şeyi söylemişti. Sonunda avukatını istedi ve sorgu sona erdi.

Dışarıya çıktım, ortalık karışmıştı. İnsanlar sağda solda koşturuyor, bağırıp çağırıyordu. "Memur yaralandı," cümlesini duydum. Sarı saçlı kötü kahve uzmanı Dedektif Webster'ı durdurdum. "Neler oluyor?"

O'Brien cevap verdi. "SWAT timi Van Anders'i almaya gitti – onlara saldırmış. En az bir ölü var, belki daha da fazla."

"Lanet olsun," dedim.

Ceketini giymişti ve bir çekmeceden çantasını alıyordu.

"Zerbrowski nerede?"

"Gitti."

"Ben de gelebilir miyim?"

Bana baktı. "Nereye? Hastaneye gidiyorum."

"Sanırım benim olay yerine gitmem lazım."

Webster, "Ben seni götürürüm," dedi.

O'Brien, Webster'a sert bir bakış attı.

"Daha sonra hastaneye gelirim. Söz veriyorum."

O'Brien başını iki yana salladı ve kapıya koştu. Herkes binayı terkediyordu. Bazıları hastaneye gidiyordu. Bazıları ise yardıma ihtiyaç olup olmadığını anlamak için olay yerine gidiyordu. Bir kısmı da saldırıya uğrayan polislerin ailelerinin yanına gidecekti. Herkesin gidecek bir yeri vardı.

Herhangi bir şehirde bir suç işleyecekseniz, bir polis memurunun saldırıya uğramasını beklerseniz, peşinize düşecek polis kalmazdı.

Ben olay yerine gidecek, sorunun nereden kaynaklandığını öğrenecektim. Çünkü Van Anders bütün bir timi etkisiz hale getirdiyse bir yerde sorun olmalıydı. Bu adamlar teröristleri, uyuşturucu satıcılarını, gangsterleri, biyokimyasal tehditleri etkisiz hale getirmek için eğitim almıştı; akla hayale gelebilecek bütün kötülüklerle mücadele edebilirlerdi. Evet, yolunda gitmeyen bir şey vardı. Ama neydi?

58

Van Anders'in neler yapabildiğini bildiğim için kendimi en kötüsüne hazırladım. Ama koridorda gördüğüm en kötüye yakın bile değildi. Diğer cinayetlerle kıyaslanırsa, temiz bile sayılırdı. Koridorun sonundaki pencerenin dibinde üniformalı bir polis vardı. Pencerede neredeyse hiç cam kalmamıştı, sanki büyük bir şey dışarıya atılmıştı. Şehrin en görkemli ölüme uçuşlarından birinin yaşandığı düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım. Pervaz dışında, fazla bir şey yoktu.

Koridordaki halının üzerine bir miktar kan saçılmıştı. Duvara bulaşmış kan yapay gibi görünüyor, beyaz duvarların üzerinde aşırı dramatik duruyordu. Hepsi buydu. Van Anders'in keyfini çıkartacak vakti olmamıştı. Bir memur ölüydü, belki de iki tane ama sadece adamları öldürecek

kadar vakti vardı. Kesip biçmek için uğraşmamıştı. Bunun adamı öfkelendirip öfkelendirmediğini merak ettim. Kendisini kandırılmış hissediyor muydu?

Koridorda polisler vardı ama kapısı açık apartmandan çok sayıda ses geliyordu. Sesler üzgün, öfkeli, hayalkırıklığına uğramış bir deniz gibiydi.

Apartman dairesi temizdi, dokunulmamıştı. İçeride arbede yaşanmamıştı. Her şey koridorda başlamış ve bitmişti.

Dedektif Webster benimle gelmişti ama koridorda bekliyordu çünkü içerisi çok kalabalıktı. Bütün cinayet mahallerinde gereğinden çok polis olurdu fakat bu kadar kalabalığını hiç görmemiştim. Neredeyse bir partiye benziyordu, tek fark bütün yüzlerin asık, şaşkın veya öfkeli olmasıydı. Kimse iyi vakit geçirmiyordu.

Zerbrowski ben yoldayken cep telefonumu aramıştı. Herkes cevapların peşindeydi, yaratıklar hakkında sorular soruluyordu. Zerbrowski bu sorulara cevap veremezdi çünkü bu konuda çok fazla şey bilmiyordu. Bunu kendisi itiraf etmişti.

Zerbrowski'ye seslenmek ile cep telefonunu aramak arasında kararsız kaldım. Genelde boyumun kısa olması beni rahatsız etmezdi ama şimdi kalabalığın içinden Zerbrowski'yi görmeme engel oluyordu. Parmakuçlarımda yükseldim.

Webster'a baktım. Boyu benden daha uzundu. "Zerbrowski'yi görüyor musun?"

Webster birden gözüme daha uzun göründü. Öncesinde, zarif bir biçimde kendini bırakmış halde yürüdüğünü farkettim. Boyu çok erken uzayan ve bundan hoşnut ol-

mayan gençler gibiydi. Sırtını dikleştirip kalabalığın arasına göz gezdirirken boyu çok daha uzundu, bir metre seksen beş santimetreye yakındı. İnsanların boylarını tahmin etmek konusunda oldukça yetenekliydim.

"Odanın diğer tarafında," dedi. Birden büzüldü, omuzları çöktü, sanki gözümün önünde omurgası büküldü.

Başımı iki yana salladım. "Dikkatini çekebilir misin?"

Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi, Zerbrowski ve Jason'ın tüylerimi ürperten sırıtışlarına benziyordu. "Seni omzuma alabilirim, o zaman seni farkeder."

Sert bakışım altında sırıtışı gülümsemeye dönüştü. Omzunu silkti. "Özür dilerim," dedi. Alışık olduğum türden bir özürdü. Aslında pişman olmadığı zamanlar Jason'ın dile getirdiklerine benziyordu.

Zerbrowski'nin ya bilmediğim psişik güçleri vardı ya da peşini bırakmayan adamdan kurtulmaya çalışıyordu. SWAT timinden bir memurdu. Üzerinde zırhı vardı ama kaskı başında değildi. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Gözlerinin beyazı paniğe kapılmış bir atınki gibi parıldıyordu.

Zerbrowski beni gördü. Yüzünde beliren rahatlamanın büyüklüğü beni korkuttu. "Memur Elsworthy, bu Anita Blake. Yaratık uzmanımız."

Elsworthy kaşlarını çatıp hızla gözlerini kırpıştırdı. Sanki kelimeleri algılaması, olması gerekenden çok daha uzun zaman almıştı. Birçok kez şoka girdiğim için semptomlarını iyi biliyordum. Adam neden ekibin geri kalanıyla hastanede değildi?

Zerbrowski dudaklarını oynatarak ses çıkarmadan, "Özür dilerim," dedi.

Elsworthy gözlerini kırpıştırmaya devam etti, sanki gözleri baktığı yere odaklanmakta güçlük çekiyor, zihninin içindeki görüntülerden kurtulamıyordu. Lanet olsun. Birkaç dakika önce Zerbrowski'ye bağırıyor, şimdi ise bizim göremediğimiz şeyler görüyordu. Muhtemelen trajediyi yeniden yaşıyordu. Yüzü solgundu, terli alnının yapış yapış olduğuna dair bahse girmeye hazırdım.

Yüzümü Zerbrowski'ye yanaştırdım ve fısıldadım. "Neden diğerleri ile birlikte hastanede değil?"

"Gitmedi. Bir uzmana bir kurtadamın hala insan formundayken nasıl pençeleri olabildiğini sormak istediğini söyledi."

Soruya herhalde tepki göstermiştim ki, Zerbrowski gözlüğünün üzerinden bana manalı bir bakış attı. "Ben, ona bir şekil-değiştirenin insan formunda pençeleri olamayacağını söyledim. Yanılıyor muyum?"

Başımla onayladım. "Bir şekil-değiştirenin bunu yapabilmesi için çok güçlü olması gerekir. Hala insan gibi görünürken böyle yarı-değişim yapabilen sadece birkaç kişi tanıyorum."

Zerbrowski sesini biraz daha alçalttı. "Bunu, adamları Van Anders'in üzerine salmadan önce bilseydik daha iyi olurdu."

"Her timden en az bir kişinin Quantico'daki doğaüstü varlıklar derslerine katıldığını sanıyordum."

"Öyle."

Tiksindiğimi belli eden bir bakış attım. "Ben yaratıklar hakkında lanet olasıca FBI'dan daha çok şey bildiğini iddia eden biri değilim."

Zerbrowski, "Belki de etmelisin," dedi.

Bunu söyleyiş şekli beni sakinleştirdi. Katledilmeye gelen masum bir hayvan gibi gözlerini kırpıp duran Elsworthy'i suçlayamazdım.

Elsworthy, "Burası çok mu sıcak?" diye sordu.

Aslında öyleydi, dar bir mekanda çok fazla insan vardı. "Dedektif Webster, Elsworthy'i biraz hava alması için dışarıya çıkartır mısın?"

Webster söylenileni yaptı ve Elsworthy itiraz etmeden adamı takip etti. Sanki ben gelene kadar bütün öfkesini tüketmiş, geriye sadece korku ve şok kalmıştı.

Zerbrowski ve ben köşemizde kaldık. "Neler oldu?"

"Elsworthy bana bağırıp durdu. Başkomiser Parker da aynısını yaptı. Şimdi hastanede beni bekliyor, yanma gidip Van Anders'in bunu nasıl yaptığını kendisine anlatmamı istiyor."

"Adam ne yaptı?"

Zerbrowski her zaman yanında taşıdığı not defterini çıkarttı. Not defteri çamurda yuvarlanmış ve üzerine basılmış gibi duruyordu. Aradığı yeri bulana kadar sayfaları çevirdi. "İçeriye girdiklerinde Van Anders işbirliği yapmış. Şaşkınmış ve kendisini neden tuttuklarını bilmiyormuş. Kelepçelenmiş ve iki memur, Bates ve Meyer tarafından koridora çıkartılmış, bu arada ekibin geri kalanı dairenin boş olup olmadığına bakıyormuş." Bana baktı. "Standart prosedür."

"Standart olmaktan ne zaman çıkmış?"

"Sonrası biraz karışık. Meyer telsizine cevap vermemiş. Bates bir memurun yaralandığını haykırıyor, pençeler hak-

kında bir şey söylüyormuş. Elsworthy ve bir başka memur kapıya ulaştıklarında Van Anders'i görmüş. Hala insan formundayken pençeleri olduğuna yemin ediyorlar." Zerbrowski bana baktı. "Aslında, ben Elsworthy ve..." Sayfayı çevirdi. "Tucker'ın hayal gördüğüne inanmaya hazırdım."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, mümkün." Yine başımı salladım ve şakaklarımı ovalamamak için kendimi zor tuttum. Başım ağrımaya başlamıştı. "Bunu yapabilen şekildeğiştirenlerin pençeleri dışarıya fırlar. Beş tane sustalı bıçağı birden taşımak gibidir. Bates'in yapabileceği hiçbir şey yoktu, değil mi?"

"Meyer, Bates hala hayatta."

Başımla onayladım. İsimler önemliydi. Kimin öldüğünü ve kimin hayatta kaldığını bilmek de öyle. "Van Anders, pençelerini Meyer'e saplamış. Parmakuçlarından çıkan pençeleri birer bıçak gibi kullanmış."

Zerbrowski, "Görünüşe göre Kevlar pençelere karşı işe yaramıyor," dedi.

"Kevlar ceketler sivri bir cismin saplanmasını durdurmak için yapılmamış," dedi. "Pençeler adeta bıçak vazifesi görmüş."

Başıyla onayladı. "Van Anders memuru bir kalkan olarak kullanmış, Meyer pençelerinin ucunda... bir kukla gibi sallanmış, Elsworthy böyle dedi."

"Diğerleriyle birlikte hastaneye gitmeliydi."

"Buraya geldiğimde iyi görünüyordu, Anita. Onu zorla hastaneye götürmedikleri için kimseyi suçlayamam."

"Ama artık iyi görünmüyor."

"Hastaneye giderken onu da yanımıza alabiliriz."

Zerbrowski'ye baktım. "Hastaneye moral destek vermekten başka ne için gidiyor olabiliriz?"

"Bu akşam sezgilerin çok güçlü."

"Zerbrowski."

"Başkomiser Parker'a gelir gelmez seni yanıma alıp hastaneye gideceğimi söyledim."

"Piç."

"Yaratıklar hakkında sorular sorup duruyor, benim verecek cevaplarım yok. Belki Dolph verebilir ama onun burada olmasını istemiyordu. Senin tüylü arkadaşınla sorgu odasında neler yaşandığını gizlemek için elimizden geleni yaptık fakat Dolph herkesin önünde kontrolünü kaybederse..." Başını iki yana salladı.

Aynı fikirdeydim. "Pekala, seninle hastaneye gelip başkomiserin sorularını cevaplarım."

"Tamam ama önce bunu görmen lazım." Gülümsüyordu. Oysa gülünecek bir yerde değildik.

Şüpheyle, "Neyi?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemeden arkasına döndü ve koridordan camsız pencereye doğru yürüdü. Webster, Elsworthy'i tam ters tarafa götürmüştü. Şimdi diğer uçtaki pencerenin önünde dikiliyorlardı. Webster için iyi bir seçimdi.

Yakına girdiğimizde gözlerim pencerenin kenarındaki bir şeye takıldı. Koridorun sonundaki pencerenin yanındaki duvarda iki kurşun deliği vardı. Özel timin silahları istenirse tam otomatik olabiliyordu ama mermileri teker teker kullanmak için eğitilmişlerdi. İki memur yerdeyken ve ortalıkta bir yaratık serbestken bile, eğitimlerini hatırlamışlardı.

Zerbrowski üniformalıya işaret etti ve yalnız kaldık. Halının üzerinde neredeyse hiç cam parçası yoktu çünkü hepsi dışarı fırlamıştı.

"Van Anders, birini pencereden dışarı mı fırlatmış?"

Zerbrowski, "Kendisini," dedi.

Zerbrowski'ye baktım. "Yirminci kattayız, bir kurtadam bile böyle bir düşüşten sonra elini kolunu sallayarak uzaklaşamaz. Onu öldürmeyebilir ama ağır yaralanacağı kesin."

"Aşağıya değil, yukarıya gitmiş." Bana pencereyi işaret etti.

Pencereyi sevmedim. Eşiği çok alçaktı, neredeyse dışarıya adım atabilirdim. Böyle olunca manzara daha güzeldi ama camı olmayınca havayla aramda bir şey kalmadığı için huzursuzdum.

"Cama dikkat et ve aşağıya bakma. Ama inan bana, Anita, dışarıya uzanıp yukarıya bakmaya değer. Pencerenin sağ tarafına bak."

Elimi duvara koydum ve çerçevede camdan arınmış bir yüzey bulup sıkıca kavradım. Rüzgar beni dövüyor, sanki hevesli eller beni aşağıya çekmeye çalışıyordu. Yükseklik korkum yoktu ama yirminci kattan aşağıya düşmek başka bir şeydi. Aşağıya bakmamak için kendimi zor tuttum. Bunu yaparsam dengemi kaybedebileceğimi iyi biliyordum.

Çok dikkatlice dışarıya uzandım. Önce ne gördüğümü anlayamadım. Binanın yanında delikler vardı, yukarıya kadar gidiyordu, gözlerimin takip edebildiği yere kadar. Düzenli aralıklarla sıralanmış küçük deliklerdi.

Dikkatlice geriye çekildim, hem cam parçalarına değmemeye hem de aşağıya düşmemeye özen gösterdim.

Zerbrowski'ye bakıp kaşlarımı çattım. "Delikler gördüm ama ne olduğunu anlayamadım."

"Van Anders örümcek adam numarasına başvurmuş. Keskin nişancı ve gözlemci binanın diğer tarafındaydı. Yapabilecekleri bir şey yoktu."

Gözlerim iyice açıldı. "Deliklerin, pençelerini duvara soktuğu yerler olduğunu ve bu şekilde tırmandığını mı söylüyorsun?"

Zerbrowski başıyla onayladı, gülümsüyordu. "Başkomiser Parker kurtadamların bunu yapabildiğini bilmediğini haykırdı durdu."

Pencereye doğru baktım. "Tek bilmeyen Parker değilmiş. Demek istediğim, bunu yapmaya yetecek güçleri var ama kendilerini kesebilirler ve kemikleri kırılabilir. Çabuk iyileşirler ama canları çok yanar." Delikleri görebilecekmiş gibi tavana baktım. "Bir de vurulduysa canı çok acımıştır."

Zerbrowski başıyla onayladı. "Acil servise veya bir doktora ihtiyacı var mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Yarı-değişim yapabilecek kadar güçlüyse, iyileşme yeteneğinin de çok gelişmiş olduğunu söyleyebilirim. Bu durumda, birkaç saat içerisinde iyileşir. Hatta belki daha az sürer. Form değiştirirse, yeniden insan olduğunda hiçbir şeyi kalmaz."

"Yine de hastane acil servislerine ve doktorlara haber verildi."

Başımla onayladım. "Zararı olmaz ama adamı böyle yakalayacağınızı sanmıyorum."

"Van Anders'i nasıl yakalayacağız, Anita? Böyle bir şey nasıl yakalanır?"

Zerbrowski'ye baktım. "Üstlerine, adamın izini sürmek için kurtadamları kullanmayı teklif ettin mi?"

"Reddettiler."

"Sanırım şimdi bu fikre daha sıcak bakacaklardır."

"Arkadaşların tasmalarını elime verir mi?"

"Bence tasmaları benim elimde." Telefonum çaldı ve sesi duyunca havaya sıçradım. Telefonu açtım ve tanımadığım bir ses duydum. Polis şefleriyle sık konuşmazdım.

Evet efendim, hayır efendimleri ardı ardına sıraladım. Sonra telefonu kapattım ve Zerbrowski'ye baktım. "Kimdi o ve ne konuştun?"

"Van Anders için infaz emri çıkartmışlar."

Zerbrowski'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. "Peşinden yalnız gitmeyeceksin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Henüz bir plan yapmadım."

Bana inanmıyor gibiydi. Destek almadan Van Anders'in peşinden gitmeyeceğime ikna etmek için yeminler etmek zorunda kaldım. Yanıma birilerini alacaktım. Telefondaki polis şefi, katilin izini sürmek için kurtadam kullanma fikrine sıcak baktıklarını söylemişti. Richard'ı bana yardım etmeye ikna edersem, desteğim olacaktı.

Bir plastik torba istedim ve Van Anders'in kirli çamaşırlarını çekmecesinden alıp torbaya koydum. Üzerlerine kendi kokumu eklememek için eldiven kullandım. Zaten Van Anders'in dokunduğu hiçbir şeye dokunmak istemiyordum. Torbanın ağzını bağladım ve içindeki kokunun kurtadamların iz sürmesine yetmesini ümit ettim. Geri dönüp bu binayla işe başlamak zorunda kalabilirdik. Van Anders yukarıya çıkmış olabilirdi ama er ya da geç aşağıya inecekti.

Zerbrowski, Başkomiser Parker'ın bize bağırması için Memur Elsworthy ile birlikte beni hastaneye götürdü. Bates ameliyat masasında ölmüştü.

Zerbrowski suskun kaldı çünkü karşısındaki kişi kendisinden daha rütbeliydi. Parker'ın korkusunun kokusunu alabildiğim için buna izin verdim. Adamı suçlayamazdım. Sanırım hepimiz korkuyorduk, koridordaki herkes buna dahildi. Daireye adım atan herkes. Kasabadaki bütün polisler de muhtemelen korkuyordu. Çünkü böyle bir şey olunca pisliği temizlemesi gereken yine onlardı. Pekala, polisler ve bu gibi durumlarda en yakın dostunuz olan infazcı. Hepimiz dehşet içindeydik ve öyle olmamız gerekirdi.

59

Richard'la onun evinde buluştum. Birçok haftasonu sabahı yaptığımız gibi mutfak masasının başına oturduk. O çayını içti, ben de kahvemi yudumladım. Gözlerime bakmadı, nedenini bilmiyordum.

Birden konuya girerek beni şaşırttı. "Benim değerlerime sadık kalsaydın, Asher şimdi ya ölmüştü, ya ölümden bile kötü bir durumdaydı, ya da Avrupa'da o kaltağın tutsağı olacaktı."

Kaltağın Belle Morte olduğundan emindim. "Doğru," dedim. Sesime duygularımı yansıtmamaya çalıştım. Hemen konuya girip Richard'dan, bana birkaç kurtadam ödünç vermesini istiyordum ama bu tarz yaklaşımlar onda işe yaramazdı. Onu kızdırmak kolaydı. Ama şimdi kavga etmeye değil, işbirliğine ihtiyacım vardı.

"Seninle beslenmelerine nasıl izin verirsin, anlamıyorum, Anita." Sonunda bana baktı ama kusursuz kahverengi gözlerinde acı ve şaşkınlık vardı. Saf gözlerine bakmak bana da acı veriyordu.

"Artık bazı şeyleri açıklamak çok zor, Richard."

"*Ardeur*," dedi.

Başımla onayladım.

"Artık benimle beslenmene de izin veremem."

"Anlıyorum," dedim.

Yüzüme baktı. "O zaman neden buradasın?"

Gerçekten bunun sulugözlü bir yeniden birleşme olabileceğini düşünmüş müydü, yatağıma yeniden girmesini isteyeceğime mi inanıyordu? Bir yandan kızgındım ama diğer yandan üzgündüm. İki duygu için de vaktim yoktu.

"Kadınlara tecavüz edip öldüren katil bugün polisin elinden kaçtı."

"Haberlerde bir şey duymadım."

"Gizli tutulmasını istiyoruz."

"İş için buradasın," dedi.

"Bir başka kadının daha ölmesine engel olmak için buradayım."

Masadan kalktı, bir an için gideceğini düşündüm ama çayını tazeledi. "Benim kurtlarımdan biri değil, Anita."

"Biliyorum."

Arkasına döndü, ilk kez öfkeliydi. "O zaman benden ne istiyorsun?"

İç geçirdim. "Richard, seni seviyorum, her zaman da seveceğim ama şimdi bunun için vaktim yok, tartışacak zamanım yok."

"Neden şimdi olmasın?" diye sordu. Öfkeliydi.

Dosyayı açtım ve ilk resmi çıkarttım. Görmesi için havaya kaldırdım. Kaşlarını çattı, gözlerini kısıtı, sonra ne gördüğünü anladı. Yüzünden, ne kadar tiksindiği belliydi. Başını diğer tarafa çevirdi.

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Burada üç kadın öldürdü, başka ülkelerde de yarım düzine kadar. Bunlar sadece bizim bildiklerimiz. Şimdi kendine yeni bir kurban seçmek üzere."

"Bunun için bir şey yapamam."

"Ama ben yapabilirim, eğer sen bana izini sürmem için birkaç kurt verirsen."

Bana baktı, sonra bakışlarını kaçırdı çünkü resim hala havadaydı. "İzini sürmek mi, bir köpek gibi mi?"

"Hayır, birçok köpek, şekil-değiştirenlerin izini süremez çünkü onlardan çok korkar."

"Biz hayvan değiliz, Anita."

"Hayır, sen değilsin ama hayvan formundayken bir hayvanın burnuna sahipsin ve beynin de hala insanın beyni. İz sürebilir ve aynı zamanda düşünebilirsin."

"Ben mi, bunu benim mi yapmamı istiyorsun?"

Başımı iki yana salladım, fotoğrafı dosyanın içine geri koydum. Ayağa kalktım ve resimleri teker teker masanın üzerine yaymaya başladım. "Hayır ama Jason yapabilir, Jamil yapabilir. Tabii eğer sen izin verirsen. Sylvie de yapabilir derdim ama bir şey yapabilecek durumda değil."

Richard, "Bana meydan okudu ve kaybetti," dedi. Gözlerini masadaki fotoğrafların üzerinde gezdirdi. "Kaldır şunları."

"Şimdi dışarıda bir yerde, Richard, bir başka kadını daha bu hale getirecek."

"Pekala, pekala, Jason'ı al, Jamil'i al, kimi istiyorsan al."

"Teşekkürler." Fotoğrafları toplamaya başladım.

"Bu şekilde yapmak zorunda değildin, Anita."

"Hangi şekilde?" diye sordum. Dosyanın kapağını kapattım.

"Zorlayarak. Sadece sorman yeterliydi."

"Evet der miydin?"

"Bilmiyorum ama bu fotoğraflar aklımdan hiç çıkmayacak."

"Ben gerçeğini gördüm, Richard. Kabusların benimkilerden kötü olamaz."

Yine çıplak gözle takip edilemeyecek bir hızda hareket edip kolumu kavradı. "Resimler beni korkutuyor. Aynen olması gerektiği gibi ama diğer taraftan bir yanım da resimlerden hoşlandı." Parmaklarını koluma geçirdi. "Taze et görmeyi seven yanım." Beyaz dişleri arasından bir hırıltı çıktı.

"Kimliğinden nefret ettiğin için üzgünüm, Richard."

Beni bıraktı, neredeyse yere düşüyordum. "İhtiyacın olan kurtları al ve burayı terket."

"Elimde sihirli bir değnek olsaydı ve seni tek bir dokunuşla insan yapabilseydim, bunu yapardım."

Bana baktı, gözleri kurt gözlerine dönüşmek üzereydi. "Sana inanıyorum ama sihirli değneğin yok. Ben neysem oyum ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

"Özür dilerim, Richard."

"Ben yaşamaya karar verdim, Anita."

Richard'a baktım. "Özür dilerim, anlayamadım."

"Ölmeye çalışıyordum. Artık bunu yapmayacağım. Yaşayacağım ve ne gerekiyorsa yapacağım."

"Buna sevindim ama keşke seçiminden bahsederken daha mutlu olsaydın."

"Git, Anita, yakalaman gereken bir katil var."

Arkamı döndüm, zamanım gittikçe azalıyordu. Ama Richard'ı böyle yalnız bırakmak da hoşuma gitmiyordu. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım, Richard, bunu biliyorsun."

"Bütün arkadaşlarına yardım ettiğin gibi."

Başımı iki yana salladım, dosyam elimdeydi, kapıya doğru yürüdüm. "Kavga etmek değil de konuşmak istersen, beni ara."

"Sen de katilleri yakalamak değil de konuşmak istediğinde beni ara."

Konuyu bu cümleyle kapattık. Bana izin verse bile, elini tutacak vaktim yoktu. Van Anders dışarıda bir yerdeydi ve çok sayıda insan zarar görebilirdi. Onu ortadan kaldırmanın yanında iki arkadaş arasındaki anlaşmazlığın lafı mı olurdu?

60

Jason ve Jamil insan formundaydı, Norman ve Patricia ise kurt formunda. Norman'ı daha önce insan formunda görmüştüm ama Patricia'nın yüzünün neye benzediğini hatırlamıyordum. Şimdi büyük bir kurttu. Tüyleri açık renkliydi, neredeyse beyazdı. Midilli boyutundaki kurtların boyunlarına tasmalar bağlamıştık. Bugün diğer günler gibi değildi, polisin sokaklarda başıboş dolaşan bir kurt görmesini istemiyordum. Bence bugün, önce vur sonra soru sor psikolojisi içinde olmaları daha muhtemeldi.

Van Anders'in apartmanından aldığım iki çantanın ağzını açmıştım. Kurtlar giysileri kokladıktan sonra kükremiş, tasmalarının ucunda, dairenin bulunduğu apartmandan başlayarak küçük bir alışveriş merkezine kadar kokunun izini sürmüştü.

Polis havaalanlarını, otobüs terminallerini ve otoyolları gözetliyordu. Van Anders ise Eastfield alışveriş merkezinde oturuyordu. Saçlarını toplayıp bir şapkanın içine gizlemiş ve buna bir de ucuz güneş gözlüğü eklemişti. Kılık değiştirmek açısından fena değildi. Ayrıca, şikayet etmeye hakkım yoktu. Ben de saçlarımı toplayıp kafama bir şapka takmış ve güneş gözlüklerimi yanıma almıştım. Kötü adamların beni taklit etmesinden nefret ediyordum. Üzerimde bol bir tişörtle kot pantolon vardı, ayağımdaysa Nike'larım. Kısa boylu olduğum için alışveriş merkezinde dolaşan binlerce genç kızdan bir farkım yoktu.

Jamil ve Jason'ı yardımcım yapmıştım. Şimdilik uzaktaydılar ama Anders'in eninde sonunda kokularını alacağını söylemişlerdi. Rozetimi alışveriş merkezinin güvenliğine çoktan göstermiştim. Polisi aramayacak ve içeriyi boşaltmayacaktık. Elimde öldürme izni vardı. Adamı uyarmam gerekmiyordu. Hiçbir şey yapmak zorunda değildim. Sadece adamı öldürecektim.

Öğleden sonra yemek yenilen kat çok kalabalık değildi. Bu iyiydi. Van Anders'e en yakın masada bir grup genç vardı. Neden okulda değillerdi? Bir sonraki en yakın masada iki küçük çocuğu ve bebek arabasındaki bebeğiyle bir anne vardı. Çocuklar ortalıkta koşturuyordu, anne ise bebeğine yoğurt yedirmeye çalışıyordu.

Van Anders koşturan çocuklardan beş metre uzaktaydı. Gençler daha yakındı, yerlerinden kalkmaları için ne yapabileceğimi bilemiyordum. Anne ile çocuklarının arasından geçmeye çalışırken, gençlerin ayağa kalktığını, çöpleri tenekeye attıktan sonra uzaklaştığını gördüm.

Van Anders'i bir alışveriş merkezinde ancak bu kadar izole yakalayabilirdim. Bir daha kaçmasına izin vermeye niyetim yoktu. Çok tehlikeliydi. Etraftaki güzel insanları tehlikeye atmaya karar verdim. Yoğurda bulanmış bebeği ve iki çocuğuyla anne, kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Durumun kontrol altında olduğuna emindim ama terslikler her zaman yaşanabilirdi. Tek bildiğim şey adamı şimdi öldüreceğimdi, beklemeyecektim.

Silahım yanımdaydı, güvenliği açıktı, anneyle çocukların masasına ulaşmadan namluya bir mermi sürmüştüm. Federal mareşal rozetim, belki kahraman bir sivil, Van Anders'i kurtarmaya çalışır diye tişörtümün önünde sallanıyordu.

Silahımı kaldırdım ve kadının masasının yanından geçerken Van Anders'e doğrulttum. Sanırım kadının nefesini tutması Van Anders'i uyaran şey oldu. Rozeti gördü, gülümsedi, sandviçinden bir ısırık daha aldı. Ağzı doluyken konuştu. "Bana hareket etme veya kıpırdama mı diyeceksin?" Aksam Hollandalı gibiydi.

"Hayır," dedim. Ateş ettim.

Mermiyle sandalyesinden düştü ama yere yapışmadan bir el daha ateş ettim. İlki aceleyle hedefe gönderilmişti, ölümcül değildi ama ikincisi bedenine tam oturmuştu.

Yakına girip ağzını açıp kapattığını görmeden önce iki el daha ateş ettim. Dudaklarından akan kan, mavi gömleğini mora dönüştürüyordu.

Başına nişan almak için etrafında döndüm. Sırtüstü yerde yatıyor ve etrafa kanlar saçıyordu. Öksürerek boğazını temizledi. "Polisler önce uyarır, hemen ateş edemezsin."

Ciğerlerimdeki bütün havayı dışarıya verdim ve gözlerinin ortasına nişan aldım. "Ben polis değilim, Van Anders, ben infazcıyım."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hayır," dedi.

Tetiği çektim ve yüzünün büyük bir kısmı, tanınmaz kanlı bir kitleye dönüştü. Gözleri resimdekinden daha maviydi.

61

Bradley akşam beni evden aradı. Garip olan, bir anne ve çocuklarının gözü önünde adamın kafasını patlattıktan sonra işle ilgili bir şey yapmak istememdi. Şimdiden favori oyuncak penguenim Sigmund ve Micah ile yataktaydım. Genelde Micah'nın sıcaklığı tüylü oyuncaklarımdan daha rahatlatıcı olurdu ama bu akşam en sevdiğim oyuncağıma sarılmaya ihtiyacım vardı. Micah'nın kollarında olmak çok güzel olsa da Sigmund hiçbir zaman beni aptallıkla veya kana susamışlıkla suçlamıyordu. Micah da suçlamıyordu gerçi ama bunu eninde sonunda yapacaktı.

Bradley, "Yerel haberlere çıktın, yarınki gazetelerden birinin ön sayfasında Van Anders'i infaz ederkenki resmin yayınlanacak," dedi.

"Evet, mağazalardan birinin güvenlik kamerası bizi çekmiş. Çok şanslıyım." Sesimde yorgunluk, hatta belki daha fazlası vardı. Yorgunluktan daha fazlası ne olabilirdi? Ölüm mü acaba?

"Sen iyi misin?"

Micah'ya biraz daha sarıldım ve başımı onun çıplak göğsüne yasladım. Hala üşüyordum. Bunca örtünün altında nasıl üşüyebiliyordum? "Yanımda birkaç arkadaşım var, suratımı asmama izin vermezler."

"Öldürülmesi gerekiyordu, Anita."

"Biliyorum."

"O zaman sesindeki tonun anlamı nedir?"

"Gazeteki makale, çığlıklar atarak benim adamı öldürdüğümü haykıran üç yaşındaki çocuktan da bahsedecek, değil mi?"

"Van Anders kaçsaydı..."

"Bu kadar yeter, Bradley, yeter. Ben üzerine yürümeden önce tanıkların psikolojisinin fiziksel güvenlikleri kadar önemli olmadığına karar vermiştim. Bu karardan pişmanlık duymuyorum."

"Tamam, o zaman işten konuşalım. Leo Harlan'ın Harlan Knox olarak bilindiğini öğrendik. Heinrick ve Van Anders'i tutan adamlarla da çalışmış."

"Neden şaşırmadım?"

"Sana verdiği numarayı denedik. Telesekreter kontratını iptal ettiğini söyledi. Sadece bir tane mesajı vardı."

Bekledim.

"Sormayacak mısın?"

"Söyler misin, Bradley?"

"Pekala, mesaj şöyleydi. 'Bayan Blake, atamı mezarından kaldırmadığımıza üzüldüm. Merak ediyorsanız söyleyeyim. O gerçekti. Ama mevcut koşullar altında, sağduyulu davranmak daha iyi olacak. Bu görevi şimdilik iptal etmek zorunda kaldım.' Görevi iptal etmekle ne kastettiğini biliyor musun sen?"

"Sanırım, anlaşmayı iptal ettiğini söylemeye çalışıyor. Kontrol ettiğin için teşekkürler, Bradley."

"Bana teşekkür etme, Anita. Seni bir federal ajan olarak ekibe katmayı denemeseydim, Heinrick'i kiralayan adamların ilgisini hiçbir zaman çekmeyecektin."

"Bunun için sürekli kendini suçlayamazsın, Bradley. Dökülmüş sütü temizler gibi ortalığı temizle ve hayatına devam et."

"Aynısı Van Anders için de geçerli."

"Ben tavsiyeler vermek konusunda, tavsiyelere uymaktan daha yetenekliyim, Bradley, bunu biliyor olman lazım."

Bir kahkaha attı. "Arkanı kolla, tamam mı?"

"Kollarım, sen de kendine iyi bak."

"Görüşürüz Blake."

Ben karşılık vermeye hazırlanırken telefonu yüzüme kapattı. Kanun adamlarının telefonda konuşma adabından yoksun olmasının sebebi neydi?

Nathaniel elinde *Charlotte'un Sevgi Ağı* kitabıyla içeriye girdi. "Mutfaktaydı ve ikinci bir kitap ayracı vardı. Sanırım Zane veya başkası kitabı okumaya başlamış."

Micah'nın gövdesine biraz daha sokuldum. Bana sarıldı. Sıcak ve güçlü kolları beni sararak kötü hisleri savacakmış gibiydi. "Kendilerine yenisini alsınlar."

Nathaniel gülümsedi. Micah başımı öptü. Nathaniel, "Bu akşam kim okuyacak?" diye sordu.

Micah, "Anita istemiyorsa, ben okurum," dedi.

Yüzümü onun koltukaltına gömdüm. "Hayır, birinin bana kitap okumasına bu akşam çok ihtiyacım var."

Nathaniel kitabı Micah'ya uzatıp yatağa oturdu. Örtülerin altındaki iki adamın sıcaklığından mı, yoksa Micah'nın derin sesinden mi, bilemiyordum ama yavaşça ısınmaya başlamıştım. *Charlotte'un Sevgi Ağı*'nı yıllardır okumamıştım. Geç kalmıştım. Silahlar veya birilerini öldürmekle ilgisi olmayan bir sürü şey için çok geç kalmıştım.

62

Dolph hala izinde ama ben, onu, eşi, oğlu ve gelini ile yeniden biraraya getirmenin yollarını arıyorum. Konuşacak bir şeyimiz kaldı mı, bilemiyorum ama Lucille, Bayan Dolph şansımı denememi istiyor. Deneyeceğim.

Richard kendisiyle barışık gibi. Yeniden birlikte olmamızı sağlayacak kadar değil. Ama hey, kendi canına kıyacak kadar bunalımda olmadığı için mutluyum. Artık benimle olmasından çok, sağlıklı ve mutlu hissetmesini istiyorum.

Asher, Jean-Claude ve ben bir anlaşmaya vardık. Sanırım, buna çıkmaya başladık demek uygun olur. İki adamla birden çıkmak benim için büyük bir yenilik değil ama iki adamla aynı zamanda aynı saatte aynı yatakta birlikte olmak öyle.

Stephen ve Gregory'nin babası hala St. Louis'de. Valentina ve Bartolomé, Jean-Claude'dan adamı öldürmek için izin istedi. Jean-Claude *tamam* dedi, Stephen ve Gregory de kabul ediyorsa bir sorun yok. Stephen'ın terapisti, sorunu ikizlerin çözmesinin daha uygun olduğunu düşünüyor. Gregory'nin yorumu, "Onu bizim öldürmemiz gerek," oldu.

Stephen, "Benim demek istediğim bu değildi," diye itiraz etti.

İkisi hala çocukluk kabuslarıyla nasıl başa çıkacaklarını tartışıyor. Ben Valentina ve Bartolomé'nin yanındayım. Adamı öldürmeleri en uygunu. Ama terapistleri bunun psikolojilerine daha fazla zarar vereceğini düşünüyorsa, bu seçimi Stephen ve Gregory'e bırakmak daha uygun olur. Tanrı biliyor, psikolojileri zaten yeterince zarar gördü.

Ama onur borçlarını ödemedikleri için iki çocuk vampir hala St. Louis'de. Onur borcunun yanı sıra, sanırım Valentina'nın yanımızda kalmak istemesinin bir sebebi de, Karanlığın Annesi'ne karşı geldiğinde Belle Morte'un yanında olmak istememesi. Ben de aynı fikirdeyim.

Bazı akşamlar yaşayan karanlığı rüyamda görüyorum. Haçımla uyuduğum sürece sorun yok ama bunu unutursam peşimi bırakmıyor. Alev almasından korkmasam vücuduma bir haç dövmesi yaptıracağım.

Polis beni sivil uzmanlar listesine ekledi. İhtiyaçları olursa beni arayacaklar. Başkomiser Parker, federallerin yaratıklar hakkındaki bilgilerinin güncel olmadığını öğrenince çılgına döndü. Ama FBI'm yaratık arkadaşları yok. Olsaydı, daha fazlasını bilirlerdi.

Larry federal mareşal ve vampir avcısı olmak için aldığı eğitimi tamamlayıp kasabaya geri döndü. Nikahları ekimde. Tammy beni de törende görmek istediğini söylüyor.

Hala *Charlotte'un Sevgi Ağı*'nı okuyoruz. "Cırcırböcekleri çimenlerde şarkı söylüyor. Yazın bitişine dair, hüzünlü, tekdüze bir şarkı bu. *Yaz bitti*, diyorlar. *Yaz bitti... Yaz bitti...* Bazı insanlar bunun üzücü bir bölüm olduğunu düşünür ama benim en sevdiğim bölümlerden biri. Yaz bitmiş olabilir ama daha sonbahar var ve bir sonraki ay yılın en mavi gökyüzüne sahip ekim. Yıllardır ilk kez, hayır, hayatımda ilk kez, mavi gökyüzünün altında el ele yürüyebileceğim biri var. Richard'la eskiden bunu yapmayı planlamıştık ama onun işleri vardı, benim işlerim vardı, vakit bulamamıştık. Artık Micah var. İnsanın kendisi için önemli olan şeylere vakit ayırması gerektiğini öğreniyorum. Hayattan küçük mutluluklar çıkarmak için mücadele etmek gerekiyor, aksi halde günlük koşturmaca her şeyi alıp götürüyor.

Charlotte'nin Sevgi Ağı'ndan sonra, Nathaniel, *Define Adası*'nı okumak istiyor. Kulağa hiç fena gelmiyor.

HasretKardeş